

Giới thiệu Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có

Một câu chuyện kết hợp giữa ngọt ngào ấp áp và một chút nhiệt tình triền miên của tình yêu đôi lứa. Cô là một tiểu thư giàu có, nhưng thứ mà cô mong muốn lại không giờ có thể đạt được. Anh là một thiếu gia nổi tiếng khắp vùng, không có khả năng gì đặc biệt nhưng lại có thể đem đến cho cô thứ cô muốn.

Hai người họ kết hợp giống như một cặp trời sinh, số phận vốn đã định sẵn họ là dành cho nhau. Một câu chuyện không có nhiều chông gai, chủ yếu là hành trình tình yêu của hai nhân vật chính, ngọt ngào xen lẫn chút bi thương, tất cả chỉ là gia vị cho cuộc sống tình yêu như mật ngọt của bọn họ.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có của tác giả YukiChan nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Đã mấy năm rồi An Linh mới có dịp quay trở lại thành phố A. Cô sống ở Mỹ từ nhỏ, mấy năm gần đây cô cũng không hề có ý định muốn về lại thành phố A. Mặc dù gia đình cô vẫn ở đây, nhưng chưa bao giờ cô muốn quay lại căn nhà đó.

Đường phố đã thay đổi rất nhiều so với lúc cô còn nhỏ, chính An Linh cũng không chắc bản thân mình còn có thể tự tìm được đường đi trong thành phố không nữa, dù sao thì mấy năm gần đây thành phố đã thay đổi quá nhiều, người sống ở nước ngoài từ bé như cô cảm thấy xa lạ cũng là điều dễ hiểu.

Đời sống về đêm ở thành phố A vô cùng sôi động, An Linh bước chân vào Apple, một trong những quán bar sang trọng nhất ở đây. Cô đi một mình, không có bất cứ bạn bè nào cả, hầu hết bạn của cô đều ở bên Mỹ, cũng có một vài người bạn thân ở trong nước nhưng cô không muốn làm phiền họ. Hôm nay tâm trạng cô không được tốt lắm, cô chỉ muốn ngồi một mình để giải tỏa mà thôi.

An Linh yên lặng ngồi trong một góc nhỏ của quán, âm nhạc ồn ào, ánh đèn mờ ảo càng làm tăng thêm hương vị hoang dại như chính phong cách của quán bar này. Cô không uống rượu mà chỉ kêu một ly cocktail, ngồi yên lặng nhắm nháp từng chút một thứ chất lỏng đắng chát này sẽ khiến cô bình tĩnh thêm một chút. Nếu không bình tĩnh thì không biết hồi chiều cô đã có thể làm ra loại chuyện gì rồi. An Linh vốn là người không dễ dàng xúc động, cô luôn luôn mỉm cười đối mặt với mọi chuyện, thế nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Rất ít người biết được bên trong cô là một con ác quỷ hoang dại và điên cuồng.

Càng về khuya quán bar càng đông khách, âm nhạc càng sôi động và cuồng nhiệt hơn bao giờ hết. An Linh đã uống khá nhiều, tinh thần cô có vẻ mê man nhưng nó chưa đủ để cô quên đi tất cả mọi chuyện mà cô muốn quên.

“Người đẹp, có thể mời em một ly được không?”

An Linh ngẩng mặt lên đánh giá anh ta. Ngũ quan sắc sảo, môi mỉm cười yêu nghiệt, đáng người còn đẹp hơn cả người mẫu. Từ nhỏ đến lớn cô đã nhìn thấy rất nhiều người đẹp trai rồi, nhưng phải thừa nhận ở anh ta có một phong vị rất riêng thu hút phái nữ. An Linh ngồi lui lại một chút, chừa chỗ ngoài cùng cho anh ta ngồi, cô cần một người nói chuyện trong lúc này.

Tần Nam đã chú ý đến An Linh từ lúc cô mới bước vào. Ánh đèn quán bar hơi tối, nhưng không vì thế mà có thể che giấu được vẻ đẹp của cô gái bên cạnh anh đây. Cô rất đẹp, một vẻ đẹp có thể thu hút ánh nhìn của mọi người đàn ông. Gương mặt hài hòa thân thiện, đôi mắt to tròn long lanh như biết nói, bờ môi khẽ cong như đang mỉm cười. Vẻ đẹp trong vắt thánh thiện khiến cho phụ nữ cũng phải thán phục ghen tị với cô. Thế nhưng điều thu hút đàn ông nhất ở cô chính là dáng người. Bầu ngực cao vút ẩn giấu dưới lớp áo mỏng manh, vòng eo thon nhỏ tưởng chừng như một cánh tay anh cũng có thể ôm trọn, bờ mông căng tròn nóng bỏng. Từng đường nét trên cơ thể cô đều khiến người khác muốn sôi trào.

Phụ nữ đẹp anh đã gặp không ít, thế nhưng kiểu người đối lập giữa gương mặt và dáng người như cô thì đúng là cực phẩm. Gương mặt thiên thần mà thân hình ma quỷ có lẽ là từ ngũ sinh ra dành cho cô gái này. Từ lúc anh bắt đầu ngồi xuống bên cạnh, cô gái đó vẫn không hề lên tiếng, chỉ hơi di chuyển một chút nhường chỗ ngồi cho anh mà thôi.

“Sao cô lại ngồi một mình như vậy”. Tần Nam chủ động bắt chuyện trước.

“Chẳng phải anh cũng chỉ có một mình thôi sao”.

An Linh không hề nhìn anh ta mà vẫn tiếp tục uống đồ uống của mình.

“Chúng ta có thể so sánh sao, cô là con gái, không nên đến nơi này một mình như vậy”.

Tần Nam có thể nhìn rõ từng đường nét trên mặt cô, cô không hề trang điểm, trang phục trên người cũng chỉ là váy đơn giản, không hề có bộ dạng của mấy cô gái hay đến đây dụ dỗ đàn ông.

An Linh có hứng thú ngược nhìn Tần Nam, cô khẽ mỉm cười khi nghe anh nói vậy.

“Theo tôi thấy thì anh ở đây cũng có chỉ số nguy hiểm không thấp hơn tôi đâu”.

Cô vừa nói vừa hướng mắt nhìn mấy cô gái ăn mặc mát mẻ ngoài kia, này giờ bọn họ cứ nhìn chăm chăm chàng trai bên cạnh cô. Chỉ cần cô đứng dậy thì không biết có bao nhiêu người tranh giành vị trí này của cô đâu.

Tần Nam cười lớn, cô bé này nói chuyện cũng thẳng thắn quá đấy, nhưng mà anh lại thích. Anh đưa ly rượu về phía cô.

“Uống thử loại này đi, hương vị khá lạ đấy”.

An Linh nhấp thử một ngụm, hương vị cay nồng lập tức xông thẳng vào mũi, cô không kịp chống đỡ vội vàng ho khan sặc sụa.

“Cô uống từ từ thôi”.

Tần Nam vội đưa khăn giấy cho cô, hai tay vỗ nhẹ lưng cô để cô dễ chịu hơn một chút.

“Uống chẳng ngon chút nào cả, loại này nặng quá, tôi uống không quen”.

An Linh nhìn anh trách móc, hai cánh môi khẽ chu ra bất mãn giống như anh vừa dụ dỗ cô làm chuyện xấu không bằng. Nhìn điệu bộ dễ thương của cô khiến Tần Nam yêu thích không thôi. Anh vội vàng nhận lỗi về mình.

“Xin lỗi, tôi không nghĩ em lại không uống được nó”.

An Linh chẳng thèm đôi co với anh nữa, cô lại tiếp tục trở lại với đồ uống trong ly của mình. Men rượu bắt đầu ngấm, cô cảm thấy hơi choáng nhưng lại không muốn về nhà chút nào cả.

Nhìn điệu bộ mơ hồ của cô, Tần Nam biết cô gái này đã say rồi.

“Em say rồi, có muốn đi về không”.

“Tôi còn muốn ở đây một lát, về nhà càng chán hơn mà thôi, tôi không muốn về”.

“Cô bé, con gái không nên say rượu ở quán bar, sẽ rất nguy hiểm”.

Tần Nam tốt bụng khuyên nhủ cô một chút. Có trời mới biết thực sự thì anh muốn cô ở lại đây luôn với anh cơ, nhưng mỗi lần nhìn vào gương mặt non nớt đó thì anh lại cảm thấy không nỡ.

An Linh không thèm để ý đến lời khuyên của người bên cạnh nữa, cô tò mò hỏi anh:

“Mỗi khi buồn thì anh muốn làm gì”.

“Làm chuyện gì khiến cho bản thân mình vui thích”.

Cũng đúng, nếu như vậy thì sẽ có thể quên đi chuyện mình không muốn nhớ rồi.

“Vậy chuyện anh thích làm là gì”. An Linh tò mò hỏi anh, bờ môi căng mọng khẽ mỉm cười.

Chết tiệt, cô gái này không biết bộ dạng của cô có bao nhiêu quyến rũ hay sao mà còn nhìn anh đắm đuối như vậy. Tần Nam cúi đầu uống rượu, anh hy vọng cô sẽ chuyển đề tài khác.

“Anh nói đi”.

Tần Nam vẫn uống rượu, anh chẳng thèm để ý đến cô nữa.

Thấy bộ dạng anh lơ đãng như vậy, An Linh bất mãn không thôi, cô ngồi gần lại anh hơn, men say khiến cô trở nên mạnh bạo, hai tay lay lay cánh tay của anh ta.

“Anh không thèm trả lời tôi, nói đi, chuyện khiến anh cảm thấy vui thích là gì vậy, nói đi, tôi cũng muốn thử một lần mà, anh...”

Lời nói của An Linh còn chưa nói xong đã bị Tần Nam cắt ngang, môi anh dán chặt lấy môi cô, nuốt lấy tất cả những bất mãn và tức giận của cô lúc đó. Hai cánh môi dày dưa không dứt, đầu lưỡi anh làm loạn trong miệng An Linh khiến cô trầm mê không thôi.

Quán bar vốn là nơi nam nữ có làm ra hành động thân mật như thế nào cũng chẳng bị người khác để ý, huống chi chỗ hai người ngồi lại là một góc khuất. Nụ hôn dày dưa không dứt khiến An Linh như muốn thiêu cháy tất cả, cô chưa từng hôn ai bao giờ cả, nhưng nụ hôn lần này thực sự quá tuyệt vời khiến cô muốn kéo dài mãi không thôi. Đầu lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, thân thể càng ngày càng dán sát vào nhau, mềm mại ngọt ngào đối lập với cứng rắn nóng bỏng, không khí cũng tản ra chút hơi thở tình ái nồng đậm.

Chương 2

Hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi khiến Tần Nam lưu luyến mãi không thôi, sự nhiệt tình của An Linh khác hẳn điệu bộ trức trắc lúc ban đầu, cô càng hưởng ứng càng khiến anh muốn dừng mà không dừng được. Hai tay anh vuốt nhẹ sống lưng cô, cảm giác thoải mái khiến An Linh rên nhẹ ra tiếng.

“Uhm”

“Thoải mái đến như vậy sao”. Anh khẽ cười hỏi.

Nhiệt độ xung quanh cũng nóng thêm vài phần, một tay Tần Nam ôm chặt lấy cô, tay còn lại khẽ xoa nắn bầu ngực tròn trịa dưới lớp váy mỏng manh. Váy của An Linh đã bị anh kéo lên đến eo, bàn tay anh khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của cô. Cảm xúc tron lảng khiến anh không muốn buông tay, bầu ngực to tròn mềm mại giống như sinh ra là dành cho anh vậy. Hai tay anh khẽ trêu đùa nụ hoa của cô, Tần Nam càng xoa nắn càng khiến cho bầu ngực An Linh trở nên cương cứng, cô khẽ ngo ngoáy kháng nghị với anh.

Chẳng để cho An Linh có cơ hội lên tiếng, Tần Nam đã ngậm chặt lấy đầu nhũ hoa của cô, cảm xúc tê dại ập đến bất ngờ khiến An Linh không kịp chống đỡ, cô như lịm người đi trước khoái cảm xa lạ mà anh mang đến, có một luồng khí nóng rạo rực khắp cơ thể cô. Hai tay cô sờ loạn trên người anh, cô cũng không biết mình làm gì, chỉ đơn giản là muốn càng gần gũi thân mật hơn với anh thôi.

Phản ứng nhiệt tình của An Linh càng làm cho Tần Nam kích động, anh cố gắng dần sự xúc động trong lòng xuống, chỉnh sửa lại váy cho cô. Thế nhưng An Linh lại không biết sợ chết, hai tay cô vẫn sờ loạn trên ngực anh. Tần Nam không phải là thánh nhân, một cô gái dụ hoặc như vậy sao anh có thể chịu đựng được cơ chứ. Hai chân anh đi như bay, dẫn An Linh đi về hướng thang máy.

Vừa bước vào phòng hai người bọn họ lập tức quần lấy nhau. Tần Nam phải cố gắng lắm mới không ngay lập tức muốn cô trong thang máy. Quần áo của cả hai đã được trút bỏ hết từ ngay ngoài cửa, khi đến giường ngủ thì chẳng ai còn mảnh vải nào trên người. Tần Nam hôn khiến An Linh không thở được, cô hơn né tránh miệng anh thành ra lại cắn nhẹ lên môi anh. Cô gái nhỏ nhiệt tình như lửa khiến Tần Nam như muốn phát điên.

“Thì ra em thích loại này sao, nhiệt tình như vậy hả”.

Cho dù đang trong lúc kích tình nồng nhiệt thì lời nói tà mị của anh cũng khiến An Linh thẹn thùng không thôi, cô dẩu mặt vào trong ngực anh, lại khiến cho hai bầu ngực no đủ của cô chà sát trên người anh. Xúc cảm quá sức tuyệt vời khiến cho Tần Nam không nhịn được nữa, anh đẩy cô xuống giường, hai tay không ngừng tạo lửa trên cơ thể cô.

“Cô bé, nhanh như vậy đã ướt rồi sao”.

Tần Nam cảm nhận được cơ thể cô cũng động tình, cửa huyệt phía dưới đã ướt thành một mảnh. Ánh mắt nóng rực của anh khiến An Linh hơi ngượng, cô khép hai chân lại không muốn để anh tiếp tục nhìn thấy nó nữa.

Thế nhưng Tần Nam đã nhanh hơn cô một bước, cả thân hình to lớn của anh đã chen vào giữa hai chân cô khiến cho An Linh không còn cách nào khác phải vòng chân qua eo của anh.

Tư thế kết hợp của hai người vô cùng hòa hợp, giống như sinh ra là dành cho nhau vậy. Tần Nam khẽ đẩy người, đưa vật đàn ông to lớn của anh tiến sâu vào trong cơ thể cô. Cảm nhận có một vật cứng nóng như thép tiến vào cơ thể mình khiến An Linh hơi hoảng sợ, cô chưa kịp cản hành động của anh lại thì cơn đau như xé nát ập đến.

“Đau...”

Cô lên tiếng kháng nghị, thế nhưng đang trong cơn kích tình nên giọng nói nũng nịu càng thêm dụ hoặc đàn ông. Tần Nam phải cố gắng kiềm chế, anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng bây giờ bảo anh đi ra thì là điều không thể. Anh thương xót hôn lên từng giọt nước mắt trên khuôn mặt ửng hồng của cô, miệng không ngừng an ủi:

“Ngoan, rất nhanh sẽ hết đau thôi mà”.

“Anh đi ra đi, em không muốn nữa”. An Linh bắt mắt nói.

“Cô bé này, bây giờ em bảo anh đi ra làm sao bây giờ, chẳng lẽ em muốn thấy anh chết sao”.

“Nhưng mà em đau lắm”.

“Anh biết, anh biết, em chịu một lát đi, sẽ hết nhanh thôi mà”.

“Thật sao”.

An Linh giương hai mắt ngấn nước nửa tin nửa ngờ nhìn anh khiến Tần Nam cảm thấy tội lỗi không thôi, sao anh giống như đang chà đạp con gái nhà lành thế nhỉ.

Rất nhanh cơn đau qua đi khiến An Linh cảm thấy hạ thân hơi ngứa ngứa, cô khẽ động đậy để khiến bản thân dễ chịu hơn một chút. Thế nhưng hành động nhỏ của cô khiến cho Tần Nam không thể nào kiềm chế được, sợi dây lý trí trong đầu anh đã đứt không còn một mảnh. Anh không suy nghĩ được nhiều nữa, bây giờ trong đầu anh chỉ biết rằng anh muốn cô, muốn cô cả đời này luôn thuộc về anh mà thôi.

Cơ thể trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy khiến An Linh vô cùng thoải mái. Cô gái chưa từng nếm mùi đời như cô sao có thể là đối thủ của Tần Nam được. Anh luôn biết cách khiến cô không thể nào kiềm chế được mà rên rỉ không thôi. Mỗi một lần anh tiến vào lại khiến An Linh bật ra tiếng rên rỉ nỉ non. Tình như sợi tơ kết nối giữa hai con người, phần thân của anh chưa kịp rút ra hết đã vội vã tiến vào, tìm kiếm nơi ngọt ngào chỉ thuộc về nó. Chưa bao giờ An Linh cảm thấy sung sướng như vậy, cơ thể cô mở rộng chào đón anh, có một thứ gì đó trong cơ thể cô cứ luôn kêu gào muốn nhiều hơn nữa, cô muốn anh tiến vào sâu hơn nữa.

Bộ phận kết hợp của hai cơ thể đã ướt đẫm bởi nước của cô và mồ hôi của anh. Ga trải giường cũng bị hai người nhiễm bẩn, thế nhưng không ai bận tâm, cả hai vẫn triền miên không dứt trong từng đợt khoái cảm nguyên thủy mà đối phương mang lại. Cô triền miên lưu luyến vuốt ve khắp cơ thể anh, Tần Nam cũng nhiệt tình cắn gặm từng tấc da thịt mềm mịn của cô. Cả hai giống như những đứa trẻ lần đầu làm chuyện người lớn, tìm tòi từng chút một về cơ thể đối phương, có rụt rè, có mạnh bạo, có cả những xúc cảm vui sướng lần đầu đạt được do chuyện ái ân mang lại.

Đêm ngoài kia dường như kéo dài vô tận, nhưng với hai người đang triền miên không dứt trên giường kia, họ chỉ ước sao cho đêm dài thêm nữa, cho niềm vui sướng cơ thể mang lại kéo dài mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tần Nam đã thức dậy từ sớm, đây là thói quen của anh trong suốt bao năm qua. Dù tối hôm qua hai người đã dây dưa cả đêm thì cũng không mấy ảnh hưởng đến đồng hồ sinh học của anh. Cô gái bên cạnh vẫn còn chìm trong mộng đẹp, hai mắt cô nhắm nghiền, gương mặt trắng nõn, đôi chân thỉnh thoảng lại cựa quậy như trẻ con. Bộ dạng cô ngủ tựa như một thiên thần không nhiễm bụi trần làm anh không nỡ đánh thức cô dậy. Tần Nam đưa tay ôm chặt cô vào lòng, cảm nhận cơ thể mềm mại trong vòng tay khiến anh chỉ muốn ôm cô mãi như vậy không buông.

An Linh đang mơ mơ màng màng ngủ thì cảm nhận có hơi thở nóng rực xung quanh mình, cô nghĩ là hôm qua mình ngủ quên bật điều hòa, thế nhưng hai bàn tay cô lần mò mãi vẫn không tìm được remote, cô hơi bức bối, đành phải mở mắt ra để tìm điều chỉnh của máy lạnh. Hai mắt vừa mở ra lại lập tức đóng lại, An Linh dường như không tin vào mắt mình, đây không phải phòng của cô, còn nữa, người đàn ông kia là ai chứ, sao, sao anh ta lại nhìn mình chằm chằm như vậy.

Thấy cô gái bên cạnh mình đã thức dậy rồi mà còn giả chết, Tần Nam trong lòng thầm tính toán, không phải cô ấy định xem như quên hết mọi chuyện tối qua rồi chứ, muốn bỏ anh sao, không có cửa đâu. Tần Nam cứ lặng im nhìn An Linh đang tự trấn an bản thân mình, hành động của cô khiến anh muốn bật cười mà không dám.

Mãi một lúc lâu sau không thấy cô có phản ứng gì, Tần Nam bèn quay người sang ôm chặt lấy cô, hai tay xoa xoa bầu ngực trắng nõn của cô khiến An Linh vội vàng đẩy anh ra. Thế nhưng sức lực của cô so với Tần Nam thật chẳng thấm vào đâu, cô càng đẩy thì anh càng ôm chặt hơn. Nhìn tình cảnh hai người lúc này giống như An Linh đang cố tình làm nũng, nửa đẩy nửa kéo với Tần Nam.

“Anh buông tôi ra đi”. An Linh thấy sức mạnh không thắng được đối phương nên bèn chuyển qua năn nỉ ỉ ôi.

Tần Nam khẽ cắn nhẹ nhũ hoa của cô, miệng còn bí ồ nói:

“Anh không buông”.

“...” An Linh cạn lời, tên này có cần mặt dày hơn nữa không.

“Nói cho anh biết em tên gì?”

An Linh lặng im không thèm trả lời anh ta. Thế nhưng Tần Nam vẫn tiếp tục xoa nắn khắp người cô khiến An Linh vô cùng khó chịu, đã trải qua đêm hôm qua khiến cô biết rõ đây là cảm giác gì. Cơ thể cô ngày càng nóng lên, An Linh vội nắm chặt tay Tần Nam lại, không cho anh làm loạn nữa.

“Em còn không nói thì chúng ta làm tiếp chuyện hôm qua”.

“An Linh, tôi tên An Linh”.

Đạt được điều mình muốn khiến Tần Nam tâm trạng khá thoải mái, anh hôn nhẹ lên môi cô, một tay khẽ di chuyển nâng người cô nằm lên người mình, anh nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ rực vì ngượng ngùng của cô, nói rõ từng tiếng một.

“Anh là Tần Nam, không cho phép em quên anh, biết chưa hả”.

An Linh khẽ cắn lên cổ anh trả thù, trong miệng làm bầm như muỗi kêu:

“Biết rồi”.

“Ngao ầm”.

Thấy cô có vẻ nghe lời Tần Nam cũng không làm khó cô nữa, anh và cô nằm ôm nhau một lúc lâu. Sợ An Linh đói bụng nên anh nói:

“Em đi tắm đi, tắm xong anh dẫn em đi ăn sáng, tối qua khiến em mệt mỏi như vậy chắc cũng đói lắm rồi”.

Lời nói của anh khiến cô ngượng đỏ cả mặt, chuyện mà ai cũng biết, anh có cần nói trắng ra như vậy hay không.

An Linh cố lê đôi chân mỏi nhừ rời khỏi giường, hai chân vừa chạm đất thì đột nhiên mềm nhũn ra. Tần Nam nhanh tay nhanh mắt ôm lấy cô, một tay ôm chặt cô vào lòng, tay còn lại giúp cô thu dọn một vài thứ tối hôm qua hai người vất lung tung khắp nơi. Anh ôm cô vào phòng tắm, điều chỉnh nhiệt độ nước thích hợp cho cô xong rồi không chịu rời đi. An Linh chờ mãi mà không thấy anh động đậy gì cả, cô bèn đẩy đẩy anh ra khỏi phòng tắm. Thế nhưng Tần Nam làm gì để cho cô được dễ dàng như vậy. Hai tay anh ôm cô luồn lách không buông, chân thon dài thì tranh thủ lúc cô không để ý mà chen vào giữa người cô.

An Linh lúc này đã bị anh trên đùa đến khó chịu, Tần Nam tiếp tục khiêu khích khiến cô càng thêm bứt rứt. Nụ hôn của Tần Nam triền miên ngọt ngào khiến An Linh quên đi tất cả, cô như trở lại con người nhiệt tình tối hôm qua, quần lấy anh không buông.

Nam nữ gặp nhau chẳng mấy chốc đã phát ra lửa lớn. Nhiệt độ trong phòng tắm ngày càng tăng, hai thân thể lại càng được dịp ma sát lẫn nhau. Hai người đã không còn khoảng cách, tay trong tay, môi kề môi, cả hai bộ phận nào đó cũng đã sớm dính chặt lấy nhau.

Trước khi gặp Tần Nam, chính An Linh cũng không biết rằng bản thân mình thực ra lại thích loại chuyện này đến vậy. Hai người đã cả đêm nhiệt tình như lửa, sáng hôm sau lại có thể dậy đưa không dứt như vậy. Mỗi lần của anh đưa sâu vào trong cơ thể cô lại khiến cho khoái cảm của An Linh tăng lên như sóng trào. Từng thớ thịt của cô như căng ra ôm ấp bao trọn lấy anh khiến bản thân Tần Nam như muốn phát điên.

“Em chặt quá, thả lỏng ra, được không”. Âm thanh của anh trở nên trầm khàn đầy từ tính, quyến rũ và có mê lực đến chết người.

“Anh từ từ thôi... ah...ah”.

Tiếng rên rỉ của An Linh càng khiến Tần Nam phát điên, anh điên cuồng tăng tốc độ ra vào, chỉ muốn bản thân mãi mãi chôn vùi trong cơ thể cô cả đời thì tốt biết mấy.

“Ah, sâu nữa ... sâu nữa đi anh, em muốn...”

“Cô bé dâm đang này, còn chưa khiến em vừa lòng sao”.

Đáp lại câu nói của anh, An Linh ôm chặt lấy anh hơn khiến cơ thể hai người càng kết hợp chặt chẽ, tiếng động mờ ám vang vọng khắp căn phòng.

Khi hai người bước ra khỏi phòng tắm đã là chuyện của hai tiếng sau. An Linh đói đến mức đi không nổi luôn rồi, Tần Nam phải ôm lấy cô ra sofa. Anh gọi điện cho nhà bếp mang thức ăn lên, nếu không anh sợ cô bé kia không còn sống để ra khỏi phòng mất.

An Linh nằm bẹp trên ghế sofa, cô chẳng còn sức lực mà động tay động chân nữa rồi. Chợt nhớ ra chuyện gì đó, cô bật dậy tìm điện thoại của mình. Hành động bất ngờ của cô khiến Tần Nam cũng giật mình:

“Em tìm gì, để anh tìm cho”. Anh sợ cô sẽ ngắt xiêu mất thôi, cô đi còn không nổi mà đòi tìm cái gì chứ.

“Điện thoại của em đâu, anh tìm giúp em đi”.

Cô vừa dứt lời thì một chiếc điện thoại màu trắng được anh đưa ra trước mặt cô. An Linh không kịp cảm ơn anh, cô vội vã mở điện thoại lên. Không có cuộc gọi nhớ nào, cũng chẳng có tin nhắn luôn. An Linh không khỏi thất vọng, cô đi một đêm không về nhà mà cũng không ai thèm quan tâm sao. Nỗi chua xót không nói thành lời khiến hai mắt cô rung rung. Chẳng lẽ mọi người thực sự không chờ mong sự có mặt của cô trên đời này như vậy sao, nếu vậy thì còn sinh cô ra làm gì nữa chứ.

Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn của cô khiến Tần Nam thương xót không thôi, anh ôm cô vào lòng, bàn tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mượt của cô. Anh không nói lời nào nhưng An Linh hiểu, giờ phút này đây chắc chỉ có người đàn ông bên cạnh này mới thực sự thương xót cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 4

“Đừng khóc nữa, lại đây ăn sáng đi”. Tần Nam đưa cho cô ly sữa và bánh mì.

An Linh chẳng còn cảm giác thèm ăn, cô chỉ cầm lấy ly sữa anh đưa, uống được vài ngụm lại bỏ xuống. Vị sữa bò ngọt ngào khiến cô không thể nào uống tiếp. Nhìn cô gần như không ăn gì làm Tần Nam xót xa không thôi, cô cứ như vậy hèn chi không mập được là phải, cả cơ thể cũng chẳng có được chút mỡ nào. Nếu anh quen biết cô từ trước thì nhất định sẽ nuôi cô thật tốt, ít nhất cũng không khiến cô phải khóc thương tâm như lúc này.

An Linh muốn rời khỏi bàn ăn, dù sao thì cô cũng hết thấy đói luôn rồi. Vừa mới kéo ghế ra thì có một bàn tay giữ cô lại.

“Em ăn thêm chút cháo đi, ăn như vậy làm sao mà no được”.

Giọng nói ảm áp đầy quan tâm của anh khiến An Linh xúc động, một người vừa mới gặp mặt hôm qua còn có thể đối xử với cô như vậy, còn người cha đã sinh cô ra thì sao chứ. Chẳng lẽ đúng như người ta vẫn nói, cô đáng ra không nên xuất hiện ở trên đời này sao.

“Anh ăn tiếp đi, tôi có việc phải đi trước”.

Dứt lời An Linh lấy điện thoại rồi bước nhanh ra cửa. Tần Nam vội vã chạy theo cô, anh không yên tâm khi thấy cô đi một mình như vậy. Chẳng hiểu sao thấy cô làm gì anh cũng cảm thấy lo lắng không thôi, tốt nhất là nên có anh đi cùng.

Nhìn người con trai bên cạnh không nở rời cô nửa bước, nói An Linh không cảm động là nói dối, từ bé đến lớn, ngoài ông ngoại và các họ hàng thân thích bên ngoại ra thì có ai quan tâm cô được như vậy đâu.

“Anh cứ đi vào đi, tôi tự đi một mình được”.

“Em chắc chứ, nhìn em không phải là người thành phố này, từ nơi khác mới đến thì nên để dân bản xứ như anh dẫn đường thì hơn”.

Anh vừa nói vừa nở nụ cười tươi rói khiến An Linh cũng bị tâm trạng của anh làm cho vui lên một chút.

“Có phải cứ gặp con gái thì anh lại nhiệt tình tốt bụng như vậy không hả”.

“Không có, chỉ đối với em mà thôi”.

Hai người đi ra đến cửa quán bar thì An Linh cũng chẳng biết phải đi đường nào mới phải. Nhìn bộ dạng lúng túng của cô thì Tần Nam cũng hiểu ra.

“Em muốn đi đâu, anh đưa em đi, ở đây buổi tối thì đông đúc chứ ban ngày thì ít taxi lắm”.

Nhìn con đường vắng hoe trước mặt, An Linh không còn cách nào khác, đành phải đi theo anh. Thực sự thì cô cũng chẳng biết mình cần phải làm gì lúc này, suy nghĩ một hồi cô quyết định trước hết nên về nhà đã, hành lý của cô còn để ở đó.

Tần Nam lái xe như bay khiến An Linh sợ xanh cả mặt, tốc độ này tuyệt đối không phải tốc độ dành cho người thường. Cô vốn không biết lái xe, học bao nhiêu lần cũng không thành công nên trong mắt cô Tần Nam bỗng chốc trở nên vĩ đại khác thường. Nhìn ánh mắt vừa sợ vừa nể của cô, Tần Nam cũng bật cười:

“Nếu em sợ thì anh sẽ chạy chậm lại một chút, anh quen chạy xe một mình rồi, vừa này không nhớ ra là có em ở trên xe”.

Nghe anh nói vậy An Linh bĩu môi nhìn anh:

“Anh xem nhẹ sự tồn tại của em như vậy sao, em thật là thất bại mà”.

Cô bé này sao lại dễ thương như thế chứ, Tần Nam giảm tốc độ, cho xe chạy vào một khu biệt thự cao cấp ở phía Nam của thành phố. Nơi đây vừa yên tĩnh lại thêm cảnh vật nên thơ trữ tình nên không ít đại gia chọn nơi đây làm nơi sinh sống. Khi nghe An Linh nói địa chỉ anh cũng hơi bất ngờ. Anh biết cô chắc chắn có gia cảnh không hề tầm thường, nhìn vào cách hành xử của cô anh có thể đoán được điều đó. Thế nhưng anh lại không nghĩ cô sinh sống ở đây, giới thượng lưu của thành phố A anh biết rất nhiều, thậm chí có thể đọc tên từng người sống ở khu biệt thự này, thế nhưng cô thì có thể có liên quan với ai ở đây được chứ.

Theo sự chỉ đường của An Linh, Tần Nam cho xe dừng trước biệt thự của An gia. An Linh, An gia, cũng quá là trùng hợp đi mất, Tần Nam thầm nghĩ, không biết anh tạo quan hệ tốt với An Nghĩa Thành ngày từ bây giờ còn kịp không nữa.

“Cảm ơn anh đã đưa em về, anh đi trước đi”.

An Linh lịch sự chào hỏi Tần Nam, cô không dám bước xuống xe ngay mà còn ngồi lại trò chuyện với anh vài câu, cô cảm thấy vừa đến nơi mà đã chào tạm biệt liền có vẻ hơi bất lịch sự.

“Uh, em mau vào nhà đi”.

Trước khi đi Tần Nam kéo An Linh lại, hôn nhẹ lên má cô khiến An Linh ngượng đỏ cả mặt, cô bất chấp lịch sự chạy vội xuống xe, bỏ lại một mình Tần Nam ngồi đó luyến tiếc không thôi.

Bây giờ đã là buổi trưa, nhưng ở An gia thì chẳng khác gì sáng sớm cả. An Nghĩa Thành đang đọc báo, nhìn thấy An Linh bước vào cũng chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn. An Tiểu Tiểu, đại tiểu thư của An gia đang cùng An phu nhân trò chuyện, khung cảnh mới đầm ấm hạnh phúc làm sao.

An Linh bị xem như người xa lạ, cô kéo hành lý xuống cần thang. Mới hôm qua cô còn lòi nỏ từ nước Mỹ xa xôi về đây, vậy mà hôm nay đã phải mang nó rời xa nơi này. Nếu biết trước như vậy cô chẳng thèm về cho xong, mệt thân lại mệt cả tinh thần.

“An Linh, em kéo hành lý đi đâu vậy”.

Người lên tiếng lúc này là An Chu Nhi, nhị tiểu thư xinh đẹp cao quý của nhà họ An. Câu nói của cô ấy khiến cho những người còn lại trong căn phòng chú ý đến sự có mặt của An Linh.

An Nghĩa Thành thấy cô đứng im không trả lời cuối cùng cũng lên tiếng hỏi:

“Con vừa trở về đã lập tức rời đi như vậy, không sợ mọi người bàn tán hay sao”.

“Ai da, nếu sợ người ta bàn tán thì nó đâu có đi cả đêm không về như hôm qua, chỉ sợ mặt mũi nhà chúng ta đã sớm không còn nữa rồi”.

Thấy phu nhân của An gia lên tiếng, cô con gái cả An Tiểu Tiểu vội vã trấn an mẹ:

“Mẹ, sao mẹ lại nói vậy, kéo nó lại đi rêu rao khắp nơi là chúng ta ức hiếp nó bây giờ. Người ta dù gì cũng là sinh viên từ nước Mỹ xa xôi, chẳng lẽ lại làm chuyện mất mặt như vậy sao”.

An Linh dự định sẽ yên lặng rời khỏi đây luôn, nhưng tình huống trước mặt lại khiến cô thay đổi suy nghĩ, cô rời đi chẳng phải quá dễ dàng cho bọn họ hay sao. Từ trước đến nay cô không để ý thái độ của bọn họ, nhưng không có nghĩ với việc họ thích nói gì thì nói. Mặc dù An gia chưa bao giờ xem cô là một thành viên trong gia đình, ở thành phố A cũng chẳng ai biết cô là ai. Thế nhưng từ bé cô đã được ông ngoại và anh họ cực kỳ thương yêu, chưa từng để cô phải chịu uất ức thì hà cớ gì mấy người kia lại có thể tùy ý châm chọc cô như vậy.

An Linh cười khê, cô đặt valy xuống một bên, kéo ghế ngồi xuống bàn ăn sáng cùng với mọi người. An gia cái gì cũng không cần, nhưng mặt mũi thì nhất định phải cần, cô cứ ngồi xuống xem ai có can đảm đuổi cô không nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 5:

Cô vừa ngồi xuống thì người giúp việc ngay lập tức dọn đồ ăn sáng lên cho cô. Bánh mì nướng vàng ruộm, mứt hoa quả và sữa tươi, một bữa sáng kiểu Tây đúng tiêu chuẩn. An Linh cười thầm trong lòng, người ở nước ngoài như cô luôn thèm đồ ăn Trung Quốc, còn người ở trong nước cả đời như An Nghĩa Thành lại sống chết dùng đồ ăn phương Tây. Chẳng lẽ phải sính ngoại như vậy mới đủ tư cách là thành viên của An gia hay sao.

Không khí xung quanh vì sự có mặt của An Linh mà trở nên gượng gạo, ai ăn phần người nấy, mọi người đều không dám lên tiếng. Thấy vậy An Linh cũng muốn nói rõ suy nghĩ của mình:

“Ba, con muốn chuyển ra ngoài sống”.

Cô vừa nói xong thì An Nghĩa Thành chưa có phản ứng gì, nhưng ba người phụ nữ còn lại thì đúng là mỗi người một vẻ. Cô không thèm để ý bọn họ, chỉ chăm chú nhìn An Nghĩa Thành.

“Em chỉ về nước vài ngày thôi, sao không ở nhà cho thoải mái, ở khách sạn cũng có vẻ hơi bất tiện”.

An Chu Nhi luôn mang đến cho người khác ấn tượng về sự nhẹ nhàng chu đáo. Cô ta mang vẻ đẹp đầm thắm, đúng kiểu truyền thống của phụ nữ Trung Hoa. Thế nhưng An Linh từ nhỏ đã biết cô ta, chẳng lẽ lại không hiểu cô ta đang nghĩ gì hay sao.

Cô vẫn nhớ buổi chiều hôm đó, ngày đầu tiên mà cô gặp ba mẹ con kia. Mẹ cô chỉ vừa mới mất được vài tháng, ba cô đã dẫn người mẹ mới đến ra mắt cô. Bà ta là một phụ nữ đẹp, vô cùng xinh đẹp, nhìn cô cười hiền hòa nhưng lại khiến An Linh sợ đến lạnh người. Ngày đó An Chu Nhi còn là một đứa bé 7 tuổi, mặc chiếc váy xinh như búp bê. Trái ngược với An Tiểu Tiểu lạnh lùng không thèm chơi với cô, An Chu Nhi lại có thái độ thân thiện hơn hẳn, nhưng chính sự thân thiện đó đã khiến An Linh lầm tưởng để rồi phải gánh chịu một nỗi đau mà cả đời này cô sẽ không thể nào xóa được trong tâm trí.

An Nghĩa Thành vẫn không đoái hoài gì đến việc An Linh muốn chuyển ra ngoài sống nên cô cũng chẳng phản ứng gì, im lặng là đồng ý, có lẽ ông ta cũng ủng hộ việc cô sống riêng. An Linh còn chưa kịp cảm thấy lần này mình may mắn thì An Chu Nhi lại lên tiếng lần nữa:

“Ba, chẳng phải ba luôn muốn An Linh về nước sao, nhân tiện lần này chúng ta khuyên em ấy về nước hẳn luôn đi, cứ sống ở bên ngoài mãi như vậy cũng không tốt”.

Việc của cô phải khiến cô ta bận tâm như vậy từ khi nào vậy. Khi cô còn bé thì dùng trăm phương ngàn kế đưa cô ra nước ngoài, đến bây giờ lại muốn cô sống cùng để bồi dưỡng tình cảm sao. An Linh còn chưa kịp lên tiếng phản đối thì đã nghe ba cô lên tiếng:

“Chị con nói đúng đấy, con cứ ở nhà vài hôm đi, con chuyển ra ngoài ở thì mọi người sẽ nghĩ gì chứ”.

Thì ra là vì suy nghĩ cho thể diện nên mới giữ cô ở lại sao.

“Ba, con ở ngoài sẽ tiện hơn. Dù sao thì cũng chẳng ai biết con là con gái của An gia đâu, ba không cần lo cho vấn đề thể diện”.

“Sao con cứ muốn làm theo ý mình vậy hả, con không thể nghe lời ba một lần hay sao?”

An Linh vẫn vô cùng bình tĩnh, lời nói cứng rắn của An Nghĩa Thành cũng chẳng thể khiến cô suy nghĩ lại.

“Ba, chẳng lẽ con làm gì cũng phải để ý đến suy nghĩ của người ngoài hay sao”.

“Vậy con có bao giờ suy nghĩ xem hành động của mình sẽ khiến gia đình này bị mọi người bàn ra tán vào như thế nào không?”

An Linh lặng người đi trước câu nói của ba cô. Cô không suy nghĩ cho gia đình, tùy tiện làm theo ý mình. Trong suy nghĩ của ba cô thì ra cô là loại người như vậy hay sao. Lúc trước đuổi cô ra khỏi nhà sao không suy nghĩ xem mọi người nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào chứ. Bây giờ cô chỉ muốn chuyển ra ở riêng cũng bị phản đối như vậy sao. Cả nước có bao nhiêu người trẻ không sống cùng với gia đình, đến lượt cô lại bị lên án là người cô trách nhiệm như vậy sao.

“Vậy có bao giờ ba suy nghĩ xem lời nói của ba khiến con tổn thương như thế nào không, hay ba suốt ngày chỉ lo lắng xem người ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Người ngoài, người ngoài, chẳng lẽ người ngoài đối với ba lại quan trọng như vậy sao?”

Nước mắt cô lăn dài trên khóe mắt, cô không muốn khóc trước mặt những người này, nước mắt của cô đã cạn từ nhiều năm trước rồi, sao bây giờ nó vẫn rơi bởi chính những con người lúc trước như vậy chứ. Chính An Linh cũng hận bản thân mình luôn yếu mềm trước cái gọi là tình cảm gia đình. Có lẽ con người ta càng thiếu cái gì thì sẽ càng khao khát nó.

Cô kéo valy ra khỏi nhà ngay trước mặt An Nghĩa Thành mà ông ta cũng không thêm ngăn cản, cho dù nước mắt có rơi thì hành động cũng phải mạnh mẽ. Rời khỏi đây thì đã sao, cô không tin cô không sống tốt, ít nhất là cũng phải tốt hơn bọn họ.

Ra khỏi An gia, An Linh nhìn xung quanh một vòng, cô muốn gọi taxi, nhưng nơi này cái gì cũng có, chỉ có taxi là không. Khu nhà dành cho người giàu, ai cũng có xe riêng nên chẳng có bất kỳ phương tiện giao thông công cộng nào cả. An Linh móc điện thoại ra, cô tính gọi cho một người bạn đến đón mình, nhưng nhớ đến gương mặt còn đang đầm đìa nước mắt của mình, cô lại đắn đo không muốn nhờ người khác.

Cũng may hôm nay cô không mang giày cao gót, nếu không chỉ có nước đi chân đất mà thôi. An Linh lóc cóc kéo valy rời khỏi An gia.

Cảnh quan ở đây rất đẹp, phải nói là vô cùng đẹp mới đúng, trời cao, gió nhẹ, mây trắng bay bay, hoa nở rộ rờ ven đường, có cả hoa bồ công anh bay bay trong không khí, thế nhưng đối với An Linh thì tất cả đều là con số không hết. Tại sao, tại sao cô phải kéo valy nặng muốn chết giữa cái nắng gay gắt đổ lửa, trên mặt thì lem nhem nước mắt, tóc tai thì xơ xác. Tàn tạ đến không thể tàn tạ hơn nữa.

Tâm trạng đang vô cùng bức bối, An Linh cảm thấy bản thân mình có thể đá bay bất cứ thứ gì xuất hiện trước mặt cô lúc này. Và đúng là có một thứ đột nhiên hiện ra trong tầm mắt của cô thật, đúng hơn là ở ngay kế bên cô.

Chiếc xe thể thao phong cách màu đen bóng, An Linh càng nhìn càng cảm thấy quen mắt. Cảm quan về xe của cô không tốt lắm, thế nên dù thấy quen mắt thì cô cũng chẳng biết nó là loại xe nào.

Cửa xe hạ xuống, một gương mặt đẹp trai ngời ngời xuất hiện, cười tươi rói với cô:

“Mỹ nữ, cần anh đưa một đoạn không?”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 6:

An Linh đang tính mắng chửi người thì đối phương tháo kính râm xuống, hiện ra gương mặt của nhân vật mà cô mới vừa chia tay khoảng một tiếng trước.

“Sao anh vẫn còn ở đây?”

An Linh chẳng thèm khách khí, nhận ra người quen cô lập tức lên xe mà không hề do dự. Tần Nam đưa hành lý của cô lên xe xong, quay lại đã thấy cô yên vị ở bên ghế lái. Anh nhìn gương mặt vừa khóc xong như một con mèo nhỏ của cô mà bất ngờ không thôi, chẳng phải lúc nãy mới đưa cô về nhà xong, sao bây giờ đã thành ra như vậy rồi.

Thấy anh nhìn mình đầy ngạc nhiên, An Linh cũng chẳng mấy ngượng ngùng, không hiểu sao đối với anh cô thấy không cần phải giữ thể diện làm gì, mới gặp nhau hôm qua nhưng anh ta đã thấy mình khóc những hai lần, có còn thể diện đâu mà giữ làm gì cho mất công.

Nhìn ra tâm trạng cô có vẻ không vui, Tần Nam cũng không dám chọc cô tức giận nữa, anh khẽ đưa tay xoa xoa đầu cô, miệng lại không ngừng an ủi:

“Sao mới không gặp một lát mà em đã chuyển phong cách trang điểm của ma nữ vậy, thay đổi nhanh quá đấy”.

“Liên quan gì đến anh, em như vậy thì đã làm sao chứ”.

“Thì càng đẹp hơn chứ sao”.

Anh vừa nói vừa lấy khăn giấy lau mặt cho cô, mặc dù đây đã là loại khăn thượng hạng rồi, nhưng anh vẫn lo sợ nó không đủ mềm sẽ khiến da mặt cô bị trầy xước.

“Đẹp mà sao anh lại lau đi làm gì chứ”.

An Linh biết mình đang giận dỗi vô lý, nhưng không hiểu sao cô lại có thể tự nhiên thể hiện tính cách ngang ngược của mình trước mặt anh như vậy.

“Em không trang điểm cũng đẹp lắm rồi, anh sợ em đẹp quá gây nguy hiểm cho xã hội thôi”.

Tâm trạng không vui nhưng An Linh cũng phải bật cười bởi câu nói của anh. Cô thực sự đẹp như vậy sao.

Như đọc được suy nghĩ của cô, Tần Nam mặt không đổi sắc nói:

“Gây nguy hiểm cho xã hội hay không thì anh không biết, nhưng gây hại cho anh là cái chắc rồi”.

Thấy anh như vậy, An Linh bữu môi không tin.

Tần Nam ôm cô ngồi lên đùi mình, nhìn thẳng vào mắt cô nói:

“Em đẹp hơn nữa thì bảo anh làm sao mà kiềm chế được đây, như vậy chẳng phải là nguy hiểm sao?”

Người đàn ông cô si này, đang là ban ngày mà anh ta lại suy nghĩ đi đâu vậy chứ. An Linh hơi ngượng, gò má bỗng chốc đỏ ửng, cô đẩy đẩy người anh muốn trở lại vị trí ghế ngồi của mình. Nhìn cô gái trong lòng yêu kiều như vậy lại khiến cho Tần Nam than khổ, cô cứ như vậy thì thực sự là anh sẽ không kiềm chế được mà muốn cô ngay tại chỗ mất thôi. Đúng là khắc tinh của anh mà.

“Bây giờ em muốn đi đâu nữa nào?”. Để bản thân mình bình tĩnh trở lại, Tần Nam buộc phải trở lại đề tài nói chuyện nghiêm túc.

“Em cũng không còn nhà mà về nữa rồi.” An Linh ịu xịu nói.

“Về về nhà anh đi”.

Nhìn bộ dạng cười vô liêm sỉ của anh, An Linh thật muốn đánh người ngay lập tức. Cô trừng mắt với anh một cái, gần từng chữ nói:

“Còn lâu, chung cư Hoa Điền, em muốn đến đó”.

An Linh vừa dứt lời thì Tần Nam đã ngay lập tức cho xe chạy, tốc độ nhanh hơn người bình thường rất nhiều khiến cô lo lắng cho mạng nhỏ của mình không thôi.

Hoa Điện là khu chung cư mới được xây dựng vào năm ngoái, nằm ngay trung tâm thành phố, bên cạnh là con sông trải dài thơ mộng nên giá cả không hề rẻ một chút nào. Chỉ vừa mới rao bán mà lượt người đăng ký mua đã vượt quá dự tính của chủ đầu tư nên rất nhiều người phải ngậm ngùi ra về tay trắng. Việc An Linh mua được căn hộ trên tầng cao nhất của chung cư này khiến Tần Nam không khỏi ngạc nhiên. Nếu cô là tiểu thư của An gia thì cũng chưa chắc có thể mua được căn nhà ở vị trí đẹp như vậy, huống chi nhìn tình huống lúc này, anh hoàn toàn tin rằng cô và gia đình chắc chắn bất hòa gay gắt, nếu không sao cô lại mang theo tất cả đồ đạc rồi đi như vậy chứ.

Theo lời kể của An Linh thì cô chỉ mới về nước hôm qua, vậy căn hộ này thì sao chứ, là ai đã giúp cô tìm được vị trí đẹp như vậy?

“Anh có muốn uống gì không?”

“Cái gì cũng được”.

An Linh mở tủ lạnh, bên trong không hề có bất cứ một thứ gì là chất lỏng chứ đừng nói đến đồ uống này nọ.

Nhìn bộ dạng cô quay trở lại tay không thì Tần Nam cũng hiểu rồi.

“Anh không khát, em không cần phải khách sáo với anh vậy đâu”.

An Linh cũng biết mình chẳng thể làm gì khác, cô ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn ngắm khắp một lượt căn nhà.

“Em mua nó lâu chưa”. Tần Nam hỏi.

“Là anh họ em mua giúp, trang trí nội thất cũng là anh ấy nhờ người quen làm luôn. Lúc mới quyết định về nước, em cũng không nghĩ sẽ dùng đến nó, nhưng mà cuối cùng thì lại dùng vào ngay ngày thứ hai sau khi về, em cũng thật là thất bại quá đi”.

Tần Nam yêu chiều xoa xoa đầu cô, anh rất hay làm hành động này với An Linh, tóc cô mềm mượt, sờ vào rất có cảm giác.

“Ở riêng cũng tốt, em không biết được bây giờ nó đang là trào lưu trong giới trẻ đâu”.

“Anh nói hay quá, trào lưu gì em không biết, người ta là tự nguyện chạy theo trào lưu, còn em là bị hoàn cảnh ép buộc, có giống nhau chút nào đâu”.

“Đúng là chẳng giống nhau chút nào cả, người ta chỉ ở phòng trọ nhỏ, còn em là cả một căn hộ cao cấp, em còn yêu cầu gì nữa hà”. Tần Nam vẫn cười cười, đùa theo câu nói của cô.

“Nhà đẹp thì sao chứ, em chẳng cần”. Giọng nói của cô hơi buồn buồn.

Thấy cô lại nhớ đến chuyện không vui, Tần Nam cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, chuyện gia đình cô anh cũng không biết nhiều, nói lung tung không khéo lại khiến cô càng tủi thân hơn thì khổ. Nhìn gương mặt cô hơi nhăn lại vì bất mãn, Tần Nam vội ôm cô vào lòng, anh khẽ hôn nhẹ lên má cô, giọng nói trầm thấp như thói miên người khác.

“Có muốn đi mua một chút đồ dùng sinh hoạt không, anh đi với em”.

“Không muốn, em chẳng muốn làm gì cả”.

Biết cô lại giờ chứng lười biếng, anh cũng không thêm đề ý đến cô nữa, tự động lôi cô đứng dậy, khoác áo khoác vào người cô, lấy thêm cả túi xách nữa rồi lôi cô đi ra cửa.

“Anh làm gì vậy, em đã nói không muốn đi rồi mà”. An Linh cãi lại anh, thế nhưng giọng nói lại chẳng có chút khí thế nào cả.

“Em muốn ở nhà gặm nhấm nỗi đau một mình sao. Có anh ở đây, anh không cho phép thì em không được buồn đâu, biết chưa hả?”

Anh làm mặt dữ với An Linh, nhưng cô lại chẳng sợ chút nào cả, có ai lại hù dọa người khác như anh cơ chứ.

“Em cứ buồn đó, anh làm gì được em”. Cô vừa nói vừa ngẩng cao mặt lên nhìn anh thách thức, kiểu như em thích thì em làm, xem anh làm gì được em đây.

“Cô bé, đừng tự tin như vậy, anh có làm gì được không thì tự em phải biết chứ”.

Anh cúi gần người cô khiến An Linh đột nhiên cảm thấy nóng nực không thôi, cô hơi dịch người lại về phía sau thì lại bị bàn tay anh giữ lại. Một tay anh để phía sau lưng cô, tay còn lại giữ chặt đầu cô, môi anh khẽ hạ xuống chặn lại tất cả những lời bất mãn của An Linh.

Nụ hôn kéo dài triền miên không dứt khiến hai chân cô mềm nhũn, nếu anh không đỡ cô lại thì chắc An Linh đã không thể đứng vững nữa rồi. Môi lưỡi dây dưa, cô cứ trốn tránh thì anh lại đuổi bắt, đùa đùa, dụ dỗ cô gia nhập vào cuộc chơi. Lửa nóng như muốn đốt cháy cả lý trí, An Linh không tự chủ được đáp lại, khiến Tần Nam càng được dịp khuấy đảo trong miệng cô. Cảm giác ngắt ngảy khiến cả hai người như quên hết tất cả, cho đến khi An Linh không thờ được nữa Tần Nam mới miễn cưỡng buông tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lâu lắm rồi An Linh mới đi siêu thị trong nước, cảm giác khá lạ lẫm, thế nhưng con người đi bên cạnh cô còn giống người mới từ nước ngoài về hơn cả cô nữa. Siêu thị chia rất nhiều khu vực, An Linh xem bản đồ chỉ dẫn một lúc mới xác định được vị trí của từng khu vực. Cô khó khăn lắm mới kéo được Tần Nam đi đến khu đồ dùng sinh hoạt, anh cứ như một đứa trẻ lần đầu ra đường, cái gì cũng ghé vô xem thử, cái gì cũng muốn mua khiến An Linh nhức đầu không thôi, biết vậy từ đầu đã không cho anh đi theo rồi.

An Linh vừa đi vừa suy nghĩ xem cần mua những thứ gì, mặc dù đã có người thay cô sắp xếp, thế nhưng xem ra vẫn còn thiếu rất nhiều thứ. Cô cầm chiếc khăn tắm lên, chất vải cũng mịn, có vẻ khá được, vừa cho vào xe đẩy thì Tần Nam cũng vội vàng bỏ thêm một cái khác cùng nhãn hiệu vào trong xe. An Linh tròn mắt nhìn anh.

“Em mua một cái, còn anh thì sao chứ”. Anh còn không biết xấu hổ cười nham nhở.

An Linh bỏ cái khăn lại chỗ cũ.

“Nhà em thì cần gì phải có khăn của anh chứ”.

“Nhưng anh muốn, em chỉ việc mua về thôi mà, cũng có tốn nhiều tiền lắm đâu”.

Vấn đề đâu phải là tiền, tự nhiên cô mua cả khăn cho anh, để sẵn trong nhà mình như vậy, chẳng lẽ anh không thấy việc đó không được bình thường hay sao.

Không đợi An Linh kịp phản ứng, Tần Nam liền đẩy xe đi qua quầy hàng khác, trong lòng không khỏi vui mừng háo hức.

Đến khu vực thực phẩm, Tần Nam không hề biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào, cứ quần lầy An Linh, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Anh muốn ăn bò hầm khoai tây”.

An Linh miễn cưỡng lấy thịt bò và khoai tây bỏ vào xe hàng.

“Sườn cũng có vẻ rất là ngon”.

Cô tiện tay lấy luôn cả miếng sườn.

“Em có muốn ăn thịt gà không, lâu lắm rồi anh không được ăn”.

Đại ca à, anh là quý đối đầu thai hay sao. Cái gì cũng muốn ăn hết vậy, bộ nhà anh ăn chay trường, hôm nay mới được đại khai sát giới hả. An Linh than thầm trong lòng, cô chẳng thêm phản kháng làm gì, cô mà mở miệng từ chối thì thế nào anh cũng năn nỉ ỉ ôi cho đến khi cô không chịu đựng được mà đáp ứng theo yêu cầu thì anh mới chịu yên lặng.

Nhìn hàng hóa trong xe đẩy, An Linh chỉ muốn khóc thêm lần nữa, ban đầu chính miệng ai nói là dẫn cô đi mua đồ dùng sinh hoạt, bây giờ thì nhìn xem, đồ dùng cá nhân của cô chỉ có một chút, còn lại thì toàn là đồ ăn của ai kia.

Tần Nam nhìn vào số lượng lớn thực phẩm bọn họ vừa chọn, anh cũng cảm thấy hơi ngại, thế nên đi qua khu vực bán bàn chải đánh răng, anh nhanh tay chọn hai cây cùng loại bỏ vào giỏ hàng.

“Loại này anh cũng dùng, chất lượng tốt lắm”.

Ai cần dùng cùng loại với anh chứ, còn nữa, cô chỉ có một người, mua hai cái bàn chải làm gì, để trưng bày hả.

Tần Nam xem như không thấy tất cả oán hận của cô, nhanh chóng kéo xe đẩy đến khu vực tính tiền. An Linh còn chưa kịp lấy ví tiền thì anh đã đưa thẻ cho cô nhân viên bán hàng, tự nhiên như đây là mua đồ cho anh ta vậy.

Hai người bọn họ mua khá nhiều đồ, chủ yếu là thức ăn nên khá nặng. Hai tay Tần Nam đều xách các túi lớn, anh còn định giành luôn cả cái túi nhỏ trên tay của An Linh. Nhìn anh vất vả như vậy, cô làm sao nỡ để anh xách hết.

“Để em xách được rồi, nếu anh thấy nặng quá thì chia bớt qua cho em đi”. Dù sao thì cô chỉ xách vài thứ đồ dùng sinh hoạt, không hề nặng một chút nào cả.

“Không sao đâu, anh khỏe lắm, em cứ bóc lột anh đi, không cần ngại đâu”.

Con người này thật là biết sát phong cảnh, lúc này cô còn thấy anh đáng thương, nhưng bây giờ lại hối hận sao hồi này mình không mua nhiều thêm chút nữa, cho anh xách nặng chết luôn đi.

Siêu thị khá gần nhà nên lúc này hai người không đi xe mà lại đi bộ, bây giờ nhìn lại mới thấy khoảng cách chẳng gần một chút nào. Đi vòng vòng siêu thị cả buổi nên An Linh cũng hơi mệt, bây giờ lại phải đi về nữa, thật chẳng dễ dàng gì. Cô chỉ xách có chút đồ còn đỡ, nhìn Tần Nam mang theo hai cái túi còn to hơn cả người anh khiến An Linh cũng hơi áy náy. Dù sao anh cũng có ý tốt giúp cô mua đồ, chủ yếu là khiến cô không còn bận tâm đến chuyện buồn lúc sáng nữa. Đi ngang qua máy bán hàng tự động, An Linh kéo anh lại.

“Sao vậy, em khát nước hả, ngồi nghỉ một lát đi, để anh đi mua nước”.

“Em không sao, anh có mệt không”.

“Không mệt, chỉ có một chút đồ này làm sao làm khó được anh”.

Nhìn anh cười toe toét như vậy, người không biết còn tưởng anh mới gặp chuyện gì vui lắm đấy chứ. An Linh lục túi xách, lấy khăn giấy ra giúp anh lau mặt. Tần Nam cao 1m85, An Linh cao 1m68, so với phái nữ thì cô không phải là thấp, nhưng đúng là không có cửa để độ với anh. Cô với tay mãi mà không chạm được vào trán anh, Tần Nam bèn chủ động cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người vì thế cũng rút ngắn không ít. Hai người họ cũng từng thân mật, khoảng cách như vậy chưa tính là gần lắm, thế nhưng ngay giữa đường như vậy thì lại là chuyện khác. An Linh đưa tay lau mồ hôi trên gương mặt anh, bốn mắt chăm chú nhìn nhau, đến lúc này cô mới cảm nhận được chuyện này có bao nhiêu thân mật. Ban ngày ban mặt, bao nhiêu người nhìn thấy, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó lại khiến An Linh hối hận không thôi, sao cô lại nhất thời xúc động như vậy chứ, không biết bây giờ rút tay lại có còn kịp hay không.

Thế nhưng Tần Nam sao để cô có dịp hối hận được chứ, anh tự cầm lấy tay cô không buông, khiến An Linh không còn cách nào khác là phải lau mặt cho anh. Cô vừa rút tay lại thì anh đã lên đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô, An Linh vừa giận vừa thẹn, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy cơ chứ.

Cô giận dỗi bỏ đi trước. Còn chưa đi được bao xa thì Tần Nam đã chạy đuổi theo cô. Hai chiếc túi lúc này bị anh xách bằng một tay, tay còn lại thì cầm chai nước suối đưa đến trước mặt cô.

“Chẳng phải em khát nước sao, uống một chút đi”.

Hành động quan tâm của anh lại khiến tim An Linh mềm nhũn, đã bao lâu rồi cô mới cảm nhận được cảm giác này. Nếu không có anh, chỉ sợ cô cũng quên mất cảm giác được người khác quan tâm là như thế nào rồi. Không phải không có ai thương yêu cô, từ nhỏ ông ngoại luôn coi cô là tâm can bảo bối. Ông chỉ có hai người con là bác cả và mẹ cô. Bác cả cũng chỉ có một người con trai mà thôi. Thế nên cả dòng họ bên ngoại chỉ có mình cô là cháu gái, được yêu thương như báu vật trong nhà. Thế nhưng điều mà cô khao khát lại không ai hiểu được, chỉ có Tần Nam là khác. Anh không cần cô nói ra nhưng lại có thể hiểu được mọi suy nghĩ của cô, từng hành động nhỏ của cô cũng luôn được anh để ý, chưa bao giờ An Linh nghĩ mình lại có thể nhanh chóng thân thiết với một người con trai xa lạ nhanh đến như vậy, nhưng không hiểu sao ở Tần Nam, cô luôn có cảm giác sẽ là anh, và chỉ có thể là anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Bữa tối An Linh nấu được Tần Nam ủng hộ nhiệt tình khiến cô còn tưởng là mình nấu không khác gì đầu bếp ở nhà hàng năm sao. Ăn xong cô rửa chén, còn Tần Nam loay hoay một lúc lâu mới cắt xong đĩa hoa quả. Cô tính nói nếu anh không biết làm thì đừng cố gắng làm gì, nhìn điệu bộ công tử chưa từng động tay vào việc nhà của anh khiến An Linh lo sợ không biết anh có từng cắt hoa quả bao giờ chưa.

Cô vừa ngồi xuống ghế salon thì Tần Nam ngay lập tức đưa trái cây qua. Công bằng mà nói thì anh làm không tệ, trái cây xanh xanh đỏ đỏ sắp xếp rất đẹp mắt. Cô cầm lấy một trái dâu tây cho vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt khiến cô muốn ăn thêm nữa. Đang định đưa tay ra lấy thì một trái khác đã được đặt vào tay cô.

“Sao anh không ăn”. An Linh tò mò hỏi.

“Anh không thích ăn trái cây, em cứ ăn đi”.

“Ngon lắm mà, thật đấy”.

Tần Nam không để ý cô dụ dỗ, anh cầm remote, chuyển qua kênh tài chính.

“Anh ăn thử đi, một trái thôi cũng được”.

Điệu bộ của anh khiến An Linh nổi tính xấu, anh không muốn ăn nhưng cô lại rất muốn xem phản ứng của anh khi ăn trái cây sẽ như thế nào. Dù sao cũng ngon như vậy mà.

Nhìn gương mặt đang cười rất happy của An Linh, Tần Nam không cần nghĩ cũng biết chắc chắn cô đang có chủ đích không mấy hay ho gì. An Linh như con mèo nhỏ quán quýt bên cạnh anh:

“Sao anh không ăn, ngon lắm đấy”. Hai tay cô cầm miếng trái cây đưa lên tận miệng anh.

“...”

“Anh không ăn thì làm sao em dám ăn chứ, anh đã mất công gọt lâu như vậy mà”. An Linh nói dối không chớp mắt.

Tần Nam liếc cô một cái, vậy ai đã ăn hết nửa đĩa trái cây anh vừa gọt vậy.

Thấy anh không thèm đoái hoài gì đến mình, An Linh càng quyết tâm quán lấy anh không buông. Cô chuyển qua ngồi gần anh hơn, tay cầm trái dâu tây cứ kề sát miệng anh. An Linh đang mặc quần áo mùa hè, vài vóc mỏng manh không thể nào che được hết đường cong yêu kiều diễm lệ trên cơ thể cô. Cô ngồi xa cũng đã là thử thách khảo nghiệm đối với Tần Nam rồi, thế mà cô bé này lại không biết sợ là gì, cứ dán sát vào người anh làm gì chứ. Ánh mắt anh dần trở nên tối sầm, hai bầu ngực cô cọ sát vào người anh, An Linh vẫn vô tư không cảm nhận được nguy hiểm đang đến:

“Anh không ăn thì em ăn hết nhé”. Thực sự là rất ngon, cô ăn mãi mà không biết chán, thế nhưng một mình cô ăn thì hơi ngại, An Linh cười cười, hai mắt chớp chớp nhìn anh.

Thấy anh im lặng không lên tiếng, cô còn đang định lấy thêm một miếng nữa để ăn thì hai môi bất chợt bị anh khóa chặt. Miếng dâu tây cô còn chưa ăn hết đã bị anh dùng lưỡi cướp mất. Môi kề môi không có một chút khoảng cách nào, hai tay anh luồn vào trong lớp áo mỏng manh của cô, khẽ vuốt ve bờ ngực căng mọng chỉ thuộc về riêng anh mà thôi. Rất nhanh cơ thể An Linh đã có phản ứng, cô nhiệt tình hòa cùng lửa nóng do anh tạo nên.

Nụ hôn cuồng nhiệt của anh khiến An Linh chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, tay chân cô mềm nhũn mặc anh dẫn dắt. Không biết anh dẫn dắt thế nào mà cuối cùng cả hai hôn từ phòng khách kéo dài đến ban công, cuối cùng lại ngã trên chiếc giường mềm mại của cô. Không đề cho An Linh kịp tỉnh táo, Tần Nam đã nhanh chóng cởi bỏ tất cả chướng ngại vật giữa hai người, da thịt tiếp xúc trực tiếp mang đến khát khao mãnh liệt khiến cả hai đều thờ gáp. Ánh trăng ngoài kia cũng ngượng ngùng lấp ló sau áng mây, không dám nhìn khung cảnh nóng bỏng bên trong phòng.

Va chạm của anh khiến cơ thể An Linh như muốn kêu gào, cô mặc dù là con gái Trung Quốc, nhưng từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục phương Tây nên tư tưởng không hề truyền thống chút nào. Nhất là trong lúc này, cô chỉ biết bản thân mình muốn anh nhiều hơn nữa, làm gì còn tâm tư nghĩ nhiều đến chuyện khác.

Thấy cô gái dưới thân đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Tần Nam lại giờ thói xấu, anh cứ như không hề biết những ám chỉ mập mờ của cô, vẫn tiếp tục châm lửa lung tung trên cơ thể cô mà không chịu đi vào.

Cơ thể trống rỗng khó nhịn, An Linh không biết phải làm sao, vật đàn ông của anh cứ đi qua đi lại trước lối vào của cô nhưng lại không chịu tiến sâu vào bên trong. An Linh khẽ đưa tay vuốt ve cơ thể rắn chắc của anh, hai mắt cô ươn ướt, nhìn anh nũng nịu. Tần Nam làm sao chịu nổi khi cô nhìn anh như vậy, từng tế bào trên cơ thể anh cũng đã muốn nổ tung khi được bàn tay mềm mại của cô sờ soạng, vật to lớn ngay lập tức đi vào sâu bên trong cơ thể cô khiến cả hai người đều rên lên một tiếng. Khoái cảm mãnh liệt ập đến, Tần Nam thương yêu vuốt ve gương mặt cô, từng giọt mồ hôi của hai người cũng hòa quyện vào nhau theo từng nhịp chuyển động ngày càng nhanh của anh.

“Thoải mái không”. Anh cúi sát người xấu xa thì thầm bên tai cô.

Hai tai An Linh nhanh chóng đỏ ửng lên, cô ngại ngùng không muốn lên tiếng. Tần Nam rút phân thân của anh ra khỏi người cô, An Linh chưa kịp lên tiếng bất mãn thì anh lại ngay lập tức tiến vào nơi sâu nhất của cô. Cửa tử cung cũng vì thế mà bị vật to lớn kia nong rộng, khoái cảm mãnh liệt ập đến, hai môi cô cắn nhẹ, tiếng rên rỉ mềm mại vô thức bật ra:

“Uhm..., ah...”

“Thích anh vào sâu như vậy không”. Tần Nam vẫn không ngừng dẫn dắt cô vào miền cực lạc.

“Thích...”. An Linh trả lời anh trong vô thức, các giác quan của cô dường như không còn hoạt động, chỉ có nơi kết hợp với anh lại nhạy cảm hơn bao giờ hết.

“Thích như thế nào”. Biết cô bây giờ không còn suy nghĩ được gì nên Tần Nam ra sức dụ dỗ, anh muốn nghe cô nói thật lòng mình.

“Chỉ muốn anh ở bên trong em mãi”.

Vừa nói An Linh vừa vươn tay ra ôm chặt lấy anh khiến cơ thể hai người càng gần sát vào nhau, cô vuốt ve khuôn ngực của anh, thân hình anh vững chãi khiến cô chỉ muốn ôm anh mãi không buông.

“Cô bé tham lam”. Tần Nam ngoài miệng thì tỏ vẻ trách móc, nhưng trong thâm tâm anh lại vui sướng muốn điên, cô mà cứ tham lam như vậy thì anh nhất định sẽ dung túng cho sự tham lam của cô cả đời.

Hai người triền miên quán quýt lấy nhau, thời gian cả một đêm dường như cũng không đủ dài, Tần Nam muốn cô mãi không dứt, cho đến khi An Linh không chịu đựng được phải thiếp đi thì anh mới miễn cưỡng buông tha cho cô. Cô bé này đúng là khắc tinh của anh mà.

Anh yêu chiều hôn lên khóe mắt cô mà An Linh không hề hay biết, vẫn chìm sâu trong mộng đẹp. Ngủ ngoan nhé, anh nhất định sẽ không để em tiếp tục

gánh chịu nỗi đau buồn như ngày hôm nay một mình nữa. Có anh ở đây rồi, em chỉ cần học cách vui vẻ an nhiên sống là được, tất cả những chuyện khác đã có anh lo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Hôm nay An Linh phải đến tham dự lễ cưới của một người chị họ. Đây cũng là lý do khiến cô từ nước Mỹ xa xôi quay trở về Trung Quốc. Từ nhỏ cô đã thân thiết với An Mai Mai, đây cũng là người duy nhất trong gia tộc họ An mà cô còn giữ liên lạc sau khi rời khỏi nước. Cô vốn muốn về sớm hơn để giúp chị ấy chuẩn bị đám cưới, thế nhưng An Mai Mai vì lo lắng cô chưa quen với môi trường trong nước nên nhất định không cho cô nhúng tay vào bất cứ việc gì, đến phụ dâu cũng không để cho cô làm. Theo ý của chị ấy thì cô chỉ cần khiến bản thân mình thực sự xinh đẹp xuất hiện trong lễ cưới là được rồi.

Sự xuất hiện của Tần Nam là một bất ngờ mà đến bây giờ An Linh cũng không dám tin là thật, cô cũng không báo cho bất kỳ người thân nào biết về anh. Kể từ khi bọn họ quen nhau, cô đi đâu Tần Nam cũng nhất định đòi theo cho bằng được. Cô đang rất băn khoăn, làm sao để báo cho anh biết là tối nay mình phải đi dự tiệc mà không thể dẫn anh đi cùng đây.

“Em đang nghĩ gì mà anh đến cũng không biết vậy”.

An Linh không chú ý, Tần Nam đã ở phía sau cô từ khi nào mà cô cũng không biết.

“Sao anh xuất hiện im lặng như vậy, hù chết em rồi”.

“Xin lỗi em, lần sau anh sẽ chú ý hơn”. Vừa nói anh vừa hôn lên má cô, miệng cười vẫn tròn trịa như mọi ngày.

“Chuyện gì mà khiến em suy nghĩ lâu như vậy?”

“Hôm nay em phải đi dự tiệc cưới của chị em”.

“Chị em, là An Mai Mai sao?”. Tần Nam thản nhiên hỏi lại cô.

“Sao anh biết?”. An Linh bất ngờ không thôi, cô chưa từng kể với anh chuyện này mà.

Thông tin về đám cưới của An Mai Mai đã tràn ngập các mặt báo, anh muốn không biết cũng khó. Về mặt bất ngờ của cô khiến Tần Nam chỉ muốn trêu đùa cô một phen, rất may anh đã kiềm lại được, anh sợ sự nhiệt tình của mình sẽ dọa cô sợ mất thôi.

“Anh là ai chứ, chuyện gì mà anh chả biết”.

Vậy anh có biết hôm nay em tính bỏ anh lại, đi dự tiệc một mình không. An Linh chỉ thầm nghĩ trong lòng chứ cô làm sao dám nói ra câu đó.

“Tối nay anh có chút việc rồi, em đừng buồn khi không có anh bên cạnh nghe chưa”.

Ai thêm buồn, anh đi luôn cũng được nữa kia, An Linh thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có gì đáng lo ngại nữa rồi.

Nhìn nổi căng thẳng trên gương mặt cô được hóa giải, Tần Nam cảm thấy hơi mất mát, chẳng lẽ dẫn anh đi theo làm cô mất mặt lắm hay sao? Tất nhiên anh hiểu được lý do vì sao cô không muốn anh đi cùng, anh có thể truy hỏi, thế nhưng anh lại không muốn làm khó cô, điều gì quá miễn cưỡng cũng không phải là hay. Hy vọng ngày cô thực sự xem anh là người quan trọng của đời mình sẽ không còn xa nữa, anh có thể đợi, bao lâu cũng được, nhưng thực lòng anh không muốn uống phí quãng thời gian ngắn ngủi mà đáng lẽ họ phải thuộc về nhau. Đời người có bao lâu thế nên anh luôn luyến tiếc từng khoảng khắc được ở bên cô kể từ khi lần đầu họ mới gặp nhau.

Chồng của An Mai Mai là một cậu ấm trong gia đình có truyền thống kinh doanh nhiều đời của thành phố A, Nhậm Doanh, năm nay 28 tuổi, đang là tổng giám đốc công ty của gia tộc. An Linh chưa gặp mặt anh ta bao giờ, chỉ được Mai Mai gửi cho xem một vài tấm hình hai người họ chụp chung với nhau. Anh ta ngoại hình bình thường, học vấn bình thường, duy chỉ có gia tộc là không hề bình thường chút nào, có lẽ đó cũng là lý do khiến Mai Mai đồng ý cưới anh ta. Thực lòng An Linh không thấy người như anh ta là một đối tượng phù hợp với Mai Mai, thế nhưng gia đình và bạn bè lại vô cùng tác hợp cho bọn họ nên chị của cô mới xiêu lòng. Hôn nhân thương mại, đây là điều không thiếu trong xã hội ngày nay, nhưng làm dâu một gia đình thế gia chưa bao giờ là chuyện đơn giản, một người sống giản dị và hiền lành như An Mai Mai thực sự sẽ rất khó hòa hợp được với một gia đình mang nặng truyền thống và yếu tố quyền lực như nhà họ Nhậm.

Hôm nay là ngày cưới của chị cô, cho dù cô có ý phản đối cuộc hôn nhân này thì cũng phải có mặt trong giây phút trọng đại của chị ấy. An Linh chọn cho mình một bộ váy cúp ngực màu trắng sữa, mái tóc tết lại thành bím buông xõa phía sau. Ngắm mình trong gương, cô vẫn cảm thấy còn thiếu một cái

gi đó, suy nghĩ một hồi, cô quyết định đeo sợi dây chuyền mà Diệp Từ Mặc đã tặng cô nhân dịp sinh nhật 22 tuổi vừa rồi. Người anh họ này có con mắt thẩm mỹ rất tốt, thế nên cô tuyệt đối an tâm với những thứ anh đích thân chọn lựa.

Chuẩn bị xong mọi thứ cũng sắp đến giờ bắt đầu buổi tiệc. Do không phải là phù dâu nên An Linh cũng không phải đến quá sớm, cô chỉ cần gặp mặt An Mai Mai một lát trong phòng cô dâu là được rồi, có một số lời cô nhất định phải nói với chị ấy, mai này biết có còn dịp gặp mặt như vậy nữa không.

Lễ cưới diễn ra tại một khách sạn cao cấp, cũng là sản nghiệp của gia đình chú rể. Khi An Linh đến thì cô dâu và chú rể vẫn chưa bắt đầu đón khách. Cô đã gọi điện trước cho Mai Mai rồi, theo chỉ dẫn của chị ấy thì căn phòng phía cuối hành lang kia chính là phòng của cô dâu. Không gian rất thoáng, được trang trí vô cùng lãng mạn nhưng không hề có vẻ phô trương sự giàu có như những bữa tiệc khác. An Linh sai bước đi trên tấm thảm dài dẫn đến phòng của cô dâu, cô mãi nhìn cách bài trí xung quanh nên không hề để ý kể từ khi cô bước vào căn phòng này, luôn có một ánh mắt lạnh lẽo dõi theo từng bước chân của cô.

“Tiểu Linh, sao bây giờ em mới đến, chị chờ em này giờ”. An Mai Mai tươi cười rạng rỡ khi nhìn thấy cô em của mình. Thật lòng chị rất thích An Linh, cô bé xinh đẹp và đáng yêu này có một tuổi thơ bất hạnh thế nhưng vẫn có thể lớn lên một cách kiên cường và mạnh mẽ như một đóa tường vi thắm sắc.

“Chị chuẩn bị xong hết chưa, em đến sớm cũng không giúp được gì, nên chỉ có thể ủng hộ tinh thần chị từ xa thôi”.

An Linh chạy lại ôm chầm lấy Mai Mai, đã bao lâu rồi cô chưa được ôm chị ấy như vậy nhỉ.

Hai người đang nói chuyện thì có một người đàn ông bước vào, anh ta mặc vest đen, thất nơ ở cổ, khí thế muôn phần mạnh mẽ khiến không một ai có thể xem thường sự có mặt của anh ta. Không lẽ đây là chú rể, nhưng An Linh đã xem hình cưới của bọn họ rồi, sao có thể không nhận ra anh ta được chứ. Có vẻ như hiểu được suy nghĩ của An Linh, An Mai Mai vội giới thiệu với cô:

“Đây là Nhậm Hiền, là anh của Nhậm Doanh. Anh, còn đây là em họ của em, An Linh, nó mới từ Mỹ về nên anh chưa gặp bao giờ”.

An Linh còn chưa biết phải chào hỏi anh ta như thế nào cho phải, nhiệt tình quá thì có vẻ vồn vã, nhưng lạnh nhạt quá thì lại không lịch sự, dù gì thì đây cũng là anh trai của chị cô sau này.

“Chào cô”. Anh ta khẽ gật đầu chào hỏi với An Linh.

Như thế là xong rồi sao, người anh này có vẻ hơi lạnh quá thì phải. Đối phương như vậy nên An Linh cũng chẳng thể hiện gì nhiều, cô cũng chỉ khẽ mỉm cười, coi như chào lại anh ta.

“Nhậm Doanh hỏi xem em đã chuẩn bị xong chưa, khách bắt đầu đến rồi”. Anh ta quay sang nói với An Mai Mai.

“Anh đợi em một lát, em ra ngay”.

Nói xong An Mai Mai nhìn về phía An Linh, cô ấy mới về nước, bây giờ họ hàng hai bên còn chưa đến, An Linh gần như sẽ không có người quen nào, để cô ấy ở đây một mình thì cô lại thấy không an tâm.

Dường như hiểu nỗi lo của An Mai Mai, Nhậm Hiền lên tiếng nói:

“Em đi ra trước đi, anh dẫn em gái em đi một vòng làm quen một chút”.

An Mai Mai nhìn anh ta cảm kích, người anh này vốn lạnh lùng bẩm sinh, sao bây giờ cô mới phát hiện ra anh ta cũng biết quan tâm người khác như vậy. Sắp xếp xong cho An Linh, An Mai Mai không kịp suy nghĩ nhiều, cô ngay lập tức cùng với phù dâu đi ra đại sảnh đón khách.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

An Mai Mai đi rồi, An Linh cũng chẳng biết phải làm sao bây giờ. Cô không phải mẫu người giỏi giao tiếp, gặp người lạ cô gần như không muốn nói gì. Bây giờ trong căn phòng rộng như vậy, chỉ có mình cô và Nhậm Hiền, bảo cô phải làm sao bây giờ.

Thực sự An Linh rất muốn nói với anh ta rằng, cô có ở một mình cũng không sao đâu, anh ta không cần vì phép lịch sự mà ở lại với cô như vậy đâu. Thế nhưng dù sao thì anh ta cũng là chủ, cô chỉ là một vị khách bé nhỏ, nói thẳng ra như vậy thì không nể mặt người ta quá.

Lúc sau An Linh mới biết rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi. An Mai Mai và phù dâu vừa đi ra ngoài, anh ta ngay lập tức cầm điện thoại lên giải quyết công việc, không hề nhìn An Linh lấy một cái. Bầu không khí có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng An Linh lại cảm thấy vô cùng thoải mái, chỉ cần anh ta lo chuyện của anh ta, cô sẽ tự biết cách để bản thân không buồn chán.

An Linh ngồi xuống ghế sofa, cô cầm điện thoại lên mạng chơi. 15 phút trôi qua, Nhậm Hiền vẫn nói điện thoại với trợ lý của mình, dường như quên mất

An Linh vẫn còn đang ở đây. Ban đầu anh ta đứng ở gần phía cánh cửa, thế nhưng nói chuyện khá lâu, cũng hơi mỏi chân nên Nhậm Hiền tiến lại phía ghế sofa, ngồi xuống bên phía đối diện với An Linh. Cục diện căn phòng hơi kỳ cục, hai người lần đầu gặp mặt, gồi trên cùng một chiếc ghế, thế nhưng lại không hề nói với nhau bất cứ điều gì.

Tiệc cưới đến 7 giờ mới bắt đầu, bây giờ vẫn còn khá sớm, ba cô và những người khác trong An gia chắc còn lâu mới đến. An Linh đang định nhắn tin cho Tần Nam, mới xa anh có mấy tiếng thôi mà cô đã muốn nói chuyện với anh rồi, không khí ở đây hơi gượng gạo, cô luôn không cảm thấy thoải mái như khi ở bên anh.

An Linh còn đang mải mê suy nghĩ xem nên nhắn gì cho Tần Nam thì vị ngồi đối diện cô kia cuối cùng cũng kết thúc cuộc gọi điện từ này đến giờ. Có vẻ thấy bản thân hơi quá đáng, Nhậm Hiền nhìn cô nói:

“Cô có muốn đi dạo một vòng xung quanh không, buổi tiệc còn lâu mới bắt đầu”.

Lời nói thì khá chân thành thế nhưng vẻ mặt của anh ta làm ơn đừng có lạnh như vậy được không, đông chết cô rồi. Nếu như đây không phải là tiệc cưới của An Mai Mai, và đối phương không phải là anh trai của chồng Mai Mai thì nhất định An Linh đã từ chối lời đề nghị kia rồi. Nhưng nghĩ lại, dù sao thì sau này chị cô cũng làm dâu trong nhà đó, cô nhân cơ hội này tìm hiểu một chút về vị anh chồng này cũng tốt.

“Vậy làm phiền anh rồi”. An Linh khẽ mỉm cười chấp nhận đề nghị của anh ta.

Quang cảnh của khu vực tổ chức hôn lễ khá đẹp, mặc dù là tiệc tổ chức trong phòng nhưng bên ngoài vẫn có một khu vực trồng rất nhiều cây xanh. Điều kiện của khách sạn này rất tốt, khung cảnh vừa nhẹ nhàng vừa tráng lệ, An Linh đang đi dọc theo hồ bơi, trong lòng thầm nghĩ chắc sau này mình cũng sẽ tổ chức hôn lễ ở một nơi như vậy, cô thực sự rất thích nó. Nhưng đối tượng kết hôn của cô là ai đây, trong đầu An Linh hiện lên một gương mặt yêu nghiệt, hai má cô bỗng đỏ bừng, An Linh vội vàng gạt bỏ suy nghĩ kỳ lạ kia trong đầu mình.

Nhậm Hiền vẫn đi bên cạnh An Linh từ này đến giờ, anh không phải người nói nhiều, trừ những trường hợp quan trọng ra, anh rất ít khi ép bản thân mình phải tỏ ra niềm nở với người đối diện. Lúc này nói chuyện với An Mai Mai chủ yếu là để cô yên tâm đi ra đón khách, An Mai Mai vừa đi thì anh cũng chẳng để chuyện đó vào đầu. Thế nhưng anh nói chuyện điện thoại rất lâu mà cô gái kia vẫn còn ở bên cạnh chờ anh, điều đó khiến anh thấy hơi khó xử, dù sau cũng là em của em dâu tương lai, thôi thì anh làm chủ một lần, dẫn cô bé này đi chơi một vòng vậy. (Nếu mà anh ấy biết An Linh thích ở một mình hơn thì chắc tức hộc máu luôn quá). (~)

“An tiểu thư sống ở Mỹ sao”.

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của Nhậm Hiền, An Linh tưởng anh ta sẽ im lặng luôn chứ.

“Tôi sống ở Mỹ từ nhỏ, lần này về tham dự đám cưới của chị họ”.

“Cô học trường đại học nào vậy, nhìn cô còn trẻ, chắc vẫn còn đi học”.

“Tôi học Harvard”.

“Thành tích của cô chắc hẳn rất tốt”.

“...”

Anh gì đó ối, nếu anh không muốn nói chuyện thì im lặng cũng là đỉnh cao của giao tiếp mà. An Linh sắp khóc đến nơi rồi. Sao nghe thế nào cũng thấy cuộc đối thoại của hai người không bình thường chút nào. Nội dung câu chuyện cộng thêm vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc của Nhậm Hiền khiến An Linh liên tưởng đến những cuộc xem mặt trong truyền thuyết. Thử hỏi cho cô đọc nhiều tiểu thuyết trên mạng, nhưng mà không phải ai đi xem mặt cũng nói những câu như vậy hay sao.

An Linh nhìn lại vị trí ngồi của mình, một bàn chỉ có mười người thôi, ba cô thêm hai người chị, cộng thêm vị phu nhân đáng kính của An gia kia nữa đã là năm người rồi. Vậy mà năm người còn lại cũng là Nhậm Hiền và một số anh chị em của Nhậm gia. Cô thực sự là nuốt không trôi bất cứ thứ gì trên bàn tiệc. An Nghĩa Thành vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với cô, An Chu Nhi thì lại vô cùng niềm nở trò chuyện hỏi han cô đủ thứ. Cô rất ghét thái độ giả tạo của An Chu Nhi, thà cứ thể hiện rõ ra nét mặt như An Tiểu Tiểu thì có khi mọi người lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Món ăn đã được đưa lên gần hết, mọi người cũng trò chuyện xã giao đủ rồi, cuối cùng An Nghĩa Thành cũng bắt tay vào chủ đề chính.

“Nhậm Hiền, dự án bất động sản ở thành Nam do cháu tiếp quản thực sự là làm quá xuất sắc, mọi người bây giờ đều đang nói về nó”.

“An tổng quá khen, cháu cũng chỉ làm tốt việc nên làm thôi”. Nhậm Hiền lịch sự đáp lại, không hiểu sao An Linh có cảm giác anh ta cũng hơi miễn cưỡng trong cuộc trò chuyện này.

“Người tuổi trẻ tài cao như cháu chắc các cô gái theo nhiều lắm, sao không dẫn bạn gái về giới thiệu cho ba mẹ đi. Lúc này bác nói chuyện với cha mẹ cháu, họ cũng mong sớm có con dâu lắm rồi”. An lão gia với tư cách là một bậc trưởng bối nói.

Nghe đến đây thì An Linh có hứng thú hơn hẳn, thì ra mục đích chính là đây. An Chu Nhi và An Tiểu Tiểu, không biết lần này ai sẽ là con bài trong tay của cha cô đây. An Linh lên đưa đôi mắt hứng thú nhìn về phía Nhậm Hiền, xem anh ta giải quyết như thế nào để không làm mất lòng tất cả đây. Anh

mắt đang xem trò hay của An Linh bị Nhậm Hiền bắt lấy, cô vội chuyển hướng nhìn ra phía sau anh ta, giả bộ như không hề để tâm đến những điều cha cô nói lúc này.

Chỉ cần nhìn về mặt đang từ chán chường ủ rũ bỗng chốc chuyển qua hào hứng muôn phần kia là Nhậm Hiền cũng đủ hiểu rõ mọi chuyện. Xem ra cô bé này đang chờ xem kịch vui rồi, nhưng hà cớ gì anh lại là người diễn trò cho cô xem chứ, không phải cùng tham gia sẽ thú vị hơn nhiều hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Cháu cũng muốn tìm bạn gái dẫn về giới thiệu với ba mẹ lắm, nhưng mà biết đi đâu tìm một người bạn gái bay giờ hà bác”. Nhậm Hiền lịch sự đáp lời An Nghĩa Thành.

“Cháu cứ nói thế, chắc chắn là cháu đã có người trong lòng rồi mà còn giấu đó thôi”.

Thực ra An Nghĩa Thành nói câu này cũng chỉ là làm bước đệm cho mục đích chính của ông mà thôi, thế nhưng thật không ngờ Nhậm Hiền lại nói vô cùng thành thật:

“Vậy nếu có thể thì nhờ An lão gia giới thiệu cho cháu được không”.

“Tất nhiên rồi, chuyện của cháu sao ta không để ý được chứ, cháu thích ai thì cứ nói, lão già như ta sẽ làm ông mai giúp cháu”.

Dường như chỉ đợi có vậy, anh ta không hề ngần ngại nói ra một cái tên mà khiến mọi người trên bàn ăn đều câm nín.

“An Linh”.

Khi nghe thấy tên mình trong cuộc nói chuyện của bọn họ, An Linh chỉ muốn đập cho tên đang ngồi đối diện cô một cái. Ánh mắt của anh ta không hề né tránh cái nhìn thù địch của cô, chắc chắn là anh ta cố ý mà. Đầu óc An Linh xoay chuyển rất nhanh, cuối cùng cô chọn cách chạy khỏi hiện trường.

“Sao đang nói chuyện với ba tôi mà anh gọi tôi làm gì, tôi còn có chút việc, không giúp anh qua ải này được đâu”. An Linh vừa nói vừa nháy mắt tinh nghịch.

Nhìn điệu bộ của cô, mọi người trên bàn ăn đều thở phào nhẹ nhõm, may quá, chắc Nhậm Hiền chỉ là đùa giỡn thôi.

Không để cho mọi người kịp phản ứng, An Linh đã tìm một lý do nào đó để tránh khỏi cuộc chiến. Dù cho ba cô muốn kết hợp cho An Chu Nhi hay An Tiểu Tiểu thì cũng không liên quan gì đến cô, ở lại chỉ càng thêm loạn mà thôi. An Linh rời khỏi chỗ ngồi, cô đi về phía vườn cây ở bên ngoài sảnh cưới, ở đó khá đẹp, lại yên tĩnh, rất phù hợp để cô ổn định tâm trạng lúc này.

Lúc đi ngang qua bàn gần phía ngoài cửa, đột nhiên như có linh cảm, An Linh quay sang nhìn bàn bọn họ, hai mắt cô chỉ muốn rớt ra ngoài luôn cho xong. Cái người đẹp trai ngồi ngồi đang ngồi giữa một đám mỹ nữ kia chẳng phải là Tần Nam hay sao, uống công cô lo anh ở một mình sẽ buồn chán, xem ra là lo chuyện dư thừa rồi. An Linh tức tối không thèm nhìn cảnh kia nữa, cô bước nhanh ra ngoài mà không thèm ngoảnh lại. Cũng vì đi nhanh quá nên cô đã không kịp nhìn thấy nụ cười yêu nghiệt của người đàn ông đang nhìn về phía mình.

Khu vườn chỉ có một mình An Linh, mọi người đang vui vẻ trong kia, có mấy ai lại đi ra ngoài ngắm sao như cô chứ. Cô hơi mệt mỏi, An Linh khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận từng cơn gió mát từ thiên nhiên. Đột nhiên cô nghe thấy có một vài tiếng động lạ phía sau hòn non bộ. An Linh tò mò đi lại gần nơi phát ra âm thanh đó.

“Từ từ thôi, anh đừng nhanh quá...ah”.

“Anh không nhanh thì sao em thoải mái được”. Tiếng người đàn ông quý dị vô cùng dâm dăng.

An Linh đứng hình tại chỗ, cô không thể nào ngờ được phía sau tảng đá kia lại là một phong cảnh nóng bỏng nhường đó. Hai người một nam một nữ đang quấn chặt lấy nhau thực hiện loại vận động khiến người khác đỏ mặt. An Linh muốn rời khỏi nơi đây, nhưng cô vừa lùi lại thì giày cao gót của cô đạp lên miếng lá khô, tạo nên một chuỗi âm thanh vô cùng gây chú ý.

Hai người đang nhiệt tình vận động kia ngay lập tức dừng lại nhìn về phía phát ra tiếng động. An Linh đang không biết phải làm sao, cô đứng sau đám cây cảnh, nếu như bọn họ đi lại phía này một chút thì nhất định sẽ nhìn thấy cô.

Người đàn ông vội buông người phụ nữ ra, anh ta đi từng bước thăm dò về phía đám cây mà An Linh đứng. Cô hơi hoảng, sao tự nhiên mình lại tò mò làm gì, bây giờ phải làm sao bây giờ. Chợt có một vòng tay ôm chặt lấy cô, An Linh chưa kịp hét lên vì sợ hãi thì đối phương đã dùng tay bịt chặt miệng cô lại. Hai cánh tay anh ta cứng như sắt, ôm An Linh dựa sát vào người mình, động tác của anh ta rất nhanh nhẹn, nâng người An Linh lên đồng thời khẽ di chuyển cơ thể nép vào phía sau tán cây, lợi dụng ánh sáng yếu ớt nơi đây để che đi sự có mặt của hai người bọn họ.

Đôi nam nữ kia sau khi nhìn xung quanh một vòng không thấy có gì khả nghi lại tiếp tục quấn chặt lấy nhau. Nhiệt tình phát ra còn hơn so với lúc trước.

An Linh bây giờ mới có dịp nhìn rõ mặt của người đang ôm chặt mình kia. Là Nhậm Hiền, chẳng phải anh ta còn đang bận đối phó với ba cô sao. Biết An Linh đang nhìn mình, Nhậm Hiền cũng bình tĩnh nhìn lại. Không khí xung quanh vô cùng mờ ám, An Linh không dám nhìn anh ta nữa, những âm thanh dâm mị vẫn truyền rõ vào tai hai người, có muốn xem như không có cũng khó.

“Bảo bối, sao em bóp anh chặt vậy, thả lỏng ra nào”.

Hai người bên kia không biết mình đang bị nhìn lén, vẫn say sưa luật động.

“Anh to quá, em chịu không nổi”. Người phụ nữ rên rỉ, tiếng rên mỏng như tơ nhưng lại có sức ảnh hưởng không hề nhỏ. Người đàn ông kia ngay lập tức tăng tốc độ ra vào.

An Linh và Nhậm Hiền đứng khá gần bọn họ, dường như có thể nghe rõ cả âm thanh vật to lớn kia ra vào trong thân thể phụ nữ. An Linh cảm thấy cơ thể mình nóng lên trong chớp mắt, Nhậm Hiền cũng chẳng khá hơn cô là mấy, anh ta đang cố kiềm chế từng tiếng thờ dốc của bản thân. Cả hai người đều không dám khinh suất, nếu như bọn họ sợ ý một chút, nhất định sẽ bị hai người kia phát hiện ra, nơi này gần như là một góc chết, họ có muốn cũng không thể rời khỏi ngay được, chỉ còn cách chờ hai người kia rời đi trước thôi.

“Tiểu dân đẳng, không lẽ chồng em không cho em ăn no hay sao, nước ra nhiều vậy hả”. Người đàn ông kia vẫn không ngừng nói ra từng câu dâm mị.

“Ah...uhmm... Sướng quá anh ơi”.

“Sướng vậy sao, hà..hà”.

Sau mỗi tiếng hà, anh ta lại càng dùng sức chầm vào nơi sâu nhất trong cơ thể người phụ nữ, khiến cho cô ta rên rỉ từng tiếng không dứt. An Linh than thầm trong lòng, cô hiểu cơ thể của mình hơn ai hết. Từ khi bị Tần Nam dụ dỗ vào trò chơi ái tình, cô đã trở nên nhạy cảm vô cùng, chỉ cần anh vuốt ve một chút cũng khiến cô trở nên khát khao, nói chi bây giờ hai người kia lại diễn một bộ phim sống động cho cô xem như vậy. Cố kiềm chế cơn khát vọng trong cơ thể xuống, An Linh đưa mắt nhìn Nhậm Hiền. Anh ta cũng chẳng khá hơn cô là bao, từng giọt mồ hôi chảy dài trên trán, có vẻ cũng đang kìm nén vô cùng khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Vất vả lắm mới chờ cho hai người kia kết thúc cuộc vận động, An Linh ngay lập tức rời khỏi vòng tay của Nhậm Hiền. Cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng, chuyện vừa diễn ra cũng chẳng phải vui vẻ gì, An Linh thực sự không biết phải cư xử như thế nào cho phải. Không đợi cô kịp nghĩ ra cách, một vòng tay mạnh mẽ đã cuốn lấy cô. An Linh còn chưa kịp hoàn hồn, cô đã ngửi thấy một mùi hương nam tính vô cùng thanh mát, là Tần Nam.

Ngẩng mặt lên nhìn anh, gương mặt Tần Nam lúc này đã đen xì rồi. Anh phải cố gắng lắm mới không xông ra lời An Linh trở lại bên cạnh mình. Sự tự chủ của anh đúng là không phải bình thường mà, nhìn hai người xa lạ kia đang nhiệt tình vận động thân thể, lại nhìn thấy An Linh trong vòng tay một tên đàn ông xa lạ, Tần Nam chỉ muốn ngay lập tức giết chết anh ta cho xong. Cùng là đàn ông, làm sao anh không hiểu, chẳng có tên nào có thể kiềm chế được khi nhìn cảnh nóng bỏng đây đây kia khi trong lòng còn đang ôm mỹ nhân tuyệt sắc.

Nhìn Tần Nam, An Linh thực sự sợ anh sẽ một cước đá bay Nhậm Hiền, cô là người yêu hòa bình có được không hả. An Linh vội vàng ôm chặt lấy anh, kéo anh ra khỏi nơi khó xử đó. Mặc kệ có chuyện gì, về nhà rồi giải quyết, cô tuyệt đối không thể để đại chiến xảy ra ở đây được.

Tần Nam mặt đen thui, để mặc An Linh kéo anh vào nhà. Anh cũng biết chuyện lúc này không thể trách An Linh được, thế nhưng chính anh lại không thể kiềm chế nổi bản thân mỗi khi nghĩ lại cảnh đó. Cô gái anh hết lòng nâng niu lại mềm nhũn trong vòng tay tên khác, anh chỉ muốn xé nát tên Nhậm Hiền kia ra, để hán không còn sức mơ tưởng đến bảo bối của anh nữa.

Biết anh vẫn còn giận, An Linh cũng không dám nhắc đến đề tài đó nữa. Cô để anh một mình trong phòng khách, còn bản thân thì đi tắm, cô cũng mệt mỏi lắm rồi. Vừa mới đứng dậy, còn chưa kịp làm gì thì cô đã bị anh kéo lại, đôi môi anh nóng bỏng nhanh chóng khóa chặt lấy miệng cô. An Linh mềm mại đáp trả lại sự cuồng nhiệt của anh, hai tay Tần Nam nhanh chóng đi xuống phía dưới, làn váy của An Linh nhanh chóng bị anh kéo lên đến eo. Cơ thể cô rất nhạy cảm, lúc này đây lại càng không thể suy nghĩ được gì, An Linh gần như không hề phản kháng, để mặc đôi tay anh mò mẫm trong nơi riêng tư của mình.

“Em ướt rồi”. Tần Nam đưa hai ngón tay thấm đẫm nước giơ đến trước mặt cô, gương mặt anh càng thêm tà mị, đôi môi nóng rẫy để lại vô vàn ấn ký trên cơ thể trắng muốt của An Linh.

“Là bị khung cảnh lúc này kích thích sao, cô bé”.

An Linh mềm yếu không thể trả lời anh, cô chỉ biết cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng để không bật ra những tiếng rên rỉ dưới sự kích thích của anh. Chỉ cần nghĩ đến vùng tư mật của An Linh ướt đầm khi cô đang trong lòng của một thằng đàn ông khác thì ngọn lửa trong mắt Tần Nam lại bùng lên mạnh mẽ, nếu không phải anh đến đúng lúc, có phải cô bé này cũng để mặc cho tên kia khám phá thân thể mình giống như anh bây giờ không.

Sự giận giữ khiến Tần Nam không khống chế được dục vọng của mình, anh vội vàng lôi vật nam tính ra, chưa kịp để An Linh điều chỉnh tư thế, anh đã ngay lập tức tiến vào.

Ghế sofa đã ướt đầm nước của An Linh chảy ra, Tần Nam vẫn không ngừng chăm chỉ cày cấy trên cơ thể cô. Da thịt trắng nõn trở nên ửng hồng mê người, hai bầu ngực no đủ di chuyển theo từng nhịp lên xuống của hai người. Khung cảnh diễm lệ khiến Tần Nam không nhìn được, anh khẽ cắn nhẹ lên hai điểm hồng hồng của cô, An Linh đột ngột bị anh kích thích như vậy khoái cảm đột ngột tăng lên, đôi môi khẽ bật ra những tiếng rên rỉ phóng đảng.

An Linh đưa chân quần chặt lấy eo anh, cô hơi điều chỉnh cơ thể cho vật của anh càng đi sâu vào trong cơ thể mình hơn. Cử động của An Linh làm hai mắt Tần Nam tối lại, chết tiệt, quá chặt, cơ thể cô như hàng nghìn miệng nhỏ vỗ về cắn nuốt cậu bé của anh, cảm giác sung sướng đến tột cùng khiến anh chỉ muốn mãi mãi ở trong cơ thể cô như vậy.

Đây không phải lần đầu tiên hai người bọn họ thân mật, kể từ khi quen nhau, ngày nào bọn họ cũng thực hiện loại vận động này đến mấy lần, thế nhưng chưa bao giờ lại đạt đến sự hòa hợp như lần này. Cả hai đều muốn dùng hành động cơ thể để nói hộ cảm xúc bản thân, không có bất cứ điều gì cố kỵ, chỉ có hai tâm thân đang không ngừng dây dưa, một thứ ngôn ngữ nồng nàn đến không thể diễn tả bằng lời.

Ghế sofa dường như quá chật hẹp khiến Tần Nam không thể tự do vận động, anh cũng sợ mặt da không đủ mềm mại sẽ làm tổn thương An Linh. Nâng cô nằm trên người mình, anh ngồi dậy, ôm chặt lấy cô muốn đi vào phòng ngủ. An Linh đang được cậu bé của anh chăm chút đến không biết trời đất gì, tự nhiên lại thấy anh không động nữa, cô khẽ bất mãn:

“Anh...”.

“Ngoan, đợi anh một lát thôi, sẽ để em thoải mái mà”. Tần Nam khẽ an ủi cô gái nhỏ ham ăn này.

Thế nhưng An Linh nào có đợi được nữa, anh dừng lại một lát là cơ thể cô cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn, chỗ tận cùng trong cơ thể khao khát được an ủi, từng trận cảm xúc đè lên nhau khiến cô không thể chịu đựng được. An Linh đưa tay vuốt nhẹ nơi cơ thể hai người giao nhau, vật đàn ông của anh được cô nắm trọn, An Linh hơi cử động thân thể, khẽ đưa cái thứ nóng hổi kia tiến sâu vào hoa tâm của mình.

Hành động nhiệt tình của cô khiến Tần Nam có muốn nhịn cũng khó, anh không đưa cô vào phòng ngủ nữa, hai người họ cũng ngã xuống thăm thẳm ngay phòng khách, anh lập tức tăng tốc độ ra vào trong cơ thể cô, vật kia càng ngày càng lớn, từng thro giãn hiện lên rõ mồn một cho biết chủ nhân của nó có bao nhiêu hưng phấn.

Dưới thân anh An Linh cũng vô cùng hưởng thụ, nụ hôn của hai người vẫn dây dưa không dứt, nơi nào đó của cơ thể cũng không tách rời. Tần Nam là một người vô cùng tinh tế, anh nắm bắt từng nhịp cảm xúc trên cơ thể An Linh, phân thân vận động lúc nông lúc sâu, khi nhanh khi chậm khiến cho An Linh sung sướng không thôi. Cô chỉ biết ôm chặt lấy anh, miệng nhỏ không ngừng cầu xin tha thứ:

“Chậm lại... chậm lại đi anh,... em không chịu nổi”.

Chỉ một câu nói mà cô cũng phải khó khăn lắm mới thốt lên lời. Cơ thể bị anh xâm chiếm dâng lên từng đợt sóng cao triều mãnh liệt, cô sợ cứ như vậy thì bản thân mình sẽ hư mất, lúc nào cũng cần đến anh an ủi.

“Em chịu được mà, bảo bối, chẳng phải lúc này em còn thêm muốn đến mức chảy nước ướt đầm cả quần lót hay sao, để anh bù đắp cho em”.

Tần Nam khẽ nhả khí bên tai cô, từng lời nói dâm đảng như đưa An Linh vào cơn mê tình dục không bao giờ kết thúc.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn yukichan về bài viết trên: Candy2110, Meoconsieuloui, mybo199

Có bài mới Hôm qua, 19:50

Hình đại diện của thành viên

yukichan

Thủ quỹ

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 01.02.2015, 16:39

Bài viết: 81

Được thanks: 180 lần

Điểm: 7.57

Có bài mới Re: [Hiện đại] Yêu em hơn tất cả những gì anh có - Yukichan - Điểm: 11

Chương 13:

Hôm nay An Linh phải về An gia, mặc dù cô không hề muốn về lại nơi đó nhưng đây là ngày đầu tiên An Mai Mai trở về nhà sau ngày cưới nên cô rất mong được gặp chị ấy.

Biệt thự chỉ có một mình An lão gia là An Chính sống ở đó. Ông có hai người con là An Nghĩa Thành và An Nghĩa Nhân, cả hai đều sống ở nơi khác, chỉ có những dịp đặc biệt thì tất cả thành viên trong gia đình mới tụ tập về đây.

An Chính năm nay đã lớn tuổi, ông sống trong một căn biệt thự ở trên núi thuộc phía Nam thành phố. Khi An Linh đến thì mọi người trong nhà đã có mặt đông đủ, cô giúp việc mở cửa giúp cô, sau đó còn niềm nở hỏi thăm An Linh muốn ăn món gì trong bữa trưa. Đây không phải lần đầu tiên An Linh đến đây, khi vừa mới về nước cô đã từng ghé qua thăm ông nội của mình, thế nhưng buổi gặp mặt nhanh chóng kết thúc trong không khí căng thẳng. Cả An Chính và An Linh đều không muốn nhớ đến ngày hôm đó, thế nên cô rất bất ngờ khi hôm nay gì giúp việc lại tỏ ý quan tâm đến cô như vậy. Phải biết rằng bao nhiêu năm qua, mọi người sống trong căn nhà này đều phải nghe theo sự sắp đặt của An Chính nếu muốn được yên ổn.

An Nghĩa Nhân và Mai Tuệ, cha mẹ của An Mai Mai đều ngồi ở bên trái, còn bên phải là vị trí của An Nghĩa Thành và Đào Ái Lục, tiếp đến là hai vị tiểu thư của An gia, An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi.

An Chính ngồi chính giữa, khi thấy An Linh bước vào, ông ta cũng chỉ ngẩng mặt lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục thưởng thức trà ngon. An Linh cũng không bận tâm, cô đã sớm quen với bầu không khí như vậy từ lâu rồi. Sau khi chào hỏi một lượt tất cả mọi người, An Linh ngồi xuống vị trí của mình, chiếc ghế được đặt sát bên cửa sổ, thuận lợi cho cô ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cho đỡ buồn chán.

Nhậm gia còn chưa đến vậy mà tất cả mọi người của An gia đã sớm có mặt để tiếp đón, điều này khiến An Linh cảm thấy không được tự nhiên, một mối quan hệ mà luôn đặt mình ở thế dưới như vậy liệu sẽ bền vững được bao lâu.

Tâm tư không hề đặt ở phía mọi người trong căn phòng, đầu óc An Linh lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Hôm qua cô đã dùng mọi biện pháp từ cứng rắn cho đến mềm mỏng, ép buộc Tần Nam dọn ra khỏi nhà mình. Dù sao thì anh cũng có công việc của mình, cứ suốt ngày ở bên cạnh cô như vậy cũng không hay. Tất nhiên cô biết là anh lo lắng bản thân cô chưa quen với cuộc sống mới nên mới ở bên cạnh giúp cô thích nghi dễ dàng hơn, thế nhưng bản thân An Linh tự biết mình không phải là cô gái yếu đuối như vậy. Nếu không mạnh mẽ, chỉ sợ cô đã bị chính cái gọi là gia giáo trong An gia giết chết từ lâu rồi. Nhớ đến gương mặt giận dữ như trẻ con của Tần Nam khi cô tiễn anh ra tận cửa chung cư, An Linh lại muốn bật cười, con người này lúc thì chừng chạc, lúc thì lại nhõng nhẽo như trẻ con, cô cũng không biết phải làm sao với anh đây.

Suy nghĩ của An Linh đang du ngoạn chín tầng mây, An Chính cũng đã uống mấy tuần trà thì cuối cùng Nhậm gia cũng đến. Chẳng mấy chốc cả căn phòng đã chật kín người. Ngoài Nhậm Doanh và An Mai Mai, buổi gặp mặt lần này còn có cả Nhậm lão gia, Nhậm phu nhân và cả Nhậm Hiền nữa. Cả Nhậm gia đều đến đông đủ khiến An lão gia mừng rỡ không thôi, liên tục sai người làm châm trà rót nước, các thứ đồ ăn vặt cũng được dẽ dầy bày.

Phòng khách khá rộng nên không gian vô cùng thoải mái, các ghế được sắp đặt khá xa nhau khiến An Linh rất thích, ít nhất thì cô cũng không phải ngồi cạnh mọi người quá gần. Kể từ khi An Mai Mai bước vào, cô đã chú ý nét mặt của cô ấy. Có lẽ sáng phải dậy sớm để chuẩn bị nên sắc mặt của An Mai Mai không được tốt lắm. Mọi người đều trò chuyện vui vẻ, duy chỉ có An Mai Mai là không hề chủ động nói bất cứ điều gì, chỉ có khi được hỏi cô ấy mới lên tiếng.

An Linh cũng muốn ngồi gần trò chuyện với An Mai Mai, thế nhưng giữa khung cảnh như thế này thì điều đó chắc chắn là không thể. Chị ấy lần đầu về thăm nhà, chắc chắn mọi người có nhiều chuyện muốn hỏi, thế nên An Linh định để đến cuối buổi mới gặp riêng chị ấy.

An Linh không phải người giỏi xã giao nên cô hầu như im lặng cả buổi, Nhậm Hiền và Nhậm Doanh cũng chẳng khá hơn cô là bao. Thế nhưng chỉ cần có dịp là Nhậm Doanh lại nhìn ra phía bên ngoài, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ giống như có việc gì gấp gáp lắm vậy. An Linh khẽ đưa mắt nhìn kỹ anh ta, gương mặt ngũ quan rõ ràng nhưng không thể tính là đẹp trai được, dáng người anh ta cao gầy, nhưng lại toát lên vẻ âm trầm khó đoán. Cho dù là khi nhìn Mai Mai thì ánh mắt anh ta vẫn tràn đầy sự cảnh giác, không hề buông lỏng một giây nào, mặc dù miệng vẫn tươi cười xã giao. Đây đúng là loại người mà An Linh sợ nhất, thủ đoạn khôn lường, tâm tính âm hiểm.

Ánh mắt của cô chạm phải cái nhìn rét lạnh của Nhậm Doanh, An Linh vội vàng dời tầm mắt. Chưa kịp trấn an tâm hồn nhỏ bé của mình thì An Linh lại đụng phải cái nhìn của Nhậm Hiền. Kể từ sau tình huống khó xử hôm lễ cưới, cô luôn dặn mình phải tránh mặt anh ta, cũng may hai người ít khi có dịp gặp mặt nên cô tạm yên lòng. Ngay từ lúc Nhậm Hiền đến, An Linh đã không nhìn thẳng vào mắt anh ta, cho dù là chào hỏi cũng chỉ qua loa có lệ. Thế nhưng bây giờ, anh ta nhìn cô chăm chăm như vậy, An Linh hơi lúng túng, cô không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm đó, cũng không biết nên làm thế nào để thoát khỏi tình huống khó xử này.

Đúng lúc đó thì Tần Nam gọi điện đến, anh vẫn giận cô từ hôm qua đến giờ, bây giờ chắc là hết giận rồi nhỉ. An Linh xin phép ra ngoài nghe điện thoại trước ánh mắt như muốn giết người của An Nghĩa Thành và An Chính.

“Alo”. An Linh lên tiếng.

“Sao mãi em mới nghe điện thoại thế”.

“Em có chút việc nên nghe hơi lâu”. An Linh ấp úp đáp, dù sao cô cũng không thể nói thẳng với anh là đang chạy ra chỗ vắng người mới dám nghe điện thoại của anh. Anh mà biết vậy chắc từ mặt cô luôn quá.

“Em có bận gì không, anh đón em đi ăn”. Tần Nam nhanh chóng nói, giọng điệu giống như chắc chắn rằng cô sẽ đồng ý, dù sao thì cô cũng không có việc gì để làm, ở nhà cả ngày cũng chán.

“Em...”

“Sao vậy?”

“Anh, để hôm khác được không, em có chút chuyện...”. An Linh cố dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nhất có thể, hy vọng anh sẽ không giận, dù sao thì chuyện anh chuyển ra khỏi nhà cô cũng chưa giải quyết xong nữa.

An Linh còn chưa nói hết câu thì Tần Nam đã ngắt điện thoại luôn. Anh chán nản cầm lấy ly rượu trên bàn, uống từng ngụm lớn giống như uống nước lọc khiến đám bạn bè xung quanh phải sợ xanh cả mặt. Làm ơn đi, đó là loại rượu nặng được ủ nhiều năm, thể mà anh ta lại uống mà không hề chớp mắt.

Cả đám bạn thấy Tần Nam sau khi nghe xong cuộc điện thoại thì tâm trạng tồi tệ hẳn đi, không ai dám lên tiếng chọc cậu ta tức giận, dù sao thì ông trời con này cũng chẳng phải nhân vật hiền lành gì, tốt nhất là nên tránh xa thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13:

Hôm nay An Linh phải về An gia, mặc dù cô không hề muốn về lại nơi đó nhưng đây là ngày đầu tiên An Mai Mai trở về nhà sau ngày cưới nên cô rất mong được gặp chị ấy.

Biệt thự chỉ có một mình An lão gia là An Chính sống ở đó. Ông có hai người con là An Nghĩa Thành và An Nghĩa Nhân, cả hai đều sống ở nơi khác, chỉ có những dịp đặc biệt thì tất cả thành viên trong gia đình mới tụ tập về đây.

An Chính năm nay đã lớn tuổi, ông sống trong một căn biệt thự ở trên núi thuộc phía Nam thành phố. Khi An Linh đến thì mọi người trong nhà đã có mặt đông đủ, cô giúp việc mở cửa giúp cô, sau đó còn niềm nở hỏi thăm An Linh muốn ăn món gì trong bữa trưa. Đây không phải lần đầu tiên An Linh đến đây, khi vừa mới về nước cô đã từng ghé qua thăm ông nội của mình, thế nhưng buổi gặp mặt nhanh chóng kết thúc trong không khí căng thẳng. Cả An Chính và An Linh đều không muốn nhớ đến ngày hôm đó, thế nên cô rất bất ngờ khi hôm nay gì giúp việc lại tỏ ý quan tâm đến cô như vậy. Phải biết rằng bao nhiêu năm qua, mọi người sống trong căn nhà này đều phải nghe theo sự sắp đặt của An Chính nếu muốn được yên ổn.

An Nghĩa Nhân và Mai Tuệ, cha mẹ của An Mai Mai đều ngồi ở bên trái, còn bên phải là vị trí của An Nghĩa Thành và Đào Ái Lục, tiếp đến là hai vị tiểu thư của An gia, An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi.

An Chính ngồi chính giữa, khi thấy An Linh bước vào, ông ta cũng chỉ ngẩng mặt lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục thưởng thức trà ngon. An Linh cũng không bận tâm, cô đã sớm quen với bầu không khí như vậy từ lâu rồi. Sau khi chào hỏi một lượt tất cả mọi người, An Linh ngồi xuống vị trí của mình, chiếc ghế được đặt sát bên cửa sổ, thuận lợi cho cô ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cho đỡ buồn chán.

Nhậm gia còn chưa đến vậy mà tất cả mọi người của An gia đã sớm có mặt để tiếp đón, điều này khiến An Linh cảm thấy không được tự nhiên, một mối quan hệ mà luôn đặt mình ở thế dưới như vậy liệu sẽ bền vững được bao lâu.

Tâm tư không hề đặt ở phía mọi người trong căn phòng, đầu óc An Linh lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Hôm qua cô đã dùng mọi biện pháp từ cứng rắn cho đến mềm mỏng, ép buộc Tần Nam dọn ra khỏi nhà mình. Dù sao thì anh cũng có công việc của mình, cứ suốt ngày ở bên cạnh cô như vậy cũng không hay. Tất nhiên cô biết là anh lo lắng bản thân cô chưa quen với cuộc sống mới nên mới ở bên cạnh giúp cô thích nghi dễ dàng hơn, thế nhưng bản thân An Linh tự biết mình không phải là cô gái yếu đuối như vậy. Nếu không mạnh mẽ, chỉ sợ cô đã bị chính cái gọi là gia giáo trong An gia giết chết từ lâu rồi. Nhớ đến gương mặt giận dữ như trẻ con của Tần Nam khi cô tiễn anh ra tận cửa chung cư, An Linh lại muốn bật cười, con người này lúc thì chừng chạc, lúc thì lại nhõng nhẽo như trẻ con, cô cũng không biết phải làm sao với anh đây.

Suy nghĩ của An Linh đang du ngoạn chín tầng mây, An Chính cũng đã uống mấy tuần trà thì cuối cùng Nhậm gia cũng đến. Chẳng mấy chốc cả căn phòng đã chật kín người. Ngoài Nhậm Doanh và An Mai Mai, buổi gặp mặt lần này còn có cả Nhậm lão gia, Nhậm phu nhân và cả Nhậm Hiền nữa. Cả Nhậm gia đều đến đông đủ khiến An lão gia mừng rỡ không thôi, liên tục sai người làm châm trà rót nước, các thứ đồ ăn vặt cũng được để đầy bàn.

Phòng khách khá rộng nên không gian vô cùng thoải mái, các ghế được sắp đặt khá xa nhau khiến An Linh rất thích, ít nhất thì cô cũng không phải ngồi cạnh mọi người quá gần. Kể từ khi An Mai Mai bước vào, cô đã chú ý nét mặt của cô ấy. Có lẽ sáng phải dậy sớm để chuẩn bị nên sắc mặt của An Mai Mai không được tốt lắm. Mọi người đều trò chuyện vui vẻ, duy chỉ có An Mai Mai là không hề chủ động nói bất cứ điều gì, chỉ có khi được hỏi cô ấy mới lên tiếng.

An Linh cũng muốn ngồi gần trò chuyện với An Mai Mai, thế nhưng giữa khung cảnh như thế này thì điều đó chắc chắn là không thể. Chị ấy lần đầu về thăm nhà, chắc chắn mọi người có nhiều chuyện muốn hỏi, thế nên An Linh định để đến cuối buổi mới gặp riêng chị ấy.

An Linh không phải người giỏi xã giao nên cô hầu như im lặng cả buổi, Nhậm Hiền và Nhậm Doanh cũng chẳng khá hơn cô là bao. Thế nhưng chỉ cần có dịp là Nhậm Doanh lại nhìn ra phía bên ngoài, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ giống như có việc gì gấp gáp lắm vậy. An Linh khẽ đưa mắt nhìn kỹ anh ta, gương mặt ngũ quan rõ ràng nhưng không thể tính là đẹp trai được, đáng người anh ta cao gầy, nhưng lại toát lên vẻ âm trầm khó đoán. Cho dù là khi nhìn Mai Mai thì ánh mắt anh ta vẫn tràn đầy sự cảnh giác, không hề buông lỏng một giây nào, mặc dù miệng vẫn tươi cười xã giao. Đây đúng là loại người mà An Linh sợ nhất, thủ đoạn khôn lường, tâm tính âm hiểm.

Ánh mắt của cô chạm phải cái nhìn rét lạnh của Nhậm Doanh, An Linh vội vàng dời tầm mắt. Chưa kịp trấn an tâm hồn nhỏ bé của mình thì An Linh lại đụng phải cái nhìn của Nhậm Hiền. Kể từ sau tình huống khó xử hôm lễ cưới, cô luôn dặn mình phải tránh mặt anh ta, cũng may hai người ít khi có dịp gặp mặt nên cô tạm yên lòng. Ngay từ lúc Nhậm Hiền đến, An Linh đã không nhìn thẳng vào mắt anh ta, cho dù là chào hỏi cũng chỉ qua loa có lệ. Thế nhưng bây giờ, anh ta nhìn cô chăm chăm như vậy, An Linh hơi lúng túng, cô không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm đó, cũng không biết nên làm thế nào để thoát khỏi tình huống khó xử này.

Đúng lúc đó thì Tần Nam gọi điện đến, anh vẫn giận cô từ hôm qua đến giờ, bây giờ chắc là hết giận rồi nhỉ. An Linh xin phép ra ngoài nghe điện thoại trước ánh mắt như muốn giết người của An Nghĩa Thành và An Chính.

“Alo”. An Linh lên tiếng.

“Sao mãi em mới nghe điện thoại thế”.

“Em có chút việc nên nghe hơi lâu”. An Linh ấp úng đáp, dù sao cô cũng không thể nói thẳng với anh là đang chạy ra chỗ vắng người mới dám nghe điện thoại của anh. Anh mà biết vậy chắc từ mặt cô luôn quá.

“Em có bận gì không, anh đón em đi ăn”. Tần Nam nhanh chóng nói, giọng điệu giống như chắc chắn rằng cô sẽ đồng ý, dù sao thì cô cũng không có việc gì để làm, ở nhà cả ngày cũng chán.

“Em...”

“Sao vậy?”

“Anh, đề hôm khác được không, em có chút chuyện...”. An Linh cố dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nhất có thể, hy vọng anh sẽ không giận, dù sao thì chuyện anh chuyện ra khỏi nhà cô cũng chưa giải quyết xong nữa.

An Linh còn chưa nói hết câu thì Tần Nam đã ngắt điện thoại luôn. Anh chán nản cầm lấy ly rượu trên bàn, uống từng ngụm lớn giống như uống nước lọc khiến đám bạn bè xung quanh phải sợ xanh cả mặt. Làm ơn đi, đó là loại rượu nặng được ủ nhiều năm, thế mà anh ta lại uống mà không hề chớp mắt.

Cả đám bạn thấy Tần Nam sau khi nghe xong cuộc điện thoại thì tâm trạng tồi tệ hẳn đi, không ai dám lên tiếng chọc cậu ta tức giận, dù sao thì ông trời con này cũng chẳng phải nhân vật hiền lành gì, tốt nhất là nên tránh xa thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14:

Thấy Tần Nam cứ uống rượu mãi như vậy, Lục Chí Canh không nhịn được can anh lại:

“Cậu đừng uống nữa có được không, dạo này cậu lặn mất tăm, khó khăn lắm mới hẹn được cậu ra đây thì cậu lại chỉ mãi mê uống như vậy”.

“Đến quán rượu không phải để uống rượu thì làm gì”. Tần Nam lạnh lùng trả lời.

“Cậu đó, có giỏi thì cậu uống cả ngày hôm nay luôn đi”.

Lục Chí Canh cũng không thể hiểu nổi Tần Nam bị cái gì mà trở nên kỳ lạ như vậy. Tên này luôn biết giữ chừng mực, đôi lúc có chơi đùa một chút, nhưng tuyệt đối không phải loại sâu rượu như vậy. Anh và Tần Nam chơi với nhau từ nhỏ, thế nhưng cũng chưa bao giờ được chứng kiến tên này suy

sự như vậy. Lục Chí Canh cũng chẳng thêm khuyên nữa, anh quay sang chơi đùa với cô gái xinh đẹp bên cạnh mình. Đã lâu rồi bọn họ không đến hội quán này, không ngờ lại có thêm vài cô em xinh tươi như vậy, có người đẹp bên cạnh mà không biết hưởng thụ, cái tên kia đúng là khác người mà.

Nhìn đám bạn xung quanh đều trái ôm phải áp người đẹp trong tay, lại quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình. Anh vốn không chỉ định bắt cứ nhân viên nào phục vụ mình, nhưng cái danh Tần thiếu đã quá nổi danh ở nơi đây rồi, chỉ cần anh xuất hiện thì quản lý đều tự động đưa người đến cho anh, không cần anh phải ra mặt yêu cầu. Cô gái còn khá trẻ, chắc còn là sinh viên đại học, thế nhưng đã dần thân đến chốn này thì cũng không phải người hiền lành gì, gương mặt non nớt trang điểm khá đậm khiến Tần Nam cảm thấy chán ghét. Anh nhớ cô bé nhà mình, sạch sẽ, thơn tho lại luôn biết cách nũng nịu khiến anh say mê không dứt. Anh cứ nghĩ cô cũng nhớ anh như vậy, thế nhưng cô lại dám từ chối gặp mặt anh, chẳng lẽ đưa anh ra khỏi nhà rồi muốn chuẩn bị đá anh luôn hay sao, không có cớ đó đâu.

Tần Nam hơi chán nản, anh từ bao giờ lại bị một cô gái nắm giữ tất cả tâm tư tình cảm như vậy chứ. Anh hơi đẩy cô bé kia cách xa người mình một chút, đứng dậy muốn đi ra ngoài cho thoáng hơn, trong phòng khá ngột ngạt càng làm anh thêm bức bối.

Buổi gặp mặt tại biệt thự của An lão gia cuối cùng cũng kết thúc trong sự chờ đợi mỏi mòn của An Linh. Cô vẫn chưa nói chuyện được nhiều với An Mai Mai, chỉ ấy cứ lảng tránh không muốn tiết lộ nên cô cũng không thể truy hỏi được, dù sao cũng mới về nhà chồng, có những chuyện không thể nói rõ cũng là điều dễ hiểu.

Mất thấy mình sắp được rời khỏi đây thì đột nhiên Nhậm Doanh nói anh ta có hẹn một vài đối tác nên muốn dẫn An Mai Mai đi cùng để xã giao. Đột nhiên nghe đến đây An Linh lại thấy có vẻ gì đó không ổn. Ngay lập tức An Nghĩa Thành lên tiếng như chứng thực cho suy nghĩ của An Linh:

“Người trẻ các cháu cứ đi chơi cho thoải mái đi, về nhà sớm làm gì”.

Thấy vậy Nhậm lão gia cũng lên tiếng:

“Đừng đấy, mấy người trẻ các con cùng đi đi cho vui, mở rộng quan hệ một chút cũng tốt mà”.

Cho hỏi “mấy người trẻ” ở đây có bao gồm luôn cả cô không vậy. An Linh thầm cầu nguyện đừng ai để ý đến cô nữa, cô không thể chịu nổi cái bầu không khí giả tạo này nữa đâu.

“An Linh, con cũng đi cùng các chị con đi”. An Nghĩa Thành quay sang nói với An Linh, điệu bộ không muốn cô từ chối.

Trước mặt người ngoài, An Linh cũng không thể làm quá mọi chuyện lên, dù sao bất hòa giữa cô và gia đình cũng đã rất lớn rồi, nếu thêm chuyện này nữa chắc chắn ông ấy sẽ từ mặt cô luôn. Biết là như vậy nhưng An Linh vẫn thấy tức giận, thường ngày sao không quan tâm cô, đến khi có người ngoài ở đây lại tỏ vẻ giống như lo lắng cho cô lắm vậy. Con người mà cứ sống như vậy không thấy mệt mỏi hay sao.

Suy tính của An Nghĩa Thành sao cô lại không hiểu, chắc chắn là muốn tạo dựng quan hệ thông gia tương lai với Nhậm gia rồi, dù sao thì Nhậm Hiền cũng là một đối tượng không tệ. Dựa vào nhan sắc của An Chu Nhi và An Tiểu Tiểu thì có lẽ điều này hơi khó, cả hai đều có gương mặt thanh tú, thế nhưng chỉ dừng lại ở mức dễ nhìn mà thôi, muốn thu phục được Nhậm Hiền thì quả không phải chuyện đơn giản. Thế nhưng chỉ cần là tiểu thư của An gia thì chuyện này cũng có thể sắp xếp được. Ông ấy muốn cô đi cùng chẳng qua là để che mắt người ngoài, tạo ấn tượng tốt về mối quan hệ hòa hảo của các thành viên trong gia đình, càng khiến cho hình tượng của nhị vị tiểu thư kia thêm phần đẹp đẽ mà thôi.

Lúc đến đây An Linh đi taxi, thế nên bây giờ cô chỉ có thể đi nhờ xe của người khác. Ban đầu An Linh muốn đi cùng xe với Mai Mai, chỉ ấy là người duy nhất cô thân thiết ở đây. Nhậm Hiền cũng lái xe tới, để anh ta đi cùng với hai chị em kia là vô cùng hợp lý rồi. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, hay nói đúng hơn thì suy nghĩ của An Linh không thể nào so sánh được với con người lão luyện trên thương trường như Nhậm Hiền được.

Lúc mọi người đứng trước hai chiếc xe, không biết phải phân chia như thế nào thì Nhậm Hiền lên tiếng:

“Lúc này anh thấy hai vị tiểu thư của An gia rất muốn nói chuyện với em dâu, hay là hai em đi cùng với họ được không”. Vừa nói ánh mắt anh ta vừa quét qua một lượt An Mai Mai và hai chị em An Tiểu Tiểu, An Chu Nhi.

Không một ai dám lên tiếng từ chối, áp lực anh ta tạo ra quá mạnh, người bình thường không khéo như An Chu Nhi cũng đành ngậm ngùi lên xe của Nhậm Doanh và Mai Mai.

Bốn người bọn họ vừa đi khỏi, chỉ còn lại An Linh và Nhậm Hiền. Nghĩ đến việc phải đi chung xe với anh ta là An Linh lại cảm thấy ngượng ngùng. Chuyện hôm lễ cưới đã để lại ám ảnh vô cùng mạnh mẽ trong lòng cô, bây giờ cô thực sự không thể nào trực tiếp đối mặt với Nhậm Hiền được.

Thấy cô không chịu lên xe, Nhậm Hiền cũng im lặng. Cuối cùng An Linh là người lên tiếng trước:

“Anh cứ đi trước đi, tôi hơi mệt nên không tham gia đâu”.

Nói xong cô quay người bước đi luôn, mặc kệ anh ta đang đứng ở đó.

Nhậm Hiền cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng yên ở đó nhìn An Linh lấy điện thoại ra gọi cho bạn đến đón. Bàn tay An Linh lướt nhanh trên bàn phím điện thoại, cô chưa kịp ấn nút gọi thì điện thoại đã bị ai đó lấy mất. An Linh hoảng sợ nhìn Nhậm Hiền, gương mặt anh ta như đang kiềm nén cơn tức giận, hai mắt âm u lạnh lẽo, nhìn chằm chằm An Linh giống như cô đã làm điều gì có lỗi với anh ta không bằng.

“Anh làm gì vậy hả, buông tôi ra”.

An Linh dùng hết sức đẩy người anh ta ra, cô không chịu được khi khoảng cách hai người gần như vậy, hai cánh tay của anh ta như đang nhốt cô lại với bức tường, không gian vô cùng ngột ngạt.

Sức lực của An Linh chẳng thể nào so sánh được với Nhậm Hiền, cô dù muốn cũng không thể nào thoát ra ngoài được, anh ta lại không chịu nói gì, cứ nhìn cô chằm chằm không tha. Cuối cùng An Linh đành phải nhượng bộ, cô cắn răng nói:

“Anh bỏ tay ra trước đi, tôi đi cùng với anh là được chứ gì”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15:

Đây là một hội quán vô cùng xa hoa, thế nhưng An Linh lại không hề thoải mái khi ngồi trong phòng bao VIP của nơi này. Trên bàn bày biện rất nhiều món ăn, màu sắc vô cùng hấp dẫn, nhưng An Linh lại có cảm giác chán ghét, nhiều năm sống ở nước ngoài, cô thêm ăn những món ăn gia đình hơn là mỹ vị xa hoa kiểu như vậy.

Nhậm Hiền gấp một miếng đậu hũ cho cô, điều này vô tình khiến mọi người trên bàn ăn đều nhìn An Linh như người ngoài hành tinh vì hành động trái đất. An Linh không biết phải làm thế nào, ăn không được, mà không ăn cũng không xong. An Chu Nhi nhìn cô muốn rót con mắt, vẻ mặt hiện lên vẻ khinh thường thấy rõ. An Linh cũng không thèm để ý nhiều, cô đứng dậy nói với mọi người:

“Tôi đi ra ngoài một lát, sẽ trở lại ngay, các vị cứ tiếp tục dùng bữa”.

Bóng lưng An Linh khuất sau cánh cửa, Nhậm Hiền mới đặt sự chú ý trở lại bàn ăn, khéo môi anh ta khẽ cong lên rất nhẹ, nếu không để ý thì tuyệt đối không biết được anh ta vừa mới cười.

An Linh đi dạo trên khu vườn nhỏ thuộc khuôn viên của hội quán, đúng là kẻ có tiền có khác, chỉ là đi ăn một bữa mà cũng phải đến nơi xa hoa như vậy. Cô hơi mệt nên ngồi một lát xuống ghế đá trong đình viện nhỏ nằm ở giữa khu vườn, còn chưa kịp nhắm mắt dưỡng thần thì một cô gái trang phục vô cùng bắt mắt, gương mặt ướt đẫm nước chạy ngang qua cô. An Linh nổi tính tò mò, sao ai lại để người đẹp khóc như vậy.

Một lát sau một đoàn người bao gồm quản lý nhà hàng cùng với một vài nhân viên vội vã quay trở lại, An Linh tinh mắt nhận ra cô gái lúc nãy trong đoàn người. Cô đứng dậy đi theo bọn họ, cả ngày hôm nay đã buồn chán, cô thực sự cảm thấy hơi tò mò về chuyện này. Đây là nhà hàng nổi tiếng, thực khách toàn người phú quý sang trọng, mà kiểu người này thì đa phần đều hống hách, coi thường người khác, muốn làm nhân viên phục vụ ở đây đúng là không phải chuyện dễ dàng mà.

Căn phòng mà bọn họ đến nằm ở một khu vực biệt lập trên lầu hai. Cửa phòng không hề đóng nên An Linh không khó để nhìn mọi chuyện bên trong. Cô còn chưa kịp nhìn kỹ tất cả thì đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ kéo mạnh cô vào một góc khuất cuối hành lang. An Linh ngẩng mặt lên nhìn, đối phương là người mà cô có năm mơ cũng không thể ngờ được, Tần Nam. Sao anh lại ở đây chứ, không phải anh nên đi làm sao, vừa rời khỏi nhà cô đã lập tức chuyển đến định cư trong hội quán này, có phải quá xa đọa rồi không.

Kéo An Linh vào một căn phòng nhỏ cuối cùng của hành lang tầng hai, không để cho cô kịp truy hỏi, anh đã lên tiếng trước:

“Sao em lại ở đây”. Ánh mắt Tần Nam như tóe lửa nhìn cô không chớp mắt.

Nghĩ đến thái độ lúc anh gọi điện thoại hồi sáng, An Linh lại cảm thấy hơi bức mình, cô cũng chẳng thèm nhẹ nhàng nữa.

“Anh ở đây được thì em cũng đến được thôi”.

“Một mình em ngu ngơ ở đây như vậy, có biết nguy hiểm lắm không hả”. Đùa sao, cô có bao nhiêu ngày thơ anh đều biết, sớm muộn gì cũng bị mấy tên thiếu gia kia lừa mà thôi.

“Em ở đây với anh mới là nguy hiểm đấy”. An Linh cũng không chịu yếu thế mà hét lên, ngày hôm nay cô đã kim nén đủ lắm rồi, đến anh mà cũng bắt nạt cô nữa sao.

“Nguy hiểm, em có biết như thế nào là nguy hiểm thật sự không hả”.

Câu nói của cô triệt để khiến Tần Nam tức giận, anh không thèm nhiều lời mà kéo cô đến một căn phòng khác trên tầng ba. Nơi này không lớn, nhưng bốn phía đều là màn hình đang thu lại cảnh trong tất cả các phòng bao của lầu hai. Nhìn vào đó An Linh chỉ biết trợn mắt há mồm, cô không nói được lời nào, trái tim vẫn đang đập thình thịch vì bị những cảnh kia kích thích.

“Ai dẫn em đến đây”. Nhìn cô bé kia chắc cũng đã biết sợ rồi, Tần Nam mới nói ra điều anh thắc mắc từ nãy đến giờ.

“Nhậm Hiền”. Đầu óc An Linh không đủ tỉnh táo, cô vô thức nói ra một cái tên.

Nghe được cái tên từ miệng cô, hai mày Tần Nam nhú chặt, sao lại là anh ta chứ.

Mặt An Linh đã cắt không còn giọt máu, cô không thể nhìn tiếp những gì trên màn hình nữa. Mỗi căn phòng đều diễn ra những cảnh mà cô thấy khiếp sợ không thôi. Nếu không phải cảnh nam nữ giao hoan triền miên thì cũng là cảnh một đám người đàn ông lao vào cưỡng hiếp các cô gái. Có căn phòng còn là cảnh cả đám người đang trao đổi mua bán một món hàng nào đó, vũ khí, ma túy, và thậm chí là cả con người. Tất cả đều mang hơi thở tội phạm nồng đậm, một thế giới mà An Linh chưa bao giờ được tiếp xúc.

Cô bám chặt vào cánh tay Tần Nam, tâm trạng vẫn còn hỗn loạn không dứt.

Biết mình đã dọa cô sợ, nhưng Tần Nam cũng không còn cách nào khác. Hội quán này chia làm hai khu vực tách biệt, tầng một là nhà hàng, còn tầng hai là phòng bao dành cho các hội viên đặc biệt. Người có mặt tại tầng hai chẳng có ai là đơn giản, nếu không phải tội phạm kinh tế thì cũng là ông chủ của tập đoàn chuyên buôn bán hàng cấm. Sở dĩ mọi hoạt động đều được camera ghi lại vì hội quán này luôn đảm bảo tính an toàn thông tin tuyệt đối cho khách hàng, nhưng bù lại thì khách hàng cũng không được che giấu bất cứ điều gì khi tiến hành giao dịch tại đây. Cho đến bây giờ Tần Nam vẫn còn cảm thấy lo sợ không thôi, nếu như không phải anh nhìn thấy cô trước, thì không biết giờ này cô đã thảm như thế nào đâu, có mặt ở đây không ai là người đơn giản cả, anh không thể bảo vệ cô khỏi tất cả mối nguy hiểm được.

“Chúng ta đi ra ngoài được không”. An Linh không muốn tiếp tục nhìn những cảnh tượng kinh khủng kia nữa. Thế giới của cô cách quá xa những gì cô vừa nhìn thấy.

Biết đã dọa cô sợ, Tần Nam nhắc điện thoại lên, chỉ một lát sau đã có nhân viên đến đưa cho anh một chùm chìa khóa. Anh không dẫn An Linh xuống tầng hai mà theo thang máy đi lên tầng bốn, cả một tầng rộng lớn được trang trí như một ngôi nhà tiện nghi thoải mái. Anh để An Linh ngồi xuống sofa còn mình thì vào phòng bếp lấy nước cho cô.

Nước lạnh khiến An Linh tỉnh táo không ít, bây giờ cô mới thực sự sợ hãi về hành động tò mò của cô lúc nãy, nếu cô bất cẩn gặp phải một tên trùm ma túy nào thì chắc có lẽ bây giờ thành người thiên cổ rồi cũng nên.

Tần Nam mở tivi, chương trình giải trí thường ngày anh không bao giờ xem, An Linh cứ nghĩ anh sẽ chuyển kênh, nhưng Tần Nam lại quay sang nói:

“Thần tượng của em sắp ra phim mới kìa”.

Lúc này An Linh mới chú ý đến nội dung chương trình, nam diễn viên mà cô yêu thích sắp ra mắt một bộ phim cổ trang, kinh phí đầu tư không hề nhỏ. Từ lâu An Linh đã biết thông tin này rồi, nhưng điều khiến cô bất ngờ là tại sao anh lại biết cô thích diễn viên nào chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chương 16:

An Linh từ nhỏ đã là người mạnh mẽ, cô có thể một mình lớn lên ở một đất nước xa lạ, nên khả năng được rèn luyện tốt nhất đó chính là tự biết an ủi bản thân. Cô luôn biết cách khiến bản thân mình nhìn vào những mặt tốt đẹp của cuộc sống, thế nhưng cảnh tượng lúc nãy đã triệt để giết chết tâm hồn non nớt của cô rồi. Nhớ đến những gương mặt dữ tợn lúc nãy, An Linh cảm thấy cổ họng dợn dợn.

Tần Nam ôm lấy cô hỏi nhỏ:

“Biết sợ rồi sao, sau này đừng đi một mình đến những nơi như vậy. Em vừa mới về nước, còn nhiều thứ không hiểu lắm”.

An Linh ngoan ngoãn gật đầu. Biểu hiện vâng lời của cô khiến Tần Nam vô cùng hài lòng, nhưng anh lại chợt nhớ ra một chuyện:

“Sao em lại đến đây với tên họ Nhậm kia chứ”.

An Linh lén nhìn gương mặt anh, thấy anh cũng không có vẻ tức giận lắm nên cô cũng hơi an lòng. Cô nhớ lại nguyên nhân mình phải đến hội quán này mà càng thêm uất ức, giọng nói đáng thương bội phần kể về anh:

“Tại vì ba em muốn tác hợp cho Nhậm Hiền với hai người chị của em nên mới bắt em đi theo bọn họ đến đây, chứ em cũng có muốn đâu”. Vừa nói cô vừa cọ cọ vào người anh như con mèo nhỏ.

Hành động nũng nịu của cô đã thành công lấy lòng Tần Nam, anh cũng không so đo chuyện đó nữa, Nhậm Hiền không phải loại người đam mê nữ sắc, anh ta có kết hôn cũng chỉ vì mục đích thương mại, chỉ cần An Nghĩa Thành cố gắng kết hợp anh ta với hai cô con gái cưng của mình thì chắc chắn An Linh cũng không nằm trong tầm ngắm của Nhậm Hiền đâu.

“Em có đói không, muốn ăn gì không anh kêu người mang lên”.

“Đói”. An Linh như chỉ chờ anh nói có thể, ngay lập tức gật đầu lia lịa.

Cô bé này lại nổi cơn thèm ăn rồi. Tần Nam yêu chiều hôn lên cái miệng nhỏ nhắn dễ thương kia, ngọt ngào đến mức khiến anh không nỡ từ bỏ.

Sau khi ăn uống no nê An Linh mới chợt nhớ đến đám người Nhậm Hiền, cô rời khỏi phòng lâu như vậy không biết mọi người có lo lắng không. An Linh vội cầm điện thoại lên gọi cho An Tiểu Tiểu:

“Sao giờ này em mới biết đường liên lạc hả, này giờ đi đâu vậy”. An Tiểu Tiểu cố kiềm nén cơn giận, gần giọng hỏi An Linh.

“Em gặp người quen nên hàn huyên hơi lâu, mọi người cứ về trước đi, không cần đợi em đâu”.

“Giờ thật đấy, nếu vậy thì phải nói sớm chứ, để mọi người chờ có còn ra thể thống gì không hả”. An Tiểu Tiểu đột nhiên lên đến quãng giọng tám, nói như hét lên với An Linh.

“Chị báo với mọi người giúp em, em còn có chút việc, tạm biệt”. An Linh cũng không muốn vô lễ với chị ta, nhưng cách nói chuyện của An Tiểu Tiểu luôn không đủ khôn khéo, lúc nào cũng chạm vào giới hạn chịu đựng cuối cùng của cô. Em gái không liên lạc được, cái mà chị ta quan tâm cũng chỉ là thể thống của gia đình, cách giáo dục của ba cô cũng hay thật, đào tạo ra cả đám người xem trọng thể diện giống ông ta như đúc.

An Linh ném điện thoại ra xa, cô chán nản xem tivi.

Tần Nam vừa đi ra thì đúng lúc chụp được chiếc điện thoại mà An Linh vừa ném.

“Điện thoại phiên bản giới hạn mà em ném như đồ chơi vậy hả? Bạn gái anh đúng là phá gia chi tử quá đấy”.

“Nếu anh hối hận thì vẫn còn kịp đấy”. An Linh mặt lạnh tanh trả lời anh.

“Sở thích ném đồ của em từ đâu mà có vậy”. Tần Nam ngồi xuống ghế, dịu dàng ôm cô vào lòng khẽ hỏi.

An Linh tự nhiên bị giọng nói trầm ấm của anh làm cho lòng mềm nhũn, cô cũng ôm chặt lấy anh, giọng nói không cảm xúc giống như đang nói về một người khác chứ không phải là cô.

“Từ khi còn nhỏ cơ, mỗi lần em tức giận thì lại muốn phá một thứ gì đó, thế nên trong mắt người lớn, em chưa bao giờ là một đứa bé ngoan. Ngày mới qua Mỹ, khoảng cách ngôn ngữ, sắc tộc khiến em ngày càng thu mình lại. Lúc ấy chỉ cần em gặp phải chuyện không vui ở trường thì tối về nhất định phải ném một thứ gì đó. Anh không tưởng tượng được đâu, có một ngày anh họ em đến thăm em, anh ấy đã hoảng hồn khi nhìn thấy một con bé mới bảy tuổi đang đứng giữa căn phòng đồ nát lung tung, nước mắt đầm đìa, hai tay thì chảy đầy máu. Thế nhưng cảnh này cứ lặp lại vài lần, anh ấy cũng không còn bất ngờ nữa, thậm chí còn tạo điều kiện cho em đập phá thêm. Bây giờ em lớn nên tính cách này đã bị kiềm chế nhiều rồi, nếu anh gặp em lúc bé chắc cũng hoảng hồn luôn”.

Tần Nam đang tưởng tượng trong đầu, một cô bé còn rất nhỏ đã phải một mình sống ở một đất nước xa lạ, không có gia đình ở bên thì tất cả những thứ tình cảm khác cũng không thể nào bù đắp nỗi thiếu vắng trong lòng. Cô nổi loạn như vậy cũng là điều dễ hiểu, một cô gái đã trải qua tuổi thơ không mấy tốt đẹp như cô mà còn có thể lớn lên vui vẻ như vậy cũng khiến anh cảm thấy vô cùng bất ngờ. An Linh, nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn, anh nhất định sẽ không để cuộc sống của em phải gặp nhiều khó khăn như vậy.

“Anh đừng thương cảm cho em, từ nhỏ em đã nhận đủ lòng thương hại rồi. Anh không biết đâu, khi thầy cô và các bạn biết được em không sống cùng ba mẹ, cả trường đều không ai nói điều gì về gia đình trước mặt em, thậm chí chỉ cần em xuất hiện, một cậu bạn cùng lớp đang vui vẻ kể về món quà giáng sinh nhận được từ ba mẹ với mọi người xung quanh cũng ngay lập tức im bặt. Đôi lúc em thật sự khâm phục khả năng hiểu chuyện của những cô cậu bé mới học tiểu học đó, thế nhưng họ không kể cho em không có nghĩa là em không biết. Hằng ngày chỉ có chú tài xế đưa em đi học, trong khi các bạn thì luôn có ba mẹ đi cùng, mỗi lần được điểm mười, chúng ngay lập tức khoe với ba mẹ trong niềm hân hoan hạnh phúc của tuổi thơ, thì em lại chỉ biết cất bài kiểm tra vào trong cặp sách, cho dù em có đạt điểm tuyệt đối thì cũng không có mấy ai quan tâm. Đôi lúc em tự hỏi, mình đang cố gắng vì điều gì chứ”.

“Sau này lớn lên, em không còn suy nghĩ ngốc nghếch như vậy nữa, anh họ em cũng sang Mỹ du học, em không còn phải sống một mình, cũng không tự hành hạ bản thân với những quy tắc thông thường của cuộc sống. Anh em là người chủ nghĩa tự do, nên cũng dạy em theo cách đó luôn, chưa bao giờ anh ép buộc em làm điều gì cả, cho dù em có làm sai thì anh ấy cũng không lên tiếng mà để cho em tự suy nghĩ. Thế nên bây giờ em mới là đứa tùy hứng như vậy đấy. Em cũng tự ép bản thân mình phải để ý đến mọi thứ xung quanh, thế nhưng chỉ được một lát là em lại bùng phát, chủ nghĩa cá nhân luôn chiếm thượng phong. Anh bảo em phải làm sao bây giờ?”

Tần Nam vuốt ve mái tóc cô, để đầu cô tựa vào ngực mình. Nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình đang kể về cuộc đời của cô nhưng giọng nói lại không hề có chút cảm xúc nào, anh có muốn dạy dỗ cũng không nổi.

“Em sinh ra và lớn lên mạnh mẽ như vậy đã là một kỳ tích rồi”.

Lời an ủi của anh khiến An Linh bật cười, thế nhưng nước mắt lại cứ lăn dài trên khóe mi. Cô không muốn khóc, nhưng cảm xúc lại không phải là thứ có thể dễ dàng kiềm chế được. Cô đã sống hai mươi hai năm cuộc đời, cuối cùng cũng đã gặp được một người như anh, không nói lời hoa mỹ an ủi cô, nhưng sự dịu dàng trong anh lại đủ để một đứa nòi loạn như cô chấp nhận thay đổi vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Lúc An Linh tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu qua lớp rèm cửa sổ khiến cô hơi chói mắt. An Linh nhắm mắt lại, cô ghét nhất là bị đánh thức vào buổi sáng.

Tần Nam nhìn cô bé của mình vô cùng bất mãn với việc dậy sớm hơn thường ngày mà trong lòng lại thấy khoái chí, ai bảo cô hôm qua không để ý đến anh chứ. Không phải anh nhỏ nhen, nhưng mà đã mấy ngày rồi anh và cô chưa gặp nhau, điện thoại thì chỉ kịp nói vài câu là cô đã vội tắt. Tỉnh cò gặp được cô ở hội quán khiến anh không kịp suy nghĩ gì mà nhanh chóng lôi cô vào căn phòng dành riêng cho anh ở đây. Nhớ nhưng bao ngày qua chưa kịp giải tỏa thì An Linh lại khóc nức nở cả buổi tối khiến Tần Nam càng cố gắng hơn, anh chỉ biết ôm chặt cô vào lòng an ủi, nhưng cô càng thoải mái thì anh lại khó chịu không thôi. Mất bao công sức dỗ dành cô ngủ, Tần Nam chỉ biết cười khổ nhìn cậu bé đang đứng thẳng của mình. Cả đêm qua anh gần như không thể ngủ nổi, ôm người đẹp mềm mềm thơm thơm trong lòng mà lại không thể làm gì, chính Tần Nam cũng thấy uất ức thay cho người anh em của mình.

An Linh vừa tỉnh dậy thì thành phần ác mà trong người nào đó cũng nhanh chóng thức tỉnh. Tần Nam vừa cười vừa cọ cọ mũi vào người cô, hai cánh tay ôm chặt cô không rời khiến An Linh phải hét lên vì ngột:

“Á, anh mau bỏ tay ra, ngột quá... á”.

An Linh càng hét lớn thì Tần Nam càng thích trò chơi này, hai tay anh di chuyển khắp người cô khiến An Linh co lại như một con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng anh. Chấn nệm cũng bị hai người đùa giỡn mà rơi hết xuống giường, quần áo cả hai đều xộc xệch, gương mặt An Linh thì đỏ ửng vì la hét này giờ, khung cảnh muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Hai người đùa giỡn một hồi lại chọc ra lửa lớn, bàn tay Tần Nam càng ngày càng quá phận, anh không kiêng dè gì mà đụng chạm hết tất cả những điểm nhạy cảm trên cơ thể An Linh. Bàn tay anh như có ma thuật, khẽ lướt nhẹ trên người cô mà giống như một người làm phép, chẳng mấy chốc đã khiến An Linh lạc vào mê trận tình triêu.

Tần Nam lấy từ trong ngăn tủ đầu giường một gói nhỏ, An Linh chỉ vừa tò mò nhìn xem đó là gì thì đã nhanh chóng nhắm mắt lại. Người đàn ông không biết xấu hổ này, đến thứ đó mà cũng để sẵn ở đây như vậy, mà khoan đã...

“Sao anh lại có cái này ở đây”. An Linh tròn mắt lên hỏi anh.

“Bình thường thôi mà”. Tần Nam thần nhiên đáp.

“...”An Linh càng tức hơn.

“Sao vậy, không phải em thích vị dâu tây sao, mấy lần trước thấy em hưởng thụ lắm mà”. Tần Nam nói chuyện càng không có chừng mực hơn.

“Anh đi chết đi”. An Linh ném mạnh cái gối ôm về phía anh, cô không còn mặt mũi mà sống trên cõi đời này nữa rồi.

Tần Nam dễ dàng đón được cái gối của cô, anh nhanh chóng quay trở lại giường, cúi xuống gần gương mặt đang đỏ rực của An Linh, cười đến là xấu xa:

“Anh mà chết thì em phải làm sao bây giờ”.

Nhìn gương mặt hoa hoa công tử, hại nước thiệt dân của anh, An Linh chỉ muốn một cước đá bay anh ra ngoài, thế nhưng cô chưa kịp hành động thì ai kia đã nhanh hơn một bước. Phần thân của anh khẽ động, ngay lập tức tiến sâu vào trong cơ thể cô làm An Linh chỉ biết trăn mình đón nhận. Vật của anh đi vào đến đâu cô đều cảm nhận đến đó, thậm chí trên bụng cô còn nhô lên một vùng rõ rệt.

“Anh đi ra một chút đi, trưởng quá”.

Tay An Linh đánh đánh lên ngực anh, cô thực sự rất khó chịu, có vẻ như của anh đã to hơn so với trước kia rất nhiều thì phải.

“Ngoan, thả lỏng ra một chút đi, em hút anh chặt quá, anh làm sao mà chịu nổi”.

Tần Nam cũng khổ sở không kém, mới chỉ có một tuần thôi mà cô đã trở nên chặt khít như vậy, hàng ngàn cái miệng nhỏ bao chặt lấy anh, bảo anh làm

sao mà không chế được bây giờ. Cô đúng là bảo vật ông trời ban cho anh mà, mềm mại, ấm áp lại chặt cứng như lần đầu tiên, thật khiến cho đàn ông dục tiền dục tử.

An Linh nghe lời anh, cô cố gắng thả lỏng bản thân, cơ thể dần trở nên mềm mại, hai chân cô nâng lên, vòng quanh eo của anh, đôi chân thon dài còn thỉnh thoảng cọ cọ vào hông anh như trêu ghẹo, điều đó đã khiến không chế của Tần Nam tan biến trong nháy mắt.

“Là em tự chuốc lấy đấy, đừng trách anh”. Anh khẽ gần nhẹ, giọng nói trầm ấm quyến rũ như cuốn hút An Linh vào trong nó.

Những lần làm tình trước, Tần Nam luôn là người rất chu đáo, anh có thể biết được mọi xúc cảm cơ thể của An Linh, thỏa mãn mọi mong muốn của cô khiến An Linh sung sướng đến tận trời. Thế nhưng lần này thì khác. Đang lúc cao trào mãnh liệt thì anh lại đột nhiên dừng lại khiến An Linh khó chịu muốn chết. Cơ thể cô ngứa ngáy khó nhịn, có một thứ gì đó khát khao được an ủi, nhưng chính An Linh lại không biết phải làm sao để thỏa mãn cơ thể mình.

Chưa kịp đợi đến An Linh bắt đầu thì Tần Nam lại đột ngột đi vào, vật đàn ông của anh to lớn, từng đường gân nổi lên rõ rệt, cọ xát mọi góc nhỏ trong cơ thể cô khiến An Linh thoải mái rên rỉ:

“Uhhhh... ahhhh”.

“Sướng không?”. Tần Nam tà mị hỏi.

“Em không trả lời thì chúng ta dừng lại thảo luận một lúc”.

“Đừng mà... em khó chịu lắm”. An Linh mềm nhũn trong vòng tay anh, nói như sắp khóc.

Tần Nam vẫn chần chừ không chịu động đậy, đầu nắm của anh chọc chọc một điểm bên trong cơ thể cô khiến An Linh như phát điên, thế nhưng lúc cô tưởng như sắp đến đỉnh thì anh lại dừng chẳng chịu chịu cho cô.

“Anh... mau động đi... cho em đi mà...”. Chỉ một câu nói đơn giản mà An Linh nói mãi không xong, bản năng cơ thể khiến cô thèm muốn nhiều hơn nữa, từng cơn ngứa ngáy bên trong cơ thể, âm vật của cô cũng trở nên nóng rất, nó rất thèm được anh quan tâm an ủi.

Nhìn cô gái xinh đẹp kiều mị uốn éo cơ thể dưới thân mình, Tần Nam có muốn cũng không thể nhịn được nữa, cả tuần qua ngày nào anh cũng mơ được cùng cô lăn lộn trên giường, cơ thể anh đã sớm bùng nổ từ lâu rồi.

Tần số luật động như vũ bão, từng trận từng trận khoái cảm đánh úp lấy hai người. Cả hai như con thú đang lao vào nhau, không bận tâm những thứ xung quanh, chỉ sống đúng theo bản năng nguyên thủy nhất của vạn vật trên đời.

Cơ thể An Linh như được mở rộng hết cỡ, ôm trọn lấy anh, vuốt ve, an ủi, còn Tần Nam thì vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần va chạm đều chạm đến nơi sâu tận cùng trong cơ thể cô, nhiệt độ nóng rực như thiêu đốt cả hai con người đang triền miên không thiết sống chết kia. Cả căn phòng cũng vì thế mà ngập tràn mùi vị hoan ái, âm thanh hai cơ thể va chạm vào nhau như vang vọng khắp nơi, hòa với tiếng rên rỉ của họ tạo nên một bản tình ca lãng mạn nhất thế gian, khúc nhạc của những con người đang yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Khi An Linh ăn sáng xong thì cũng đã hơn 10 giờ rồi, cô lờm Tần Nam một cái sắc lẻm, tại ai mà bây giờ cô mới thức dậy chứ. Tần Nam xem như không biết cô gái nhỏ kia đang tức giận, anh dẫn An Linh ra xe, thắt dây an toàn cho cô xong rồi hỏi:

“Bây giờ em muốn đi đâu, hay đi chơi với anh luôn đi”. Anh cười tươi dụ dỗ cô cô.

“Em có chút việc rồi, anh cứ đưa em về nhà là được”.

“Em thì có việc gì bận chứ, đi với anh đi, anh đi một mình sẽ buồn lắm”. Tần Nam càng ngày càng biết làm nũng, còn hơn cả con gái như cô nữa.

“Em mặc kệ anh, nói anh cô đơn thì làm gì có ai tin chứ, hôm qua không biết chừng còn đến hội quán này với cô nàng nào cũng nên”.

“Nếu em muốn kiểm tra thì đi cùng với anh đi, em muốn kiểm bao lâu cũng được”.

Nhìn nụ cười xấu xa của anh, An Linh chẳng thèm chấp, sao ban đầu cô không nhận ra tính anh trẻ con như vậy nhỉ, bây giờ thì khổ rồi, có muốn rời anh đi một lúc cũng không xong.

“Anh cho xe chạy mau lên, em muốn về nhà ngay và luôn”.

Nói xong An Linh nhắm mắt lại, cô vẫn còn muốn ngủ thêm, nhưng thực sự có chuyện gấp cần phải làm, nếu không thì cô cũng chẳng cần phải gượng ép bản thân mình như vậy.

“Tuân lệnh, em nghỉ một lát đi, sẽ đến nơi ngay thôi”. Anh vừa dứt lời thì chiếc xe ngay lập tức lao đi.

Thật là, nếu không hỏi chắc An Linh cũng không đoán được Tần Nam đã 30 rồi, vậy mà vẫn như những cậu thiếu niên mới lớn, lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Từ khi năm tuổi, An Linh đã chuyển đến sinh sống ở Mỹ, ngoại trừ người của An gia, rất ít người biết được lý do vì sao cô lại đột ngột xuất ngoại trong khi tuổi còn nhỏ như vậy. Đây vẫn là ký ức khó có thể xóa nhòa trong lòng An Linh, từng đêm, những cơn ác mộng vẫn cứ kéo về khiến cô bị ám ảnh suốt bao năm nay.

Mấy hôm trước Diệp Mặc đã gọi điện cho cô, câu chuyện bí ẩn năm nào đã tìm ra manh mối, anh muốn tự mình về nước điều tra rõ ngọn ngành, nhưng An Linh lại muốn tự bản thân mình tìm hiểu mọi chuyện trước.

Cô bước nhanh qua con hẻm nhỏ, mặc dù là buổi trưa nhưng ở đây vẫn tối tăm mù mịt, ánh mặt trời không thể chiếu được đến đây, xung quanh cũng vắng người qua lại. Ngay từ khi đặt chân đến nơi này, cảm giác ghê rợn cứ quẩn quanh người An Linh khiến cô không thể nào bình tĩnh được. Cầm chặt tờ giấy ghi địa chỉ trong tay, An Linh chú ý nhìn từng biển số nhà.

Sau khi tìm một hồi lâu, cuối cùng cô cũng tìm được căn nhà như địa chỉ mà Diệp Mặc đưa cho cô. Đây là một căn nhà cũ nát, trông chừng như có thể sập bất cứ lúc nào, khu phố này vốn dĩ chỉ toàn người lao động nghèo sinh sống, nhưng căn nhà này lại có vẻ như nghèo nàn nhất ở đây. An Linh đưa tay lên gõ cửa. Cô phải đợi một lúc lâu mới có người ra mở, cánh cửa gỗ nặng nề kéo ra, một người phụ nữ già nua nhìn cô đầy ngạc nhiên.

“Xin hỏi, cô tìm ai?”

Nhìn gương mặt khắc khổ của bà ta, An Linh hơi bất ngờ, cô cố gắng trấn tĩnh lại, giọng nói tỏ vẻ bình tĩnh hỏi bà ta:

“Dạ, chào cô, đây có phải là nhà của Từ Từ Nam không ạ?”

“Từ Nam, cô tìm nó làm gì”. Người phụ nữ có vẻ cảnh giác nhìn An Linh, dù sao thì ở đây chưa bao giờ được đón tiếp một cô gái trẻ đẹp như cô gái đang đứng trước mặt bà bây giờ cả, chẳng lẽ thằng con trai bà lại ra ngoài gây chuyện gì rồi.

“Dạ, cháu tìm anh ấy có chút việc, anh ấy có nhà không bác”. An Linh tươi cười ngọt ngào đáp lời bà ấy.

Thấy thái độ cô ngoan ngoãn lễ độ nên bà ta cũng bớt đề phòng hơn, chỉ quay người nhìn về phía chiếc đồng hồ cũ treo trên tường phòng khách. An Linh cũng hướng ánh mắt nhìn theo, mới một giờ chiều.

“Bây giờ nó còn đang đi làm, chưa về đâu, cô để hôm khác quay lại đi”.

Chưa kịp nói xong bà ta đã quay người định đóng cửa lại, An Linh nhanh tay giữ lại, cô vội vàng hỏi:

“Phải mấy giờ anh ấy mới đi làm về hả bác?”

Thấy thái độ bà ta có vẻ chán chường không muốn trả lời, An Linh cố gắng thuyết phục:

“Cháu có việc nhất định phải gặp anh ấy, bác giúp giùm cháu đi”. Vừa nói cô vừa khẩn thiết nhìn thẳng vào mắt bà ấy, ánh mắt của người phụ nữ già nua như chất chứa bao nỗi niềm của năm tháng. An Linh không thể hiểu được bên trong đó ẩn chứa điều gì, nhưng hai mẹ con họ là manh mối duy nhất, cô không thể từ bỏ được.

“Nó đi làm đến khuya mới về, cô không đợi được nó đâu, để hôm khác quay lại đi”.

“Vậy bác có thể cho cháu địa chỉ chỗ làm của anh ấy được không ạ, cháu sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của anh ấy đâu ạ”.

Bà ấy có vẻ suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng thờ dãi nói với An Linh:

“Cô đợi một lát, tôi ghi địa chỉ cho cô”.

Rời khỏi căn nhà đó, lòng An Linh nặng trĩu, cánh cửa bí mật chiếm giữ trong lòng cô bao nhiêu năm qua nay đã có cơ hội hé mở, nhưng cô băn khoăn không biết nên làm thế nào. Biết được bí mật chưa chắc đã là chuyện tốt, cô không dự liệu được rằng bản thân mình sẽ ra sao nếu như mọi chuyện năm đó được lục lại một lần nữa, vết thương mà cô phải gánh chịu cho đến bây giờ có lẽ sẽ khỏi hẳn, cũng có lẽ sẽ chuyển thành một căn bệnh nan y. Mặc dù bên ngoài nhìn cô mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, hành động nổi loạn thích gì làm nấy chỉ là vỏ bọc cho bản tính thật sự của cô. Cô luôn không có cảm giác an toàn, cho dù là đang trong thời khắc hạnh phúc nhất cô cũng lo sợ cho một điều gì đó sắp xảy ra, và lần này thì cái cảm giác đó còn mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Mặc:

“Sao rồi, em đã tìm hiểu mọi chuyện xong chưa?” Diệp Mặc còn đang ngái ngủ, bên Mỹ bây giờ vẫn là nửa đêm, anh chỉ vừa mới ngủ.

“Còn chưa, em mới tìm đến nhà bọn họ thôi.”

“Em lại đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục không chứ gì”. Diệp Mặc lại khinh bỉ tính cách này của cô, lớn lên bên nhau từ nhỏ, anh luôn có thể đoán được suy nghĩ của cô một cách dễ dàng.

“Đúng là không ai hiểu em hơn anh mà, anh nói xem, em phải làm sao bây giờ chứ”.

“Đừng làm gì cả, một khi em cảm thấy sẵn sàng thì em sẽ biết được bản thân mình muốn gì thôi”.

“Hỏi anh cũng bằng không mà, để em tự nghĩ còn hơn.” An Linh giận dỗi nói.

Diệp Mặc cười lớn:

“Em gái à, nửa đêm nửa hôm em gọi điện cho anh, anh rất mừng, nhưng em là on nói chuyện gì quan trọng một chút được không, hỏi anh mấy chuyện vớ vẩn này, em xem thường trí thông minh của anh quá đấy”.

“Hừ, ai thèm hỏi anh chứ, anh cứ ngủ đi, ngủ luôn không tỉnh lại đi”. An Linh hét lớn qua điện thoại.

Ai ngờ bên kia Diệp Mặc cũng cúp điện thoại cái rụp khiến cô tức giận không thôi, Diệp Mặc, anh được lắm, em mà trở lại Mỹ thì anh không yên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

An Linh vừa bước vào quán bar thì cô đã bị choáng bởi tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc ở đây. Khi còn ở bên Mỹ, cô cũng thường xuyên đi bar với bạn bè, sinh viên Mỹ nổi tiếng sống phóng túng nên những buổi party không còn xa lạ gì với cô nữa. Thế nhưng thứ âm nhạc ở quán bar này vẫn khiến cô khó chịu không thôi. Theo lời mẹ Từ Từ Nam nói thì cậu ta làm việc ở quán bar này. An Linh cảm thấy hơi kỳ lạ, quán bar thường hoạt động đến gần sáng mới đóng cửa, chính vì thế nhân viên ở đây bắt đầu ca làm vào buổi tối, nhưng mẹ Tàn Từ Nam lại khẳng định là cậu ta đi làm từ buổi trưa, chẳng lẽ cậu ta nói dối mẹ mình để làm việc gì khác.

An Linh vừa ngồi xuống quầy rượu thì một anh chàng phục vụ khá đẹp trai lại hỏi cô muốn uống gì. Anh ta còn khá trẻ, mái tóc nhuộm màu vàng bắt mắt, đeo khuyên tai lấp lánh đúng chất dân chơi.

“Cho tôi một ly bia”. An Linh mỉm cười với anh ta. Cô không biết mặt Từ Từ Nam, thế nên hy vọng có thể làm quen với anh chàng này để dò hỏi một chút thông tin.

“OK người đẹp, sẽ có ngay thôi”. Anh ta nháy mắt với An Linh, tay nhanh chóng mang đồ uống lên.

Anh chàng có vẻ hay nói, vừa rót rượu theo yêu cầu của khách nhưng thỉnh thoảng vẫn quay sang nói chuyện với An Linh. Anh ta nói chuyện khá thú vị, chuyển mọi đề tài từ kinh tế chính trị sang chuyện gia đình bạn bè khiến An Linh thấy rất hay. Chẳng lẽ đây cũng là một trong những kỹ năng của nhân viên quầy bar trong nước mà cô không biết hay sao.

“Mỹ nữ, sao cô lại đến đây một mình?” Anh ta tò mò hỏi cô.

“Đến quán bar chẳng phải là để uống rượu hay sao”.

Anh ta cười phá lên bởi câu trả lời của An Linh.

“Đương nhiên tôi biết là cô muốn uống rượu, nhưng tại sao lại đi có một mình chứ, bạn bè cô đâu”.

“Đi với bạn bè với đi một mình, mục đích giống nhau sao?”. An Linh nhìn anh ta cười tươi rói, cô thực sự thích tính cách vui vẻ phóng khoáng của anh chàng này.

“Vậy nói thật đi, mục đích chính của cô là gì nào?”. Anh ta tỏ vẻ bí mật, nhìn một vòng xung quanh, sau đó kẻ sát lại gần cô hỏi nhỏ.

“Tôi đến bắt gian”. An Linh cũng vô cùng phối hợp, cô đảo mắt nhìn hết bốn phía, sau đó mới tỏ vẻ thẳng thắn đáp.

“Cô thú vị thật đấy”. Anh ta càng cười lớn hơn.

“Anh không tin?”.

“Tôi làm việc ở đây từ rất lâu rồi, loại tình huống nào mà chưa từng thấy chứ. Người đẹp, nói thật đi, cô tìm ai nào?”

“Từ Từ Nam”. An Linh cũng chẳng thèm che giấu nữa, cô thực sự cần sự giúp đỡ của anh chàng này.

Sắc mặt anh chàng phục vụ ngay lập tức thay đổi, anh ta không còn vẻ cợt nhả lúc nãy nữa mà quay sang chăm chú nhìn cô.

An Linh không biết anh ta đang nghĩ gì, không phải cô xui xẻo đến mức gặp phải Từ Từ Nam đích thực rồi đấy chứ. Cô vốn muốn làm quen với anh ta trước rồi sau đó mới nói rõ thân phận, bây giờ nếu gặp phải chính chủ thì cô biết làm sao được bây giờ.

“Cô tìm anh ta làm gì?” Anh chàng phục vụ ánh mắt thận trọng nhìn cô.

“Sao vậy, chẳng lẽ tôi không thể tìm sao?”. An Linh tỏ vẻ không hiểu hỏi lại anh ta.

“Anh ta không phải nhân viên phục vụ bình thường ở đây, tôi khuyên cô tốt nhất đừng tìm đến anh ta làm gì”.

An Linh chăm chú nhìn kỹ biểu hiện của anh ta, không có vẻ gì là đang nói dối cả, vậy thì bước tiếp theo cô phải làm sao bây giờ.

“Cô tên gì? Tôi là Mike”.

“Ann, đây là tên tiếng Anh của tôi”.

“Anh ta đã làm gì cô hả? Nếu cô thực sự muốn gặp anh ta thì ngồi đây một lát đi, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô”. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của cô, Mike mở lòng tốt an ủi.

“Cám ơn anh, anh giúp tôi với, tôi chỉ cần nhìn anh ta từ xa là được rồi”. An Linh khẩn thiết nói.

Cô ngồi với Mike chừng gần một tiếng, sau khi anh ta gọi một cuộc điện thoại thì kêu An Linh đi về phía hành lang dẫn đến khu phòng Vip.

“Anh ta là bảo kê của một vài cô tiếp viên trong khu vực Vip, lát nữa cô đóng giả nhân viên phục vụ mang đồ ăn vào phòng, cô đừng nhìn thẳng mặt anh ta, mà chỉ liếc nhìn thôi nghe chưa”. Mike không ngừng dặn dò An Linh.

“Uh, tôi sẽ chú ý”.

“Anh ta đứng ở phía sau cánh cửa phòng A301, khi cô gõ cửa thì anh ta sẽ là người mở cửa cho cô”.

“Vậy tôi chỉ có khoảng vài giây tiếp xúc với anh ta thôi sao”.

Mike trừng mắt nhìn cô:

“Người đẹp, cô đừng có mạo hiểm mà kéo dài thời gian, bảo kê ở đây không ai hiền đâu”.

“Khi vào trong phòng, cô chỉ cần đưa thức ăn cho mấy em tiếp viên trong đó, các em sẽ tự biết sắp xếp. Cô tuyệt đối đừng ngẩng mặt lên, cho dù trong phòng đang xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, nghe không?”

“Tôi biết rồi”. An Linh gật đầu liên tục.

“Cô xinh đẹp như vậy, đừng để cho bọn khách hàng chú ý đến, nếu không cô sẽ khó thoát đấy, bọn chúng thỉnh thoảng sẽ kêu phục vụ uống vài ly với bọn chúng, cô cố gắng phối hợp, đừng làm gì trái ý bọn họ nghe chưa”.

“Nếu cô thấy tình hình có gì không ổn thì cứ chạy ra ngoài, tôi sẽ ở đây đợi cô”.

An Linh vô cùng biết ơn nhìn anh ta, Mike tự nhiên cảm thấy lạnh cả người.

“Người đẹp ơi, cô đừng nhìn tôi như thế, tôi sẽ sợ lắm đấy”.

“Cám ơn anh, tôi đi đây”. An Linh nhận lấy khay đồ ăn từ tay Mike.

“Cẩn thận đấy”. Mike nói với theo, anh ta tự nhủ trong lòng, nếu sau 5 phút mà Ann không ra thì anh ta sẽ xông vào đó. Dù sao thì một cô gái lạ đi vào đó, nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?”. Lục Chí Canh nhìn đáng vẻ lo lắng không yên của Mike mà không hiểu vì sao, chẳng phải anh ta giờ này đang trực ở quầy bar sao, tự nhiên lại đứng lén lút ở đây làm gì.

“Tôi đang đợi bạn”.

Lục Chí Canh lại càng ngạc nhiên hơn, ai mà có bản lĩnh để cho tên này phải đợi vậy.

“Nam hay nữ thế?”. Lục Chí Canh hứng thú nhìn Mike.

“Anh quan tâm là gì, mau đi về chỗ của anh đi”.

“Làm gì mà phải bí mật thế, tôi đợi cùng cậu cho đỡ buồn nhé, không cần phải cảm động đâu, tôi vốn tốt thế mà”. Lục Chí Canh thản nhiên đáp.

Mike tức đến nghiêng răng nghiêng lợi mà không thể làm gì được, ai bảo anh với anh ta lại là bạn từ nhỏ cơ chứ. Anh liếc nhìn đồng hồ trong tay, đã gần 5 phút trôi qua rồi, cánh cửa phòng A301 vẫn chưa được mở ra, không biết có chuyện gì không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Hai người làm gì mà lén lút ở đây vậy?”.

Mike và Lục Chí Canh đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng A301 thì một giọng nói đáng sợ vang lên khiến cả hai người đều giật nảy mình.

“Tần Nam, cậu có thể đứng đi lại không một chút tiếng động như vậy nữa được không, có ngày bọn mình chết vì bị cậu dọa mất thôi”. Lục Chí Canh ai oán nói.

Mike ở bên cạnh cũng bày tỏ ánh mắt đồng tình.

“Hai thằng đàn ông, lén la lén lút ở đây làm gì hả?”. Tần Nam vẫn không buông tha câu hỏi lúc nãy.

“Cậu đi mà hỏi Mike đấy, tự nhiên tên đó bảo đứng ở đây đợi một người, còn lại thì không chịu tiết lộ gì cả”.

Tần Nam đánh mắt qua nhìn Mike, có thể khiến cho tên này hứng thú, ngoài pha chế rượu ra thì chỉ có thể là mỹ nữ, đại mỹ nữ là đẳng khác.

“Hai người không cần hỏi, tôi không nói đâu”. Thực ra thì anh ta cũng chẳng biết gì về cô ấy ngoài một cái tên tiếng Anh, Ann.

“Vậy thì chúng tôi đợi cùng với cậu vậy, chẳng phải anh em là có họa cùng chịu hay sao”. Lục Chí Canh nhanh nhẩu đáp, một buổi tối buồn tẻ như thế này, cuối cùng cũng có chuyện vui để hóng rồi.

Tần Nam nhìn theo ánh mắt của Mike, A301, đây là một trong những phòng Vip loại một của bar này, khỏi cần nghĩ cũng biết trong đó bây giờ đang diễn ra những gì. Những cậu ấm cô chiêu giàu có, cái gì cũng có thể thiếu, nhưng tuyệt đối không thiếu tiền, trong khi người khác mãi suy nghĩ tìm cách kiếm tiền, thì bọn họ lại vất óc suy nghĩ cách chơi sao cho thú vị. Phòng Vip của các quán bar nổi tiếng luôn là sự lựa chọn số một, rượu ngon, mỹ nữ, cuộc chơi thác loạn dường như sẽ không bao giờ chán.

Mike liếc nhìn đồng hồ đeo tay một lần nữa, đã 5 phút trôi qua rồi, sao cánh cửa kia vẫn chưa có dấu hiệu sẽ mở ra. Không kịp để bản thân suy nghĩ kỹ, anh ngay lập tức chạy nhanh về hướng phòng A301.

Tần Nam và Lục Chí Canh bị hành động đột ngột của Mike khiến cho không phản ứng kịp, đến khi định thần lại, biết tên kia định làm gì thì cả hai ngay lập tức chạy lại giữ chặt lấy Mike.

“Cậu định làm gì vậy, điên rồi sao”. Tần Nam gắt nhẹ, nhưng không một ai dám bỏ lời nói của anh ngoài tai.

Mike vung tay thoát khỏi sự kiềm cặp của Tần Nam và Lục Chí Canh, anh nhìn thẳng vào mắt hai người bạn của mình, giọng điệu vô cùng kiên quyết:

“Hai cậu nghe này, một cô gái đóng giả là nhân viên ở đây đang ở trong kia. Là mình chỉ cho cô ấy cách trà trộn vào trong phòng, bây giờ mình không thể mặc kệ số phận của cô ấy được”.

“Không phải là việc cậu có thể can thiệp được”. Tần Nam lạnh lùng nói.

“Đúng đó, quán bar nào cũng có những quy định riêng của nó, Mike, điều này cậu hẳn là phải biết chứ. Bây giờ chỉ cần cậu xông vào kia, tội báo kê nhất định sẽ không tha cho cậu đâu”. Lục Chí Canh cũng khuyên giải.

“Nếu là bình thường, mình nhất định không ngăn cản, cậu thích làm gì thì làm, nhưng bây giờ cậu đang bị cầm tù, bác Lục nhất định sẽ nhốt cậu vào quân đội nếu cậu tiếp tục gây sự ở đây một lần nữa”. Tần Nam nhàn nhạt nói.

Lời của Tần Nam thực sự khiến Mike phải suy nghĩ lại, chuyện lần này mà âm ỉ đến tai ông già thì anh nhất định cũng chẳng được yên thân. Nhưng, ánh mắt cô gái kia nhìn anh tin tưởng như vậy, lại còn ngọt ngào nói tiếng cảm ơn anh. Ánh mắt Mike khẽ trầm xuống, đúng lúc Tần Nam nghĩ là cậu ta đã

hiểu thông thì Mike dùng lực đẩy mạnh cánh cửa phòng A301.

Cánh cửa vừa mở ra, tất cả mọi người trong phòng đều ngạc nhiên nhìn ba người đang đứng trước cửa phòng.

An Linh đang đứng chờ cô tiếp viên chia đồ ăn vào đĩa của từng người thì bị cảnh tượng đang diễn ra làm sợ hết hồn. Mike, Tàn Nam, cùng một người đàn ông đẹp trai một cách quý dị đang nhìn chăm chăm vào căn phòng mà cô đang đứng.

Nguy rồi, các quán bar đều không cho phép nhân viên tùy tiện vào phòng bao của khách, huống chi đây lại là phòng Vip, chuyện này nhất định sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến Mike, cậu ta chỉ là một nhân viên pha chế ở quầy bar, nhất định sẽ bị đám công tử ăn chơi ở đây chính chết mất thôi.

Ánh mắt của mấy vị khách nhìn ba người đường đột xuất hiện kia không mấy thiện cảm. An Linh vội vàng đưa mấy cái đĩa đựng đồ ăn cho Mike, miệng cười cười nói với anh ta:

“Anh đến chậm quá, chén đĩa trong phòng này hơi nhiều, anh mau giúp em mang ra ngoài đi”.

Mấy người đàn ông đang uống rượu nheo nheo mắt lại, tia nhìn nguy hiểm bắn khắp phòng. Trán An Linh tuôn đầy mồ hôi lạnh, nhìn đáng vẻ Mike dường như không muốn đi ra ngay lúc này, mà mấy tên công tử trong phòng cũng chẳng có vẻ gì muốn buông tha cho bọn họ.

Mấy cô tiếp viên vẫn tiếp tục rót rượu vào ly cho khách, An Linh nhận lấy chiếc đĩa cuối cùng từ tay cô tiếp viên chia đồ ăn, mặc dù trong phòng nồng nặc mùi thuốc súng, thế nhưng vẻ mặt của tất cả nhân viên ở đây đều không hề biến sắc. Tổ chức thật tốt, An Linh thầm than trong lòng.

Cô đưa toàn bộ số đĩa dơ cho Mike cầm, ánh mắt sát bén liếc nhìn anh ta. Thế nhưng Mike lại chẳng thèm để cô vào mắt. Tàn Nam ngay từ lúc cánh cửa phòng mở ra đã nhìn chăm chăm vào An Linh, đến lúc này anh cũng không nhịn được nữa, một tay kéo An Linh đi ra khỏi phòng, ánh mắt ra hiệu cho Lục Chí Canh kéo cái tên cứng đầu đang đứng bên cạnh anh ra ngoài luôn.

Đang lúc An Linh định thở phào nhẹ nhõm thì một tên ngồi ở góc trong cùng của căn phòng lên tiếng:

“Sao lại đi nhanh thế, ngồi xuống uống với mọi người một ly đi chứ”. Giọng nói trong trẻo cho thấy anh ta là một người còn khá trẻ, thế nhưng cung cách nói chuyện lại chẳng dễ chịu chút nào.

Tàn Nam miễn cưỡng quay đầu lại, anh nhìn thẳng vào mắt tên kia, hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt tóe lửa nhìn tên vừa mới lên tiếng. Tên kia nhìn bọn họ rồi cười khế, tiếng cười rất nhỏ nhưng mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy. Toàn thân Tàn Nam chợt cứng đờ, An Linh vội vàng giữ chặt lấy người anh, nhìn anh đây cầu khẩn. Tàn Nam nhìn thẳng vào mắt An Linh, từ từ kiềm chế cảm xúc, một lúc sau mới chậm rãi lên tiếng:

“Mọi người cứ chơi vui vẻ, buổi hôm nay tôi mời, chúng tôi còn chút việc, xin cáo lỗi trước”.

Chỉ một câu nói đơn giản của anh, nhưng cả đám người trong phòng không một ai dám lên tiếng phản đối. Mặc dù lời nói của Tàn Nam vô cùng lịch sự, cử chỉ cũng không có gì vô lễ, nhưng ánh mắt sắc lạnh của anh cũng đủ để cho cả đám không rét mà run.

Tàn Nam khẽ liếc nhìn đám bảo kê trong phòng, bọn chúng nhanh chóng đứng thành một vòng vây phía sau anh, thuận lợi để cho đám người Tàn Nam đi ra ngoài một cách dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vừa ra khỏi phòng Vip, Tàn Nam ngay lập tức nói với Lục Chí Canh và Mike:

“Hai người cứ chơi tiếp đi, mình có chút việc, đi trước”. Nói xong kéo An Linh đi luôn mà không thèm quay đầu lại.

Lục Chí Canh và Mike tròn tròn mắt nhìn hai người vừa mới rời khỏi kia.

“Mike, cô gái đó là người quen của cậu hả”. Lục Chí Canh hỏi.

“Không, mình chỉ mới gặp cô ấy hôm nay thôi”. Mike vẫn còn chưa hoàn hồn khỏi những gì vừa mới diễn ra, lắp bắp trả lời Lục Chí Canh.

“Vậy sao cô ta với Tàn Nam lại...”.

“Mình cũng không biết”.

“Anh buông em ra”. An Linh giằng co thoát khỏi bàn tay to lớn của anh, cô còn đang đi giày cao gót, chạy theo anh từ nãy đến giờ, chân sắp chảy máu đến nơi rồi.

Tần Nam xem như không thấy sự kháng cự của cô, anh mở cửa xe, đẩy mạnh cô vào trong, còn bản thân cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái. An Linh còn chưa kịp ngồi lại cho ngay ngắn thì xe thể thao đã lao vút vào màn đêm. Tần Nam thành thực điều khiển chiếc xe, cũng không để ý đến An Linh bên cạnh, anh trầm trồ mà lạnh lùng khác hẳn thường ngày.

Xe chạy với tốc độ như xé gió, An Linh nhìn Tần Nam mà không dám lên tiếng. Cả buổi tối nay cô chưa ăn gì, chỉ toàn uống bia, bây giờ lại thêm tốc độ xe kinh hoàng này càng khiến cô khó chịu. Dạ dày cuộn lại từng cơn, mặt cô tái mét vì sợ.

Chưa bao giờ cô thấy thái độ của Tần Nam như hôm nay, từ trước đến nay anh luôn náo loạn, thích gì làm nấy như trẻ con, đôi môi hơi cong, lúc nào trông cũng như mỉm cười khiến người khác ít khi nào được thấy gương mặt tức giận của anh. Anh của ngày hôm nay khiến An Linh cảm thấy sợ, một cảm giác hoang mang nổi lên trong lòng cô, thực sự thì cô và anh đã hoàn toàn hiểu hết về nhau? Sự hòa hợp về thể xác khiến hai người nhanh chóng bước vào thế giới của tình yêu mà dường như đã bỏ quên nhiều thứ khác.

Tần Nam cho xe chạy thẳng lên núi, anh cần phải làm một điều gì đó để phân tán sự chú ý của bản thân, anh sợ, nếu không bình tĩnh lại, anh sẽ làm hại cô gái bên cạnh này mất. Tần Nam mở mui xe khiến cho gió lạnh ủa vào, lúc này anh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bầu trời đêm trên núi trong trẻo khác hẳn với vẻ hào nhoáng nơi thị thành, không gian bốn bề yên tĩnh, nhưng hai người trong xe lại càng yên lặng một cách đáng sợ.

“Sao em lại đến đó”. Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Em chỉ đến uống rượu thôi”. An Linh nhàn nhạt trả lời.

“Uống rượu? vậy tại sao em lại xuất hiện trong phòng bao?”. Tần Nam nhìn thẳng vào mắt cô, quyết tâm truy hỏi đến cùng.

“Em chỉ tò mò nên muốn vào xem thử thôi”. An Linh lẩn tránh ánh mắt của anh, nhưng giọng nói lại vô cùng cứng rắn.

Lời nói của cô khiến Tần Nam càng thêm tức giận, sự kiềm chế của anh nãy giờ lại bùng phát.

“Em tưởng anh là trẻ con hay sao, một mình em đến đó, đơn giản là vì tò mò hay sao?”.

Lời nói của anh rõ ràng đã đánh bại những giấu giếm của An Linh nãy giờ. Không biết có phải cô nhạy cảm hay không, dường như trong giọng nói của anh có một chút mỉa mai khó nhận thấy.

“Em tò mò như vậy đó, có ảnh hưởng gì đến anh sao”. An Linh cũng cảm thấy tức giận, vì lẽ gì anh cứ nổi nóng với cô, giống như tất cả lỗi lầm đều là cô không bằng.

“Em nói như vậy là có ý gì chứ”. Hai mắt Tần Nam sắc lạnh nhìn cô, gương mặt càng thêm trầm trầm khó đoán.

“Là ý trên mặt chữ, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, em thích làm gì là chuyện của em, chẳng phải anh cũng luôn tự làm theo ý mình đó thôi”.

“Đúng, em thích làm gì là tùy em, nhưng em làm ơn để ý đến an toàn của bản thân mình một chút được hay không. Em có biết việc em làm lúc này nguy hiểm thế nào không hả?” Hai tay Tần Nam nắm chặt vô lăng, gân xanh nổi đầy trên cánh tay.

“Em tự làm tự chịu, chẳng phải đã nói không cần anh bận tâm rồi hay sao”. An Linh cũng hét lên.

“Phải, là anh lo chuyện bao đồng, bây giờ em thích làm gì thì cứ làm đi, anh không thêm quản nữa”.

Tần Nam nói xong ngay lập tức bước xuống xe, anh muốn hút một điếu thuốc, hy vọng có thể khiến bản thân mình bình tĩnh lại.

Nhìn anh đi rồi, An Linh cũng bước luôn xuống xe, cô cũng chẳng cần phải ở lại để chuốc thêm bực tức làm gì. Nhưng An Linh đã quên mất rằng mình đang mang giày cao gót mà nơi này lại là trên núi. Chân cô đã rớm máu vì lúc nãy bị Tần Nam kéo đi, bây giờ vết thương lại càng thêm đau nhói. An Linh bước từng bước chậm rãi, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa, An Linh ngồi xuống một tảng đá ven đường, tháo giày ra, với tốc độ này của cô mà muốn xuống núi chắc đến mai mất thôi. Nghĩ đến Tần Nam cô lại càng thấy tức, mặc dù biết bản thân mình đuối lý, nhưng anh có cần truy vấn hỏi tội cô như vậy không. Tại sao con trai có thể thoải mái ra vào những chốn như vậy, còn con gái thì lại bị đánh giá này nọ.

“Thế giới đúng là bất công mà”. An Linh tức quá, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Nước mắt cô cứ rơi từng giọt từng giọt. Một An Linh xinh đẹp kiêu sa khi ở bên Mỹ đã không còn nữa, cô trở lại là chính bản thân cô, mềm yếu một cách đáng sợ trước những điều vô cùng nhỏ bé. Nhớ lại từng câu nói của Tần Nam, lại nghĩ đến mọi chuyện của Từ Từ Nam còn đang không biết giải như thế nào, An Linh chưa bao giờ cảm thấy bé tắc như lúc này.

Cô chậm rãi đi từng bước trên con đường mòn, hai tay cầm giày cao gót, thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau nước mắt. Nếu ai đó tình cờ nhìn thấy cô lúc này chắc hoảng hồn vì tưởng gặp phải ma nữ mất thôi.

Đêm khuya trên núi càng ngày càng lạnh, An Linh khịt khịt mũi, cô vừa mệt vừa đói, Tần Nam đáng ghét, vì ai mà cô phải chịu cảnh thảm hại như thế này chứ.

“Tốt nhất là anh đừng xuất hiện trước mặt em nữa, nếu không thì sẽ biết tay em”.

An Linh vừa đi vừa chửi Tần Nam thậm tệ, khiến cho một người vẫn đi theo sau cô từ nãy đến giờ không thể kìm nén được nữa mà bật cười. Tiếng cười trong đêm vắng khiến An Linh hoảng sợ không thôi, cô vội vàng quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ xung quanh thì hai mắt cô đã bị một bàn tay che kín. Một cảm giác rùng rợn chạy khắp sống lưng, An Linh hét lên.

“Ma, maaaa....”

Tần Nam cười vô cùng thích thú, bao nhiêu tức giận dường như tan biến hết, nhìn gương mặt lem nhem nước mắt, lại thêm sợ hãi của An Linh mà tươi cười càng thêm rạng rỡ:

“Em đã thấy con ma nào đẹp như anh chưa hả”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nhìn thấy Tần Nam đột ngột xuất hiện bên cạnh mình, An Linh lại khóc hu hu. Nước mắt cô lăn rơi khiến Tần Nam vô cùng bối rối, chẳng lẽ anh dọa cô sợ rồi sao.

“Được rồi, ngoan nào, em đừng khóc nữa có được không”. Anh vừa ôm cô vào lòng vừa an ủi.

“Em cứ thích khóc đấy, anh làm gì em nào”. An Linh giận dỗi nói.

“Được rồi, được rồi, em thích làm gì thì cứ làm đi, nhưng mà khóc mãi sẽ trở nên xấu xí đấy, ngày mai hai con mắt em sẽ trở nên sưng húp, đỏ ngầu...”

Tần Nam còn chưa kịp nói hết thì An Linh lại càng khóc to hơn, cô nghẹn ngào nói:

“Anh chê em xấu xí chứ gì, anh đi luôn đi, em không cần anh nữa”.

“Là lỗi của anh, em nín đi nào”. Anh vội vàng ôm cô chặt hơn, để khuôn mặt cô dựa sát vào ngực mình, nước mắt cô làm ướt áo anh, lạnh lạnh, nhưng lại thấm vào khiến tim anh đau nhói.

Đột nhiên Tần Nam ngồi xuống, đưa lưng lại phía cô, An Linh ngạc nhiên hỏi:

“Anh làm gì vậy?”.

“Em lên đi, anh công em về, trên đường đi em muốn khóc như thế nào cũng được”.

“Em có chân...em tự...đi được”. An Linh vừa nấc nghẹn vừa nói, điệu bộ đáng thương vô cùng.

Tần Nam ái ngại nhìn bàn chân sưng vù lên của cô, có vài vết xước đã rớm máu. Càng nhìn anh lại càng thấy xót, cô gái của anh, ước gì anh có thể chịu đựng những điều này thay em thì tốt biết mấy.

An Linh nhìn theo ánh mắt của anh, biết anh đang nhìn chân mình thì vội vàng rút chân lại, cô không muốn anh thấy cảnh này, hôm nay cô đã đủ thê thảm trước mặt anh rồi.

“Em sau này đừng mang giày như vậy nữa”. Tần Nam vừa nói vừa nhìn đôi giày cao gót trên tay An Linh.

“Nhưng mà em thích”.

“Em thích cũng không được mang”. Anh tròn mắt lên nhìn cô, bá đạo nói.

An Linh dẫu miệng lên cãi lại anh:

“Mặc kệ anh, có cô gái nào mà không đi giày cao gót chứ”.

“Người ta thì mặc kệ người ta, em là của anh, sau này không được làm tổn thương đến bản thân mình như ngày hôm nay nữa, nghe chưa”. Tần Nam

không để ý thái độ ngang ngược của cô, nói rõ ràng từng chữ, không cho An Linh cơ hội phản đối.

Không khí giữa hai người đột nhiên trầm mặc, cả hai đều hiểu, những gì anh nói không chỉ đơn giản là việc cô có mang giày cao gót hay không. An Linh biết bản thân cô sai trước, đã vô lý lại còn tùy hứng như vậy mà anh còn có thể dịu dàng với cô đến thế, mũi An Linh lại cảm thấy chua xót.

Nhìn hai mắt cô đỏ hoe lại rom róm nước mắt, Tần Nam vội đẩy cô lên lưng mình, anh sợ phải chứng kiến cô rơi nước mắt, cho dù là vì chuyện gì đi chăng nữa, anh chỉ muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của cô mà thôi.

An Linh tựa đầu vào vai anh, bờ vai anh rất rộng, lại vững chãi khiến cô chỉ muốn chiếm làm của riêng mãi mãi. Nhớ đến mọi chuyện lúc này, vẻ mặt tức giận đáng sợ của anh, giọng điệu gay gắt mà cô chưa từng thấy, tự nhiên An Linh lại thấy ảm áp. Cô đúng là thích bị ngược mà.

“Anh”.

“...”

“Sao anh không trả lời em?”. An Linh ôm chặt lấy cổ anh, hỏi với giọng nhỏ như muỗi.

Tần Nam cõng cô trên lưng, hai mắt chăm chú nhìn đường núi phía trước, một giây cũng không dám lơ là, chỉ sợ làm cô bị thương. Giọng anh nhàn nhạt vang lên trong đêm khuya, nhưng âm thanh ấy lại khiến An Linh hạnh phúc tưởng chừng như vô tận.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Hôm nay em đi tìm một người”.

“...”

“Em đã không gặp anh ta gần hai mươi năm rồi”.

“Sao lại là con trai?”.

An Linh ngẩn người ra, cô có vẻ không theo kịp câu hỏi của anh.

Thấy An Linh không trả lời, Tần Nam dừng lại, anh ngoảnh đầu lại nhìn thẳng vào mắt cô. Một lúc sau An Linh mới hiểu, thì ra là thế.

“Anh ghen mà cũng dễ thương như vậy sao”. Cô cười toe toét như bắt được vàng.

Tần Nam hơi ngượng, anh không thèm nhìn cô nữa mà tiếp tục bước đi.

An Linh lại tiếp tục độc thoại một mình, giọng cô nhỏ nhẹ, rất dễ nghe như khiến người ta đi sâu vào một giấc mộng do chính cô vẽ ra.

“Em có kể với anh chưa nhì, hồi nhỏ em từng bị người ta bắt cóc. Lúc đó em mới năm tuổi thôi, bây giờ dường như chẳng còn nhớ gì cả”.

Vừa nói nước mắt cô vừa chảy ra, nếu Tần Nam không cảm nhận được từng giọt, từng giọt nước đang rơi trên áo mình thì anh cũng không biết được người con gái ấy đang khóc. Cô vẫn đang kể chuyện bằng một chất giọng đều đều vô cảm, nhưng nước mắt lại cứ rơi mà không thể ngừng được.

“Còn bao lâu mới đến nơi vậy anh?”.

“Sẽ nhanh thôi, em chờ một lát đi”.

“Anh nói câu này đã mấy lần rồi, lúc này em mới đi có một đoạn thôi mà, sao đường trở về lại xa như thế chứ”.

Hai tay Tần Nam càng ôm chặt lấy hông cô hơn, anh khẽ đẩy người cô lên một chút để An Linh có thể dễ dàng ôm lấy cổ anh. Anh cứ đi, còn cô cứ nói, nói một câu chuyện mà dường như nó không thuộc về cô.

“Lúc em được chú cảnh sát cứu ra, người ta cứ hỏi em mãi về những kẻ đã bắt cóc em”.

“Em nói em chẳng nhớ gì hết, mẹ từng dạy em là bé ngoan thì không được nói dối, nếu không thì mẹ sẽ không thương em nữa”.

“Anh ơi, có phải mẹ không thương em nữa nên mới bỏ em mà đi không anh”.

“Lâu lắm rồi em không còn được gặp mẹ nữa”.

“Em sợ mình sắp quên mất gương mặt của mẹ rồi, em phải làm sao bây giờ”.

Tần Nam yên lặng không lên tiếng, anh để cô thỏa sức sống trong thế giới của bản thân mình, dường như chỉ có như vậy cô mới có thể nói hết những gì vẫn giấu trong lòng bao lâu nay. Anh và cô mới chỉ quen nhau một tháng, quá ngắn ngủi so với hai mươi hai năm cuộc đời của cô, nhưng thời gian đầu phải là thứ mà anh muốn thì có thể điều khiển được. Nếu được, anh muốn mình là người bên cạnh cô từ ngày cô bắt đầu chào đời cho đến bây giờ, cảm giác là người ngoài cuộc trong suốt quãng thời gian trưởng thành của cô khiến anh rất khó chịu, nhưng anh lại chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

“Anh ơi, mình sắp đến nơi chưa”. An Linh lại hỏi một lần nữa.

“Sắp đến rồi, em chờ một lát nữa đi”. Tần Nam nhẹ nhàng nói.

An Linh bấu môi với anh, rất tiếc là Tần Nam không nhìn thấy hành động trẻ con này của cô, anh vẫn đang miệt mài đi trên con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi.

“Vậy em lại kể chuyện cho anh nghe nữa nhé”.

“Ừ”.

Đêm ngày càng lạnh, ánh trăng trên cao vẫn chiếu từng vầng sáng xuống nhân gian, in rõ bóng hai người đang lặng lẽ đi từng bước, từng bước vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hôm nay An Linh có hẹn với An Mai Mai. Tính ra cũng cả tháng rồi cô chưa gặp chị ấy, kể từ ngày lấy chồng, Mai Mai luôn vắng mặt trong mọi buổi gặp mặt của gia đình, cũng đúng thôi, bây giờ chị ấy đã là người của Nhậm gia, đâu thể nào tự do như trước.

“Chị muốn mua quần áo hả”. An Linh nhìn cửa hàng trước mắt, ngạc nhiên không thôi, từ khi nào con người giản dị như chị họ cô đã bắt đầu biết chú ý đến vẻ ngoài rồi chứ.

“Không phải, mẹ chồng chị có đặt mua đồ của cửa hàng này, thấy chị ra ngoài nên nhờ chị lấy giùm luôn”.

“Vậy sẵn tiện chúng ta vào nhìn một vòng xem sao, lâu lắm rồi em chưa mua quần áo mới”. An Linh cười lém lỉnh nói.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của An Linh, Mai Mai cũng thấy vui vẻ hơn, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, hai cô gái sánh bước cùng nhau đi vào cửa hàng quần áo.

Chỉ nhìn từ bên ngoài cũng biết được đây không phải một cửa hàng bình dân chút nào, quần áo được bố trí theo từng khu vực vô cùng hợp lý, nhân viên luôn nhiệt tình hướng dẫn khách hàng chọn lựa những mẫu hàng mới nhất. Đây đúng là nơi tiêu tiền lý tưởng dành cho phái nữ.

An Mai Mai không có ý định mua gì, cô xem một vòng nhưng lại không thấy thứ nào thực sự vừa ý. An Linh cố hết sức giới thiệu cho Mai Mai những mẫu thiết kế trang nhã, vô cùng hợp với khí chất điềm đạm của chị cô, thế nhưng dường như tâm trí cô ấy không đề ở đây, có nhìn sao cũng không thấy đẹp.

“Chị mặc thử chiếc váy này đi, dù sao cũng đến đây rồi, mặc thử xem nào”.

An Linh nhét vào tay Mai Mai chiếc váy dài màu trắng, đây là thiết kế mùa hè của một nhãn hàng thời trang trong nước, mặc dù danh tiếng không lớn, nhưng kiểu dáng của sản phẩm vô cùng đẹp, rất hợp ý An Linh. Cô đẩy Mai Mai vào phòng thay đồ, còn bản thân thì đứng bên ngoài đợi, cô sợ nếu rời đi một lát thì An Mai Mai sẽ nhanh chóng trả lại chiếc váy đó cho nhân viên cửa hàng mất thôi.

“Chu tiểu thư, đây là hình ảnh của tất cả các sản phẩm mới của cửa hàng chúng tôi, cho dù là những mẫu sẽ xuất hiện trong quý sau cũng vừa được mang đến, cô cứ từ từ xem”.

Giọng nói nhẹ nhàng của nhân viên cửa hàng thành công thu hút sự chú ý của An Linh, căn bản là vì nội dung quá mức gây chú ý. Sản phẩm còn chưa ra mắt đã cho khách hàng chọn, điều này không phải là không thể, thế nhưng dường như rất hạn chế. Chỉ có những khách hàng Vip mới có được đặc quyền này, tuy nhiên ngay cả những hãng thời trang danh tiếng nhất nhì thế giới cũng rất ngại việc bán các sản phẩm còn chưa lên kệ như vậy, không chỉ gây nên vấn nạn về hàng giả mà còn có nguy cơ bị đối thủ vượt mặt, đoán trước ý tưởng trong các đợt ra sản phẩm tiếp theo.

An Linh hơi nghiêng người một chút, làm như đang nhìn bộ quần áo lộng lẫy ma mị đang mặc, nhưng thực chất cô chỉ muốn nhìn rõ dung nhan vị Chu tiểu thư kia một chút mà thôi. Quả là không hề tầm thường, An Linh thầm khen trong lòng, cô ta không chỉ đẹp mà khí chất cũng vô cùng nổi bật, áp đảo mọi thứ xung quanh. Tùy tiện đi ra ngoài mà cũng gặp được mỹ nhân nhường này, không biết là may mắn hay xui xẻo đây.

Vị Chu tiểu thư kia vẫn chăm chú nhìn catalog của cửa hàng, bộ dáng vô cùng điềm đạm, thanh cao mà không khiến người khác cảm thấy lạnh lùng khó chịu. Cô ta hơi ngẩng mặt lên, dường như cảm nhận được cái nhìn của An Linh, đôi mắt phượng khẽ liếc về phía An Linh đang đứng khiến cô thấy rợn người. Lạnh băng, không có cảm xúc, chẳng lẽ kiểu nhìn này bây giờ đang hot sao, cô cứ cảm thấy quen quen, dường như có ai đó cũng từng nhìn cô như vậy rồi thì phải.

“Tiểu Linh, em cảm thấy thế nào?”.

An Mai Mai bước ra từ phòng thay đồ, khẽ hỏi An Linh.

Chiếc váy dài quá gối, thực sự rất hợp với dáng người của Mai Mai, trẻ trung nhưng lại không quá nhí nhảnh, yêu kiều và quyến rũ vừa đủ, An Linh không có bất cứ điểm gì chê trách ở chiếc váy này. Cô hài lòng mỉm cười nói:

“Đẹp lắm, rất hợp với chị”.

Biết An Linh nửa khen nửa an ủi mình, Mai Mai cũng không để ý nhiều, cô cẩn thận nhìn lại bản thân mình trong gương. Đã lâu lắm rồi cô không còn mặc những trang phục nhẹ nhàng như vậy nữa, nếu không phải đồ dạ hội thì cũng là những bộ cánh kín đáo có thừa, trước khi xuất hiện trong bất cứ sự kiện gì, cô rất sợ người ta nhận xét mình không đủ lễ giáo, ăn mặc không biết tiết chế. Bao lâu rồi cô không còn mặc những thứ đúng với lứa tuổi của mình như vậy?

“Chị mua đi, thực sự rất đẹp mà, tươi trẻ, năng động”.

“Thật sao?”. An Mai Mai khẽ xoa nhẹ làn váy mỏng manh, chất liệu tơ tằm mềm mại khiến cô không muốn rời tay.

“Kể từ khi nào chị bắt đầu nghi ngờ gu thẩm mỹ của em vậy?”. An Linh tròn tròn mắt cãi lại.

“Chị có bao giờ tin tưởng thẩm mỹ của em đâu chứ?”.

Điều bộ đáng yêu của An Linh khiến Mai Mai cảm thấy bản thân như trẻ thêm mấy tuổi, tâm trạng cũng nhờ đó mà vui vẻ hơn một chút. Cô đưa chiếc váy cho nhân viên cửa hàng, xem như dành tặng cho bản thân một món quà vậy, mặc dù cô không biết mình có cơ hội được mặc nó không.

Đoạn đối thoại của An Linh và Mai Mai dường như khiến cho Chu tiểu thư kia cảm thấy bị làm phiền, cô ta ngẩng mặt lên, khó chịu nhìn về phía hai người bọn họ.

“Tại sao ở đâu cũng ồn ào như vậy chứ”.

Sau khi nhìn kỹ dáng vẻ của An Mai Mai, cô ta khẽ hừ nhẹ, nói với người trợ lý đang đứng bên cạnh:

“Loại người nào cũng có thể là khách ở đây được sao?”

An Mai Mai nghe thấy những lời cô ta nói thì hơi cúi đầu, hôm nay cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt, phối hợp với quần jean, chân mang giày bệt, gương mặt cũng không chú trọng trang điểm nên có vẻ hơi nhợt nhạt. Lời nói khó nghe của vị khách kia khiến cô cảm thấy hơi ngại.

An Linh nhìn biểu cảm trên mặt Mai Mai thì cũng đủ biết cô ấy đang nghĩ gì, cô đưa mắt liếc xéo vị Chu tiểu thư kênh kiệu kia một cái. Cô đúng là không có mắt nhìn người mà, lúc này cô khen cô ta có khí chất, xem ra tất cả chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi.

“Tính tiền giùm tôi”. An Linh nói với cô nhân viên đang cầm chiếc váy đứng bên cạnh, với loại người tỏ ra mình hơn người kia cô cũng lười chấp nhất làm gì.

Thấy An Linh không hề có phản ứng gì trước câu nói của mình, Chu Tiểu cảm thấy hơi tức giận, cô ta là ai mà dám xem nhẹ lời nói của mình vậy chứ.

Nhìn biểu cảm trên mặt vị tiểu thư kia ngày càng phong phú, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, quả thực là cảnh đẹp ý vui khiến An Linh không khỏi cười nhẹ. Tiếng cười của cô trong trẻo, thánh thót nhưng rơi vào tai của mấy người kia lại không khác gì khiêu chiến.

“Cô cười cái gì vậy hả? Ai cho cô cười?”. Chu Tiểu tức tối lên tiếng, gương mặt xinh đẹp biến dạng khác thường.

An Mai Mai vội cầm lấy bàn tay An Linh, ngăn cản cô tiếp tục đôi co. An Linh dĩ nhiên là hiểu, người như chị họ cô luôn luôn thích đi hòa vi quý, thế nhưng trong trường hợp như vậy thì thái độ đó chỉ khiến mình bị thiệt thòi mà thôi.

An Linh còn chưa kịp lên tiếng đáp trả thì vị Chu tiểu thư kia đã đứng bật dậy từ ghế sofa, hùng hổ tiến lại gần phía cô. Mấy nhân viên bán hàng ở đó vô cùng hoảng hốt, vội vàng ngăn cản cô ta lại.

“Chu tiểu thư, xin cô bình tĩnh một chút”.

“Chu tiểu thư, có gì từ nói có được không?”.

Chu Tiểu gạt tay cô nhân viên đang cản mình lại kia, hai mắt tóe lửa nhìn An Linh.

“Loại người như cô mà cũng mua được đồ ở đây sao, chắc phải chi tiêu tằn tiện cả mấy tháng trời đấy nhỉ”.

Giọng cô ta the thé vút cao khiến cho tất cả những người còn lại cảm thấy rợn người, dung nhan xinh đẹp và âm giọng sao lại khác nhau đến thế. An Linh cũng lười đối đáp với cô ta, đúng lúc đó nhân viên cửa hàng đưa chiếc váy của Mai Mai đến, An Linh cùng với Mai Mai muốn ngay lập tức rời khỏi cửa hàng.

Thế nhưng trời đúng là không chiều lòng người, cô còn chưa kịp bước được hai bước thì một người từ bên ngoài cửa bước vào, khiến cho An Linh tròn mắt lên nhìn, trái đất đúng là hình tròn mà.

Nhậm Hiền cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy An Linh ở đây, kể từ lần không từ mà biệt ở hội quán lần trước, bất cứ nơi nào anh có thể xuất hiện đều không hề có bóng dáng cô, cho dù là Nhậm gia và An gia tổ chức gặp mặt cô cũng đều lấy lý do từ chối. Anh còn tưởng cô lên kế hoạch tránh mặt anh cả đời thì không ngờ lại tương phùng ở một nơi tưởng chừng không thể này.

“Anh, anh đến đúng lúc lắm, cô ta bắt nạt em”.

Chu Tiểu thấy Nhậm Hiền đến thì ngay lập tức ôm chặt cánh tay anh ta, giọng nói nũng nịu đến chảy nước, khác hẳn vẻ đánh đá lúc này.

An Linh thầm khen cho điệu bộ chuyên nghiệp của cô nàng, nhưng đối mặt với một Nhậm Hiền âm trầm khó đoán này thì chưa chắc cô ta đã thắng.

Nề mặt Mai Mai còn đang ở đây, cô nghĩ chỉ ít thì Nhậm Hiền cũng sẽ chào hỏi chị dâu của mình một tiếng, nào ngờ anh ta xem như không thấy, chỉ nhìn cô chằm chằm. Mai Mai cũng không hề lên tiếng mà ngay lập tức kéo An Linh ra khỏi cửa hàng, gương mặt bỗng chốc tái mét không còn một giọt máu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Tại sao chị lại bỏ đi như vậy chứ?”. An Linh khó hiểu nhìn Mai Mai.

An Mai Mai né tránh ánh mắt của An Linh, cô không muốn tiếp tục nói về chuyện này, có những thứ nên là bí mật thì sẽ tốt hơn nhiều.

“Em mau về nhà đi, chị cũng mệt rồi, đi mua sắm từ sáng đến giờ rồi còn gì”.

“Chị...”. An Linh khó hiểu nhìn Mai Mai.

An Mai Mai cũng nhìn thẳng vào mắt An Linh, lạnh lùng và kiên quyết, dường như tất cả sức mạnh trong con người cô đều dồn vào đôi mắt.

Nhìn vào thái độ của chị họ, chính An Linh cũng không biết phải nói gì, mà có nói cũng vô ích, chị ấy đã quyết định giấu kín mọi chuyện, cô biết làm sao cho tốt bây giờ. Ngay từ đầu cô đã phản đối cuộc hôn nhân này của Mai Mai, nhưng dường như mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ, chị ấy là một người đơn giản thiện lương, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ dễ dàng buông tay hạnh phúc của bản thân mình. Rốt cuộc là chuyện gì đã khiến chị ấy tiến tới hôn nhân với Nhậm Doanh?

“Để em đưa chị về”.

“Không cần đâu, taxi sẽ đến đón chị, em mau về trước đi”. Vừa nói An Mai Mai vừa đẩy An Linh, giống như hận không thể đuổi cô đi càng nhanh càng tốt vậy.

An Linh vừa lo lắng vừa rối loạn, cô không đành lòng bỏ về lúc này, có quá nhiều nghi vấn xoay quanh trong đầu cô, nhưng cô lại không biết bắt đầu gỡ rối từ đâu.

Một chiếc xe màu đen đột ngột đỗ lại ngay trước mặt hai người, ai mà bất lịch sự như vậy, nếu khoảng cách gần thêm một chút thì có lẽ đã đụng trúng người An Linh rồi.

“Lên xe đi, anh đưa em về”. Cửa xe được kéo xuống, gương mặt đẹp trai của Nhậm Hiền xuất hiện.

An Linh còn chưa lên tiếng trả lời thì An Mai Mai ở bên cạnh đã nhanh chóng nói:

“Không cần đâu, anh cứ đi trước đi, bọn em còn có kế hoạch khác”.

An Linh tròn mắt nhìn Mai Mai, cô ấy nói dối tự nhiên như vậy từ khi nào thế, sao bây giờ cô mới nhận ra vậy.

Nhậm Hiền không nói gì, anh ta vẫn tươi cười nhìn Mai Mai và An Linh, thái độ vô cùng hòa nhã, giống như bọn cô không hề từ chối lời đề nghị lúc này của anh ta vậy. An Linh đã một lần được lĩnh giáo khả năng của anh ta rồi, con người này mặc dù bên ngoài hòa nhã dễ gần, nhưng thực sự lại vô cùng chuyên quyền áp đặt. Anh ta luôn thích mọi thứ nằm trong kiểm soát của bản thân mình, cũng không cho phép ai từ chối bao giờ. Dù sao còn có Mai Mai ở đây, cô cũng không tiện bày tỏ thái độ tức giận.

“Mẹ còn đợi em ở nhà đó, đừng để mẹ chờ”. Anh ta nhìn An Mai Mai nhẹ nhàng nói.

Một câu nói hết sức bình thường nhưng lại khiến toàn thân Mai Mai cứng đờ, gương mặt ngay lập tức trở nên phẫn nộ, hai mắt như muốn đâm xuyên

người Nhậm Hiền.

Đến đây thì An Linh cũng không nhận được nữa, cô kéo An Mai Mai ngồi vào ghế sau. Chiếc xe ngay lập tức vọt đi.

Biệt thự của Nhậm gia nằm trên sườn núi, cảnh sắc xung quanh vô cùng hài hòa đẹp mắt. Kiến trúc sư có lẽ đã vô cùng dụng tâm khi xây nên một căn nhà đẹp như vậy. An Linh không phải người có hứng thú về vấn đề phong thủy, cô đánh giá một căn nhà chủ yếu dựa vào yếu tố cân bằng giữa mọi thứ. Biệt thự của Nhậm gia đúng là thỏa mãn được tất cả yêu cầu của An Linh về một căn nhà trong mơ, ánh sáng, bố cục cho đến cảnh sắc xung quanh cũng đều toát lên một vẻ đẹp thanh nhẹ nhưng vô cùng ý vị.

Đây là lần thứ ba An Linh được diện kiến vị nữ chủ nhân của Nhậm gia. Vu Vân, tên cũng như người, ở bà ta toát lên một khí chất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng xa cách. Khi thấy An Linh bước vào cùng An Mai Mai và Nhậm Hiền, bà ta khá bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại được dáng vẻ thông dong thường ngày.

“An Linh lâu lắm rồi không gặp cháu”.

Đến bây giờ thì An Linh hối hận thật sự rồi, đáng lẽ ra cô phải nghe theo lời Mai Mai, về nhà càng sớm càng tốt mới đúng chứ. Chỉ vì lúc này trên xe, nhìn Mai Mai có vẻ hơi bất an nên cô mới muốn đi cùng chị ấy về nhà, định bụng sẽ quay về ngay chứ tuyệt đối không đặt chân vào Nhậm gia nửa bước. Thế nhưng cuối cùng cô vẫn bị tòa biệt thự vô cùng phong cách này cuốn hút, không hề ngần ngại mà bước vào.

“Cháu chào cô ạ, hôm nay cháu đi mua sắm với Mai Mai, sẵn tiện đến thăm cô luôn ạ”.

Mặc dù An Linh cũng tự khinh bỉ chính mình, không thân thiết lắm, tự nhiên đến thăm bà ta làm gì chứ, thế nhưng trước mặt trưởng bối, cô không thể thất lễ được.

“Cháu đến thăm là cô vui rồi, ở lại ăn cơm với cô, để cô kêu nhà bếp làm thêm vài món”.

Không kịp đợi An Linh từ chối, bà ta đã quay sang phân phó người làm. Sau đó còn kêu Mai Mai cùng bà ta xuống bếp để giám sát mọi thứ chuẩn bị cho bữa trưa. Trước khi đi còn phân phó Nhậm Hiền đón tiếp cô từ tế.

Cô chỉ là một người bình thường, bà ta có cần phải tỏ ra hiếu khách quá mức như vậy không, ăn trưa thì cũng tạm được đi, đằng này bà ta còn đích thân xuống bếp để giám sát, có cần thiết phải như vậy không. Còn nữa, kêu Nhậm Hiền đón tiếp cô là có ý gì, muốn đuổi khéo cô về ngay lúc này hay sao.

Dù sao thì An Linh cũng không thích anh ta nên chẳng cần phải tỏ vẻ thực nữ khí chất làm gì. Vu Vân và Mai Mai vừa đi khỏi, cô cũng ngồi dựa hẳn người vào sofa, từ này đến giờ cô chỉ dám ngồi thẳng lưng nói chuyện với Vu Vân, nào dám tỏ ra thoải mái như bây giờ.

“Anh đang làm gì vậy”. Cô mở điện thoại nhắn tin cho Tần Nam. Anh đi công tác đã mấy ngày rồi.

Ngay lập tức có tiếng chuông tin nhắn vang lên:

“Đang nhớ em”.

Biết là anh chỉ thuận miệng nói như vậy thôi nhưng An Linh vẫn cười không khép miệng được, hai tay thoăn thoắt nhắn tin trả lời anh.

“Anh đang nói em hay cô nào khác vậy”.

“Em chẳng phải là Mẫn Mẫn hay sao, anh nhớ em nhiều lắm, baby”.

“Mẫn Mẫn nào ở đây, anh đi chết đi”. An Linh hần học nhấn lại.

“Sao vậy, sao vậy, anh nhớ sai tên em rồi sao”.

An Linh ném điện thoại qua một bên, không thèm để ý anh nữa.

“Cô bé này, sao không thú vị gì hết vậy, anh chỉ đùa với em thôi mà”.

“Giận thật rồi sao?”

“Đừng như vậy nữa được không, anh vừa đi ngang một quầy hàng lưu niệm, búp bê bằng gỗ ở đây rất đẹp, miệng cười tươi như hoa hướng dương, anh mua một con cho em nhé”.

“Tiểu Linh Linh, chỗ em bây giờ trời đang nắng hả?”

“Chỗ anh đang mưa, anh lại càng thêm nhớ em rồi”.

Anh liên tiếp gửi rất nhiều tin nhắn, đọc đến đây thì An Linh không nhận được nhắn lại.

“Trời mưa thì có liên quan gì đến em chứ?”.

“Nước mưa cũng giống nước mắt em mỗi lần khóc, mằn mặn, lạnh lạnh, anh không thích chúng”.

Đọc tin nhắn của Tần Nam mà An Linh đi từ hạnh phúc vui vẻ đến nhớ nhung da diết, cô dường như quên mất bên cạnh mình còn có một Nhậm Hiền đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

An Linh đang định trả lời tin nhắn của Tần Nam thì đột nhiên chiếc ly thủy tinh trên tay Nhậm Hiền vỡ vụn, cô hốt hoảng nhìn tay anh ta tràn đầy máu tươi. An Linh vội vàng chạy lại gần phía Nhậm Hiền, chỉ sợ anh ta ngất xỉu vì mất máu.

Máu tươi vẫn đang chảy ròng ròng, người ngoài là An Linh còn mặt mày tái mét, thế nhưng chính chủ là anh ta lại không hề có chút cảm xúc nào. Hai mắt anh ta vẫn lạnh lùng nhìn An Linh đầy ai oán khiến An Linh bất giác rợn cả người, cô đã làm gì đắc tội với anh ta vậy chứ. Trước mặt người ngoài anh ta hòa nhã dễ gần, còn đối với cô thì giống như tảng băng ngàn năm lạnh lẽo, đúng là khó hiểu mà.

An Linh vội chạy đi kêu người làm mang dụng cụ y tế đến, vết thương nếu không được xử lý sẽ rất nguy hiểm. Ban đầu cô còn định tự mình sơ cứu giúp anh ta, thế nhưng khi tay cô vừa chạm vào người Nhậm Hiền thì anh ta chợt cứng ngắc toàn thân, cánh tay bị thương lại khẽ run lên. Thấy vậy An Linh càng thêm sợ hãi, vội đưa dụng cụ y tế cho người giúp việc đang đứng bên cạnh, cô sợ mình khiến anh ta khó chịu lại càng chảy nhiều máu hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Sau sự việc Nhậm Hiền bị thương, An Linh cũng chẳng còn lòng dạ nào mà tiếp tục ở lại Nhậm gia nữa. Vu Văn cũng không giữ cô ở lại, có lẽ là sợ sự việc lúc nãy làm cô kinh sợ. Mai Mai tiễn cô ra cổng, ánh mắt khó hiểu của chị ấy nhìn cô khiến An Linh không biết phải giải thích như thế nào, mà căn bản thì có gì mà giải thích chứ, đang yên đang lành anh ta tiện tay bóp nát ly thủy tinh, việc đó thì có liên quan gì đến An Linh cô đâu cơ chứ.

“Em về nhà rồi nghỉ ngơi một lát đi, đừng suy nghĩ nhiều”. Mai Mai an ủi cô.

“Em có gì mà phải suy nghĩ nhiều chứ”.

“Nhậm Hiền luôn là người kín kẽ, anh ta làm việc luôn rất chú ý từng tiểu tiết, rất hiếm khi lại hành động bộc phát như vậy”.

“Ai mà biết được anh ta bị gì chứ, bị chuyện ở đâu tác động rồi lại diễn trò trước mặt em, chẳng lẽ em phải chịu trách nhiệm cho cái tay của anh ta sao?”. An Linh ảm ức cãi lại, sao cả Mai Mai cũng không tin là cô vô can trong chuyện này chứ.

“An Linh, em vừa mới biết Nhậm Hiền không lâu, chưa hiểu hết con người anh ta đâu, sau này cứ nên hạn chế tiếp xúc thì hơn”.

Mai Mai thờ dãi một cái, mọi chuyện đã có ông trời sắp đặt, có những thứ con người vĩnh viễn không thể can thiệp được, cô chỉ mong mọi chuyện sẽ không như cô nghĩ.

Nhìn bộ dạng trầm tư của Mai Mai, An Linh cũng không nói gì, cô luôn có cảm giác mọi người, kể cả Mai Mai đang giấu cô một chuyện gì đó, mà chuyện này có vẻ cô không nên biết thì hơn.

“Chị, cuộc hôn nhân này có khiến chị hạnh phúc không?”.

“Hạnh phúc hay không là do bản thân mình cảm nhận, An Linh, em vĩnh viễn đừng bao giờ để người khác định nghĩa hạnh phúc thay em”.

“Vậy cảm nhận của chị thế nào?”

“Hạnh phúc, chị đang rất hạnh phúc, cho dù mọi người nhìn vào có thấy điều gì đi chăng nữa thì chị vẫn thấy mình đang rất vui vẻ, thế nên An Linh à, có những thứ không bao giờ như em nghĩ đâu”.

Mai Mai khẽ nắm lấy bàn tay An Linh, hồi nhỏ cô thường hay cầm tay cô ấy như vậy, thấm thoát đã gần hai mươi năm rồi, thời gian trôi nhanh khiến cô không kịp níu kéo.

“Em luôn nghĩ rằng chị là người xứng đáng được hạnh phúc nhất trên cuộc đời này”.

“Đương nhiên rồi, vì câu nói này của em, chị tuyệt đối không để bản thân mình chịu thiệt thòi”. Mai Mai cười tươi trả lời An Linh, không biết tương lai ra sao, nhưng giờ phút này cô thực sự vui vì con đường mình đã chọn.

Hôm nay An Linh chẳng có tâm tình gì mà ra ngoài, Tần Nam đã đi công tác một tuần rồi, hôm qua gọi điện, anh nói phải tuần sau mới về được. Mặc dù cô rất nhớ anh nhưng lại không dám nói qua điện thoại, sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Gấp máy tính lại, An Linh chẳng thể tập trung suy nghĩ cho bản dịch được nữa, nhà xuất bản đã hồi thúc cô từ hai ngày trước, nhưng cô lại không thể đẩy nhanh tiến độ dịch bản thảo được, đầu óc lúc nào cũng là Tần Nam, có lúc cô ngồi thờ người trước máy tính hồi lâu, hai tay đánh máy lia lịa, đến lúc nhìn lại thì cả màn hình đều là tên của anh. An Linh chỉ biết cười khổ, sao cô lại tự mình trầm luân như vậy. Khi còn sống, mẹ luôn nói với cô rằng đừng bao giờ yêu một người đàn ông quá nhiều, lúc đó cô ngây ngô không hiểu chuyện, cho đến bây giờ mặc dù đã hiểu hàm ý của câu nói đó, cô vẫn ngốc nghếch yêu anh mà không hề có sự phòng bị nào.

An Linh mở tủ lạnh, cô quyết định nấu một bữa tối thật ngon để lên tinh thần cho bản thân. Người khác buồn thì không có tâm trạng ăn uống, còn An Linh càng buồn thì lại càng ăn để cho hết buồn.

Đặt món cuối cùng lên bàn ăn, An Linh đang định cầm chén dưa lên thì chuông cửa reo. Cô có rất ít bạn trong nước, người biết địa chỉ nhà của cô lại càng hiếm hoi. Mặc dù hơi bất ngờ khi có người đến tìm mình nhưng An Linh vẫn nhanh chóng ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, ngay lập tức cô rơi vào một vòng ôm cuồng nhiệt. An Linh đập đập hai cánh tay muốn thoát ra thì giọng nói ấm áp của Tần Nam vang lên bên tai cô:

“Anh về rồi đây”.

“....” An Linh vẫn ngây ngốc.

“Có nhớ anh không hả?”.

Nhìn cô gái trong lòng vẫn còn đang ngỡ ngàng, Tần Nam quyết định không để ý cô nữa, anh nửa ôm nửa đỡ An Linh vào nhà, cánh cửa vừa khép lại anh đã không nhìn được mà cúi xuống hôn cô. Khi lưỡi anh treu đùa trong miệng cô thì An Linh mới hoàn hồn. Hai người ngay lập tức cuốn vào nhau không một khe hở, chỉ hận không thể lập tức dính chặt vào nhau.

Nụ hôn kéo dài từ cửa đến sofa, rồi lại tiếp tục đi đến phòng ngủ, An Linh không kiềm chế được mà xoa loạn trên lưng anh, đôi môi cũng trượt đến yết hầu anh mà cắn nuốt. Khiêu khích trắng trợn của An Linh khiến Tần Nam cũng khó lòng kiềm nén, bàn tay anh to lớn vuốt ve cặp mông tròn mẩy của An Linh, xoa bóp thành đủ thứ hình dạng, lực đạo vừa phải khiến An Linh không khỏi than nhẹ một tiếng.

Cách lớp áo mỏng manh, Tần Nam đưa đầu lưỡi liếm nhẹ hai bầu ngực của cô, một tay không ngừng cởi quần áo của hai người. Thẳng một đường từ phòng khách đến phòng ngủ, quần áo rải rác khắp nơi, khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng đỏ mặt ngại ngùng.

Hai bầu ngực của cô cương cứng, An Linh khẽ rướn người lên cho bàn tay anh có thể xoa tròn vú cô, phía dưới nước chảy ra đầm đìa, ướt đầm cả ga trải giường. Cảm giác rạo rực tràn ngập người cô, An Linh thực sự chìm đắm vào cơn mê tình dục, thêm muốn được làm tình mãnh liệt với anh.

Tần Nam đột ngột đi vào khiến cả hai cùng rên rỉ thành tiếng thỏa mãn, tiếng rên nũng nịu của An Linh khiến anh như phát điên, tăng nhanh tốc độ ra vào trong cơ thể cô. Tiếng cơ thể va chạm vào nhau vang vọng khắp phòng, tiếng thở dốc của Tần Nam hòa cùng tiếng rên nhẹ của An Linh khiến cho không khí xung quanh vô cùng điểm tình ướt át.

Khúc thịt 20cm của anh ra ra vào vào trong cơ thể cô khiến An Linh rên lên sung sướng từng cơn. Cơ thể cô bất giác căng cứng lại.

“Sướng vậy sao, em bóp anh chặt quá”. Anh yêu thương vén mái tóc lòa xòa trước mặt cô, tốc độ ra vào vẫn không hề giảm.

“Ah... từ từ ... thôi, em... chịu không nổi”.

“Tin anh đi, càng nhanh em sẽ càng thoải mái”. Anh xấu xa nói nhò vào tai cô.

Hai tay Tần Nam xoa nhẹ khắp người cô, mỗi một góc ngách trong cơ thể cô anh đều đã chạm qua, làn da sang bóng vì tình dục mà trở nên ửng hồng khiến anh say mê không dứt. Mấy ngày đi công tác, không có lúc nào anh không nghĩ đến cô, nghĩ đến cảm giác ấm nóng được bao bọc khi của anh ở trong âm đạo cô tự do tung hoành.

“Bảo bối, sao em lại nhiều nước như vậy hả, để quyền rũ đàn ông sao?”.

An Linh nào còn tâm tình mà để ý đến anh, cô chỉ biết rên rỉ đứt quãng từng tiếng một, cảm giác sung sướng đến không thể diễn tả bằng lời.

Tần Nam đột ngột chơi xấu, biết cô sắp lên đỉnh, anh tự nhiên lại dừng mọi động tác lại, cậu bé cứng nóng kia cứ đưa qua đưa lại trước cửa mình cô khiêu khích.

“Nhanh lên... cho em đi anh... mau đi vào đi”. An Linh khẽ rướn người lên, muốn để anh đi vào.

Tần Nam làm như không thấy, hai tay khẽ ôm cô sát lại người mình, vòm ngực săn chắc cọ cọ lên hai núm hoa cô khiến An Linh run lên vì bị kích thích.

“Mấy ngày qua có nhớ anh không?”. Anh xấu xa hỏi.

“Nhớ”. Hai tay An Linh vòng lên cổ anh, đem bản thân mình ngồi trọn trong lòng anh. Thân dưới khó chịu khiến cô ngo ngoáy không yên, cứ cọ xát lung tung vào cậu bé của anh.

Khiêu khích trắng trợn như vậy khiến Tần Nam như muốn nổi điên, anh ngay lập tức ôm chặt lấy cơ thể cô, tiến sâu vào tận cùng mà không hề báo trước.

“Á... sâu quá”.

Hai thân thể dính sát vào nhau, mồ hôi của cả hai tuôn ra như tắm, môi lưỡi dây dưa triền miên không dứt, bao nhớ nhung xa cách dường như đã được xóa nhòa trong khoảnh khắc cơ thể họ thuộc về nhau.

“Á... em chết mất thôi, anh... từ từ thôi”. An Linh lên tiếng kháng nghị.

“Em chịu được mà, anh phải như vậy em mới thoải mái”.

Mặc cho cô gài dưới thân không ngừng bất mãn, Tần Nam vẫn thỏa sức tung hoành, mọi góc sâu trong cơ thể cô đều được anh tận tình chăm sóc, anh biết An Linh rất miễn cưỡng, vì thế anh luôn sợ nếu không có anh thì bất cứ một người đàn ông nào khác đều có thể dùng kỹ xảo làm tình để chinh phục cô, thế nên anh luôn cố gắng để cô quen với nhịp điệu của mình, để ngoài anh ra cô sẽ không thể chấp nhận bất cứ người nào khác. Chưa bao giờ anh cảm thấy vận mệnh ưu ái mình đến thế, có thể yêu cô dường như là may mắn lớn nhất trong cuộc đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hiệu suất làm việc của văn phòng thám tử tư vô cùng nhanh chóng, hôm nay An Linh đã có trong tay toàn bộ tư liệu về Từ Từ Nam. Cuộc đời hai mươi mấy năm của anh ta được tóm tắt trong vài trang A4, nhưng liệu đây có phải tất cả sự thật mà cô muốn biết.

An Linh mở từng trang tài liệu, cô tự dặn mình chỉ đọc để nắm bắt thông tin chứ không đưa ra bất kỳ nhận định cá nhân nào, thế nhưng cuối cùng cô vẫn không thể kiềm chế được mà nhìn chằm chằm vào một sự kiện xảy ra năm Từ Từ Nam 7 tuổi. Năm đó anh ta bị nhốt trong nhà kho của trường tiểu học, nếu không được người bảo vệ phát hiện kịp thời thì không biết mọi chuyện sẽ đi đến đâu.

An Linh day day trán, cô uống một ngụm trà để cố giữ bình tĩnh. Cô đã nhìn thấy Từ Từ Nam trong quán bar lần trước, thoát nhìn anh ta không hề giống những tên bảo kê khác, đáng vẻ nho nhã thư sinh, nhưng Mike đã cảnh báo với cô về sự nguy hiểm của anh ta nên An Linh không dám manh động. Thực sự thì chính An Linh cũng không biết được mình nên làm gì lúc này, suy nghĩ của cô luôn rất mơ hồ lung, lúc thì muốn tìm hiểu mọi chuyện bằng mọi giá, nhưng khi bình tĩnh thì cô lại không tìm được lý do để biện minh cho hành động của mình. Một sự việc đã xảy ra rất nhiều năm về trước, hà cớ gì mà cô không thể nào buông bỏ được.

An Linh mở loa hết cỡ, nhạc điệu êm ái của ca khúc Yesterday once more vang lên, đây là thói quen cũ của cô, mỗi khi muốn tỉnh táo suy nghĩ một điều gì đó, An Linh luôn nghe lại bài hát này một lần.

Khi Tần Nam bước vào thì An Linh vẫn đang chìm đắm trong hồi ức của bản thân. Anh chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô mà không lên tiếng, từ chuyện cô kể về tuổi thơ của mình lần trước, anh biết An Linh luôn canh cánh một điều gì đó ở trong lòng, thế nên anh mặc sức cho cô một không gian thoải mái, chỉ cần cô có thể từ từ mở lòng với quá khứ đã qua là được.

Cô gài bên cạnh anh, toàn thân đang chìm trong nắng sớm, đẹp đến mức khiến người khác muốn ngẹt thở, thế nhưng điều khiến anh rung động nhất lại chính là từng giọt, từng giọt nước mắt trong veo đang lặng lẽ rơi trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Không hề ồn ào, cô cứ im lặng mà khóc như vậy mới là điều khiến anh xót xa nhất, bao nhiêu năm qua cô đã quen với việc cô đơn một mình, anh phải làm thế nào để cô có thể quen với sự có mặt của anh, có thể chia sẻ với anh tất cả mọi chuyện chứ không phải cứ mãi giữ thương tổn ở trong tim như vậy.

“Anh, em phải làm sao bây giờ?”. An Linh nấc nghẹn từng tiếng, khẽ hỏi Tần Nam.

“Ngaoan, đừng khóc nữa, được không”.

Tần Nam ôm lấy người cô, để cô đối mặt với mình, hai mắt anh sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của An Linh. An Linh có thể nhìn được đáng sợ thâm hại của bản thân trong mắt anh, cô không muốn bản thân mình yếu đuối, thế nhưng cô lại không đủ mạnh mẽ để vượt qua cái bóng quá lớn của quá khứ. Tâm hồn trẻ thơ trong sáng, nhưng một khi nó đã bị nhuộm màu đen tối thì lại rất khó để gột rửa, An Linh đã thử mọi cách trong gần hai mươi năm qua, thế nhưng vẫn vô vọng. Lần này cô quyết định về nước, nguyên nhân chính là để tìm hiểu rõ tất cả mọi chuyện, cô đã lên tinh thần cho bản thân rất kỹ, thế nhưng khi thực sự bắt tay vào làm việc mới thấy được quyết tâm và thực tế cách nhau xa đến nhường nào.

“Anh có biết lần trước em đến quán bar để tìm ai không?”.

“Một người bạn đã lâu em chưa từng gặp”. Em đã nói với anh rồi mà, Tần Nam trầm nghĩ trong đầu.

“Đó không phải một người bạn bình thường đâu”.

“VẬY sao?”.

“Anh ta là con trai của người quản gia trong nhà em, từ khi em còn bé xú xiu đã biết anh ta rồi”.

“...” Tần Nam vẫn im lặng, anh không muốn phá vỡ mạch cảm xúc của cô.

“Mỗi ngày em đều cùng anh ta đến nhà trẻ, rồi lại cùng về nhà. Sau này mẹ em mất, ba em dần thêm dì và hai đứa trẻ khác về nhà, bắt em kêu là chị. Từ đó trở đi An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi cùng đi học với hai đứa bạn em”.

“An Chu Nhi với anh ta bằng tuổi, em thì còn nhỏ quá, An Tiểu Tiểu lại lớn hơn đến vài tuổi, thế nên An Chu Nhi rất thân thiết với anh ta”.

“Một hôm An Chu Nhi hẹn em sau giờ học gặp nhau ở cổng sau trường tiểu học, thế nhưng lúc em đến thì chỉ thấy Từ Từ Nam ở đó. Vì quen biết anh ta từ nhỏ nên em không nghĩ gì, cứ thế theo anh ta đi vào nhà kho chứa dụng cụ thể dục của trường”.

“Bây giờ em cũng không nhớ gì nhiều, chỉ biết rằng ở đó rất lạnh, em đợi mãi mà An Chu Nhi không đến, vừa đói vừa mệt nên em đã ngủ mất, đến khi tỉnh lại thì đang ở trên xe của bọn bắt cóc rồi”.

“Em đã từng suy nghĩ rất nhiều lần, tại sao mình lại ngủ quên mất, tại sao lại bị bắt cóc, thế nhưng mãi mà vẫn không có lời giải đáp”.

“Anh có tin không, trí nhớ của em rất thông minh, nó tự biết loại bỏ đi những gì nó không muốn nhớ”.

Nói đến đây An Linh khẽ cười ôm chặt lấy cổ Tần Nam, cô dụi đầu vào ngực anh, tham luyến vòng ôm ấm áp của anh, nó khiến cô cảm thấy an toàn đến kỳ lạ.

“Em vẫn vui vẻ lớn lên như bao đứa trẻ bình thường khác, thế nhưng tại sao mỗi đêm em vẫn mơ về nó, cái buổi chiều mà em bị bắt cóc đó”.

Hai tay Tần Nam siết chặt thành nắm đấm rồi lại cố gắng thả lỏng, anh yên lặng làm vị khán giả của riêng cô mà trong lòng đủ loại tư vị, xót thương, đau đớn hay tức giận đều không thể biểu đạt được tâm trạng của anh lúc này. Đơn giản chỉ là anh thấy mình cần phải yêu cô nhiều hơn nữa, chiều chuộng cô nhiều hơn nữa mới có thể bù đắp được những thương tổn mà cô phải âm thầm chịu đựng trong suốt bao năm qua. Cô luôn nói mình là người yếu đuối, thế nhưng trong mắt anh cô lại mạnh mẽ hơn rất nhiều người, có thể vượt qua mọi thứ để trưởng thành một cách vui vẻ lạc quan như thế này đã là tốt lắm rồi. Nghĩ đến đây Tần Nam lại thấy hoảng sợ, nếu cô không đủ dũng cảm để vượt qua bóng đen của tuổi thơ thì giờ đây Tiểu Linh Linh của anh sẽ ra sao chứ?

“Em đừng suy nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện đã qua rồi, chẳng phải em vẫn sống tốt đến bây giờ sao”.

An Linh cắn nhẹ lên cổ anh, biểu thị mình đang nghe những gì anh nói.

“Em đừng làm loạn nữa”. Tần Nam yêu chiều xoa xoa đầu cô.

“Em chỉ cắn nhẹ thôi mà, sẽ không để lại sẹo đâu”.

Tần Nam cười khỏ, đàn ông như anh chẳng lẽ lại sợ để lại sẹo sao, cô bé này thực là không hiểu phong tình gì cả.

An Linh suy nghĩ một lúc lâu, lời nhạc của bài hát đã được phát đi phát lại bao nhiêu lần, cuối cùng cô mới lên tiếng.

“Anh”.

“Ừ”.

“Em muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện, không phải vì bất cứ điều gì cả, chỉ đơn giản là em muốn tìm hiểu thôi”.

“Dù sao đó cũng là chuyện liên quan đến em, tìm hiểu ngọn ngành cũng tốt thôi”.

“VẬY là anh cũng ủng hộ em đúng không?”. Hai mắt An Linh tỏa sáng nhìn Tần Nam.

“Tất nhiên là anh ủng hộ em rồi”. Sao tự nhiên anh có cảm giác hơi bất an.

“VẬY tối nay em đến quán bar hôm trước nhé”. Cô nhanh chóng nói.

“...”

“Anh đã nói là sẽ ủng hộ em rồi mà”.

Nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt mà vẫn cố tỏ ra giận dữ với anh, Tần Nam biết mình không thể nói lời từ chối với cô được, huống chi anh cũng thực sự muốn tìm hiểu rõ chuyện này. Anh yêu thương lau đi vệt nước mắt trên mặt cô.

“Tối nay anh đưa em đi”.

Chương 27

Âm nhạc ở quán bar vẫn vô cùng âm ỉ, An Linh phải mất một lúc mới thích ứng được với sự ồn ào ở đây. Tàn Nam dẫn cô ngồi xuống quầy bar, ngay lập tức Mike xuất hiện hỏi bọn họ muốn uống gì.

Ánh mắt anh ta nhìn An Linh vừa hiếu kỳ lại có chút khó hiểu, An Linh biết anh ta đang thắc mắc điều gì, nhưng cô lại không thể nào ngay lập tức giải thích rõ mọi chuyện được.

Hai người chỉ vừa mới ngồi xuống chưa được bao lâu thì một nhân vật náo loạn khác cũng ngay lập tức xuất hiện. Lục Chí Canh, hai mắt Tàn Nam tóe lửa nhìn chằm chằm hai tên ôn thần kia, sao hôm nay tại nó lại chăm chỉ đến thăm quán bar như vậy chứ.

Lục Chí Canh cười xấu xa ngồi xuống cạnh bên An Linh, hai mắt tỏa sáng rực rỡ, quả là người đẹp hiếm thấy mà.

“Chào em, anh là Lục Chí Canh, là bạn thân của Tàn Nam, chúng ta đã gặp mặt một lần rồi”.

An Linh khẽ than trong lòng, sao anh ta lại nhắc đến sự việc lần trước làm gì chứ, chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, khiến ông anh bên cạnh cô đây nổi cơn tức giận chẳng phải là nguy hại sao.

“Em không cần chú ý đến nó làm gì”. Tàn Nam lạnh lùng xen vào.

Cả Mike và Lục Chí Canh đều khinh bỉ nhìn Tàn Nam, đúng là tên có sắc khinh bạn, sao bọn anh lại chọn nhầm bạn thân như vậy cơ chứ.

Lục Chí Canh vẫn không biết sợ là gì, kéo kéo cánh tay An Linh, thân thiết nói:

“Tên đó quanh năm tức giận nấy chuyện vớ vẩn, em cứ lơ nó đi là xong, lại đây chúng mình tâm sự nào”.

An Linh trầm nghĩ trong lòng, anh trai à, anh thực sự nghĩ chúng ta bỏ Tàn Nam ở lại thì có thể an toàn rồi khỏi đây sao.

“Em là An Linh, lần đầu gặp mặt, sau này mong anh chỉ giáo nhiều hơn”. Cô nở nụ cười rạng rỡ chào hỏi Lục Chí Canh.

“Đương nhiên rồi, khó khăn lắm tên kia mới tìm được bạn gái, anh đây nhất định xem em là người nhà, có chuyện gì em cứ đến tìm anh, không có chuyện cũng cứ tìm anh”.

Lục Chí Canh đang thoải mái ba hoa chích chòe, không để ý đến sắc mặt Tàn Nam đang ngày càng đen lại. Mike ở bên cạnh chỉ biết thăm cầu nguyện cho cái tên nói chuyện mà bỏ quên não ở nhà kia.

Điện thoại của An Linh đổ chuông, cô hơi bất ngờ, người gọi đến là An Nghĩa Thành, kể từ khi về nước, ông ta rất ít khi gọi điện cho cô, lần này chắc chắn là có chuyện gì rồi.

Cô nói nhỏ với Tàn Nam:

“Em ra ngoài nghe điện thoại một lát, ở đây ồn ào quá”.

“Có cần anh đi cùng em không?”.

“Không sao đâu, em sẽ quay lại ngay”.

An Linh chạy vội ra khỏi quán bar, cô tìm một góc tĩnh lặng, gọi lại cho An Nghĩa Thành. Chuông reo một lúc lâu mới có người nhận, An Linh dè dặt nói:

“Ba”.

“Sao bây giờ con mới nghe điện thoại”.

“Lúc này con có chút việc nên không nghe kịp”.

“Con về nhà một chuyến đi, ba có chuyện muốn nói với con”.

“Có chuyện gì vậy ba, nói qua điện thoại không được sao.” Cô thực khó khăn lắm mới quyết định làm sáng tỏ mọi chuyện, nếu có thể cô muốn gặp trực tiếp Từ Từ Nam trong hôm nay.

Nghe đến đây An Nghĩa Thành lập tức nổi trận lôi đình.

“Con thử nghĩ xem bao lâu rồi con không về nhà, con về nước rồi mà ba vẫn tưởng con đang ở nước ngoài đấy”.

“Ba, con biết rồi, nhưng hôm nay con có chút chuyện cần làm, có thể để...”.

Không đợi cô nói hết câu, ông ta ngay lập tức cắt ngang lời cô:

“Cô mà không về ngay lập tức thì sau này không cần về nữa đâu. An Nghĩa Thành tôi không có loại con không biết đâu là nhà như vậy”.

Nói xong ông ta cúp máy luôn, không kịp để cho An Linh giải thích lấy một lời.

An Linh vô cùng tức giận, ông ta mở miệng ra nói là ba cô, nhưng từ trước đến nay có bao giờ ông ta cư xử như một người cha đúng nghĩa chưa. Cô luôn mềm mỏng nói chuyện với mọi người, nhưng với người nhà họ An thì lại không thể, họ luôn biết cách chạm vào giới hạn chịu đựng cuối cùng của cô.

An Linh bấm bàn phím gọi cho Tần Nam.

“Sao vậy em?”.

“Em có chút việc, phải về nhà ngay, anh cứ ở lại đây chơi tiếp đi.”

Vừa nói chuyện với anh, An Linh vừa đưa tay vẫy taxi. Dựa vào tính cách của An Nghĩa Thành, ông ta chịu mở miệng kêu cô về thì chắc chắn việc này có liên quan đến cô rồi.

“Xảy ra chuyện gì sao, để anh đưa em về”.

“Không cần đâu anh, em đã bắt được taxi rồi, tối nay em sẽ gọi lại cho anh”.

Hai tay cầm áo khoác của Tần Nam buông lỏng, anh cũng không miễn cưỡng cô nữa.

“Uh, vậy nhớ gọi cho anh đấy”.

“Ok, em biết mà, bye anh”.

“Sao vậy, cô gái của cậu bỏ về trước hả?”. Mike tò mò hỏi Tần Nam.

“Từ khi nào mà cậu trở nên nhiều chuyện như vậy hả?”. Tần Nam nhìn Mike đầy khinh bỉ.

“Haha, như vậy gọi là quan tâm bạn bè, cậu chẳng hiểu gì cả.”

“Vậy thì cậu giữ lấy cho riêng mình đi, tôi không cần kiểu quan tâm như vậy”. Tần Nam cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một ngụm lớn, ánh mắt anh vẫn không ngừng nhìn vào khu vực dành cho khách Vip của quán bar.

“Lục Chí Canh đâu rồi?”. Tần Nam hỏi, từ nãy đến giờ tên này lặn mất tăm.

“Đi cùng với cô nàng nóng bỏng kia rồi”. Vừa nói Mike vừa hướng ánh mắt ra sàn nhảy, Lục Chí Canh đang hào hứng trò chuyện cùng người đẹp mới quen.

“Sao hôm nay cậu lại tới đây vậy, không phải dạo này bận rộn lắm sao. Kế hoạch mở rộng đầu tư sang Mỹ còn chưa xong, cậu lại có thời gian chơi bời ở đây như vậy?” Mike vừa rót thêm rượu cho Tần Nam vừa hỏi.

“Có chút việc”.

“Liên quan đến Ann sao?”

Tần Nam ngẩng đầu lên nhìn Mike khó hiểu.

Mike cười cười nói:

“Cô ấy nói tên tiếng Anh cho tôi nghe”.

“Cậu điều tra toàn bộ thông tin về Từ Từ Nam cho tôi”. Tần Nam lạnh lùng nói, ánh mắt anh có chút sắc lạnh, nhìn về phía người đàn ông đáng người thư sinh đang đi ra từ khu vực phòng Vip.

“Không phải cậu cố tình chờ lúc Ann rời khỏi đây mới nói đến chuyện này đấy chứ?”

“Cô ấy không nên biết thì hơn. Tôi muốn ba ngày sau, tất cả mọi chuyện của Từ Từ Nam đều phải được điều tra rõ cho tôi”.

“Không thành vấn đề, cậu cứ giao cho tôi là được”. Mike nháy mắt tinh quái nhìn Tần Nam.

“Cám ơn trước”. Tần Nam nói xong cũng cầm áo khoác đứng dậy ra về luôn. Anh thực sự không có tâm trạng vui chơi lúc này.

An Linh vừa bước chân vào phòng khách thì đã vô cùng choáng váng. Tất cả mọi người lớn nhỏ đều có mặt, cho dù là An Tiểu Tiểu thường xuyên sống về đêm cũng không ngoại lệ. Chẳng lẽ là họp mặt gia đình đột xuất sao.

An Linh ngồi xuống ghế sofa, đối diện với An Nghĩa Thành.

“Ba, con về rồi”.

An Nghĩa Thành cảm lý trà lên từ từ uống, chỉ khẽ liếc nhìn cô tỏ ý đã nghe.

Đào Ái Lục nhìn cô thờ dài ngao ngán, hai mắt nhìn chăm chăm cô đầy thù hận. Bà ta ghét cô không phải chuyện mới hôm qua nên An Linh cũng không để ý nhiều. Cô khẽ nhìn về phía hai người chị của mình, An Chu Nhi đang rầm rút khóc, còn An Tiểu Tiểu lại hằn học nhìn cô. Đến bây giờ thì An Linh hoang mang thật rồi, ai đó làm ơn nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra được không, cô không muốn chơi trò nhìn mặt đoán tâm trạng này đâu.

Cuối cùng An Tiểu Tiểu vẫn là người kém bình tĩnh nhất, cô ta chỉ thẳng mặt An Linh nói rõ từng câu.

“Ba, ba nhìn xem, nó vẫn còn mặt mũi mà về nhà kìa”.

“Tại sao tôi lại không thể về nhà chứ, chị nên nhớ rằng là ba kêu tôi về”. An Linh cũng lười phải gây sự với chị ta, đứng lý hợp tình nói rõ mọi chuyện.

“Mày dám cướp bạn trai của Chu Nhi mà vẫn không biết xấu hổ sao, mặt cũng dày thật đấy”.

Cái gì vậy trời, từ khi nào thì Tần Nam lại là bạn trai của An Chu Nhi chứ, cô ở bên anh bao lâu nay còn chưa từng nghe thấy anh nhắc đến bất cứ cái tên nào của An gia nữa kìa.

“Chị ăn nói cho cẩn thận, nếu không có bằng chứng thì đừng nói lung tung”. An Linh cũng không chịu thua kém cãi lại cô ta.

“Mày, mày, mày còm dăm cãi nữa sao”. An Tiểu Tiểu đột nhiên kích động, chị ta đứng bật dậy, hai tay run rẩy, bộ dạng như định lao về phía An Linh.

Thấy vậy mọi người xung quanh đều kinh hoàng, Đào Ái Lục vội giữ chặt tay con gái yêu lại.

“Đủ rồi, tất cả có im đi không hả”.

An Nghĩa Thành cuối cùng cũng lên tiếng, thành công khiến An Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ngồi yên, không dám mạnh động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

An Tiểu Tiểu vẫn nhìn chăm chăm An Linh không tha.

An Chu Nhi thì vẫn khóc không ngừng, hai mắt đầm lệ đỏ hoe khiến ai ai cũng thương xót.

Đào Ái Lục nhìn hai con gái yêu mà mắt cũng rung rung, cuối cùng bà ta nhìn An Nghĩa Thành và nói:

“Bao nhiêu năm nay, tôi chăm sóc cho cái nhà này, vậy mà không có được một chút danh phận. Người ngoài đều biết tôi sống ở An gia, thế nhưng ông có biết được họ chưa từng bao giờ xem tôi là An phu nhân hay không? Ông không xem trọng tôi cũng được, tôi chấp nhận hết, thế nhưng vì sao ông lại bất công với Tiểu Nhi Nhi của tôi như vậy. Con bé hiếu thuận với ông bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ ông không xem vào mắt sao?”

“Bà đang nói lung tung cái gì thế”. An Nghĩa Thành gất nhẹ.

Đột nhiên Đào Ái Lục kích động.

“Tôi nói sai sao, tôi nói cho ông biết, chuyện hôm nay ông không giải quyết cho thỏa đáng, tôi sẽ dẫn hai con gái rời khỏi An gia này”.

An Linh cũng phải nhìn bà ta bằng con mắt khác, rời khỏi An gia, bà ta dám sao. Chỉ sợ những lời này mục đích chính là để kích động bà cô, dù sao ông ấy rất coi trọng thể diện, tuyệt đối không để người ngoài chỉ trích bàn ra tán vào được. Đào Ái Lục rất thông minh, bà ta nói vậy giống như đâm trúng tử huyệt của An Nghĩa Thành rồi.

“Ba, có thể nói cho con biết chuyện gì đang xảy ra được không?”. An Linh hỏi An Nghĩa Thành đang tức giận sau câu nói của Đào Ái Lục.

“Con với Nhậm Hiền có quan hệ như thế nào?”.

Nhậm Hiền, sao lại có liên quan đến anh ta chứ. An Linh vừa dè dặt trả lời, vừa đoán ý của ba mình.

“Con gặp anh ta trong lễ cưới của Mai Mai thôi, sau đó có gặp vài lần”.

Ngay lập tức An Tiểu Tiểu lườm cô, lời nói đầy nghiêng rõ ràng.

“Phải rồi, chỉ gặp có vài lần, bản lĩnh của cô cũng thật lớn quá”.

An Linh khó hiểu nhìn chị ta, cô không đáp lời mà chờ xem An Nghĩa Thành có phản ứng gì, hy vọng mọi chuyện dừng như cô dự đoán, bất cứ việc gì có liên quan đến Nhậm Hiền cũng chẳng mấy tốt đẹp.

An Nghĩa Thành nhìn thẳng vào mắt An Linh, dường như đang đoán xem trong lời nói của cô có bao nhiêu phần sự thật. Đứa con gái này từ nhỏ đã sống xa gia đình, ngoài đi ngoài lại đã mười mấy năm, giờ đây chính ông cũng không thể hiểu được bản chất của con gái mình là người như thế nào nữa.

“Anh ta có đến nói chuyện với ba hôm nay”.

An Linh vẫn tiếp tục lặng im, cô biết trọng tâm sẽ ở phần sau lời nói của ông ấy.

“Nhậm Hiền muốn liên hôn với gia đình chúng ta. Trước đó ba cũng nói chuyện này với bác Nhậm nên cũng không cảm thấy bất ngờ. Thế nhưng khi nói đến đối tượng liên hôn thì lại có vấn đề xảy ra”.

Vừa nói ông ta vừa quan sát An Linh, thế nhưng cô vẫn bình tĩnh như thường, giống như đang nghe một câu chuyện không hề có liên quan gì đến mình cả.

“Ba có nói trước với bác Nhậm, đối tượng kết hôn chỉ có thể là Chu Nhi hoặc Tiểu Tiểu. Thời gian sau đó cũng thấy Nhậm Hiền qua lại thân thiết với Chu Nhi, ba nghĩ chuyện kết hôn này dường như không có vấn đề gì cả. Thế nhưng hôm nay Nhậm Hiền nói đối tượng cậu ta muốn kết hôn là...”.

Nói đến đây, An Nghĩa Thành dừng lại một chút, ánh mắt thâm trầm quan sát mọi nhất cử nhất động của cô.

“An Linh, con đoán xem là ai”.

An Linh suy nghĩ một lát, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt của người mà mình vẫn gọi là ba này, giọng nói cô trong trẻo nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng cứng rắn.

“Cho dù là ai đi chăng nữa cũng không liên quan đến con”.

“Thế nhưng tại sao cậu ta lại kiên quyết chỉ cưới con mà không phải người khác”. An Nghĩa Thành nghi hoặc nhìn An Linh.

“Chuyện này ba nên hỏi người trong cuộc thì sẽ rõ hơn”. Vừa nói cô vừa nhìn về phía An Chu Nhi, chẳng phải cô ta và Nhậm Hiền từng qua lại một thời gian hay sao.

“Mày vừa lòng chưa hả, chẳng phải mục đích chính của mày là như vậy hay sao”. An Tiểu Tiểu vẫn chưa từ bỏ, đột nhiên cắt ngang lời An Linh nói rõ từng lời.

An Linh chẳng để tâm đến lời của An Tiểu Tiểu, chị ta là người nóng tính, nhưng lại rất nông nổi, suy nghĩ điều gì cũng ngay lập tức nói ra. Người mà cô quan tâm bây giờ chính là An Chu Nhi, kẻ mới bị cô cướp mất chồng tương lai theo như lời An Nghĩa Thành.

“Ba, rốt cuộc ba trả lời anh ta như thế nào?”. Đúng vậy, cái cô muốn biết bây giờ chính là đáp án của An Nghĩa Thành.

Tất cả mọi người trong căn phòng đều chú ý về phía An Nghĩa Thành, câu trả lời của ông ta với Nhậm Hiền là điều mọi người đều mong được giải đáp.

Thế nhưng An Nghĩa Thành lại không trả lời những gì An Linh hỏi, ông ta chỉ nhìn cô, gương mặt trở nên rất thâm tình, tỏ rõ dáng vẻ của một người cha từ ái.

“Nếu con thực sự có tình cảm với anh ta thì ba sẽ tác thành cho hai đứa”.

Khá khen cho thủ đoạn của An Nghĩa Thành, câu nói của ông ta thành công khiến cô trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Vừa thể hiện hình tượng người cha cao cả, luôn đem hạnh phúc của con gái đặt lên trên hết, vừa đạt được mục đích chính mà ông ta mong muốn. Đối với An Nghĩa Thành, Nhậm Hiền chỉ cần kết hôn với người họ An, là cô hay bất cứ ai đều không quan trọng.

Thế nhưng Đào Ái Lục còn gấp gáp hơn cả cô, vừa nghe An Nghĩa Thành nói vậy, bà ta ngay lập tức lên tiếng phản đối.

“Như vậy sao được, ngay từ đầu đã xác định Chu Nhi sẽ kết hôn với Nhậm Hiền, sao có thể nói thay đổi là thay đổi được”.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, chỉ cần Tiểu Linh thích, con đồng ý nhường Nhậm Hiền cho em ấy”. An Chu Nhi im lặng nãy giờ, thế nhưng cô ta vừa lên tiếng đã khiến cho mọi sự đồng cảm đều tập trung về mình, đem An Linh trở thành loại người chỉ biết tìm hạnh phúc trên niềm đau của người khác.

Nhìn ba mẹ con nhà họ ôm nhau khóc lóc thảm thiết, An Linh chỉ cười nhẹ. Dù sao thì trong mắt bọn họ cô cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì cho cam. Thế nhưng diễn như vậy có phải sâu quá rồi không.

“Ba, giữa con và Nhậm Hiền ba tin ai hơn”. An Linh thẳng thắn hỏi An Nghĩa Thành.

“Đương nhiên là ba tin con rồi”.

“Vậy con sẽ nói thẳng, con và anh ta không có quan hệ gì cả, chuyện mà anh ta nói với ba có lẽ chỉ là lời từ chối khéo về hôn sự với An gia mà thôi”.

An Linh còn chưa nói hết lời, An Chu Nhi đã cắt ngang lời cô.

“Tiểu Linh, em thích Nhậm Hiền cũng là điều hiển nhiên thôi, anh ấy tốt như vậy mà, em đừng vì chị mà lừa dối tình cảm của mình nữa, chị không giận em đâu, thật đấy”.

Nhìn bộ dạng cô ta hai mắt đầm lệ vẫn còn có thể nói lên lời thâm tình như vậy, An Linh có xúc động muốn lột bộ mặt giả tạo của cô ta ra. Cô nhìn An Chu Nhi nói rõ từng tiếng một.

“Người tốt trong mắt chị, chưa chắc đã lọt vào mắt tôi, đừng nghĩ rằng ai cũng tầm thường như chị”.

Như chỉ cần nghe cô nói như vậy, An Chu Nhi lập tức hai hàng lệ tuôn trào không dứt, không một lời phản bác, thế nhưng lại mang đến tác dụng không tưởng.

An Tiểu Tiểu và Đào Ái Lục vội vàng an ủi cô ta, vừa nhìn An Linh đầy uất hận.

An Linh chẳng thèm nhìn màn kịch mẹ con tình thâm đó, cô quay sang nói với An Nghĩa Thành.

“Con không biết vì sao Nhậm Hiền lại chọn con là đối tượng kết hôn, nhưng chẳng phải ba đã nói là tin con sao, vậy nên con chắc cũng không cần giải thích nhiều đâu nhì. Ba cứ nói thẳng với anh ta là con không đồng ý chuyện kết hôn này, ba cứ tìm một lý do nào đó để chấp nhận để nói với anh ta là được. Dù sao kiểu người như anh ta sẽ không cần lo không tìm được đối tượng kết hôn đâu, chỉ cần tùy tiện buông vài lời đường mật là có biết bao tiểu thư khuê các lao vào như con thiếu thân mà”.

Lời cuối cùng là cô muốn nói với An Chu Nhi, mong rằng cô ta sẽ hiểu. Nhậm Hiền là loại người không từ thủ đoạn nào, chỉ sợ An Chu Nhi cũng chỉ là một con cò trong tay anh ta mà thôi.

“Mày đừng làm như bản thân mình vô tội như vậy, nếu mày không chủ động quyến rũ, chẳng lẽ Nhậm Hiền lại tự tìm đến mày sao”. An Tiểu Tiểu bất bình thay An Chu Nhi, giận giữ nói.

“Chị có bằng chứng tôi đã quyến rũ anh ta sao”.

“Mây...”

“Nếu không có thì vô cùng xin lỗi, tôi không có thời gian rảnh bàn luận những chuyện như vậy với chị”. An Linh lạnh lùng nói.

Quang cảnh phòng khách của An gia bây giờ vô cùng hỗn loạn, kẻ khóc người an ủi, còn An Nghĩa Thành thì trầm ngâm suy tư. An Linh chán ghét bầu không khí này, giả tạo đến mức đáng sợ.

“Ba, đã muộn rồi, con xin phép về trước”.

Nói xong không đợi An Nghĩa Thành kịp phản ứng, cô đã xoay người đi luôn. Cô đã quá mệt mỏi với việc phải tỏ ra cứng rắn trong chính ngôi nhà của mình rồi. À mà không, đây dường như chưa bao giờ là nhà của cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Về đến nhà, tắm rửa xong cũng đã muộn rồi, An Linh tính gọi điện cho Tần Nam nhưng sợ giờ này anh đã ngủ, nên cô chỉ nhắn tin chúc anh ngủ ngon mà thôi.

An Linh mở tủ lạnh lấy nước uống, cô muốn bản thân mình tỉnh táo một chút. Thực ra chuyện lúc nãy cũng không thể khiến cô phiền lòng, Nhậm Hiền muốn nói gì với An Nghĩa Thành là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến cô cả, thế nhưng không hiểu sao An Linh cảm thấy vô cùng bất an, cô luôn bị chuyện này làm cho không thể suy xét được bất cứ thứ gì khác.

An Linh mở ti vi cho căn nhà có chút âm thanh, cô đã quen sống cô đơn từ nhỏ, nhưng lại muốn xung quanh mình ồn ào náo nhiệt. Cuộc sống ở Mỹ khá thoải mái, cô có thể tự do làm mọi điều mình muốn mà không bị gia đình ngăn cấm, thế nhưng đôi khi sự tự do đó lại khiến cô tủi thân đến bật khóc.

“Ting, ting”.

Điện thoại vang lên tiếng chuông tin nhắn, An Linh mở ra xem. Là Tần Nam, anh vẫn chưa ngủ sao.

“Em về muộn vậy, đã ngủ chưa”.

Chỉ một câu nói đơn giản của anh cũng khiến cô thấy vui trong lòng, yêu anh, chưa bao giờ cô kỳ vọng anh sẽ làm điều gì đó cho mình, sự quan tâm ấm áp của anh cũng đủ để cô cảm thấy thỏa mãn tự đáy lòng rồi.

“Em không ngủ được”.

“Sao vậy”. Anh rất nhanh trả lời tin nhắn của cô.

“Nhớ anh”. Cô thành thật với lòng mình, da mặt cô nóng, trước mặt anh rất ít khi cô có thể nói những lời như vậy.

“Ngốc, mới gặp nhau lúc tối mà”.

Cô có thể tưởng tượng gương mặt của Tần Nam khi đọc tin nhắn của cô, miệng cười cười, hai mắt cong cong như trẻ con. Anh luôn thể hiện rõ mọi thứ về mình trước mặt cô, chỉ riêng An Linh lại chưa bao giờ dám thả lỏng bản thân khi ở bên cạnh anh, cô luôn sợ, sợ hạnh phúc sẽ rời khỏi cô vào một ngày nào đó trong tương lai.

“Em ra mở cửa đi”.

Nhìn Tần Nam vẫn còn mặc trên người bộ đồ vest, gương mặt mệt mỏi xuất hiện trước mặt mình, An Linh không biết diễn tả tâm trạng mình lúc này như thế nào mới phải. Vừa giận anh không chăm sóc tốt bản thân mình, đã muộn như vậy mà còn chạy ra ngoài, thế nhưng cô lại rất vui, sự có mặt của anh đã khiến buổi tối tẻ nhạt này trở nên vui vẻ hơn một chút.

“Anh đã ăn gì chưa, sao bây giờ vẫn còn ở ngoài như vậy chứ”.

An Linh quan tâm hỏi anh, hai mắt đầy thương xót nhìn gương mặt mệt mỏi của Tần Nam.

“Anh ăn tối với bạn rồi, sao giờ này mà em còn chưa ngủ chứ, khuya lắm rồi”.

“Mai em ngủ bù cũng được mà”.

Vừa nói An Linh vừa ngồi xuống sofa, tay liên tục chuyển kênh trên tivi. Đến lúc An Linh chuyển lần lượt các kênh đến vòng thứ hai thì Tần Nam không nhận được nữa, anh cầm lấy remote trong tay cô, tắt luôn tivi.

“Anh có nói với em là anh không thích thái độ này của em chưa nhỉ”.

An Linh khó hiểu nhìn anh.

“Mỗi lúc gặp chuyện khó khăn, em lại càng tỏ ra như không có chuyện gì trước mặt anh”.

“Tiểu Linh Linh, anh ghét bản thân mình chỉ là người ngoài trong cuộc sống của em, em hiểu ý anh chứ”.

Tần Nam nhìn thẳng vào mắt An Linh, không cho cô cơ hội né tránh. An Linh không dám nhìn anh, nhưng lại sợ mình bỏ lỡ biểu hiện gì đó trên nét mặt của anh. Cô luôn loay hoay trong những do dự của bản thân, cuối cùng lại phân vân với chính lựa chọn của mình. An Linh hơi hoảng, cô không biết phải làm sao để trả lời anh, thế nhưng cô lại không thể lựa chọn không trả lời.

“Cho em một chút thời gian được không, em thật sự không biết mình phải làm như thế nào”. An Linh nấc nghẹn từng tiếng, cô trả lời anh bằng giọng mũi, xen lẫn nước mắt nhạt nhòa trên gò má.

Nhìn cô như vậy Tần Nam lại cảm thấy không nổi, anh thở dài một hơi, quyết định buông đôi tay An Linh ra, anh không muốn ép buộc cô, nhất là trong lúc này.

“Em đi ngủ trước đi, anh đi tắm đã”.

Không gian xung quanh càng ngày càng lạnh, An Linh cố gắng mở mắt ra thế nhưng không tài nào có thể cử động được mí mắt. Hai cánh tay cô ôm chặt lấy cơ thể mình, cố gắng xua đuổi cảm giác đáng sợ kia ra khỏi bản thân. Thế nhưng cô càng cố gắng chạy lại càng cảm thấy bản thân mình lùi ngược lại, những tiếng cười man rợ, bầu không khí nhóp nhúa bủa vây xung quanh cô. An Linh muốn hét lên cầu cứu nhưng cổ họng cô khản đặc, cảm giác sợ hãi ngày càng dâng lên trong người, một sự tuyệt vọng đáng sợ khiến cho nước mắt cô tuôn như mưa. Một đôi bàn tay to lớn tóm gọn lấy An Linh, cho dù cô có vùng vẫy như thế nào cũng vô dụng, An Linh gắng sức dẩy dựa, cô mở miệng cắn thật mạnh lên cánh tay đang giam cầm mình, cho đến khi vị tanh nồng đậm tỏa ra trong khoang miệng, An Linh mới dần tỉnh táo.

Tần Nam hoảng sợ ôm chặt lấy An Linh, mặc cho cánh tay đau nhức vì bị cô cắn phá. Mãi một lúc lâu sau, An Linh mới dần tỉnh lại, gương mặt cô còn đầm nước, vẻ hoang mang sợ hãi vẫn còn vương vấn trên khóe mắt.

“Em không sao chứ”.

Tần Nam ôm chặt lấy cô, hai tay vỗ nhẹ trên lưng An Linh, miệng không ngừng an ủi.

“Em vừa mơ thấy ác mộng”. Giọng cô thật nhỏ, vang lên trong đêm khuya càng lộ rõ vẻ đáng thương khiến người ta thương xót.

“Không sao rồi, có anh ở đây mà”.

“Anh, đã rất lâu rồi em mới mơ lại giấc mơ kinh khủng này”. Cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi khủng hoảng, âm thanh run rẩy như một đứa bé.

“Chỉ là một giấc mơ thôi mà”.

“Từ lúc còn nhỏ, em đã rất hay mơ thấy nó, cứ mỗi lần mơ xong là lại không thể nào tiếp tục ngủ được nữa, có phải em là con người kỳ lạ lắm không”.

Tần Nam cười nhẹ, xoay người cô nằm trên người mình, một tay anh vuốt nhẹ tóc cô, tay còn lại giữ cho người cô khỏi ngã.

“Anh cũng có lúc mơ thấy những giấc mơ kỳ quái mà, là con người ai mà không như vậy chứ”.

“Thế nhưng mỗi tối em đều mơ thấy một giấc mơ như vậy”.

“Mơ suốt mười mấy năm qua”.

“Anh không biết được nó đáng sợ như thế nào đâu, có thời gian em luôn hoài nghi bản thân mình mắc một chứng bệnh lạ nào đó, nhưng lại không thể kể với bất kỳ ai cả”.

“Cho đến khi em về nước, giấc mơ đó mới không tìm đến em nữa, thế nhưng hôm nay em lại mơ thấy nó”.

“Tần Nam, em sợ lắm, em phải làm sao bây giờ chứ”.

Nước mắt cô tuôn như mưa, Tần Nam nhẹ nhàng giúp cô lau đi từng giọt nước mắt mặn chát như thấm tận cõi lòng anh.

“Em không cần phải làm gì cả, chẳng phải còn có anh sao?”

“...”

“Tin tưởng anh một lần, được không?”

Giọng nói trầm ấm của anh như thôi miên, khiến An Linh nhớ lại lời dặn của mẹ mình ngày trước: đừng tin tưởng bất cứ ai cả, trên đời này không có ai thương con bằng chính bản thân con đâu.

An Linh nhìn Tần Nam, anh vẫn nhẹ nhàng từ tốn giúp cô lau nước mắt, nhưng không hiểu sao nước mắt cô lại càng chảy nhiều hơn, cô chôn mặt mình vào trong ngực anh, không muốn anh nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình lúc này.

Tần Nam không cho cô tiếp tục là con rùa rụt cổ, anh lôi cô đứng dậy, kéo cô đi chân trần ra khỏi phòng ngủ.

Hai chân tiếp xúc với sàn nhà như băng khiến An Linh lạnh đến rùng mình, cô lặng lẽ đi theo anh, nhìn anh mở cửa sổ ban công, cơn gió đêm ùa vào khiến đầu óc cô chợt tỉnh táo. Người con trai này đã luôn ở bên cạnh cô từ khi còn chưa biết cô là ai, là người trái tim cô thích hơn tất cả mọi thứ trên đời, thế nhưng tại sao đối mặt với sự tin tưởng của anh cô vẫn luôn do dự.

“An Linh, em mong muốn điều gì nhất trên đời này?”.

“Hà”. Cô theo không kịp luồng suy nghĩ của anh, sao tự nhiên lại hỏi cô như vậy.

“Tần Nam anh từ nhỏ đã không tôn thờ bất cứ tôn giáo nào, anh luôn nghĩ cho dù là bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh muốn đều có thể nắm chắc trong lòng

bàn tay,thế nhưng vì em anh nguyện tin vào thần linh, tin vào một loại phép màu có thể khiến anh và em gặp nhau giữa hai đầu thế giới”.

“Nếu như em không rời khỏi nước Mỹ, nếu như buổi tối hôm đó anh không gặp được em, anh không dám nghĩ mình sẽ như thế nào nữa. An Linh, cuộc đời anh là do anh nắm giữ, thế nhưng từ khi gặp em, nó đã không còn là của anh nữa rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Từ bé An Linh đã là một cô công chúa trong mắt mọi người. Cô xinh đẹp như búp bê, gia cảnh lại giàu có, nụ cười dường như lúc nào cũng xuất hiện trên gương mặt. Cô có một người mẹ dịu dàng và quý phái, một người cha tuy nghiêm khắc nhưng rất mực yêu thương mình. An Linh đã từng nghĩ mình là một người hạnh phúc, cho đến khi sóng gió thực sự xảy ra.

Cô tận mắt nhìn thấy người mẹ mà mình yêu thương nhất nhảy lầu tự tử, trái tim non nớt của một cô bé năm tuổi khi ấy không thể nào hiểu được tại sao mẹ lại chọn cách ra đi đột ngột như vậy. Ba và bác quản gia không cho cô lại gần mẹ lần cuối, quang cảnh máu me bê bết dường như là cơn ác mộng không thể nào xóa nhòa trong ký ức tuổi thơ của An Linh. Cô luôn cố gắng nhớ về mẹ mình với gương mặt hòa ái, nhớ vòng tay ấm áp an ủi cô mỗi khi cô buồn, nhớ những đêm mẹ kể chuyện cổ tích cho cô nghe, giọng đọc mềm mại ấy như động lực nâng bước chân cô suốt quãng đời tuổi thơ đầy mơ mộng.

Khi ấy An Linh còn quá nhỏ, cô không thể nào hiểu được tại sao có lúc mẹ lại ôm cô khóc, tại sao thỉnh thoảng ba mẹ lại cãi nhau, hay tại sao những người giúp việc trong nhà đôi lúc lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy thương hại. Cũng tại cô còn quá nhỏ, nên dường như người lớn không cảm thấy cần thiết phải đóng kịch trước mặt cô nữa. Những trận cãi vã của ba và mẹ diễn ra ngày càng nhiều, nhiều đến lúc cô không tài nào chịu đựng nổi chúng nữa. Và cuối cùng, như mong ước của An Linh, ba mẹ cô cũng không còn cãi nhau nữa, tất cả đã kết thúc bởi sự ra đi của mẹ trong buổi chiều thu hôm ấy.

Tâm hồn non nớt của cô dường như đã trở nên vô cảm từ lúc đó, một đứa bé mới năm tuổi nhưng đã biết thế nào là đau xé tâm can. Cô không dám tưởng tượng được những ngày không có mẹ sẽ là những ngày như thế nào, thế nhưng rất nhanh sau đó ba cô đã giúp cô hiểu được, nó thậm chí còn khủng khiếp hơn tất cả những gì mà một đứa bé mới năm tuổi có thể suy nghĩ được.

Cô vẫn đi học như bình thường, chăm sóc cô thì đã có người giúp việc, ba cô dường như không còn xuất hiện trong cuộc đời cô nữa. Nếu như ông ấy thực sự biến mất, có khi còn tốt hơn bây giờ.

Ba mẹ con Đào Ái Lục nhanh chóng có mặt trong An gia, chỉ hai tháng sau khi mẹ cô mất, An Linh khóc nghẹn từng tiếng nhìn bà ta sắp xếp lại toàn bộ căn nhà, những vật dụng mẹ cô đã từng yêu thích nhất cũng bị bà ta vứt đi không thương xót. An Linh đã từng chống đối với bà ta, thế nhưng cuộc đời không bao giờ như một cuốn phim cả, bạn cố gắng chưa chắc đã thành công, huống chi một đứa bé như cô lúc đó chưa bao giờ có thể là mối nguy đối với Đào Ái Lục.

Cô có lẽ cũng sẽ vẫn sống trong căn nhà đó, nếu như chuyện đó không xảy ra.

Giờ đây nghĩ lại, đó giống như một bước ngoặt quan trọng, khiến cho cuộc sống sau này của cô bị thay đổi hoàn toàn.

Cô thích múa ba lê từ nhỏ, giáo viên hướng dẫn cũng hết mực khen ngợi tài năng của cô. Trong căn phòng cô lúc đó, không có giường công chúa, không có búp bê baby, xung quanh tường đều dán rất nhiều hình các vũ công xinh đẹp trong bộ đồ múa, đủ mọi tư thế, đủ mọi màu sắc. Mẹ luôn mong cô lớn lên có thể trở thành một vũ công nổi tiếng, chính vì thế cô luôn cố gắng hết mình vì giấc mơ chung của cả mẹ và cô.

Khi An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi chuyển đến An gia, An Nghĩa Thành cũng cho bọn họ cùng học múa giống An Linh. Mặc dù tố chất của hai người họ không thực sự tốt, nhưng các tiểu thư danh môn khác đều theo học một môn nghệ thuật nào đó, thế nên hai người họ cũng không ngoại lệ.

Cũng vì cô đã theo học từ năm ba tuổi nên giáo viên hướng dẫn dành nhiều tình cảm cho An Linh hơn, huống chi cô lại có thiên hướng về nghệ thuật, cái mà hai chị em kia cho dù có cố mấy cũng không thể nào bì kịp. An Linh luôn được mời múa mẫu những động tác mới mà giáo viên vừa dạy, cô cũng thường xuyên nhận được rất nhiều lời tán thưởng của mọi người trong lớp học. Niềm vui của một đứa bé dường như chỉ có vậy, nó khiến cô quên đi những nỗi buồn khác trong cuộc sống, có động lực để tiến về tương lai.

Ngay từ lúc ban đầu, An Linh không ghét hai chị em bọn họ, là một đứa bé lớn lên không hề có anh chị em nên An Linh rất thích có bạn bè chơi cùng. An Tiểu Tiểu thì tỏ ra không thích cô lắm, còn An Chu Nhi lại tỏ ra vô cùng thân thiết với An Linh. Cô thường đi học chung với An Chu Nhi, thậm chí có bất cứ bí mật gì cũng kể cho cô ta nghe. Họ làm gì cũng có nhau, thân thiết như hai chị em ruột, người ngoài ai cũng khen hai vị tiểu công chúa này của An gia thông minh, xinh xắn lại vô cùng đáng yêu. Hôm ấy An Linh bị sốt nên không tham gia lớp học múa cùng với An Chu Nhi và An Tiểu Tiểu. Cô nằm một mình buồn chán trên giường, chờ mong lúc An Chu Nhi về để cùng chị ấy đi chơi. Cô ở nhà chỉ có một mình, ba còn bận rộn công việc, Đào Ái Lục lại cùng bạn bè đi mua sắm. Sắp đến giờ lớp học múa kết thúc thì trời bỗng dưng đổ mưa, An Linh nôn nóng nhìn ra ngoài trời, hy vọng cơn mưa mau kết thúc.

Nhà cô nằm trong một khu biệt thự riêng biệt, chỉ cần đi bộ ra ngoài khu biệt thự, đi tiếp một đoạn đường ngắn nữa là sẽ đến lớp học múa, nếu Đào Ái Lục không đến đón thì hai chị em An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi cũng sẽ tự đi về nhà. Thế nhưng trời mưa rồi, họ lại không đem theo ô, nếu đi bộ về nhà

thì nhất định sẽ ướt hết. An Linh cảm thấy vô cùng nóng ruột, cô không thích cảm giác các bạn khác đã được ba mẹ đón về hết mà mình còn bị bỏ lại trong lớp học, nhất định sẽ rất cô đơn. Suy nghĩ một hồi, An Linh quyết định xuống giường, cô tìm hai cái dù thật to, vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Con mưa xối xả như trút nước, An Linh một tay cầm dù, tay còn lại xách một cái dù khác, nước mưa thỉnh thoảng hắt vào mặt cô cũng không có tay để lau, gió lạnh thấu xương nhưng An Linh vẫn cố bước thật nhanh.

An Tiểu Tiểu và An Chu Nhi vô cùng bất ngờ khi thấy An Linh cầm dù đến lớp học đón mình, bọn họ định chờ một lát mưa tạnh thì sẽ về, dù sao thì nơi này cách nhà cũng không xa, muộn một chút về cũng được.

An Chu Nhi vội tiến lên cầm lấy cây dù An Linh đưa cho, miệng không ngừng nói lời cảm ơn. An Tiểu Tiểu thì nhìn An Linh khinh thường, cô không muốn phải che dù về, mưa lớn như vậy, có dù thì cũng ướt hết, lát nữa thế nào ba hoặc mẹ cũng sẽ đến đón bọn họ, sao phải tự làm khô bản thân như vậy chứ. Thế nhưng An Chu Nhi cứ nhất định bắt cô phải che chung dù, đội mưa đi về cùng với An Linh.

Con mưa ngày càng lớn, An Linh lại nhỏ nhất trong ba người, qua những chỗ ngập, có khi nước dâng lên đến ngang người cô. Nhìn dòng nước xoáy thành từng hóm sâu, An Linh cảm thấy hơi sợ. Cô định tìm đường khác để đi thì An Chu Nhi lại nói với cô:

“Không sao đâu, chỉ bước vài cái là qua thôi mà. Em nhìn xem, chẳng phải chị và Tiểu Tiểu vẫn có thể đi qua đó sao”.

An Linh hơi do dự, cô rụt rè bước từng bước nhỏ, An Chu Nhi cầm chặt lấy tay cô, dắt cô đi qua dòng nước xoáy.

Dòng nước đục ngầu khiến An Linh không thể nhìn rõ dưới chân mình, cô dò dẫm từng bước một, thế nhưng An Chu Nhi lại đi khá nhanh, cô ấy cao hơn cô, bước chân cũng dài hơn. An Linh không tự giác muốn theo kịp An Chu Nhi, cô đi ngày một nhanh hơn nên không kịp để ý mặt đất dưới chân mình. An Linh bước hụt một bước, cô hơi mất thăng bằng, theo quán tính cô định cầm chặt tay An Chu Nhi để ổn định cơ thể, thế nhưng An Chu Nhi chẳng những không đỡ cô mà còn đẩy mạnh cô về phía trước, chân của cô ta ngáng ngang chân của An Linh khiến cô ngã sấp xuống.

Nước mưa tràn cả vào miệng, mắt cô cay xè không thể nào mở ra được, An Linh hoảng loạn, cô vội vàng ôm chặt bất cứ thứ gì mình có thể vớ được. Thực ra chỗ đó ngập không sâu, trẻ con cũng có thể đi bộ qua được, nhưng An Linh bị ngã xuống khiến cô không thể ngay lập tức đứng dậy, cảm giác sợ hãi nên cô càng luống cuống. Mãi một lúc sau An Linh mới tìm được một khúc gỗ trên mặt đường, cố gắng đứng lên trên đó để cơ thể mình không bị ngập trong nước. Cô lau lau mặt mình cho bớt nước, hai chân đau nhức khiến cô không thể cử động được nên chỉ có thể đứng tạm ở đây một lát. An Chu Nhi thấy cô cuối cùng cũng đứng dậy được, mỉm cười một cách quý dị. An Linh chưa bao giờ thấy chị ta như vậy, từ trước đến nay cô ta luôn tươi cười thân thiết với cô, khác hẳn với vẻ lạnh lùng của An Tiểu Tiểu.

Đột nhiên An Linh cảm thấy hơi sợ, cô bỏ mặc con đau tê dại truyền đến từ đôi chân, cố gắng bước nhanh rời khỏi chỗ của An Chu Nhi. Thế nhưng cơn mưa lớn cộng thêm sự hoảng loạn khiến An Linh quên mất hướng cô chạy đến có một đoạn đường là cầu thang. An Linh vừa bỏ chạy thì An Chu Nhi đã ngay lập tức đuổi theo, bước chân chị ta ngày càng nhanh, dồn ép An Linh đi về phía trước, đến khi còn cách cầu thang một đoạn ngắn, An Linh vội vàng dừng bước chân lại. Cô nhìn thấy trước mặt mình là gì, còn chưa biết phải chạy về hướng nào thì An Chu Nhi đã đuổi kịp, cô ta đưa tay đẩy mạnh An Linh về phía trước, bỏ mặc ánh mắt hoảng sợ cầu xin đến tuyệt vọng của An Linh trong màn mưa đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Khi An Linh tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, căn phòng trắng toát đến lạnh người khiến một đứa bé mới năm tuổi như cô cảm thấy hơi sợ. An Linh đưa mắt nhìn xung quanh, không có một ai cả, nếu mẹ còn sống, chắc chắn mẹ sẽ ở bên cạnh cô lúc này, dịu dàng an ủi, lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Thế nhưng mẹ đã không còn nữa, cũng như có một vài thứ đã vĩnh viễn mất đi sau đêm hôm đó.

Cô tỉnh dậy một lúc lâu thì bác sĩ mới bước vào, họ tiến hành khám tổng quát một lượt, sau đó bàn luận hồi lâu trước mặt An Linh. Có lẽ vì nghĩ cô còn bé nên họ không để ý gì, nói một loạt những từ ngữ chuyên ngành khó hiểu liên quan đến tình trạng của cô. An Linh càng nghe càng mơ hồ, âm thanh dường như ù ù trong tai cô, vị bác sĩ kia dường như đang nói về chân cô thì phải, thế nhưng sao có thể như thế được, cô còn cần nó để nhảy múa, để viết tiếp ước mơ của cả mẹ và cô mà.

Sau khi nói cho An Linh về tình trạng của bản thân xong, họ nhanh chóng đi ra ngoài, tiếp sau đó là các cô y tá vào tiêm thuốc, thay băng gạc cho cô. Không một lời hỏi han, lạnh lùng đến đáng sợ. Họ không biết được An Linh đang hoảng hốt như thế nào, cả thế giới dường như vỡ vụn trong mắt cô, thế nhưng cô lại không thể chia sẻ với bất kỳ ai cả. Ở đây, ngoài y tá, bác sĩ và các thiết bị chữa bệnh ra thì không có ba, không có mẹ, không có bác quán gia, không có một người nào để cô có thể thoải mái rơi nước mắt như một đứa trẻ năm tuổi bình thường khác.

Hai tuần sau, An Linh được xuất viện, thực sự vết thương của cô không nặng, ngoài việc chân bị bong gân, xương bị nứt nhẹ thì những nơi khác trên cơ thể chỉ bị trầy xước không đáng kể. Đúng vậy, chỉ bị thương nhẹ thôi mà, nên cả nhà không một ai cần bận tâm đến cô cả, đưa cô đến bệnh viện là một người qua đường tốt bụng nào đó rù lòng thương, đưa cô từ bệnh viện về lại là một chú taxi vui tính hiền hòa. Ai không biết còn tưởng cô là trẻ mồ côi cũng nên, ngoài tiền ra, cô đều sống dựa vào tình thương của xã hội.

Khi thấy cô bước vào nhà, An Chu Nhi vội vàng chạy lên đón cô, hai tay thân thiết nắm chặt lấy tay An Linh. Cô khẽ nghiêng người né tránh cánh tay của chị ta, khiến cho An Chu Nhi hơi ngượng, cô ta khẽ thay đổi nét mặt, nước mắt rom rớm, nức nở nói với An Linh.

“Tất cả là do chị, chị không nên để em đến đón chị và Tiểu Tiểu khi trời mưa như vậy, em cứ trách chị đi, An Linh, em đừng như vậy mà”.

Khi ấy An Linh còn quá nhỏ, cô không hiểu thế nào là đeo mặt nạ để sống, một đứa trẻ khi ấy luôn xem ba mình là cả một bầu trời, luôn nghĩ sao thì làm vậy, thế nên cô làm sao có thể là đối thủ của An Chu Nhi từ nhỏ đã quen nhìn sắc mặt người khác để sống chứ.

“Buông tôi ra”. An Linh lạnh lùng nói.

“Con học đâu ra cách nói chuyện với chị như vậy thế?”. An Nghĩa Thành bất bình thay cho An Chu Nhi.

“Ba, là chị ấy đẩy con ngã xuống cầu thang”.

An Linh không tin vào mắt mình, người cha mà cô từng xem là tất cả lại mắng cô chỉ vì An Chu Nhi, trong chuyện này cô làm gì có lỗi chứ.

“An Linh, là lỗi của chị, em cứ trách chị đi. Em nghĩ chị đẩy em ngã cũng không sao cả, chỉ cần em cảm thấy vui là được”. An Chu Nhi vẫn không ngừng nức nở.

Thấy thế Đào Ái Lục cũng không cầm được nước mắt, hai mẹ con bọn họ ôm chầm lấy nhau, bà ta vuốt từng giọt nước mắt trên mặt con gái yêu, miệng không ngừng nói.

“Con ngoan, sao số con lại khổ như vậy chứ, cứ mặc cho con bé đó thích nói gì thì nói đi”. Vừa nói bà ta vừa nhìn An Linh ai oán.

“Chị ta nói dối, rõ ràng là chị ta đẩy tôi ngã từ trên cầu thang”. An Linh hét lên trước mặt Đào Ái Lục, thế nhưng bà ta không nói gì cả, nước mắt vẫn cứ tiếp tục rơi không ngừng.

“Ba, ba phải tin con, là Chu Nhi đẩy con, chị ta cố tình”. An Linh lay lay cánh tay An Nghĩa Thành, hy vọng ông chịu tin lời cô nói.

An Nghĩa Thành thờ dãi nhìn đứa con gái nhỏ của mình, nó mới chỉ năm tuổi, có lẽ không chịu nổi cú sốc này nên mới sinh ra ảo giác, nói nhảm lung tung như thế.

“Làm sao Chu Nhi có thể đẩy con được, hai đứa đều vẫn thân thiết mà”.

Ông nói một vài lời an ủi, nhưng ý tứ trong đó không cần phải nghĩ cũng biết. Đối với An Linh, cô có thể xem nhẹ ba mẹ con Đào Ái Lục, nhưng An Nghĩa Thành là ba cô, là chỗ dựa duy nhất của cô trong cuộc đời này, vậy mà ngay cả ông ấy cũng không tin những gì cô nói là sự thật.

Chẳng lẽ trẻ con thì không biết phân biệt đúng sai, chẳng lẽ cứ là trẻ con thì không cần để ý đến cảm nhận của chúng hay sao. An Linh vô cùng thất vọng, cô hét lên trước mặt An Nghĩa Thành.

“Con không nói dối, là chị ta khiến chân con bị thương như vậy, con không muốn nhìn thấy mặt chị ta trong căn nhà này nữa”.

Thấy vậy An Chu Nhi càng khóc to hơn, hai mắt đỏ hoe đáng thương nhìn An Nghĩa Thành nói.

“Ba, như vậy thì con sẽ rời khỏi đây, chỉ cần An Linh thoải mái là được”.

“Chị đến từ đâu thì mau mau trở lại đó đi, tôi, sợ phải nhìn thấy chị trong nhà này”.

An Linh đẩy An Chu Nhi cách xa An Nghĩa Thành, cô không muốn chị ta tranh giành tình thương của ba với mình, chị ta không xứng đáng có được nó.

Nhìn hai đứa trẻ cãi nhau to nhỏ, An Linh cay nghiệt xua đuổi An Chu Nhi, còn Chu Nhi lại cam chịu tất cả, miệng không ngừng nói lời xin lỗi An Linh, cuối cùng An Nghĩa Thành cũng lên tiếng.

“Được rồi, An Linh, con mau về phòng nghỉ ngơi đi”.

An Linh không chịu đi, cô không thể nào tha thứ cho An Chu Nhi được, đôi chân của cô, giấc mơ của cô, ai sẽ đòi lại công bằng cho chúng chứ.

“Còn chị ta thì sao”. An Linh chỉ tay vào mặt An Chu Nhi, gương mặt kiên quyết không từ bỏ.

An Nghĩa Thành cũng cảm thấy bức mình, sao đứa nhỏ này lại không biết phân biệt đúng sai như vậy chứ, chỉ suốt ngày gây chuyện phiền phức cho ông.

“Con còn muốn thế nào nữa, là do con bắt cần ngã, chẳng lẽ lại muốn Chu Nhi chịu tội”.

“Con nói rồi, con không tự ngã, là chị ta đẩy con”. An Linh không tin vào tai mình, tất cả những gì cô nói từ nãy đến giờ đều không một ai tin hay sao. Mà ai không tin cũng được, tại sao người đó lại là ba cô chứ.

“Con chỉ là một đứa nhỏ, tại sao Chu Nhi phải hại con làm gì chứ. Chu Nhi là đứa bé như thế nào, chẳng lẽ ta lại không hiểu sao”. An Nghĩa Thành cố

nén bực bội, giải thích với An Linh.

“Vậy chẳng lẽ con nói dối sao?”. An Linh mở to đôi mắt trong veo, nhìn thẳng An Nghĩa Thành, hỏi rõ từng tiếng một.

Giọng trẻ thơ non nớt vang lên, không một tiếng trả lời, An Nghĩa Thành né tránh ánh mắt của cô, mọi người xung quanh cũng không ai thêm đề ý đến những gì cô nói. An Linh lòng nguội lạnh, cô cố xoay người thật nhanh bước lên lầu, nhanh đến nỗi mọi người xung quanh không ai biết được cô đã khóc. Khóc vì một sự thật là không một ai tin tưởng cô trong căn nhà này cả. Gia đình của cô, ba của cô, tất cả đã đi đâu mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

An Linh khuấy nhẹ ly cooffee, hai mắt nhìn như muốn xuyên thấu Nhậm Hiền đang cười ưu nhã trước mặt cô. An Linh không tiếp xúc nhiều với anh ta, nhưng cảm giác của cô rất nhạy bén, anh ta tuyệt đối chẳng phải nhân vật hiền lành gì, điều duy nhất cô không hiểu là tại sao anh ta cứ hết lần này đến lần khác nhắm vào cô như vậy chứ. Từ bé cô đã sang Mỹ, hoàn toàn không có khả năng gây thù chuốc oán gì gì đó với anh ta từ trước, thế nhưng từ khi về nước, cô lại càng không thể nào đắc tội với anh ta. Cơ hội hai người tiếp xúc không nhiều, mặc dù mỗi lần gặp cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng đâu đến nỗi để anh ta ghét cô như thế.

Hai người đều im lặng nhìn nhau, Nhậm Hiền chỉ nhìn cô không nói chuyện, An Linh cũng chẳng biết nói gì, dù sao lát nữa cô còn có cuộc hẹn, nếu anh ta cứ im lặng là vàng như vậy thì càng thoải mái cho cô rồi đi mà thôi. Bồi bàn mang menu lên, anh ta vô cùng lịch sự, nhường cho An Linh chọn trước, cô cũng chẳng cần ra vẻ làm gì, nhìn thực đơn chọn một loạt những món mà cô thích ăn. Hôm nay cô không hề muốn đến buổi hẹn này, thế nhưng An Nghĩa Thành bắt cô đi bằng mọi giá, cô nghĩ cho dù là từ chối hay đồng ý lời đề nghị kết hôn của Nhậm Hiền thì gặp mặt trực tiếp vẫn tốt hơn, thế nên cô mới miễn cưỡng có mặt ở nhà hàng Pháp lãng mạn này.

Phục vụ rất nhanh rồi đi, bầu không khí lại tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là An Linh lên tiếng trước.

“Tôi có nghe ba mình nói về chuyện kết hôn”.

Phản ứng của Nhậm Hiền khiến An Linh như muốn nổi điên, anh ta chỉ hơi nhướn mày, tỏ vẻ đã nghe, không kèm thêm một câu bình luận nào cả. Cứ như chuyện An Linh đang nói là chuyện thời tiết hôm nay vậy.

“Tôi nghĩ cũng không cần phải vòng vo làm gì. Anh Nhậm đây là người bận rộn, chắc cũng thích nói thẳng cho đỡ tốn thời gian nhỉ”. An Linh nhìn thẳng mặt anh ta, không hề kiêng dè gì mà đề nghị thẳng thắn.

“Đương nhiên, cô cứ nói đi”. Nhậm Hiền tỏ vẻ thân sĩ, không có ý kiến gì đối với đề nghị của An Linh cả.

“Ok, vậy tôi nói thẳng nhé, tôi không đồng ý”. An Linh cầm ly cooffee, mỉm cười nhìn anh ta, sau đó chậm chậm nhắm nháp hương vị nồng nàn của loại thức uống tao nhã này.

Nhậm Hiền không hề tức giận bởi câu nói của An Linh, anh ta cũng đang uống một ngụm cooffee, hai mắt nhìn An Linh không chớp, con ngươi sâu thẳm khiến người khác không thể nào biết được anh ta đang suy nghĩ điều gì.

“Cô không đồng ý cũng là điều hiển nhiên thôi, tôi có thể hiểu được”.

Đúng lúc này phục vụ mang món ăn lên, anh ta dừng lại, không nói tiếp nữa. Sau đó hai người đều chăm chú ăn món ăn của mình. An Linh không có tâm trạng ăn uống, cô không thể hiểu được phản ứng của Nhậm Hiền là có ý gì, chẳng lẽ anh ta lại đồng ý dễ dàng như vậy, hay bị cô từ chối làm tổn thương lòng tự trọng rồi.

An Linh đang ăn món salad của mình, hương vị không tệ nhưng cô lại không hề thích cà chua trong đó, vị lợ lợ thật là khó ăn. Nhậm Hiền nhìn hành động gầy gầy cà chua sang một bên của cô, chỉ khẽ cười nhẹ, anh ta chậm rãi nói:

“An Mai Mai cũng không thích ăn cà chua như cô vậy”.

An Linh giật mình bởi câu nói tưởng như vô tình của anh ta, Mai Mai không chỉ là ghét, mà có thể nói là có mối hận đối với cà chua, chị ấy chỉ cần nhìn thấy nó là đã không muốn ăn bất cứ thứ gì khác. Thế nhưng Mai Mai che dấu điều này rất tốt, ngoài cô ra, ngay cả ba mẹ chị ấy cũng không biết được bí mật này. Những đứa trẻ nhà giàu ngay từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, chúng không được phép thể hiện cái tôi của bản thân quá lớn, mà lúc nào cũng phải tỏ hiểu chuyện để người lớn không phải phiền lòng. An Mai Mai chưa bao giờ thể hiện trước mặt người khác là chị ấy ghét hay thích một thứ gì cả, cà chua chỉ là một trong số đó, chị ấy dường như luôn hành xử theo khuôn phép chung của xã hội thượng lưu mà bỏ quên cá tính của chính mình. Vấn đề là An Mai Mai luôn che dấu bao nhiêu năm như vậy, tại sao Nhậm Hiền lại biết chứ.

An Linh không hề lo lắng, chuyện An Mai Mai không thích cà chua cho dù có nói cho cả thế giới biết cũng chẳng sao cả, nhưng cô sợ anh ta còn biết nhiều hơn thế nữa, có những bí mật mà chị của cô không thể nào để người khác biết được. Con người này quá đáng sợ, anh ta bằng cách nào có thể biết được chính xác An Mai Mai ghét thứ gì như vậy chứ, phải biết rằng trước mặt mọi người, An Mai Mai vẫn ăn cà chua như bình thường, không giống cô, thể hiện rõ ra nét mặt.

An Linh nhìn nụ cười lịch sự của Nhậm Hiền mà chỉ muốn xé nát mặt nạ của anh ta xuống, anh ta với An Chu Nhi hợp nhau như vậy sao không đến với nhau luôn đi, kéo cô vào làm cái gì chứ. An Linh cười lạnh mộ tiếng, cô buồn bã, không tài nào có thể tiếp tục ăn với anh ta nữa.

“Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị sao”. Anh ta tỏ vẻ quan tâm hỏi.

“Xin lỗi, tôi no rồi, anh cứ ăn tiếp đi”.

An Linh chán ngán nhìn anh ta, rốt cuộc anh ta nói với cô câu lúc này là có ý gì chứ.

Cô đang đau đầu suy nghĩ thì đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên ngay trên đỉnh đầu mình.

“Tiểu Linh, em cũng đi ăn ở đây sao, trùng hợp thật đấy!”

Tần Nam, anh đang làm gì ở đây vậy chứ. An Linh tròn mắt nhìn anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, xem ánh mắt thù địch của Nhậm Hiền như không khí.

Tần Nam đưa mắt nhìn phần ăn của An Linh mới ăn có một chút, miệng không ngừng trách móc cô:

“Sao em ăn ít như vậy, càng ngày càng gầy rồi đó, có biết không hả”.

An Linh không hiểu anh muốn làm gì, phản ứng có phần hơi chậm một nhịp. Chưa kịp định thần lại thì Tần Nam đã cầm nĩa, ăn tiếp phần salad cô bỏ lại lúc này.

Dường như cảm thấy ánh mắt kỳ quái của An Linh và Nhậm Hiền đang nhìn mình, Tần Nam xem như không có chuyện gì, nói năng vô cùng lưu loát.

“Bỏ đồ ăn là không nên, tôi ăn giúp cô ấy”.

Xem như đang giải thích với Nhậm Hiền. Hành động của anh tự nhiên giống như đây không phải lần đầu tiên anh giúp An Linh giải quyết đồ ăn thừa của cô vậy. An Linh bĩu môi, liếc xéo Tần Nam, không biết anh lại có quỷ kế gì đây.

Nhậm Hiền từ nãy đến giờ vẫn không hề lên tiếng, anh ta chỉ lặng lẽ dùng bữa, dường như không hề để tâm đến việc Tần Nam dường đột xuất hiện ở đây vậy.

“Sao em không gọi điện cho anh đến đón, chỗ này khó bắt xe lắm, em định về bằng cách nào chứ?”.

“Em định đi bộ một đoạn, qua bên kia cầu thì sẽ có xe thôi”. An Linh ấp úng trả lời, sao đột nhiên anh lại hỏi câu này chứ.

“Em mà cũng chịu đi bộ sao”. Tần Nam ném cho An Linh ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Đương nhiên, anh đừng xem thường em như thế chứ”. An Linh hơi bất mãn cãi lại, cô dùng tay nhéo mạnh vào eo Tần Nam xem như trừng phạt anh làm cô mất mặt.

Hai người bọn họ cứ anh một câu, em một câu nói chuyện lung tung, bất giác cách ngăn Nhậm Hiền ra khỏi bầu không khí chung hài hòa giữa bọn họ.

Mặc dù Tần Nam không thể hiện hành động thân mật gì, nhưng từng lời nói cử chỉ của anh từ đầu đến giờ đều cho thấy sự ăn ý không dễ gì có được giữa hai người bình thường. Nhậm Hiền không phải tên ngốc, tại sao Tần Nam đột nhiên xuất hiện ở đây, nếu không phải là An Linh có tính toán trước thì nhất định là Tần Nam có ý đồ khác rồi. Xem ra cuộc hôn nhân này sẽ không thể nào diễn ra một cách dễ dàng rồi.

“Xin lỗi, nãy giờ tôi mãi nói chuyện với Tiểu Linh quá, nên quên mất anh”. Tần Nam tỏ vẻ có lỗi với Nhậm Hiền.

“Không sao, tôi không để ý”. Nhậm Hiền nhàn nhạt trả lời.

“Sao có thể như vậy được, bữa ăn này để tôi mời đi. Xem như tôi với An Linh tạ lỗi cùng anh”.

Nghe đến đây Nhậm Hiền tối sầm mặt, anh ta nắm chặt bàn tay đang cầm nĩa, cố gắng trấn định lại. Chưa gì An Linh đã vội vã đem Tần Nam giới thiệu với anh, hàm ý ở trong đó không cần nói cũng biết, rõ ràng là để anh biết khó mà lui. Xem ra cần phải để An Mai Mai thể hiện tác dụng của cô ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Xe vẫn chạy như bay trên đường cao tốc, trợ lý lén liếc nhìn ông chủ của mình qua kính chiếu hậu. Hôm nay vốn phải tham dự một hội nghị quan trọng ở Thượng Hải, thế nhưng ông chủ lại dời lịch trình sang ngày hôm sau. Làm việc với nhau bao nhiêu năm, lần đầu tiên anh thấy tổng giám đốc của mình làm như vậy, mọi kế hoạch đều được lên từ trước, có rất ít chuyện có thể ảnh hưởng đến lịch làm việc của một người bận rộn như ông ấy.

Nhậm Hiền nhắm mắt dưỡng thần, anh cần yên tĩnh một chút để suy ngẫm mọi chuyện. Anh nhất định phải cưới bằng được An Linh, nhưng xem ra chuyện này bây giờ không còn dễ dàng nữa rồi. Một mình An Linh đã khó, lại thêm Tần Nam nữa thì anh cần phải dốc toàn lực mà ứng phó rồi.

Tần Nam, tại sao anh ta lại xuất hiện trong lúc này chứ.

“Gọi điện thoại cho phía bên Pháp giúp tôi”.

“Dạ...”. Trợ lý hơi bất ngờ khi ông chủ đột ngột lên tiếng, phải mất một lúc anh ta mới hoàn hồn, nhanh chóng cầm điện thoại làm theo lệnh.

“An Linh, bản thảo, bản thảo, chị phải nhắc em bao nhiêu lần nữa hả”. Trần Chi như muốn hét lên trong điện thoại.

Khi nhìn thấy tên người gọi là bên nhà xuất bản, An Linh đã biết chuyện gì xảy ra rồi, cô định không bắt máy, nhưng suy nghĩ lại, chết sớm siêu sinh sớm, có gì mà phải sợ chứ:

“Chị cứ bình tĩnh, bình tĩnh một chút đi nào. Em dịch sắp xong rồi, nhất định trong tối nay sẽ gửi cho chị”. An Linh nói một hồi dài, mục đích chính là để Trần Chi bên kia đầu dây an tĩnh lại.

“Em không lừa chị đấy chứ, sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy”. Trần Chi hơi nghi ngờ hỏi lại.

“Tối nay cho dù phải làm việc không ngừng nghỉ thì em cũng nhất định sẽ gửi bài cho chị”. An Linh không ngừng cam kết, hứa hẹn bằng cả trái tim.

“Được rồi, chờ bài của em, đừng có thất hứa với chị đấy”. Trần Chi đạt được mục đích, nhanh chóng cúp máy.

An Linh chán ngán nhìn màn hình laptop, còn nhiều tài liệu như vậy, dịch đến khi nào mới xong cơ chứ. Hai tay cô lướt nhanh trên bàn phím, cổ gồng lao động miệt mài mặc dù trong đầu đang than thân trách phận.

Vừa tập trung làm việc chưa được bao lâu, máy tính thông báo có mail mới đến. An Linh nhìn địa chỉ mail, là của văn phòng thám tử. Cô đưa con chuột chỉ vào tiêu đề mail, phân vân không biết có nên mở ra hay không. Chuyện hôn nhân với Nhậm Hiền còn đang làm cô phiền muộn chết, lại thêm quá khứ của Từ Từ Nam nữa thì chi bằng cô quay lại Mỹ sống đời bình yên còn hơn.

An Linh kiên quyết xem như không thấy, quay trở lại tiếp tục dịch văn bản.

Năm phút.

Mười phút.

Mười lăm phút.

Không thể nào chịu đựng được nữa, An Linh kiên quyết đóng tài liệu đang dịch lại, mở bức mail từ văn phòng thám tử lên xem. Tài liệu lần trước họ đưa cho cô còn nhiều thiếu sót nên An Linh đã nhờ họ tìm hiểu thêm, chủ yếu tập trung vào thời điểm cô bị bắt cóc năm xưa.

Tài liệu chỉ có vài trang, An Linh nhanh chóng xem hết, đến dòng cuối cùng là lời nhấn riêng của văn phòng thám tử.

“12 giờ trưa nay, Từ Từ Nam sẽ đi máy bay đến Thượng Hải công tác”.

An Linh nhìn dòng chữ kia, cô cảm thấy hơi bất ngờ. Một nhân viên bảo kê bình thường lại đi đến Thượng Hải để công tác sao, chẳng lẽ ngành này bây giờ cũng chuyên nghiệp như vậy.

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn 9 giờ sáng một chút, cô ngay lập tức lên mạng, đặt chuyến bay 12 giờ đến Thượng Hải. Lo liệu xong mọi chuyện, An Linh vội vàng thu dọn hành lý, cô chỉ đi vài ngày nên cũng không mất nhiều thời gian chuẩn bị.

Lúc khóa cửa, An Linh mới nghĩ đến Tần Nam, mình đi đột ngột như vậy không biết có nên báo trước cho anh một tiếng không. Cô lấy điện thoại ra, do dự một lúc vẫn quyết định cất vào. Để khi nào xuống máy bay báo cho anh cũng được, dù sao cũng chỉ có vài ngày thôi mà.

An Linh nhanh chóng ra khỏi chung cư, có vẻ như cô đi nhanh quá, nên không phát hiện ra có một người đứng ở bên kia đường vẫn chú ý nhìn cô từ nãy đến giờ.

An Linh vừa đi khỏi thì người đó cũng ngay lập tức đi về phía căn hộ của An Linh.

An Nghĩa Thành nhìn bản thảo mà thư ký đưa lên. Tình hình tài chính dạo này của An Thị không tốt cho lắm, tiếp tục tham gia thêm một dự án khác rõ ràng là điều không nên trong lúc này. Khu chung cư mới đang xây, còn chưa được đưa vào khai thác, sắp tới tập đoàn chắc chắn sẽ phải mất rất nhiều tiền cho việc quảng bá khu căn hộ mẫu, thế nhưng dự án mà thư ký vừa mới đưa lên cho ông xem thực sự rất hấp dẫn.

Thành phố đang triển khai chủ trương khai phá khu vực phía Nam ngoại thành, nơi đây cảnh đẹp hữu tình, phát triển du lịch nghỉ dưỡng nhất định sẽ mang lại lợi nhuận rất cao. Thế nhưng để có thể làm được điều đó lại cần có tiền, đây lại cũng chính là thứ mà ông ta đang thiếu.

An Nghĩa Thành suy nghĩ rất lâu, đây vốn là dự án thuộc công ty Kiến Thụy, chẳng qua là bên họ đang cần người hợp tác triển khai giai đoạn đầu của dự án. Chỉ cần chung tay làm tốt giai đoạn đầu thì những bước tiếp theo chắc chắn họ vẫn sẽ hợp tác với ông. Thế nhưng điều kiện họ đưa ra lại khiến ông phải suy nghĩ, góp 30% tiền thi công công trình, đây không phải là con số nhỏ.

“Tổng giám đốc, người đại diện của Kiến Thụy đã đến, đang chờ ngài trong phòng họp”. Thư ký lên tiếng thông báo với An Nghĩa Thành.

An Nghĩa Thành ngay lập tức đến phòng họp, đây là một món mồi béo bở, ông không muốn bỏ lỡ vào tay kẻ khác.

Tần Nam xoay xoay ly coffe trong tay, miệng mỉm cười nhìn An Nghĩa Thành trước mặt. Anh không tài nào hiểu nổi, người như ông ta tại sao lại có thể là cha của An Linh được, hai người bọn họ, ngoại trừ cùng mang họ An ra thì chẳng có điểm chung nào khác.

“An tổng, ông đã suy nghĩ kỹ chưa”.

Giọng anh trầm trầm vang lên, không nhanh không chậm nhưng lại khiến cho An Nghĩa Thành không tài nào tập trung được. Người thanh niên này ông chưa từng gặp bao giờ, nhưng cách nói chuyện, phong thái khiến ông không thể nào xem thường được. Ông không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ người mà ông không thể nắm rõ, chàng trai này vừa hay chính là người như vậy. Từ lúc bước vào phòng họp, anh ta đều mỉm cười thân thiện, thế nhưng từng câu nói ra lại như ép ông vào đường cùng, suy nghĩ biến ảo khôn lường khiến người đối diện như ông không theo kịp được tốc độ suy nghĩ của anh ta. Chính vì thế ông giống như đang rơi vào ma trận. An Nghĩa Thành day day trán, ông suy nghĩ rất lâu rồi lên tiếng:

“Dự án này thực sự rất hấp dẫn, thế nhưng tài chính của An Thị hiện giờ cần phải xem xét lại một chút. Tôi cần thương lượng lại với các cổ đông, có thể hẹn hôm khác trả lời cậu được không”.

“Tất nhiên là được rồi. Chỉ có điều hôm khác mà ngài nói là ngày nào vậy”. Tần Nam muốn có một câu trả lời chắc chắn trong chuyện này.

“Ngày mai, tôi nhất định sẽ liên lạc với cậu”. An Nghĩa Thành cắn răng đưa ra quyết định.

Tần Nam hài lòng nhận được câu trả lời như mong muốn, nhanh chóng đứng dậy cáo từ. Dù sao nói chuyện với ông ta càng khiến anh thêm chán ghét mà thôi. Để xem từ hôm nay đến ngày mai, con cáo già này sẽ nghĩ ra biện pháp gì hay ho, không phải là lại bán con gái nữa đây chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Em đang ở đâu vậy, sao anh nhấn chuông mà không có ai ở nhà hết”.

Tần Nam hỏi An Linh, chẳng phải cô nói là hôm nay phải chăm chỉ dịch tài liệu cho xong hay sao.

“Em..”. An Linh hơi ngập ngừng, hồi nãy xuống máy bay cô quên mất, không gọi điện cho anh, bây giờ xin lỗi không biết có còn kịp không nữa.

“Nói thật đi, em đang lang thang ở đâu hả?”. Nghe giọng điệu áp úng của cô, không cần nghĩ nhiều Tần Nam cũng đoán được, chắc cô lại nổi hứng đi đâu đó rồi.

“Em nói anh không được giận em đâu đấy”. An Linh tranh thủ cò kè mặc cả với anh.

“Em lại còn trả giá với anh nữa cơ đấy”. Cô bé này càng ngày càng không sợ anh nữa rồi.

“Em đang ở Thượng Hải, chỉ đi vài ngày là về thôi, anh ở nhà chờ em nhé”. An Linh cười hi hi mong anh thứ tội.

“Sao đột nhiên lại đi Thượng Hải?”. Tần Nam hơi thắc mắc, cô không phải kiểu người tự nhiên lại nổi hứng đi chơi xa đến như vậy.

“Em..đi chơi một vài ngày cho thoải mái thôi mà”. Cô cố dùng giọng nũng nịu hồng hồng lấp liếm qua chuyện.

“An Linh, anh đã từng nói với em điều này chưa?”.

“Hà, điều gì cơ?”. Sao tự nhiên anh lại chuyển chủ đề vậy.

“Em đừng bao giờ nói dối anh, bản lĩnh của em còn chưa đủ đâu, mau khai thật xem nào, nhanh nhanh lên anh còn tha thứ cho em được”. Tần Nam vừa cười vừa uy hiếp cô, gan ngày càng to hơn rồi đấy.

“...”

An Linh vẫn tiếp tục im lặng.

“Tiểu Linh Linh”. Tần Nam tiếp tục dụ dỗ, giọng anh nghe đến là đáng thương và tội nghiệp khiến An Linh càng thêm mềm lòng.

“...”

Cô vẫn không lên tiếng.

“Chẳng phải em đã hứa sẽ không giấu anh bất cứ chuyện gì sao”.

“Chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi mà, em không muốn anh lo lắng”. An Linh đáng thương gần như muốn khóc, anh càng như vậy cảm giác tội lỗi trong cô càng lớn thêm.

“Em như vậy bảo anh sao yên tâm được. Em không cần nói với anh mọi chuyện đâu, dạo này anh cũng rảnh, hay là anh bay đến Thượng Hải với em nhé, có được không”.

“Không cần đâu, em chỉ đi vài ngày thôi mà, thật đấy”. Cô thật sự không muốn phiền anh như vậy.

“Đừng rồi, chỉ vài ngày thôi mà nên em không phải lo sẽ làm phiền anh đâu. Đợi anh đến nhé, baby”.

Tần Nam nói xong cúp điện thoại luôn, tránh An Linh lại năn nỉ ỉ ôi, khiến anh mềm lòng. Thông tin từ Mike cho biết, hôm nay Từ Từ Nam cũng đến Thượng Hải, ngàn vạn lần đừng có liên quan đến An Linh, đây là điều khiến anh lo lắng nhất. Đáng ra anh phải phát hiện ra điều này từ sớm, cô cũng nhờ người điều tra Từ Từ Nam, không lý nào lại không biết việc hắn ta đến Thượng Hải được.

An Linh bủn rủn, xem ra phải đợi anh đến rồi. Dù sao việc cô đến đây chủ yếu là do kích động nhất thời, chính bản thân cô cũng không biết được mình đến đây để làm gì. Theo dõi Từ Từ Nam sao, cô còn chưa có bản lĩnh đó, tìm hiểu mục đích anh ta đến đây làm gì cũng không phải chuyện đơn giản, một mình cô không thể giải quyết được. Lúc xuống sân bay, An Linh thấy Từ Từ Nam lên một chiếc xe đưa rước của khách sạn này nên mới có tình đặt phòng ở khách sạn giống anh ta. Cô cũng không biết việc này có tác dụng gì không, nhưng chí ít thì làm như vậy cũng khiến cô bình tâm hơn là ngồi ở nhà một mình.

An Linh chán nản mở laptop, cố gắng tập trung dịch số tài liệu còn lại.

Dịch được một lát cô lại thấy đói bụng. An Linh đi vội quá nên chưa kịp ăn trưa, bây giờ cũng gần đến bữa tối rồi nên cô quyết định gấp máy lại, đi xung quanh tìm cái gì đó ăn tạm. Lát nữa Tần Nam đến, cô sẽ cùng anh đi ăn khuya luôn một thể.

Khách sạn này là một trong những khách sạn cao cấp nhất của Thượng Hải, dịch vụ vô cùng tốt. An Linh vừa đi đến đại sảnh là ngay lập tức có nhân viên phục vụ tiến lại hỏi xem cô cần gì không. Suy nghĩ một lát An Linh quyết định kêu một bát mì, ăn ở khách sạn luôn cho tiện, lát nữa cô còn phải tranh thủ dịch tài liệu tiếp nữa.

Cô chọn một bàn ngồi gần cửa sổ, trời bên ngoài đang mưa, cô vừa ngắm cảnh phố phường vừa suy nghĩ lung tung. Có lúc cuộc sống bên ngoài thật bình yên quá đấy, cho dù chuyện gì đang xảy ra đi trong nữa, thì mưa vẫn cứ rơi, ngày mai trời lại sáng, và vẫn còn bao nhiêu con người hạnh phúc ngoài kia, bình tâm cảm ô đi dưới mưa, vô tư chuyện trò vui vẻ.

“Trùng hợp thật đấy, cô cũng đến đây chơi hả”. Một giọng nam trầm ấm vang lên bên tai cô.

An Linh hơi bất ngờ ngẩng đầu lên, đúng là trái đất tròn mà, mới hôm qua gặp anh ta xong, hôm nay lại có dịp điểm ngộ tiếp, tần suất như vậy có phải hơi cao quá rồi hay không.

“Anh Nhậm đến đây công tác sao”. An Linh cố giọng cười xã giao với anh ta.

Nhậm Hiền cũng không hề khách khí, ngồi xuống luôn chiếc ghế đối diện với cô. Hai mắt anh ta hơi nheo lại, nhìn An Linh đầy thắc mắc. Dù sao thì cô không có việc gì làm chạy đến Thượng Hải chơi cũng không phải là không thể, thế nhưng sao lại trùng hợp vào dịp này như vậy chứ. Thật sự là tình cờ thôi sao.

Đúng lúc đó phục vụ mang đồ ăn lên, An Linh cũng không thèm nhìn anh ta nữa, chăm chú thưởng thức mỳ của mình. Món ăn cũng chẳng phải cao lương mỹ vị gì nhưng An Linh lại ăn liên tục một mạch không hề ngẩng đầu lên, ý tứ ở trong đó không cần nói cũng biết. Thế nhưng Nhậm Hiền lại xem như không hiểu, An Linh ăn mỳ của cô, còn anh thì chỉ chăm chú nhìn cô gái trước mặt này không hề chớp mắt.

Bị người ta nhìn như thế cũng chẳng phải chuyện vui về gì, An Linh thực sự không chịu được nữa, cô nói thẳng với anh ta luôn.

“Hôm nay anh lại rảnh rồi ngồi đây chơi như vậy sao?”. Giọng điệu mỉa mai không thềm che giấu.

“Tôi rảnh, cô cứ ăn tự nhiên đi, đừng ngại”. Anh ta nhàn nhạt trả lời.

An Linh tức muốn điên lên, loại người này sao mềm rắn đều không ưa vậy.

“Vây xin lỗi, anh có thể qua bàn khác ngồi được không, tôi còn có bạn đang đến”. Cô mặt không chút cảm xúc nói thẳng với anh ta, mặc dù hơi phũ phàng một chút nhưng còn đỡ hơn là nói xa nói gần mà anh ta lại làm như không hiểu.

“Không sao, khi nào bạn cô đến tôi sẽ nhường chỗ”. Nhậm Hiền tỏ ra không phiền, nói với cô như là mình đang làm điều đúng đắn lắm vậy.

Bây giờ còn sớm, chắc chắn Tần Nam chưa xuống máy bay nữa, bảo cô đi đâu tìm người bạn không có thật kia bây giờ. Thế nhưng thế diện lại không thể mất, An Linh sống chết không chịu bỏ cuộc giữa chừng, lấy điện thoại gọi cho Tần Nam, mặc dù biết anh không thể nào nghe máy lúc này.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Nhậm Hiền, cuộc điện thoại của An Linh đã gọi đi một lúc rồi mà vẫn chưa thấy người đầu dây bên kia bắt máy. An Linh đang chán nản định cúp máy thì giọng nói của Tần Nam vang lên bên tai cô.

An Linh không tin nhìn điện thoại, vẫn chưa kết nối mà, vậy giọng nói kia từ đâu mà ra cơ chứ.

Cô vội ngẩng đầu lên, Tần Nam đang tươi cười rạng rỡ như nắng mùa xuân, nhìn cô dạt dào tình cảm. Bình thường mấy khi anh chịu khó diễn như vậy, hôm nay chín phần là nhờ sự có mặt của Nhậm Hiền nên anh mới nhập tâm như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

An Linh bất ngờ vì sự có mặt của anh, xong cũng nhanh chóng kiềm chế niềm vui trong lòng lại, biểu hiện rõ ràng trước mặt người ngoài quá cũng không nên. Thế nhưng hai mắt cô sáng rỡ, miệng cười tươi như hoa nở, từ khi Tần Nam xuất hiện thì cô không tài nào rời mắt khỏi anh nổi, tất cả những biểu hiện đó đều khiến hai người đàn ông ở đây hiểu ra khá nhiều điều.

Tần Nam để hành lý một bên, nhanh chóng kéo ghế ngồi cạnh An Linh. Cô vẫn như con chim nhỏ riu rít hỏi anh.

“Sao anh đến sớm vậy, em tưởng còn phải đợi một lúc lâu nữa chứ?”.

“Anh đi máy bay tư nhân”. Tần Nam cười cười nhìn cô nói.

“Phá cửa”. An Linh miệng thì lên án anh nhưng trong lòng lại ngọt ngào muốn chết, cô còn thầm cảm thấy may mắn khi anh có mặt kịp thời, nếu không thì một mình cô muốn đuổi Nhậm Hiền đi cũng không dễ chút nào.

“Còn không phải vì em sao, một mình chạy đến đây chơi làm gì chứ, khiến anh lo lắng muốn chết”.

Tần Nam làm sao không biết trong lòng cô bé này đang nghĩ gì cơ chứ, anh mà không xuất hiện, xem chừng cô cũng không dễ gì giải quyết cục diện trước mắt này đâu, trong lòng đang vui mừng nhảy múa tung tăng vậy mà còn làm bộ.

Bầu không khí ngọt ngào trước mặt khiến Nhậm Hiền có muốn giữ bình tĩnh cũng khó, hai người này hết lần này đến lần khác xem anh như không tồn tại, nếu anh còn im lặng nữa chắc họ cũng không nhìn đến anh luôn.

“An Linh, người quen của em sao?”. Nhậm Hiền thân thiết hỏi An Linh, cứ như hai người có mối quan hệ tốt lắm vậy.

Người mù cũng sẽ nhận ra cô và Tần Nam không phải bạn bè bình thường, huống chi con người tinh tế như Nhậm Hiền làm sao không thấy được điều này chứ, anh ta cố tình hỏi vậy chỉ là muốn thăm dò phản ứng của An Linh, xem cô có thực sự muốn công khai quan hệ với Tần Nam hay không thôi. Hiểu được điều này làm An Linh hơi bức mình, sao anh ta lại cứ thích xen vào chuyện của cô như vậy chứ.

Tần Nam không tỏ thái độ gì trước câu hỏi của Nhậm Hiền, chính anh cũng muốn biết An Linh đã sẵn sàng giới thiệu với mọi người về sự có mặt của anh hay chưa, thế nhưng anh lại không hề muốn ép cô làm điều đó. Tình cảm là điều khó nói trước, cô cần thời gian suy nghĩ càng cho thấy cô thực sự xem trọng mối quan hệ này, người trong cuộc như anh có thể ép buộc cô, nhưng Nhậm Hiền thì lấy tư cách gì mà tò mò đòi tư của An Linh như vậy.

An Linh vô cùng lúng túng, cô không biết trả lời như thế nào cho phải, không phải cô không muốn mọi người biết cô yêu Tần Nam, thế nhưng tại sao cô lại phải phí sức đi nói chuyện đó cho một người như Nhậm Hiền chứ, huống gì anh ta thông minh như vậy, nhìn sơ qua chắc chắn đã sớm biết hai người là loại quan hệ nào rồi.

Hai người đàn ông vẫn nhìn nhau, dường như không hề để ý phản ứng lúng túng của An Linh vào mắt.

“Xin chào anh, chúng ta đã gặp nhau ở nhà hàng lần trước, giới thiệu lại nhé, tôi là Tàn Nam, rất vui được biết anh”. Cuối cùng vẫn là Tàn Nam lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này.

Thái độ của anh nhiệt tình lại hòa nhã nên Nhậm Hiền cũng không tiện thể hiện điều gì thái quá. Anh ta cũng giới thiệu sơ qua, rồi sau đó giữ thái độ im lặng như lúc đầu.

Giữa lúc hai người đàn ông trên bàn ăn đều đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, An Linh lại lên tiếng.

“Anh ấy là bạn trai của tôi”.

Nhậm Hiền hơi bất ngờ. An Linh lại nhìn Tàn Nam, miệng cười càng tươi hơn nữa.

“Là tôi đang trả lời cho câu hỏi lúc nãy của anh”. Cô tốt bụng bổ sung thêm.

“Vậy sao, tôi là người đầu tiên biết được chuyện này nhỉ”. Nhậm Hiền thái độ vô cùng bình thản hỏi lại An Linh.

“Vì chúng tôi cảm thấy anh là người cần biết chuyện này nhất”. Tàn Nam lên tiếng thay An Linh trả lời, hy vọng anh ta sẽ hiểu ý của anh.

“Ồ, vậy là xem như không công bố rộng rãi sao”.

“Tôi không muốn chuyện đời tư bị người ta bàn ra tán vào, chuyện này chắc anh Nhậm hiểu rõ hơn chúng tôi chứ nhỉ”.

“Tôi cần phải hiểu gì cơ?”. Nhậm Hiền tỏ vẻ thắc mắc trước câu nói của Tàn Nam.

“À, vậy chắc tôi hiểu lầm rồi, tôi cứ nghĩ có một số chuyện Chu tiểu thư sẽ không tùy tiện nói”. Tàn Nam tỏ vẻ bưng bít, lời nói băng quơ nhưng lại khiến Nhậm Hiền khuôn mặt tối sầm nhìn anh đầy cảm hận.

(có ai còn nhớ Chu tiểu thư không, là cái bà xuất hiện lúc An Linh đi mua quần áo với An Mai Mai á).

Quầy bar trên tầng cao nhất của khách sạn, mọi người ra ra vào vào vô cùng tấp nập, trên sàn nhảy, vũ nữ đang không ngừng khuấy đảo bầu không khí ngày càng high theo tiếng nhạc của DJ.

Từ Từ Nam khẽ lách mình ra khỏi đám đông, anh ta nhanh chóng đi đến căn phòng phía cuối hành lang. Đưa cho nhân viên gác cửa một chiếc thẻ xác minh thân phận, một lúc sau cánh cửa cũng mở ra, anh ta biến mất hút về phía sau nhanh như một cơn gió.

Một chiếc thang máy đặt ở phía góc căn phòng, Từ Từ Nam nhập mật mã, thang máy nhanh chóng mở ra, anh ta nhấn một phím trong thang máy, ngay lập tức chiếc thang chuyển động, đưa anh ta xuống đến tầng hầm. Đây vốn là thang máy bí mật, người bên ngoài nhìn vào sẽ không thể nào biết được khách sạn này còn có một thang máy bố trí âm tường như vậy, anh ta cũng đến hôm nay mới được biết.

Xuống đến tầng hầm, thang máy vừa mở ra đã ngay lập tức có người tiến đến, lục soát toàn thân anh ta, sau đó mới dắt anh ta tiến vào một căn phòng khác nằm phía cuối hành lang.

Khi bước chân vào Từ Từ Nam mới biết thực ra căn phòng này được lắp đặt kính cả bốn phía xung quanh, người ngoài nhìn vào sẽ không thể nào thấy được khung cảnh bên trong, thế nhưng từ nơi đây lại có thể nhìn được tất cả những gì đang diễn ra bên ngoài.

Nhậm Hiền nhìn người thanh niên vừa bước vào, anh không hề lên tiếng, chỉ ra hiệu cho cậu ta ngồi xuống ghế phía trước mặt.

Từ Từ Nam vừa ngồi xuống, ngay lập tức có người đưa đến trước mặt anh ta một tờ giấy. Nội dung bên trong khiến Từ Từ Nam vô cùng hoang mang khó hiểu, nhưng khi nhìn đến tấm hình bên dưới, toàn thân anh ta cứng đờ, hai tay cố gắng lắm mới có thể cầm chắc tờ giấy trên tay.

Nhậm Hiền chăm chú quan sát biểu hiện trên gương mặt Từ Từ Nam, nỗi xúc động trên gương mặt anh ta hoàn toàn không thể thoát khỏi con mắt tinh tường của anh. Ly rượu trên tay Nhậm Hiền khẽ run, anh liếc mắt ra hiệu cho trợ lý bên cạnh, ngay lập tức có người tiến vào đưa Từ Từ Nam đi.

Xem ra không cần tra khảo cũng có thể biết được Từ Từ Nam chắc chắn có vai trò gì đó trong chuyện của An Linh năm xưa. Khó trách khỏi cả cô ấy và Tàn Nam đều cho người điều tra hẳn ta, chỉ có điều chuyện này xem ra không hề đơn giản như vậy. Một cậu nhóc tiểu học thì làm sao có gan gây ra chuyện lớn như vậy được, có người đứng đằng sau là chuyện hiển nhiên, nhưng mục đích thực sự là gì chứ? Có lẽ tên Tàn Nam kia cũng biết được điều này nên cho đến bây giờ mới không đánh rần động cỏ. Xem ra anh đã hiểu được vì sao anh ta lại vội vã chạy đến Thượng Hải với An Linh như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trời Thượng Hải lại mưa, mặc dù không lớn nhưng những giọt mưa bụi nhỏ bay bay trong không khí cũng khiến An Linh cảm thấy khó chịu. Thời tiết này làm An Linh lười biếng nằm chồm chán trên giường, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon mà thôi.

Tần Nam tắm xong, anh vừa bước ra là bắt gặp cô gái của mình đang nằm như một con mèo nhỏ, hai mắt lim dim thật hưởng thụ. Xem ra không hề nhớ gì đến tài liệu phải dịch trong hôm nay rồi. Anh cúi người cầm laptop mà cô đang đặt trên bàn trà, mang lại giường cho cô.

An Linh nghe tiếng bước chân, biết là anh đã tắm xong, cô hơi mở mắt ra nhìn anh, bức tranh mỹ nam còn chưa kịp thưởng thức thì đã bị anh dùng tay gõ gõ lên đầu. Cô tròn mắt nhìn anh, miệng oán thán.

“Đau”. Hai mắt to tròn long lanh vô cùng phối hợp, ai nhìn vào còn tưởng là anh hay bắt nạt cô lắm.

Tần Nam thầm cười trong lòng, anh dùng lực như thế nào chẳng lẽ lại không biết hay sao, vậy mà cô vẫn oai oái kêu đau như chuyện đúng rồi vậy. Thôi kệ, dù sao cô cũng nhỏ hơn anh nhiều tuổi, không chấp nhặt làm gì.

“Em dịch tài liệu xong chưa mà ngủ”.

Vừa nói anh vừa đưa laptop để lên giường cho cô.

An Linh nhìn thấy máy tính của mình thì cuộc đời lại tối tăm trở lại. Cho dù bây giờ bắt cô đi bộ dưới mưa còn hơn là ngồi đối mặt với bản thảo lúc này. Nghĩ nghĩ một lát, An Linh bèn nói.

“Anh có đói không, có muốn ăn khuya không”. Hai mắt đầy trông đợi nhìn Tần Nam.

“Anh có ăn trên máy bay rồi”.

An Linh bĩu môi nhìn anh, con người khô khan, không biết thưởng thức đặc sản địa phương là một trong những thú vui khi đi du lịch hay sao. An Linh thầm trách anh mà không hề nghĩ lại xem lý do vì sao mà cô bỏ nhà bỏ cửa kéo hành lý đến Thượng Hải.

Tần Nam nhìn gương mặt biểu cảm vô cùng phong phú của An Linh, không biết phải nói gì hơn, cô nghĩ gì đều viết hết lên mặt thế kia, chẳng trách lúc nhỏ bị hết người này đến người khác lừa. Anh thôi dài, nhìn bạn gái đang ủ rũ nằm kia, cuối cùng đành chịu thua nói:

“Em mau thay quần áo đi, anh dắt em đi ăn”.

Chỉ cần nghe đến đó, An Linh lập tức tươi tỉnh hẳn lên, không cần anh nhắc đến câu thứ hai, ngay lập tức mở valy tìm đồ đạc.

Cô vừa bước vào phòng tắm, Tần Nam bèn mở điện thoại lên, có một số chuyện anh muốn bàn bạc lại với Mike.

“Chuyện Từ Từ Nam sao rồi?”

“Hắn ta đã gặp Nhậm Hiền rồi, xem ra không chỉ mình cậu quan tâm đến quá khứ của Ann đâu”. Mike vừa rót rượu cho Lục Chí Canh ngồi bên cạnh, vừa nói chuyện điện thoại với Tần Nam.

“Có điều tra ra được chuyện gì không?”

“Không, Nhậm Hiền rất kín tiếng, hắn ta làm việc cẩn trọng, không để gì để lộ sơ hở đâu”.

“Cậu cứ tiếp tục theo dõi hắn ta, có chuyện gì thì báo cho mình. Còn nữa, mình muốn biết lịch trình của hắn khi ở Thượng Hải”. Tần Nam không muốn tiếp tục giáp mặt Nhậm Hiền, tốt nhất là tìm cách tránh xa thì hơn. Đường như An Linh không thoải mái khi tiếp xúc với anh ta.

“Còn có chuyện này nữa”. Mike hơi ngập ngừng.

“Chuyện gì?”

“Mình không biết có quan trọng không, nhưng cứ nói cho cậu thì hơn. An Mai Mai có người quen nào ở Pháp sao?”.

“An Mai Mai?”. Tần Nam hơi ngạc nhiên, rất hiếm khi An Linh kể với anh về người chị họ thân thiết này, thế nhưng thế lực của An gia chủ yếu tập trung trong nước, bà con họ hàng cũng chủ yếu là ở Bắc Kinh, chưa từng nghe nói có ai đang sinh sống ở nước ngoài. Có thể là họ hàng xa không chừng.

“Nhậm Hiền mấy hôm trước có liên lạc với một người đàn ông, người này hiện đang sinh sống ở một vùng quê nhỏ thuộc phía Nam nước Pháp. Mới đầu mình cũng không chú ý tin tức này, nhưng theo người của ta báo về thì đã từng nhìn thấy An Mai Mai đi chung với người đàn ông này một vài lần trước đó”.

Nghe được điều này khiến Tần Nam hơi nhúm mày, tại sao lại có liên quan tới An Mai Mai. An Mai Mai – Nhậm Hiền, rốt cuộc giữa bọn họ là gì. Nhậm

gia vốn rất phức tạp, ngoài mặt là kinh doanh lương thiện, nhưng sau lưng là cả một thế lực ngầm chống đỡ. Cho dù An Mai Mai là dâu nhà đó, thì cũng chưa chắc đã khiến Nhậm Hiền phải để mắt tới người em dâu này, hẳn ta bây giờ là người nắm quyền chính trong Nhậm gia, đến bà mẹ anh ta còn phải nhìn sắc mặt người con này mà sống, một An Mai Mai thì có ý nghĩa gì chứ.

Điện thoại đã cúp một lúc lâu nhưng Tần Nam vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao Nhậm Hiền lại tỏ ra đặc biệt quan tâm đến đời tư của An Mai Mai như vậy, không sớm không muộn, tại sao lại đúng lúc này?

“Anh đang nghĩ gì vậy, em đến mà cũng không phát hiện ra”.

An Linh đưa tay ôm lấy cổ anh, quan tâm hỏi thăm. Tần Nam bận rất nhiều việc, điều này An Linh biết, nhưng cô lại chẳng thể nào chia sẻ được với anh những chuyện đó, chỉ có thể thỉnh thoảng hỏi thăm, hoặc âm thầm quan sát tâm tình anh mà thôi.

Tần Nam khẽ hôn lên má cô, dịu dàng lấy thêm một chiếc áo khoác mỏng để lát nữa nếu lạnh thì cô có thể mặc vào, dù sao thì ngoài trời đang mưa lát phát, rất dễ bị cảm trong thời tiết này.

“Lấy áo khoác của anh đi”. An Linh với tay lấy chiếc áo đang vắt trên ghế sofa.

Tần Nam hơi ngần ngại, chiếc áo đó vừa dài vừa dày, bên ngoài chỉ mưa nhỏ thôi mà, có phải tuyết rơi trắng xóa đâu mà cô muốn mặc nó. Chưa kể đến với chiều cao của An Linh thì chiếc áo khoác đó đủ nuốt trọn cô rồi.

An Linh cười hi hi với anh. Cô luôn muốn được cùng anh đi trong cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông, nhưng mà bọn họ mới quen nhau chưa được bao lâu, mùa đông xem ra còn rất lâu mới tới. Thôi thì cùng nhau đi dưới mưa cũng lãng mạn vậy. Áo của anh vừa dài vừa rộng, có thể ôm luôn cả cô trong đó cũng không thành vấn đề. Thích thì thích như thế, nhưng An Linh thấy hơi ngại khi chủ động nói ra, mặc dù cô bị tư tưởng phóng khoáng của nước Mỹ dạy dỗ từ nhỏ, nhưng bản chất lại chưa đủ Tây hóa như người Mỹ thứ thiệt. Thôi thì cứ mang cái áo này theo rồi tùy cơ ứng biến vậy.

An Linh như con mèo nhỏ được lợi, ôm lấy cánh tay Tần Nam vui vẻ ra khỏi khách sạn.

Tần Nam nhìn bạn gái mình muốn đi ra ngoài như vậy, cũng không đành lòng làm cô mất hứng. Ban đầu anh chỉ định đi ăn ở gần khu vực này thôi, nhưng sau cùng lại đổi ý, kéo An Linh đến một khu ẩm thực khá nổi tiếng của Thượng Hải. Dù sao thì hai người họ có mấy khi được ra ngoài chơi thoải mái như vậy, tận hưởng một chút cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Khu phố ẩm thực quá tuyệt vời làm An Linh hoa cả mắt, cái gì cô cũng muốn ăn khiến Tần Nam tròn mắt ngạc nhiên. Từ lâu anh đã biết cô rất có tâm hồn ăn uống, nhưng đến mức này thì anh quả thật không dám tưởng tượng. Trên tay An Linh đang cầm một que kem hoa quả, thế nhưng cô vẫn đưa tầm mắt nhìn xung quanh một lượt, xem mình có bỏ lỡ món ngon nào không.

Nhìn cô như trẻ con ba tuổi khi thấy đồ ăn ngon khiến Tần Nam cười mãi không thôi, bạn gái anh đây ư, cô có thật là hai mươi hai tuổi rồi không, người ngoài nhìn vào có khi lại tưởng cô là học sinh cấp ba cũng nên.

Hai người đi ngang qua một gian hàng nhỏ nằm trong hẻm, người đứng xếp hàng rất đông khiến An Linh thấy tò mò, cô kéo tay Tần Nam vào xem thử, có lẽ ở đây là cửa hàng nổi tiếng không chừng, dù sao thì nhiều người muốn vào ăn như vậy mà. Nhìn một hàng dài trước mặt, Tần Nam kêu An Linh đứng qua một bên, để anh xếp hàng cho, cô đang ăn kem nên không tiện lắm. Thấy vậy An Linh bèn đi ra bên ngoài, vừa ăn tiếp kem của mình, vừa đợi anh.

Kem ở đây rất ngon, ngọt lịm vị sữa nhưng lại không hề ngán, bánh ốc quế giòn tan thơm phức, An Linh liếm một miếng kem, lại cắn thêm chút bánh quế, hương vị ngọt lành đọng lại trên đầu lưỡi khiến cô vô cùng hưởng thụ. Ở đây là khu ẩm thực, rất nhiều người đều cầm đồ ăn trên tay, vừa đi vừa thưởng thức nên dáng vẻ của An Linh cũng không khác người lắm, trái lại nhìn Tần Nam quần áo đẹp đẽ đứng giữa đám người chờ xếp hàng mới khiến người ta chú ý.

An Linh vừa nhìn anh ở phía xa vừa ăn kem, cô hơi lơ đãng nên có một người chạy vụt về phía mình mà không hề để ý. Hắn ta là một người đàn ông, khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, mặc bộ quần áo lao động, trên tay đang cầm một cái balo màu đen. Có vẻ như ông ta đang vội nên mới va phải người An Linh, cái balo trên tay cũng rơi xuống đất. Cây kem cũng rơi xuống theo, còn bắn một chút vào áo người đàn ông kia, An Linh vội vàng xin lỗi:

“Xin lỗi, ông không sao chứ ạ?”

Cô vừa nói vừa cúi xuống, muốn nhặt chiếc balo lên giúp ông ta, nhưng người đàn ông kia lại nhanh hơn cô một bước, hẳn ta không nói gì, giật mạnh lấy chiếc balo trên tay An Linh, còn không thèm nhìn cô lấy một cái.

Thái độ của đối phương khiến An Linh hơi bất ngờ, dù sao thì lỗi cũng không phải ở phía cô, cô chỉ xin lỗi vì lịch sự mà thôi, thế nhưng ông ta lại tỏ ra

không muốn nhiều lời, giống như người muốn dây dưa là An Linh vậy. Lúc ông ta đưa tay giằng lấy chiếc balo từ phía An Linh, lực dùng hơi mạnh, cộng thêm động tác khá là nhanh khiến cho một bên cánh tay áo của ông ta bị vền lên cao. Do tiếp xúc ở khoảng cách gần nên An Linh nhìn thấy rõ. Trên cánh tay đen đúa của ông ta có một vết xăm hình chiếc dây thừng bện lại với nhau. Cô từng sờ trong giấy lát, toàn thân bỗng chốc lạnh như băng, người có hình xăm trên đời này rất nhiều, nhưng cô chưa từng gặp bất cứ ai có vết xăm dây thừng như vậy, trừ kẻ năm xưa đó.

Người đàn ông sau khi lấy lại chiếc balo thì ngay lập tức rời đi, đến lúc này An Linh mới hoàn hồn, cô vội gọi ông ta lại.

“Ông ơi, xin lỗi cho tôi hỏi một chút”. Giọng cô hơi run, dường như bị nuốt chửng giữa cái ồn ào tấp nập của khu phố ẩm thực.

Không biết ông ta có nghe thấy không, chỉ khựng người lại nhìn An Linh một cái rồi quay đầu đi vào giữa biển người trước mặt. An Linh vội vàng đuổi theo, nhưng cô mới chạy được hai bước đã bị Tần Nam tóm lại.

“Bảo em đứng một chỗ đợi anh mà, sao lại chạy loạn như vậy”.

Tần Nam đã quay trở lại, trên tay cầm một túi hạt dẻ thơm phức, anh đưa nó cho An Linh, miệng không ngừng trách móc. Lúc này khi quay lại không thấy An Linh đâu, tìm anh như hẫng một nhịp, cũng may anh rất nhanh đã tìm thấy cô rồi, nếu không thì không biết anh sẽ làm ra chuyện gì kinh khủng nữa.

Giáo huấn An Linh một hồi, anh mới phát hiện ra phản ứng của cô có chút kỳ lạ, không một lời phản bác, im lặng đến đáng sợ. Về mặt cô hơi tái, còn có một tảng mồ hôi trên trán, trời Thượng Hải vừa mới mưa xong, anh sợ cô không khỏe nên vội vàng đặt tay lên trán cô đo nhiệt độ.

An Linh gạt tay anh qua một bên, khẽ nói nhỏ:

“Em không sao”.

“Sao tự nhiên lại im lặng như vậy, còn chảy cả mồ hôi nữa này”. Tần Nam quan tâm hỏi cô, anh chú ý từng biểu hiện rất nhỏ trên mặt cô, muốn từ đó tìm ra chút manh mối. Cô có chuyện gì cũng không chịu chủ động nói với anh thế nên Tần Nam luôn cảm thấy lo lắng.

Câu trả lời đã lên đến miệng, thế nhưng An Linh chợt dừng lại. Cô suy nghĩ một chút rồi quyết định nói thật với anh.

“Em có kể với anh về chuyện em bị bắt cóc hồi nhỏ rồi phải không”.

Tần Nam im lặng ôm bà vai cô, dắt An Linh đi về một hướng khác ít người hơn, không cắt ngang câu chuyện của cô vì anh biết trọng tâm còn ở phía sau kia kia.

“Hồi đó em rất hoảng sợ, nên đã không nói hết mọi chuyện với cảnh sát. Thực sự lúc bị bắt cóc, em có nhìn thấy mặt một tên trong số bọn họ. Chuyện dài lắm, cũng đã qua nhiều năm rồi, mọi thứ cũng dần trở nên mơ hồ, nhưng em còn nhớ rất rõ trên tay của kẻ đó có hình xăm chiếc dây thừng bện lại với nhau”.

Bầu trời lại bắt đầu mưa, cơn mưa bụi bay bay làm không khí càng thêm phần lạnh lẽo, An Linh khẽ rúc vào người anh cho ấm, giọng cô vẫn đều đều, so với xúc động lúc này thì đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Vừa rồi em mới nhìn thấy một người như vậy, hấn ta va vào em, em nhìn rất rõ, trên tay hấn cũng có một hình xăm như vậy. Lúc ấy em hơi xúc động, bây giờ nghĩ lại thì có khi chỉ là người giống người mà thôi, mấy chục năm rồi đã không gặp, làm sao mà có thể tình cờ nhìn thấy hấn trên đường được chứ”.

Cô cười nhẹ, tiếng cười khô khan nhưng Tần Nam hiểu, trong lòng cô chắc chắn không bình tĩnh được như vẻ bề ngoài. Cô bé này chỉ một chút chuyện vặt vãnh cũng có thể núng nịu với anh, thế nhưng càng những chuyện quan trọng thì cô lại càng tỏ vẻ như không có chuyện gì, chỉ một mình bản thân tự giải quyết. Không biết anh phải mất bao nhiêu thời gian, để cô có thể hiểu một điều rằng cô không hề cô đơn trong cuộc đời này nữa. Hai mươi hai năm qua đã là quá đủ rồi, một người như cô xứng đáng với những điều tốt hơn nữa.

“An Linh, đừng nghĩ nữa, có được không”.

Tần Nam quay người đối diện với cô, hai tay anh cầm lấy gương mặt tinh xảo như búp bê của An Linh, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Anh sẽ giúp em tìm hiểu về người kia, em không cần phải lo nghĩ gì cả, cho dù hấn có liên quan đến chuyện trước kia của em hay không anh cũng sẽ điều tra thật kỹ, thế nên em không cần phải lo lắng, cũng chẳng cần phải tưởng tượng ra các tình huống khác nhau làm gì, cho dù mọi chuyện có tệ như thế nào đi chăng nữa cũng không đến lượt em phải gánh vác đâu”.

Lời nói của anh bá đạo chuyên quyền, nhưng An Linh nghe lại thấy tim mềm nhũn. Cô vươn hai tay, ôm thật chặt, mặt dán lấy ngực anh.

“Em không muốn mình trở thành gánh nặng cho anh”. Giọng cô vang lên giữa đêm tối, nhỏ nhẹ đến đáng thương, nhưng nghe kỹ lại có phần nhu hòa khó diễn tả.

“Đó là vinh hạnh của anh”.

Tần Nam cười sáng lạn, cắt đứt những lời oán thán sắp tuôn ra của An Linh. Một nụ hôn sâu lắng mặn giữa bầu trời mưa bụi lất phất, ngọt ngào, ấm áp và triền miên vừa đủ để xua đi cái lạnh lẽo của một đêm mưa buồn bã.

Chương 38

“Sao rồi, có tin tức gì chưa?”

Vì sợ làm ảnh hưởng đến An Linh đang ngủ, Tần Nam đã cố ý đi ra ngoài ban công để gọi điện, cái lạnh của tiết trời sau mưa khiến anh khẽ rùng mình, thế nhưng tin tức từ Mike khiến anh toàn thân như căng cứng lại, không màng gì đến cái lạnh ngoài kia nữa.

“Điều tra ra rồi, hần ta là Từ Bắc, là cha của Từ Từ Nam. Khi Từ Từ Nam còn nhỏ xíu thì hai vợ chồng họ ly dị, Từ Từ Nam theo mẹ đến làm quản gia trong biệt thự của An gia, thế nên rất ít người biết đến sự tồn tại của hần ta”.

“Vậy hiện nay thì sao, hai cha con họ còn liên lạc không?”

“Mối liên hệ gần như là không có, hần ta bây giờ chỉ là một tay du côn, chuyên đi cướp giật trên đường phố, cuộc sống xem ra cũng chẳng hề dễ dàng”.

Mike đưa tay lướt nhanh trên bàn phím máy tính, tư liệu người của anh gửi đến đều ở định dạng đã được mã hóa nhằm mục đích bảo mật thông tin, anh vừa giải mã vừa nói những nội dung chính cho Tần Nam nghe.

“Cậu có tìm hiểu về chuyện An Linh bị bắt cóc ngày xưa chưa, có liên quan gì đến tên Từ Bắc này không?”

“Thời gian hơi gấp nên chưa tra ra được manh mối gì cả”.

“Để mình tự ra tay, cậu cứ tiếp tục quan sát hành động của Nhậm Hiền đi”.

“Mình biết rồi, còn gì nữa không?”

Tần Nam đưa tay day day trán, chuyện của An Mai Mai và người đàn ông xa lạ bên Pháp vẫn khiến anh cảm thấy bất an, thế nhưng tại sao chứ. Anh không tài nào hiểu nổi, An Mai Mai có gì khiến cho Nhậm Hiền phải bỏ công theo dõi như vậy.

“Mike !”

“Sao vậy?”. Thái độ ngập ngừng của Tần Nam khiến Mike hơi ngạc nhiên, tên này từ xưa đến giờ có khi nào lại dửng dăng như vậy chứ.

“Cậu không cần nhớ mình quá như vậy đâu”. Mike cười nham nhở, nói với bộ dạng như mình biết cậu đang nghĩ gì mà.

Quả đúng là bạn bè bao nhiêu năm, Mike nổi tiếng hiền lành nhất trong cả đám mà nay cũng bị nhiễm cái tính cợt nhả này của anh và Lục Chí Canh. Cái tốt thì không học mà cái xấu thì bắt chước nhanh thế.

“An Mai Mai”.

Tần Nam tự nhiên nói ra cái tên này khiến Mike cũng hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh anh đã hiểu ra vấn đề.

“Cậu lo lắng Nhậm Hiền làm khó dễ cô ta sao?”.

“Mình không lý giải được tại sao Nhậm Hiền lại tốn công sức điều tra cô ta như vậy. Hần sẽ không rảnh rỗi đi làm chuyện vớ vẩn”.

Thái độ thận trọng của Tần Nam khiến Mike ngạc nhiên không thôi, xưa giờ cậu ta thích gì làm nấy, hành động vô cùng tùy hứng, có khi nào lại đắn đo suy nghĩ trước sau như vậy chứ. Xem ra lần này động tâm thật rồi.

“Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, có một số chuyện cậu không phải lo lắng quá làm gì, đến một lúc nào đó sự thật sẽ được phơi bày mà thôi. Nhậm Hiền là người cẩn trọng, thay vì ngồi đây đoán già đoán non xem hần có mục đích gì, chi bằng cậu đi ngủ sớm một chút đi, cậu có biết bây giờ là mấy giờ sáng rồi không hả?”.

Mike nói như hét lên trong điện thoại, hy vọng có thể làm cái tên đang bất an đầu dây bên kia tỉnh ra một chút.

“...”

Thấy Tần Nam vẫn im lặng, cuối cùng Mike hết cách, đành phải nói:

“Thôi được rồi, bây giờ cậu đi ngủ đi, trời sắp sáng rồi đó, có gì mai nói chuyện tiếp”. Nói xong anh cũng cúp máy luôn, để cho tên kia tự mình chiêm

nghiệm mọi thứ một mình đi, anh không rảnh thức đêm cùng với hân.

Tần Nam tắt điện thoại, nhìn đồng hồ, 2 giờ sáng, đây là thời gian thích hợp để ngủ, lại càng thích hợp để làm một số chuyện khác hơn.

Từ Bắc lên nhìn xung quanh một vòng, xác định hoàn toàn không có ai, lúc đó hân mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lách mình ra khỏi bức tường hẹp, đi thật nhanh về cuối phố.

Hai giờ sáng, thành phố yên tĩnh, xa xa chỉ còn thừa thớt một vài âm thanh xe cộ qua lại, cả con phố không một bóng người, dường như ai cũng đang chìm trong giấc ngủ.

Từ Bắc cởi áo khoác vắt lên vai, hắt vừa đi vừa châm một điếu thuốc, mắt không ngừng thăm dò xung quanh. Thói quen bao nhiêu năm nay khiến hân cho dù đi đến đâu cũng luôn dáo dác nhìn ngó mọi thứ, để nếu có chuyện gì xảy ra cũng có thể chạy thoát một cách nhanh chóng.

Đèn đường vàng vọt chiếu lên cái bóng lằng lẽ của hân, rất nhanh Từ Bắc đã đi đến một cái hẻm nhỏ, nơi đây không hề có một chút ánh sáng nào, cái bóng đèn nhỏ treo đầu ngõ đã hồng, dường như đã quen với bóng tối nơi này, hân không hề dừng bước, vẫn tiếp tục đi thật sâu vào bên trong.

Trên tay hân đang cầm một cái balo màu đen có vẻ cũ kỹ, đây là món hàng chiều nay hân mới mua được từ một tay chuyên buôn đồ lậu, nếu hân không nhầm thì đây là bức tranh có từ thời Đường, giá trị tuyệt đối có thể khiến nửa đời sau còn lại của hân trôi qua trong sung túc. Hân đã lẫn lộn bao nhiêu năm nay, đây chính là thời cơ để hân rửa ta gác kiếm, sống cuộc đời an nhàn về già.

Bàn tay nhóp nhép đầy mồ hôi, sự hồi hộp khiến hân không thể nào kiểm soát được hành động của bản thân, hân mở điện thoại ra nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ hẹn, chỉ còn một chút nữa thôi thì cuộc đời hân sẽ được thay đổi hoàn toàn.

Từ Bắc bỏ chiếc áo khoác đang vắt trên vai xuống, hân trải áo xuống đất, bản thân cũng nhanh chóng ngồi trên đó. Hân đến hơi sớm, ngồi xuống đợi một lát sẽ khiến bản thân hân bớt hồi hộp hơn.

Hân hẹn với một tên chuyên mua đồ cổ tại một căn nhà nhỏ gần đây, thế nhưng mặc dù đến sớm, hân lại không trực tiếp đi ngay tới địa điểm gặp mặt mà tìm một nơi bí mật này để ẩn nấp, hân muốn theo dõi tình hình ngoài kia một chút, nếu ổn thì mới xuất đầu lộ diện.

Đột nhiên một tiếng động vang lên giữa đêm khuya vắng lặng, Từ Bắc ngay lập tức trở nên cảnh giác, hân nhìn về phía phát ra âm thanh, cho đến khi nhìn thấy con chuột chạy ra từ phía sau thùng rác thì trái tim hân mới bình ổn trở lại. Hân với tay vào túi quần, muốn tìm một điếu thuốc để hút, nhưng hai tay run run, thuốc không tìm thấy mà hân lại nhìn thấy một bóng đen đã lằng lẽ đứng sau lưng hân từ lúc nào.

Mồ hôi hân tuôn ra như tắm, từng con ớn lạnh ủa vào toàn bộ cơ thể. Người kia vẫn không hề có bất cứ hành động gì mà chỉ cười một tiếng cũng khiến hân rét run. Bao nhiêu năm lẫn lộn, hân biết người đang đứng trước mặt hân giờ đây nguy hiểm đến nhường nào. Từ Bắc còn chưa kịp lên tiếng cầu xin tha mạng, thì một ánh đèn ô tô từ xa chạy lại, chiếu sáng cả một vùng tối tăm. Ánh mắt người đàn ông trước mặt hân trở nên rét lạnh, đôi tay cứng như sắt ngay lập tức kiềm chế lấy người hân, chỉ trong một tích tắc mà Từ Bắc không kịp suy nghĩ, hân đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Khi An Linh tỉnh lại thì đã hơn 7 giờ sáng, cô không thấy Tần Nam đâu cả, nghĩ anh đi ra ngoài có chuyện nên cô cũng không thắc mắc nhiều, mọi hoạt động vẫn diễn ra như mọi ngày, làm vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng. Khi ngồi xuống bàn ăn, An Linh mới nhìn thấy mẫu giấy nhắn của Tần Nam để lại. Đúng như cô nghĩ, anh có việc gấp nên đã ra ngoài từ sớm rồi. An Linh ăn uống qua loa rồi mở máy tính lên tiếp tục dịch tài liệu, cô muốn nhanh chóng hoàn thành việc này trước khi bắt đầu một kế hoạch mà cô đã ấp ủ từ lâu.

Còn chưa dịch được bao nhiêu thì An Mai Mai gọi điện thoại đến, An Linh hơi bất ngờ, chẳng phải chị ấy nói dạo này phải cùng với mẹ chồng đến một ngôi chùa ở ngoại ô Bắc Kinh tham dự một khóa tu ngắn hạn nào đó hay sao, tự nhiên bây giờ lại rảnh rồi gọi điện cho cô vậy.

“Em đang làm gì đó, không ở Bắc Kinh hả?”

Câu mở đầu của An Mai Mai khiến An Linh phải suy nghĩ, chuyện cô đến Thượng Hải không nói với bất cứ ai ngoài Tần Nam cả, sao An Mai Mai lại biết chứ, ai có thể nói với chị ấy chuyện này được, chẳng lẽ lại là Nhậm Hiền sao.

Một loạt thắc mắc hiện lên trong đầu cô, nhưng An Linh nhất thời không tìm được lời giải đáp, bèn tránh nặng tìm nhẹ, trả lời qua loa với Mai Mai.

“Em đang dịch tài liệu đây, mệt mỏi đến nỗi mọi tế bào thần kinh nào đều giãn ra hết cả rồi”

“Sao lại như thế được, em sống ở Mỹ nhiều năm, dame tài liệu tiếng Anh đó sao làm khó được em chứ”. An Mai Mai vừa nói vừa cười trêu chọc cô.

An Linh chỉ biết cười trừ, đúng là tiếng Anh thì không thành vấn đề, nhưng tiếng Trung thì là một vấn đề lớn đấy, cô chỉ có thể giao tiếp bình thường, còn những từ ngữ học thuật một chút thì bó tay.

“Chị nghe nói em có bạn trai rồi đúng không, sao lại giấu kỹ như thế chứ”.

Thì ra là chị ấy biết được tin này nên mới gọi điện hỏi tội cô như vậy, An Linh cảm thấy hơi ngại, cô từng hứa chị ấy sẽ là người đầu tiên biết tin nếu cô có bạn trai, thế mà cô quen Tần Nam cũng một thời gian rồi mà An Mai Mai còn chưa được nghe kể về anh ấy chứ đừng nói chị đến chuyện gặp mặt.

“Em định một thời gian nữa sẽ giới thiệu anh ấy cho chị gặp luôn, bọn em mới quen thôi, em muốn để mọi chuyện diễn ra từ từ một chút”.

“Em đó, không chịu nói cho chị biết sớm, để chị đánh giá cậu ta giúp em một chút, bây giờ trong xã hội loại người nào mà chả có chứ”.

Biết chị ấy chỉ đơn thuần là muốn quan tâm mình, An Linh càng cảm thấy xúc động không thôi, trong tất cả họ hàng bên nội, chỉ có mình Mai Mai là để ý đến cảm nhận của cô nhất, còn những người khác lúc nào cũng đặt lợi ích gia tộc, rồi danh dự gia đình ra để chèn ép cô đủ thứ chuyện.

“Mấy hôm nữa em hẹn cậu ta ra cho chị gặp mặt nghe chưa, không được từ chối đâu đấy, chị chưa chính thức gặp bạn trai em thì chưa cảm thấy yên tâm gì cả”.

An Mai Mai dùng dụng điệu của một người làm chị để nói khiến An Linh không thể từ chối, cộng thêm chuyện giấu An Mai Mai mọi việc cho đến giờ cũng khiến cô cảm thấy áy náy. Thế nên không chút do dự mà đồng ý.

Nhậm Hiền bước chân vô văn phòng công ty mang theo một luồng khí khiến mọi người đều lạnh cóng. Cô thư ký đưa mắt nhìn mọi người bằng thái độ rụt rè không dám lên tiếng. Ông chủ xưa nay vô dĩ hiền lành, khuôn mặt lúc nào cũng hòa nhã, không biết hôm nay có chuyện gì mà thái độ lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy.

Anh ta vừa ngồi xuống ghế thì điện thoại reo, Nhậm Hiền nhấc máy, anh ta không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nói một vài câu như “tôi biết rồi”, “cứ thế mà làm”... khiến cho thư ký càng mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Nghe xong điện thoại, sắc mặt anh ta hòa hoãn một chút, ngẩng đầu nói với thư ký đứng bên cạnh này giờ:

“Kêu trợ lý Trương đến gặp tôi một lát”.

Thư ký ngay lập tức vâng lệnh đi ra.

Chưa đầy năm phút sau, cửa văn phòng làm việc của Nhậm Hiền được mở, một người đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi bước vào. Dáng người anh ta cao gầy, gương mặt thanh tú tỏ rõ sự từng trải.

“Chuyện hôm qua là thế nào?”

“Chúng tôi cho người điều tra rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối”. Anh ta đưa mắt nhìn Nhậm Hiền, thần sắc vẫn bình thản nhưng giọng nói lại có phần khép nép sợ sệt.

“Chưa có manh mối?”. Nhậm Hiền đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn anh ta, gằn lại từng chữ.

“Các anh làm ăn kiểu gì mà chỉ có một chuyện nhỏ như con kiến thế mà cũng không điều tra ra”. Tiếng Nhậm Hiền vang lên rét lạnh khiến cho trợ lý Trương và cả mô hôi, anh ta cân nhắc một chút rồi quyết định nói rõ mọi chuyện.

“Từ Bắc vốn là kẻ lưu lạc nay đây mai đó, hắn ta có không ít kẻ thù, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tìm ra được nguyên nhân tại sao hắn ta lại không đến điểm hẹn tối qua. Có thể là hắn ta bị trả thù, hoặc cũng có thể là đang chạy trốn kẻ thù”.

“Huy động tất cả mọi thế lực, tôi muốn tối nay hắn phải đứng trước mặt tôi”.

Nhậm Hiền tức tối ra lệnh. Khó khăn lắm mới khiến Từ Từ Nam khai ra tên khốn Từ Bắc này, vậy mà hắn lại biến mất ngay trước mắt anh như vậy thật là khiến anh muốn phát điên. Hiện nay Từ Bắc là manh mối duy nhất cho đến thời điểm hiện tại, nếu để hắn thoát khỏi tay thì mọi chuyện gần như chấm dứt luôn rồi.

Trợ lý Trương nhanh chóng tuân lệnh, gọi vài cuộc điện thoại phân phó cấp dưới nhanh chóng truy tìm tung tích của Từ Bắc, cũng chỉ là một tên du côn vô danh tiểu tốt, anh không tin hắn ta có thể chạy được bao xa, trừ khi hắn có người giúp đỡ.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn yukichan về bài viết trên: Candy2110, kate#, mybo199

Có bài mới Hôm qua, 10:26

Hình đại diện của thành viên

yukichan

Lớp phó văn thể mỹ

Lớp phó văn thể mỹ

Ngày tham gia: 01.02.2015, 16:39

Bài viết: 133

Được thanks: 310 lần

Điểm: 7.21

Có bài mới Re: [Hiện đại] Yêu em hơn tất cả những gì anh có - Yukichan - Điểm: 11

chương 40:

An Linh đợi đến tối mà cũng không thấy Tần Nam về, cô gọi điện thì anh không nhấc máy. Không hiểu sao cô thấy hơi sốt ruột, từ trước đến nay rất ít khi cô có tâm trạng như vậy.

An Linh rót cho mình một cốc nước lạnh, cô muốn bình ổn bản thân một chút, ít nhất là tự ám thị bản thân rằng Tần Nam chỉ đi ra ngoài có chút việc đúng như anh nói mà thôi. Cô biết Tần Nam là người cẩn thận, mặc dù anh luôn đùa giỡn cô bằng bộ dạng cà lơ phất phơ, nhưng mỗi khi gặp chuyện quan trọng anh luôn có cách xử lý thỏa đáng mà cô cũng phải bất ngờ. Anh đi ra ngoài là chuyện rất bình thường, đáng ra cô không nên lo lắng như vậy mới phải.

Tự ép bản thân phải trở nên bận rộn để đừng suy nghĩ lung tung, An Linh mở mail ra để kiểm tra xem có mail mới nhận nào không, mặc dù cô đều làm việc này mỗi ngày, nhưng từ hôm qua sau khi đến Thượng Hải, An Linh hầu như không check mail.

Hộp thư đến không có thư mới nhận, không hiểu sao An Linh lại thờ phào nhẹ nhõm, cô nhờ thám tử điều tra Từ Từ Nam, không có tin tức gì đáng kể thì cũng miễn cưỡng xem như là tin tốt đi. Bất giác An Linh muốn xem lại tài liệu mà thám tử đã gửi cho cô, An Linh mở một folder được lưu là Ann, cũng là tên tiếng anh của cô. Thông thường cô đều lưu trữ những tài liệu có liên quan đến chuyện bất cóc năm xưa vào đây để tiện theo dõi.

Rất nhanh thư mục đã được mở ra, An Linh xem một lượt những tin tức về Từ Từ Nam những năm gần đây, thật sự là không có bất cứ điểm nào đáng chú ý cả, ngoài việc nghề nghiệp hơi nhạy cảm một chút, chưa từng có thông tin nào về việc anh ta có liên quan tới vụ án hình sự nào cả.

An Linh chán nản đóng tài liệu lại, cô đã đọc nó rất nhiều lần rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiểm chế được bản thân mà mở ra đọc lại. An Linh đưa chuột định tắt máy, nhưng bất giác cô chú ý đến thời gian lưu tài liệu được hiển thị trên máy tính, là lúc một giờ sáng hôm nay.

Tìm An Linh đập chậm một nhịp, cô đưa mắt kiểm tra kỹ lại thời gian của máy tính một lần nữa, vẫn là lúc một giờ sáng. Lúc đó cô vẫn còn ngủ, làm sao có thể lưu file vào thời điểm đó được chứ. Trong đầu An Linh xoẹt qua rất nhiều đáp án, thế nhưng nếu như không phải cô bị bệnh mộng du thì giả thiết chỉ có một.

An Linh tự buộc mình phải bình tĩnh mặc dù bàn tay cầm chuột máy tính của cô đã run rẩy không thôi.

Cô mở nhạc lên nghe, giai điệu êm ái khiến tâm trạng rối bời của cô trở nên thư thái một chút, đến khi bản nhạc đã phát đi phát lại đến lần thứ mười thì An Linh mới đưa tay tắt.

Tại sao nội dung tài liệu lại bị thay đổi, chắc chắn có điều gì đó quan trọng mà cô chưa phát hiện ra, An Linh suy nghĩ một lát, cô nhất định phải biết được sự khác nhau giữa nó và tài liệu gốc mà cô nhận được là gì.

Cô nhanh chóng mở mail lên, rất nhanh đã tìm thấy bức mail mà thám tử đã gửi cho cô trước khi An Linh đến Thượng Hải. Thám tử tư làm việc rất chuyên nghiệp, ngoài nội dung kết quả điều tra được tóm tắt ở nội dung mail, còn gửi kèm báo cáo chi tiết cùng tất cả bằng chứng liên quan trong một tập tin đính kèm. An Linh đưa mắt nhìn xuống phần cuối cùng, không hề có bất cứ tập tin nào cả, hoàn toàn trống rỗng.

Bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng động, An Linh vội vàng đưa tay tắt laptop.

Là Tần Nam về, gương mặt anh khá mệt mỏi, nhìn thấy An Linh vẫn còn ngồi sofa khiến anh ngạc nhiên. Cô luôn có thói quen ngủ sớm, thức đến giờ này khiến anh khá bất ngờ. Tần Nam đưa mắt nhìn đèn nháy của laptop vẫn còn sáng, có vẻ như cô chỉ vừa mới tắt khi anh về nên máy tính còn chưa được tắt hẳn.

“Sao giờ này anh mới về”. An Linh quan tâm hỏi anh, cô le lưỡi, gương mặt lém lỉnh nhìn anh, giống như trẻ con mong ngóng phụ huynh về nhà vậy.

“Đã muộn rồi sao em còn không đi ngủ đi”.

Tần Nam đưa tay vuốt ve tóc cô, tóc An Linh luôn có mùi thơm rất dễ chịu, mỗi lần gặp cô anh đều muốn đưa tay sờ nó.

“Em chờ anh về”.

Giọng An Linh mềm nhẹ như bông vang lên trong đêm khuya khiến tim Tần Nam mềm nhũn, cô bé này, sao cứ dùng cách này quyến rũ anh vậy chứ.

“Ngoan, em đi ngủ đi, anh đi tắm một lát”.

Mặc dù còn rất nhiều thắc mắc muốn hỏi anh, nhưng nhìn anh mệt mỏi như vậy, chắc chắn cả ngày đã lăn lộn ngoài đường rồi nên An Linh đành kiềm lòng lại, cô ngoan ngoãn nghe lời anh đi vào phòng ngủ.

Nằm xuống giường, hàng loạt những suy diễn lung tung cứ thay nhau đóng chiếm trong đầu cô. An Linh từ bé đã là một đứa trẻ nhạy cảm, hoàn cảnh sống thiếu tình thương khiến cô luôn biết được người nào đó quan tâm đến mình thật lòng hay không. Riêng với Tần Nam thì khác, anh bước vào cuộc đời cô quá đột ngột khiến An Linh lúng túng không biết ứng phó thế nào, cô mê luyến sự dịu dàng của anh trong khi bản thân còn chưa kịp hiểu hết về anh, điều quan trọng hơn là bây giờ cô dường như không còn cách nào thoát khỏi tình cảm đó, nó quá ngọt ngào, quá ám áp đến mức làm tim cô tan chảy lúc nào không hay.

Suy nghĩ lung tung khiến An Linh không tài nào ngủ được, cho đến khi cô nghe thấy tiếng động ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

An Linh đợi đến tối mà cũng không thấy Tần Nam về, cô gọi điện thì anh không nhấc máy. Không hiểu sao cô thấy hơi sốt ruột, từ trước đến nay rất ít khi cô có tâm trạng như vậy.

An Linh rót cho mình một cốc nước lạnh, cô muốn bình ổn bản thân một chút, ít nhất là tự ám thị bản thân rằng Tần Nam chỉ đi ra ngoài có chút việc đúng như anh nói mà thôi. Cô biết Tần Nam là người cẩn thận, mặc dù anh luôn đùa giỡn cô bằng bộ dạng cá lơ phát phơ, nhưng mỗi khi gặp chuyện quan trọng anh luôn có cách xử lý thỏa đáng mà cô cũng phải bất ngờ. Anh đi ra ngoài là chuyện rất bình thường, đáng ra cô không nên lo lắng như vậy mới phải.

Tự ép bản thân phải trở nên bận rộn để đừng suy nghĩ lung tung, An Linh mở mail ra để kiểm tra xem có mail mới nhận nào không, mặc dù cô đều làm việc này mỗi ngày, nhưng từ hôm qua sau khi đến Thượng Hải, An Linh hầu như không check mail.

Hộp thư đến không có thư mới nhận, không hiểu sao An Linh lại thờ phào nhẹ nhõm, cô nhờ thám tử điều tra Từ Từ Nam, không có tin tức gì đáng kể thì cũng miễn cưỡng xem như là tin tốt đi. Bất giác An Linh muốn xem lại tài liệu mà thám tử đã gửi cho cô, An Linh mở một folder được lưu là Ann, cũng là tên tiếng anh của cô. Thông thường cô đều lưu trữ những tài liệu có liên quan đến chuyện bất cóc năm xưa vào đây để tiện theo dõi.

Rất nhanh thư mục đã được mở ra, An Linh xem một lượt những tin tức về Từ Từ Nam những năm gần đây, thật sự là không có bất cứ điểm nào đáng chú ý cả, ngoài việc nghề nghiệp hơi nhạy cảm một chút, chưa từng có thông tin nào về việc anh ta có liên quan tới vụ án hình sự nào cả.

An Linh chán nản đóng tài liệu lại, cô đã đọc nó rất nhiều lần rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiềm chế được bản thân mà mở ra đọc lại. An Linh đưa chuột định tắt máy, nhưng bất giác cô chú ý đến thời gian lưu tài liệu được hiển thị trên máy tính, là lúc một giờ sáng hôm nay.

Tìm An Linh đập chậm một nhịp, cô đưa mắt kiểm tra kỹ lại thời gian của máy tính một lần nữa, vẫn là lúc một giờ sáng. Lúc đó cô vẫn còn ngủ, làm sao có thể lưu file vào thời điểm đó được chứ. Trong đầu An Linh xoẹt qua rất nhiều đáp án, thế nhưng nếu như không phải cô bị bệnh mộng du thì giả thiết chỉ có một.

An Linh tự buộc mình phải bình tĩnh mặc dù bàn tay cầm chuột máy tính của cô đã run rẩy không thôi.

Cô mở nhạc lên nghe, giai điệu êm ái khiến tâm trạng rối bời của cô trở nên thư thái một chút, đến khi bản nhạc đã phát đi phát lại đến lần thứ mười thì An Linh mới đưa tay tắt.

Tại sao nội dung tài liệu lại bị thay đổi, chắc chắn có điều gì đó quan trọng mà cô chưa phát hiện ra, An Linh suy nghĩ một lát, cô nhất định phải biết được sự khác nhau giữa nó và tài liệu gốc mà cô nhận được là gì.

Cô nhanh chóng mở mail lên, rất nhanh đã tìm thấy bức mail mà thám tử đã gửi cho cô trước khi An Linh đến Thượng Hải. Thám tử tư làm việc rất chuyên nghiệp, ngoài nội dung kết quả điều tra được tóm tắt ở nội dung mail, còn gửi kèm báo cáo chi tiết cùng tất cả bằng chứng liên quan trong một tập tin đính kèm. An Linh đưa mắt nhìn xuống phần cuối cùng, không hề có bất cứ tập tin nào cả, hoàn toàn trống rỗng.

Bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng động, An Linh vội vàng đưa tay tắt laptop.

Là Tần Nam về, gương mặt anh khá mệt mỏi, nhìn thấy An Linh vẫn còn ngồi sofa khiến anh ngạc nhiên. Cô luôn có thói quen ngủ sớm, thức đến giờ này khiến anh khá bất ngờ. Tần Nam đưa mắt nhìn đèn nháy của laptop vẫn còn sáng, có vẻ như cô chỉ vừa mới tắt khi anh về nên máy tính còn chưa được tắt hẳn.

“Sao giờ này anh mới về”. An Linh quan tâm hỏi anh, cô le lưỡi, gương mặt lém lỉnh nhìn anh, giống như trẻ con mong ngóng phụ huynh về nhà vậy.

“Đã muộn rồi sao em còn không đi ngủ đi”.

Tần Nam đưa tay vuốt ve tóc cô, tóc An Linh luôn có mùi thơm rất dễ chịu, mỗi lần gặp cô anh đều muốn đưa tay sờ nó.

“Em chờ anh về”.

Giọng An Linh mềm nhẹ như bông vang lên trong đêm khuya khiến tim Tần Nam mềm nhũn, cô bé này, sao cứ dùng cách này quyến rũ anh vậy chứ.

“Ngoan, em đi ngủ đi, anh đi tắm một lát”.

Mặc dù còn rất nhiều thắc mắc muốn hỏi anh, nhưng nhìn anh mệt mỏi như vậy, chắc chắn cả ngày đã lăn lộn ngoài đường rồi nên An Linh đành kiềm lòng lại, cô ngoan ngoãn nghe lời anh đi vào phòng ngủ.

Nằm xuống giường, hàng loạt những suy diễn lung tung cứ thay nhau đóng chiếm trong đầu cô. An Linh từ bé đã là một đứa trẻ nhạy cảm, hoàn cảnh sống thiếu tình thương khiến cô luôn biết được người nào đó quan tâm đến mình thật lòng hay không. Riêng với Tần Nam thì khác, anh bước vào cuộc đời cô quá đột ngột khiến An Linh lúng túng không biết ứng phó thế nào, cô mê luyến sự dịu dàng của anh trong khi bản thân còn chưa kịp hiểu hết về anh, điều quan trọng hơn là bây giờ cô dường như không còn cách nào thoát khỏi tình cảm đó, nó quá ngọt ngào, quá ám áp đến mức làm tim cô tan chảy lúc nào không hay.

Suy nghĩ lung tung khiến An Linh không tài nào ngủ được, cho đến khi cô nghe thấy tiếng động ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

“Sao em còn chưa ngủ nữa”.

An Linh nghe tiếng Tần Nam bèn quyết định ngồi dậy, cô tự mình đoán mò lung tung chỉ bằng hỏi trực tiếp anh thì hơn. Thế nhưng biết mở lời như thế nào đây, chẳng lẽ lại hỏi thẳng anh tại sao lại lên giường máy tính của cô sao.

An Linh nghĩ thế nào cũng thấy không ổn, ai oán nhìn Tần Nam đang thản nhiên nằm xuống bên cạnh cô. Cô không tin vận số mình lại kém như vậy, lần đầu tiên biết yêu một người là cảm giác như thế nào, chẳng lẽ lại nhanh chóng biết thất tình là gì luôn sao.

Tần Nam biết An Linh có chuyện muốn nói với anh, không cần phải trực giác mách bảo gì cả, cô luôn là người về suy nghĩ trên mặt, chỉ cần anh liếc qua cũng biết được cô đang nghĩ gì. Thật là, ngây thơ như vậy làm sao cô vẫn sống yên ổn trên đời hơn hai chục năm được cơ chứ.

“Anh... anh có từng bị đánh ghen bao giờ chưa?”.

Suy nghĩ ấp úng một hồi, cuối cùng An Linh lên tiếng khiến Tần Nam chỉ biết câm nín. Cô này giờ là đang tự dẫn vật mình vì điều này sao.

Tần Nam liếc cũng không thèm liếc cô một cái, trực tiếp xem như cô không tồn tại, quyết tâm nhắm mắt đi ngủ.

An Linh làm sao chịu để anh xem mình như không khí vậy chứ, cô cuống cuống nhào vào người anh, lay lay anh tỉnh dậy.

“Anh chưa có chết mà, em làm gì vậy chứ”.

Tần Nam lạnh lùng nhìn cô.

An Linh biết mình có lỗi bèn cúi gầm mặt không hề lên tiếng.

Một phút sau.

Ngẩng mặt lên nhìn anh một cái. Bất gặp ánh mắt sắc lạnh của anh, lại cúi đầu xuống tiếp.

Hai phút sau.

Bốn bề vắng lặng, cảm thấy tình hình có vẻ yên ổn, cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bị anh bắt được, An Linh vội vàng cúi xuống tiếp.

Tần Nam hét chịu đựng nổi nữa rồi, anh nhanh chóng đưa tay túm lấy cổ cô, dựng đầu cô dậy. An Linh hai mắt long lanh nhìn anh như một con mèo vô tội, miệng mếu máo chực khóc.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Như nhận thấy giọng nói của mình hơi cứng nhắc, anh bèn hạ giọng một chút.

“Anh có làm gì đâu mà em hoảng hốt vậy, đúng là ngốc mà”.

Nói xong hai tay còn đưa ra xoa xoa đầu cô cho tóc rối tung rối mù hết cả lên. An Linh mặc kệ anh, cô nhân cơ hội anh đang mềm lòng, tiến tiến lại gần anh hơn một chút, tay bám chặt vật áo của anh, nhất định không để anh thừa cơ chạy thoát được. Theo kinh nghiệm của cô cho thấy thì những lúc như vậy Tần Nam rất dễ nói chuyện, gần như cô muốn hỏi gì cũng được.

“Tại sao anh lại xóa nội dung trong mail cá nhân của em chứ? Anh đừng có giấu em, chắc chắn chỉ có anh thôi, máy tính của em xưa giờ không vất tùy tiện lung tung, làm gì có ai sử dụng nó được chứ.”

Tần Nam còn chưa kịp trả lời thì An Linh lại nói tiếp, giống như uất ức tích tụ trong lòng đã lâu lắm vậy.

“Còn nữa, còn cả file tài liệu của em nữa, anh cũng chỉnh sửa gì ở trong đó rồi phải không?”

“...”

“Sao anh không nói gì, im lặng là thừa nhận rồi phải không?”

An Linh tức tối nhìn Tần Nam, cô nói một tràng dài như vậy mà anh lại làm như không nghe thấy, có phải cô không đáng để anh coi trọng như vậy không. Cô buông áo anh ra, người cũng lùi lại cách xa anh một khoảng, hốc mũi bất chợt cảm thấy chua xót khó tả, máy lạnh mở thấp quá hay sao mà cô lại như bị cảm thế này.

Tần Nam kéo cô gái đang dần cách xa mình lại, ôm chặt cô vào trước ngực, để cô đối diện với trái tim anh.

“Em muốn anh trả lời như thế nào đây”.

“Anh cứ nói sự thật là được rồi”.

“...”

Lại một khoảng im lặng, nước mắt An Linh đã dâng lên khóe mi rồi, cô cố gắng kìm nén giọng nói của mình, hỏi anh một câu mà từ lâu cô đã giấu trong đáy lòng.

“Anh, em không đáng để anh tin tưởng như vậy hay sao?”

“Anh luôn nói em phải đặt niềm tin vào anh, có chuyện gì cũng phải nói cho anh biết. Thế còn anh thì sao, có phải cứ xảy ra vấn đề nào hơi lớn một chút anh cũng chọn cách im lặng làm như không có gì phải không. Anh luôn muốn em phải thế này, phải thế kia, vậy mà sao anh lại không chịu thay đổi bản thân dù chỉ là một chút chứ”.

Tần Nam lặng im nghe cô nói, cảm giác của anh bây giờ là mơ hồ khó tả. Anh luôn cố gắng che chở cô hết mức có thể, nhưng điều đó lại trở thành trở ngại trong lòng cô sao. Anh chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của một người như vậy, thế giới của anh từ trước đến nay đều là anh muốn thì anh làm, không cần phải đắn đo nhiều thứ như bây giờ. Yêu cô, cũng là anh đang mò mẫm từng bước một trên con đường tình cảm mà xưa giờ anh chưa từng biết đến. Chẳng lẽ anh đã sai, sai ngay từ đầu rồi sao.

Tần Nam càng ôm chặt cô vào lòng hơn, anh có thể cảm nhận nước mắt cô đang rơi làm ướt một vùng áo trước ngực của mình, nhưng anh không có tâm trạng nào để ý đến những thứ đó, có một cảm giác đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng anh.

“Anh xin lỗi, anh đã sai rồi sao”.

Lời xin lỗi của anh càng khiến An Linh khóc dữ dội hơn, cô kiên quyết ngẩng mặt lên, nhìn anh ai oán.

“Thế thì anh phải sửa lỗi đi chứ”.

Gương mặt cô nhạt nhòa nước mắt, nhưng anh càng nhìn lại càng muốn cười là sao. Tự nhiên anh có cảm giác bị cô lừa vào cạm bẫy nhỏ ngọt ngào do chính cô dựng lên.

“Em muốn biết gì nào, anh sẵn sàng khai báo”.

An Linh tay quệt quệt nước mắt, vội vàng hỏi anh.

“Nội dung tài liệu anh đã sửa là gì chứ, anh đã điều tra được những gì rồi, có bao nhiêu anh mau mau nói hết ra xem nào”.

“Có thật là phải nói hết không”.

An Linh tá hỏa, chỉ muốn cầm gối đập đập vào đầu anh vài cái, anh biết cô nóng lòng muốn biết rõ mọi chuyện như thế nào, vậy mà vẫn còn đùa giỡn với cô được nữa.

Nhìn bộ dạng cô muốn phát điên với anh, Tần Nam không trêu chọc cô nữa, anh kéo An Linh vào lòng, hai người cùng nằm xuống giường, anh đắp chăn cho cô cẩn thận xong mới bắt đầu nói rõ mọi chuyện.

“Trong tài liệu mà lần đầu tiên em nhận được từ thám tử tư, có một chi tiết Từ Từ Nam hằng năm đều đi đến Thượng Hải một lần”.

“Chuyện này có gì đáng chú ý đâu, em đã thử tìm hiểu rồi, quán bar anh ta làm việc rất nổi tiếng, lại có chi nhánh ở rất nhiều thành phố lớn, anh ta thỉnh thoảng cũng đến các quán bar ở nơi khác để tìm hiểu một vài vấn đề cũng là chuyện bình thường mà”. An Linh khó hiểu nhìn anh.

“Vậy tại sao em lại theo Từ Từ Nam đến Thượng Hải?”

“Em...”. An Linh lạng người đi, đúng vậy, chẳng phải chính cô cũng thấy việc anh ta đi đến Thượng Hải là có vấn đề nên mới theo dõi hay sao.

“Đặc thù công việc của Từ Từ Nam khiến hẳn ta cho dù có đi công tác thì cũng không thể quá lâu, anh ta chỉ là một bảo kê nho nhỏ, chuyện quan trọng cũng không đến lượt anh ta giải quyết. Chính vì lẽ đó, trong báo cáo của thám tử gửi em có ghi rất rõ lịch trình mỗi chuyến đi của Từ Từ Nam, đa phần là đi về trong ngày, hoặc cùng lắm là hai ngày, nhưng mỗi lần anh ta đi Thượng Hải lại mất ba đến bốn ngày. Một vài lần thì không sao, nhưng anh ta đều đặn hằng năm đều đi đến đây. Em có từng nghĩ là vì sao không?”

An Linh trầm ngâm suy nghĩ một lát, Từ Từ Nam có mẹ già cần chăm sóc ở nhà, theo lẽ thường cho dù có đi công tác anh ta cũng sẽ nhanh chóng trở về, vậy tại sao anh ta lại đi nhiều lần đến Thượng Hải như vậy chứ. Nếu không phải là làm việc bình thường thì chỉ có thể là...

“Anh ta đến thăm người thân”.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

“Thượng Hải có gì hấp dẫn đối với anh ta chứ, đáp án dường như là không, vậy mà mỗi năm anh ta đều dành thời gian đến đây, lại đi lâu như vậy, điều tra của thám tử cũng không có điểm gì nổi bật, nên chắc chắn anh ta không hề có hành động lớn bí mật nào ở đây cả. Nếu không có mục đích gì thì chẳng ai lại tốn thời gian đến mãi một thành phố như vậy cả, theo suy nghĩ của số đông thì có thể là bà con họ hàng gì đó của anh ta ở đây, hằng năm đều đến thăm chẳng hạn”.

“Đúng vậy, thế nhưng em có nghĩ là ai mà lại khiến hẳn tổn tâm tư như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Khi An Linh bước vô phòng, hình ảnh người đàn ông đó khiến cô cả đời này cũng khó mà quên được. Toàn thân máu me bê bết, ông ta thậm chí không thể đứng lên được mà chỉ có thể lê lét trên nền đất lạnh băng. Thấy An Linh đến, ông ta dường như cảm giác được có người lạ bước vào phòng, nhưng thân thể đầy vết thương lớn nhỏ khiến Từ Bắc không tài nào ngẩng đầu lên được, hai tròng mắt của ông ta khẽ đảo quanh, chứng tỏ bản thân còn nhận thức được mọi thứ xung quanh mình.

Trong không khí bốc lên một mùi tanh nồng nặc, nhìn người đàn ông trước mặt giống như một xác chết, An Linh không kim nén được mà thấy nôn nao cả người. Tần Nam vội lấy một tay che mắt cô lại, còn tay kia nhanh chóng ôm chặt người cô vào lòng mình. An Linh trong phút chốc không còn cảm nhận được thứ mùi ghê rợn kia nữa, không khí lạnh lẽo trong phòng cũng vì vòng tay của Tần Nam mà trở nên ấm áp hơn, cô cố gắng bình ổn lại tâm trạng, tự trấn an bản thân mình bằng một vài loại ám hiệu mà cô thường sử dụng trong suốt khoảng thời gian gặp ác mộng ở Mỹ.

Tần Nam khẽ đưa mắt ra hiệu cho mấy người xung quanh, bọn họ nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, mở cửa sổ để làm thoáng không khí, đồng thời một tên trong số bọn họ còn đi ra ngoài, không bao lâu sau đã mang về một lọ dung dịch nhỏ.

Động tác của những người đó rất nhanh nhẹn, Từ Bắc sau khi uống xong loại thuốc mà người của Tần Nam mang đến đã ngay lập tức hồi phục, mặc dù vết thương trên người còn rất đau nhưng sắc mặt đã bớt tái nhợt, thần kinh cũng đã trở nên minh mẫn như bình thường.

Khi An Linh mở mắt ra lần nữa thì mọi bất ổn ban đầu đã được cô tự trấn định cho bản thân mình, hơn nữa Tần Nam lúc nào cũng cầm chặt tay cô khiến An Linh có thêm niềm tin hơn khi trực tiếp đối mặt với một Tử Bắc mà mấy chục năm trước cô tài nào dám nghĩ đến.

Nhìn người đàn ông già nua trước mặt, An Linh không thể nào liên hệ được giữa ông ta và người đã từng bắt cóc mình năm đó, thế nhưng hình xăm trên tay hắn thì không thể nào nhầm được. Tần Nam đã đưa cô đến đây, chắc chắn anh đã điều tra kỹ lưỡng, người này nhất định là nhân vật mà bấy lâu nay cô vẫn muốn tìm.

“Tôi có chuyện muốn hỏi ông”. An Linh hơi xúc động hỏi ông ta.

Giọng An Linh vang lên nhẹ nhàng khiến người đàn ông muốn không chú ý đến cô cũng khó, thế giới của hắn từ xưa đến nay chỉ có lừa lọc và chém giết, dường như chưa từng có ai dùng thái độ như vậy đối xử với ông ta.

“Tôi đã như vậy rồi, cô còn tỏ vẻ lịch sự làm [bad word] gì, để cho thằng bên cạnh cô xem chắc”. Nói xong hắn còn cố ý cười đầy nham nhở và dâm dăng.

An Linh hơi khó chịu, nhưng cô biết đâu mới là chuyện quan trọng hơn, trực tiếp xem như không thấy thái độ của hắn, cô hỏi thẳng vấn đề mà mình quan tâm:

“Gần hai mươi năm trước, ông có tham gia vào một vụ bắt cóc trẻ em, có đúng không?”.

Lời An Linh khiến Tử Bắc ngay lập tức dùng nụ cười nham nhở của hắn lại, trong cuộc đời này hắn đã làm không ít việc ác, thế nhưng loại chuyện như là bắt cóc người đó thì chỉ làm duy nhất có một lần, vụ đó kết thúc vô cùng êm đẹp, cảnh sát cũng không tìm đến hắn, tại sao bây giờ lại có người hỏi đến chứ. Tác dụng của thuốc khiến thần kinh hắn vô cùng tỉnh táo, hắn cố gắng gượng dậy thân thể đang đau nhức của mình, nhìn thật kỹ gương mặt của cô gái đang đứng trước mặt hắn đây. Còn rất trẻ, chỉ mới hơn hai mươi tuổi là cùng, đường nét vô cùng xinh đẹp, là loại mỹ hoặc khiến cho đàn ông sẵn sàng lao vào như con thiêu thân không màng sống chết. Đã gần hai mươi năm trôi qua, hắn không thể nào nhớ rõ gương mặt đứa bé năm xưa, chỉ biết rằng nó là con cháu nhà giàu, đáng vẻ thanh mảnh, gương mặt rất dễ thương, y như búp bê sống vậy. Chẳng lẽ nào....

Gương mặt Tử Bắc thoáng tái nhợt khi nghe thấy câu hỏi của An Linh dường như đã chứng thực mọi thứ trong suy nghĩ của cô. Mặc dù bên ngoài cô tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng hai tay đã chảy đầy mồ hôi, cô cố dùng sức nắm chặt tay Tần Nam, dường như đây là thứ duy nhất cô có thể dựa vào trong lúc này.

Hít một hơi thật sâu, cô phải cân nhắc kỹ từng lời nói trong đầu để những gì nói ra không thể hiện rằng bản thân mình đang vô cùng lo lắng.

“Người chủ mưu là ai, ông không cần kể lại quá trình làm gì, tôi chỉ muốn biết ai đứng đằng sau chuyện này thôi”.

“Tôi không biết”.

Ngay lập tức có người cầm dao kề sát vào cổ ông ta, An Linh không quen với loại uy hiếp này, thế nhưng cô lại không thể không nhờ vào nó để làm rõ mọi chuyện.

Tử Bắc dường như chẳng quan tâm có người đang đe dọa mình, ông ta vẫn thản nhiên nhìn An Linh, nói rõ từng tiếng một.

“Có người lên kế hoạch sẵn, tôi chỉ thực hiện thôi, không biết người thuê bọn tôi làm việc đó là ai cả”.

An Linh nhìn Tần Nam một cái, cô thực sự không ngờ được là mọi đầu mối lại kết thúc ngay tại lúc mà cô không thể nào tưởng tượng được nhất. Gương mặt Tử Bắc vẫn vô cùng bình thản, cô không nhìn ra được hắn là đang nói dối hay là nói thật.

Tử Bắc vốn là một kẻ nay đây mai đó, hắn không có bản lĩnh gì lớn, duy chỉ có khả năng quan sát nét mặt người khác là luyện vô cùng thành thục. Mặc dù bị con dao khắp toàn thân làm giảm khả năng suy đoán, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái hắn cũng biết được An Linh không phải cùng một loại người với những tên đã bắt hắn đến đây. Thế nhưng người đàn ông đi cùng cô ta lại khiến hắn phải kiêng dè.

“Cô phải tin tôi, tôi cũng chỉ là kẻ làm thuê, tôi lúc đó làm gì còn sự lựa chọn nào khác chứ. Bao nhiêu năm qua tôi cũng dằn vặt mình rất nhiều, hôm nay gặp được cô ở đây, thấy cô bình an như vậy, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút rồi. Thật là cảm ơn trời phật”.

Tử Bắc miệng lưỡi trơn tru, nói dối mà không hề chớp mắt, An Linh cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, còn đâu thái độ khinh bỉ của hắn khi nhìn cô bước vào lúc nãy chứ. An Linh không tin hắn ta hoàn toàn không biết manh mối gì, thế nhưng làm cách nào để hắn chịu khai ra mọi chuyện thì cô lại chưa nghĩ ra. Thật lòng An Linh hơi phản cảm với cách tra tấn hành hạ người ta để đạt được điều mình muốn, thế giới của cô từ trước đến nay chưa từng bao giờ tiếp xúc với một mặt khác của xã hội như vậy. Nhưng nếu không dùng biện pháp đó, thì ai nói cho cô biết cô phải làm sao bây giờ.

Tần Nam từ nãy đến giờ chứng kiến hết thấy mọi chuyện, anh lười phải lên tiếng với tên cận kề này, nếu không phải An Linh kiên quyết muốn đến đây, thì anh không đời nào để cô phải nói nhiều với thể loại người như vậy. An Linh rất dễ mềm lòng, để cô ấy nói chuyện với tên thủ đoạn này thì kết quả cũng chẳng khả quan là bao. Suy nghĩ một hồi, anh quyết định giúp cô một phen, dù sao thì anh cũng đã làm việc này vì cô nhiều lần rồi, thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

“Xem ra ông ta không biết chuyện gì thật rồi, An Linh, chúng ta về thôi, đi tìm một người tên là Tử Tử Nam xem sao. Anh rất có hứng thú với người này”.

An Linh khó hiểu nhìn Tần Nam, anh đang nói gì vậy, chẳng phải là đầu mối chỗ Từ Từ Nam cũng chỉ dẫn hai người được đến đây thôi sao. Cô đang định hỏi lại anh thì khi nhìn qua nét mặt căng thẳng của Từ Bắc, cô liền lập tức hiểu ra mọi chuyện. Từ Bắc, Từ Từ Nam, cả trách hàng năm Từ Từ Nam đều đến Thượng Hải, có lẽ chính là vì người đang đứng trước mặt cô đây.

An Linh cười ngọt ngào với Tần Nam, khoác tay anh định rời khỏi căn phòng này. Tần Nam cũng vô cùng phối hợp, ra hiệu cho người mở cửa, chuẩn bị xe để anh đi.

“Khoan đã...”

Hai người còn chưa kịp đi được hai bước thì Từ Bắc đã vội vàng lên tiếng.

“Ông Từ gọi chúng tôi có chuyện gì vậy, ông chợt nhớ ra chuyện gì hay sao?”

Tần Nam cười lạnh thành tiếng, càng khiến Từ Bắc thêm hoảng hốt, hần ta vội vàng bỏ lại gần phía An Linh, nhưng giữa đường bị vệ sĩ cản lại. Ông ta vô cùng khẩn thiết nói.

“Tôi nhớ rồi, tôi biết người chủ mưu là ai rồi”.

“Là ai?” An Linh so ra càng căng thẳng hơn, bí mật đã ám ảnh cả tuổi thơ của cô đã sắp được làm rõ, cô chờ đợi nó đã rất lâu rồi.

Đột nhiên điện thoại của An Linh đổ chuông, vào thời khắc quan trọng này, cô định đưa tay tắt máy, nhưng nhìn đến tên người gọi là An Mai Mai, cô vội vàng nghe máy.

“Alo”.

“Cái gì, bác, bác cứ bình tĩnh, cháu sẽ đến ngay”.

Nói xong An Linh mặt cắt không còn giọt máu, cô không kịp suy nghĩ gì hết, nhanh chóng kéo Tần Nam rời khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Trên đường ra sân bay, An Linh đã kể mọi chuyện cho Tần Nam nghe. An Mai Mai không biết bị gì kích động mà uống thuốc ngủ tự tử, cũng may người giúp việc trong nhà phát hiện ra sớm nên đã đưa đến bệnh viện kịp thời. Lúc mà ba mẹ Mai Mai gọi điện cho cô thì Mai Mai vẫn đang trong phòng cấp cứu.

Sự việc này khiến An Linh mệt mỏi không thôi, vốn dĩ An Mai Mai rất ít khi nói với cô về cuộc sống hôn nhân của chị ấy, nhưng kể từ sau lần đến làm khách bất đắc dĩ tại Nhậm gia lần trước, An Linh có thể chắc chắn rằng người nhà đó không một ai đơn giản cả. Chưa kể đến tên Nhậm Hiền thâm trầm khó đoán kia thì Nhậm Doanh cũng là một người nhu nhược ích kỷ điển hình, sống cùng với họ tuyệt đối chẳng phải chuyện dễ chịu gì.

Mặc dù không biết lý do vì sao chị ấy lại nghĩ đại như vậy, nhưng An Linh cảm thấy vô cùng khó hiểu, mới hôm qua Mai Mai còn vui vẻ gọi điện thoại, kêu cô giới thiệu bạn trai cho cô ấy biết, vậy mà hôm nay lại có ý định kết thúc cuộc sống ngay lập tức, tâm trạng của chị ấy lại biến đổi nhanh chóng như vậy sao, hay là bị chuyện gì đó kích động.

Chuyện của Mai Mai khiến An Linh vô cùng lo lắng, cô cứ cầm chặt điện thoại suốt thời gian ở trên máy bay, Tần Nam phải khó khăn lắm mới có thể giật lấy điện thoại từ tay của cô, giúp cô tắt nguồn cẩn thận rồi anh cũng tiện tay cầm luôn nó giúp cô. Anh biết tâm trạng An Linh đang bất ổn, nhưng hai người còn phải ngồi máy bay một lúc nữa mới có thể về đến thành phố A, cô cứ nôn nóng không yên như vậy cũng chẳng giải quyết được việc gì.

An Linh vô cùng giận bản thân vì đã không thể có mặt ở bệnh viện ngay lúc này, cô chỉ sợ trong thời gian cô đang ngồi máy bay, lỡ An Mai Mai xảy ra chuyện gì thì cô không thể nào đối mặt được. Mẹ cô đã mất khi cô còn rất nhỏ, lúc đó mặc dù vô cùng đau lòng, nhưng một đứa bé thì có thể suy nghĩ nhiều đến đâu chứ, không như bây giờ, trong đầu cô chỉ toàn nghĩ đến những chuyện xấu nhất, lòng thầm cầu nguyện mọi chuyện sẽ bình an.

Trong lúc An Linh lo lắng không yên thì Tần Nam đã thay cô sắp xếp mọi chuyện. Hai người vừa xuống sân bay thành phố A thì trợ lý của Tần Nam đã đón bọn họ. An Linh chưa từng gặp người này bao giờ, cô cũng không có tâm tình trò chuyện với anh ta, chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

Khi An Linh và Tần Nam bước lên xe, cô mới phát hiện ra trong xe còn có một người khác đã ngồi sẵn trên ghế lái từ trước. Là Mike, anh ta khẽ quay lại cười cười với An Linh, đã nghe Tần Nam nói trước rồi nên anh cũng không hỏi han gì cả mà ngay lập tức cho xe chạy về hướng bệnh viện.

Mặc dù quãng đường không xa nhưng An Linh lại nhìn đồng hồ đến mấy lần, Tần Nam thấy vậy không nhịn được nữa mới che màn hình điện thoại của

cô lại, ngay lập tức thu hút ánh mắt của An Linh.

“Lát nữa anh lên với em”.

Lời anh nói khiến An Linh hơi ngập ngừng, cô còn chưa giới thiệu anh với mọi người trong nhà, bây giờ xảy ra chuyện như vậy chỉ sợ An gia già trẻ lớn bé gì đều có mặt ở bệnh viện hết rồi. Thú thực An Linh vừa lo cho Mai Mai, lại vừa hơi sợ hãi, cô không muốn một mình đối mặt với cả đám người thân xa lạ kia, nhưng lại rất nóng lòng muốn biết tình trạng của chị họ giờ thế nào. Nhưng dẫn theo Tần Nam thì lại không hay cho lắm, cô không tìm được lý do, mà chỉ là mơ hồ cảm thấy thời điểm này không thích hợp mà thôi.

“Anh về nhà nghỉ ngơi trước đi, em muốn lên đó một mình”.

“...”

Thấy anh im lặng, An Linh cố gắng khuyên nhủ anh, cái con người này, sao đôi lúc lại như trẻ con vậy chứ.

“Dù sao thì chuyện này cũng chẳng hay ho gì, gia đình em và Nhậm gia lại rất coi trọng thể diện, anh có mặt cũng không tiện cho lắm”.

An Linh đã cố dùng lời lẽ thuyết phục anh, nhưng Tần Nam vẫn sầm mặt lại, cô không biết làm gì hơn, bèn đưa tay lay lay người anh, để anh đừng ngó lơ mình như vậy. Bộ dạng cô gái nhỏ lầy lòng của cô thực sự đã thu phục được Tần Nam, tim anh trở nên mềm nhũn, đành mặc cô tùy hứng vậy. Huống chi tình huống này anh xuất hiện cũng không hề hợp lý, không nói gì đến An gia, chỉ riêng Nhậm gia cũng sẽ hoàn toàn không hoan nghênh anh ghé thăm vào lúc này. Biết là vậy nhưng anh vẫn thấy lo cho An Linh, quan hệ của cô với người nhà không hề tốt, nếu có chuyện gì xảy ra thật thì ai sẽ bảo vệ cô chứ.

An Linh biết anh đang lo lắng điều gì, cô muốn giận mà cũng không đành lòng, bao nhiêu năm nay chẳng phải cô vẫn chung đụng với mọi người trong gia đình đó sao, mặc dù quan hệ lạnh nhạt, nhưng cô chưa từng để mình phải chịu thiệt bao giờ, huống chi còn có người của Nhậm gia ở đó, ba cô chắc chắn sẽ vì thể diện mà không dám làm gì cô cả. Biết anh lo lắng cho mình nên An Linh tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, ôm lấy cánh tay anh, không nói gì cả mà chỉ chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Em đến đó đừng có chấp làm gì, chỉ cần quan tâm đến tình trạng của An Mai Mai là được rồi, mấy người xung quanh muốn nói gì thì mặc kệ bọn họ, biết chưa”.

“Được rồi, anh yên tâm đi mà, em đâu phải trẻ con đâu chứ”.

Thấy cô bừa bộn về mặt hứng, Tần Nam định thôi nhưng cuối cùng vẫn không nịn được dặn dò cô một lúc nữa. Cuối cùng vẫn không an lòng đành phải nói:

“Em có chuyện gì thì phải ngay lập tức gọi cho anh, có biết không hả”.

Cuối cùng vẫn là An Linh mạnh mẽ mở cửa xe tiến vào bệnh viện, cắt đứt bài diễn văn của Tần Nam.

Bệnh viện này là một bệnh viện tư vô cùng nổi tiếng, An Mai Mai nằm ở khu vực Vip nên An Linh không mất nhiều thời gian tìm kiếm. Lúc này cô đã gọi điện thoại cho bác gái, biết được chị ấy vẫn còn đang cấp cứu, tình hình không biết như thế nào khiến mọi người vô cùng lo lắng.

An Linh vừa lên đến tầng Vip thì khung cảnh đập vào mắt thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn, mặc dù đã có dự đoán từ trước, nhưng hiếm khi mà mọi thành viên của An gia có mặt đông đủ như vậy, đủ biết họ xem trọng cuộc hôn nhân của An Mai Mai đến nhường nào, chị ấy mà xảy ra chuyện gì thì chẳng phải mọi chuyện đổ bể hết sao. Thế nhưng khi nhìn kỹ lại một lần nữa, sự có mặt của Nhậm Hiền thực sự khiến An Linh vô cùng khó chịu. Mặc dù anh ta đến đây là đúng lý hợp tình, nhưng không hiểu sao từ tận sâu trong lòng cô luôn có ác cảm với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Mai Tuệ là người nhìn thấy cô đầu tiên, bà không kiềm được nước mắt, con xúc động khó khăn lắm mới giảm xuống lúc này thì bây giờ lại dâng cao hơn hết.

“Linh Linh...”

An Linh không biết phải làm sao, cô không giỏi an ủi người khác, chạy đến đây chỉ vì lo cho tình hình của chị họ, bây giờ nhìn bác gái như vậy, cô lúng túng không thôi.

“Bác, bác đừng lo lắng quá, chị ấy được đưa đến bệnh viện kịp thời, chắc sẽ không có chuyện gì đâu”.

Mai Tuệ vẫn cầm tay cô không buông, bà cần một sự an ủi trong lúc này, ít nhất là một người ở bên giúp bà phân tán sự chú ý, không còn hoảng hốt lo

được lo mất nữa.

An Linh ôm lấy bà, đưa bà đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hành lang. Cả người Mai Tuệ dường như không còn sức lực, Mai Mai là bảo bối tâm can bao nhiêu năm nay của vợ chồng An Nghĩa Nhân và Mai Tuệ, bây giờ nhìn con gái đang trong phòng cấp cứu, bà như mất đi cả thần trí. An Linh nhìn bà lại càng thêm lo lắng, nếu Mai Mai có xảy ra chuyện gì bất trắc, chỉ sợ chính Mai Tuệ sẽ là người gục xuống đầu tiên.

Cô đặt túi xách xuống ghế ngồi, đưa khăn tay cho Mai Tuệ lau nước mắt, còn bản thân thì định xuống lầu mua một chút đồ ăn. Cô không sao, nhưng Mai Tuệ đã khóc từ nãy đến giờ, nếu không có người bên cạnh khuyên nhủ, chỉ sợ bác ấy chẳng thiết gì ăn uống trong lúc này. Bây giờ cũng đã tối muộn, không biết kết quả cấp cứu tốt hay xấu, nhưng Mai Tuệ cần phải đảm bảo sức khỏe của mình trước đã. Dù sao cũng là người lớn tuổi, không thể nào bỏ mặc thân thể mình như vậy được.

Cô định hỏi mọi người xung quanh xem có ai muốn mua gì không, nhưng nhìn qua thì thấy ai ai cũng có nước uống và đồ ăn nhẹ bên cạnh rồi nên thôi.

Ngay trong bệnh viện cũng có cửa hàng tiện lợi, An Linh mua xong một số thứ cần thiết, lúc cô đi vào thang máy thì bắt gặp Nhậm Hiền, anh ta có vẻ như vừa đi ra ngoài hút thuốc về.

Hai người chỉ nhìn nhau chứ không ai muốn lên tiếng, dù sao thì giữa họ cũng chẳng có chuyện gì mà nói, chỉ bằng yên lặng thì hơn.

Thang máy chỉ có hai người bọn họ, bây giờ cũng đã muộn, trong bệnh viện lại yên tĩnh khiến An Linh cảm thấy hơi lạnh người. Cô vốn không thích bệnh viện, chủ yếu cũng là vì bầu không khí hơi đáng sợ ở nơi đây. Huống chi bên cạnh còn là một Nhậm Hiền, đã đáng sợ còn đáng sợ hơn nữa.

Phòng bệnh Vip mặc dù ở tầng cao nhất nhưng thang máy không dừng ở những tầng khác nên đi rất nhanh. Mắt thấy sắp đến tầng bệnh của Mai Mai thì đột nhiên thang máy hơi chấn động, An Linh đứng không vững nên hơi nghiêng người về phía sau. Nhậm Hiền đưa tay đỡ cô lại, An Linh ổn định lại bước chân thì ngay lập tức muốn thoát khỏi vòng tay của anh ta. Nào ngờ Nhậm Hiền xem như không thấy thái độ của An Linh, cứ kiên quyết ôm chặt cô trong ngực không buông. An Linh tay cầm đồ ăn, mắt nhìn anh ta đầy căm hận, thế nhưng anh ta vẫn làm như không thấy.

“Thang máy hơi rung, em ngoan ngoãn đứng yên một lát đi”.

“Không cần, cũng sắp đến nơi rồi, anh mau buông ra đi”.

“An Linh, em đang sợ điều gì chứ”.

Con người màu nâu của Nhậm Hiền nhìn cô chăm chú, khoảng cách quá gần nên cô có thể nhìn thấy được hình bóng mình trong mắt anh ta. Cô lựa chọn im lặng, không thêm đếm xỉa gì đến anh ta nữa. An Linh hơi nghiêng người qua một bên, tạo khoảng cách với cơ thể của Nhậm Hiền, nhân lúc anh ta không để ý mà làm như vô tình dẫm lên chân anh ta. Đương nhiên Nhậm Hiền chắc chắn biết mưu kế nhỏ này của cô, nhưng An Linh cũng chẳng ngại anh ta phát hiện ra, cô chính là muốn cho anh ta biết đây, làm gì nhau nào.

Nhậm Hiền đương nhiên biết cô gái nhỏ tức giận, anh cũng biết hành động của mình hơi có chút vô liêm sỉ, nhưng chuyện ghê tởm hơn nữa với người khác anh cũng đã làm nhiều rồi, ăn một chút đậu hũ của cô thì có là gì chứ. Sớm muộn gì cô cũng nhất định sẽ trở thành vợ anh, làm quen với thân thể anh một chút cũng là chuyện tốt thôi.

An Linh chán nản, cô còn không thêm giả vờ xin lỗi anh ta cho có lệ mà ngay lập tức bước ra ngoài khi thang máy mở cửa ra, bỏ mặc Nhậm Hiền muốn làm gì thì làm.

Đã gần nửa đêm mà đèn trong phòng cấp cứu vẫn chưa tắt, An Nghĩa Nhân đã khuyên An lão gia và mọi người đi về trước, dù sao thì cả đám người đợi ở đây như vậy cũng không giải quyết được gì. Nghe thấy vậy An Tiểu Tiểu mừng rỡ ra mặt, chị ta vốn chẳng muốn ngồi lý ở đây từ chiều đến giờ làm gì, nhưng Đào Ái Lục kiên quyết ra lệnh cho chị ta phải đến nên An Tiểu Tiểu mới miễn cưỡng đến đây cùng mọi người.

“Đừng đó ông nội, người thân thể không tốt, mau mau về nhà nghỉ đi, để con đưa người về”.

An Tiểu Tiểu nói đến đây thì Đào Ái Lục liếc chị ta một cái, nhưng vì ngại mọi người có mặt xung quanh nên mới miễn cưỡng nhịn xuống bực tức trong lòng.

An Linh nhìn cảnh này thì chỉ cười thầm trong lòng. Mọi người ở đây chỉ sợ là ai cũng muốn hễ nhà hết rồi đây chứ, chỉ có điều An Tiểu Tiểu suy nghĩ nông cạn nên mới nói kiếm một cái cơ sứt sẹo như vậy mà nói ra thôi.

Cô từ khi xuất hiện ở bệnh viện, ngoại trừ nói vài câu với An Nghĩa Nhân và Mai Tuệ ra thì gần như không nhiều lời, hạn chế hết mức sự ảnh hưởng của bản thân đến mọi người xung quanh, nào ngờ An Chu Nhi lại không để cô yên, kiên quyết kéo cô vào vòng xoáy này mới chịu.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô ta vang lên chỉ khiến An Linh càng thêm chán ghét.

“Tiểu Linh, em đi máy bay từ chiều đến giờ đã mệt rồi, chỉ bằng về nhà nghỉ ngơi một lát đi. Mọi người cũng vậy, về sớm một chút, để mình con ở lại là được rồi. Có tin tức gì con nhất định sẽ liên lạc ngay”.

Đúng là biết cách thể hiện mà, Đào Ái Lục nuôi dưỡng cô ta cũng tốn không ít công sức. Nếu như thường ngày thì An Linh chắc chắn sẽ thể hiện thái độ chán ghét ra mặt, nhưng bây giờ cô không còn tâm trạng nào mà để ý đến diễn xuất của An Chu Nhi nữa, tình trạng của Mai Mai vẫn còn chưa rõ, cô

lười phải nên tiếng với bà chị kể của mình làm gì.

Cuối cùng vẫn là Nhậm Doanh, ông chồng trên danh nghĩa của Mai Mai lên tiếng, cắt đứt màn biểu diễn cảm động của An Chu Nhi.

“Mọi người đều về nghỉ trước đi, mình tôi ở lại là được rồi”.

Xảy ra chuyện này chắc anh ta cũng quá mệt mỏi rồi, mọi người thông cảm nên không ai lên tiếng phản đối cả, lần lượt đều ra về hết.

An Linh cũng không thể làm khác người được, nhưng trong lòng lại không yên, cô đi xuống cổng bệnh viện nhưng suy nghĩ một chút lại quyết định quay trở vào. Cô không lên tầng bệnh của Mai Mai mà ngồi ở vườn hoa của bệnh viện, nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Ngồi máy bay từ chiều đến giờ cô đã sớm mệt mỏi, lúc này xuống mua đồ ăn cho Mai Tuệ, nhưng chính bản thân cô lại chẳng thể ăn được một cái gì. Dường như có một điều gì đó mãi bức bách trong người, nhưng cô lại không biết làm cách nào để thoát nó ra. Một mỏi, bức bối và bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Đúng lúc này thì điện thoại của An Linh vang lên, là Tần Nam, cô vốn muốn gọi cho anh, nhưng lại sợ bây giờ đã muộn làm ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi.

“Alo”.

“Em còn ở bệnh viện hả?”

“Ừ”.

Nghe giọng nói ỉu xiu của cô, Tần Nam cảm thấy xót xa không thôi, biết tâm trạng cô bây giờ rất bất ổn, anh không biết phải an ủi cô như thế nào, xuất hiện ở đó thì An Linh không chịu, mà cứ ở nhà như vậy thì anh lại lo lắng không yên.

“Tình trạng của chị em như thế nào rồi?”

“Vẫn còn trong phòng cấp cứu, đã gần nửa đêm rồi, tại sao lại lâu như vậy chứ”.

“Ngoan, em đừng lo nghĩ nhiều, còn đang cấp cứu chứng tỏ là còn hy vọng mà”.

“Nhưng em không yên tâm gì cả, cứ bứt rứt không yên từ chiều đến giờ”.

“Hay anh đến với em một lát nhé”.

Như sợ cô từ chối, Tần Nam vội vàng nói thêm.

“Anh chỉ đứng ở bên ngoài thôi, em ra gặp anh là được rồi, anh sẽ không đi vào trong là được chứ gì”.

Tự nhiên trái tim An Linh như thất lại, cô làm như vậy có công bằng với anh không, lúc nào cũng tham muốn sự quan tâm che chở của anh, nhưng lại không muốn mọi người xung quanh biết đến sự tồn tại của anh. Cô khịt khịt mũi, im lặng không chịu lên tiếng.

Tần Nam bên kia đã bắt đầu hơi hoảng rồi, tự nhiên anh lại đưa ra đề nghị ngu ngốc này làm gì không biết. Anh vội vàng nói:

“Em..”

“Anh đến đây đi, em đang ở vườn hoa của bệnh viện”.

“Được rồi, em đợi anh một lát, anh đến ngay đây”. Giọng Tần Nam mừng rỡ không thôi.

“Còn nữa”.

An Linh đột ngột lên tiếng làm trái tim Tần Nam lại như ngừng đập, dừng nói là cô hối hận rồi đó chứ.

“Em đói, anh mua bánh ngọt mang đến cho em đi”.

Giọng nói mềm mại, ngọt ngào ở đầu dây bên kia khiến Tần Nam muốn trách cô không biết quan tâm đến bản thân mình nhưng lại không nỡ, cuối cùng chỉ nói cô đợi mình rồi ngay lập tức cầm chìa khóa xe lao ra khỏi nhà.

Trời đêm hơi se lạnh nhưng An Linh cũng lười mặc thêm áo khoác, chỉ bằng để cái lạnh này khiến cô phân tâm một chút còn hơn là cứ suy nghĩ mãi một vấn đề mà không có kết quả.

Tần Nam rất nhanh đã đến nơi, bóng dáng nhỏ bé của An Linh ngồi một mình trong bóng tối yên tĩnh khiến trái tim anh càng thêm xót xa. Cô gái của anh, bề ngoài thì vô tư lự, nhưng anh biết cô luôn cất giấu mọi chuyện cho riêng mình, chỉ có những lúc như thế này cô mới một mình ngồi gặm nhấm vết thương suốt bao năm qua của bản thân. Ngốc, cô cứ như vậy hèn chi luôn phải chịu thiệt thòi là đúng rồi.

“Em nghĩ gì mà anh đến cũng không biết vậy”.

An Linh ngẩng mặt lên, anh đến rồi. Cô không trả lời câu hỏi của anh mà chỉ cười cười như con mèo nhỏ, thành công khiến Tần Nam quên mất câu hỏi vừa rồi của anh.

“Anh mua gì cho em ăn vậy, em đói quá rồi, anh mau mang ra đây đi”.

Nhìn thái độ cô như trẻ con thèm ăn khiến anh chỉ muốn đánh đòn cô một trận, lớn như thế này rồi mà ngược đãi bản thân mình như vậy.

An Linh nhanh chóng đón lấy túi đồ ăn anh mang đến, cô vừa mở hộp ra thì ngay lập tức dừng lại, trừng mắt nhìn anh.

“Sao lại là cháo, bánh ngọt của em đâu”.

“Ăn cháo mới tốt, bây giờ muộn rồi em ăn đồ ngọt dễ mập lắm”.

Tần Nam yêu thương vò vò mái tóc rối bù của cô, mặc cho cô ngang ngạnh cũng không hề tức giận.

An Linh bĩu bĩu môi nhìn anh một lúc rồi cuối cùng cũng vẫn ăn cháo anh mang đến, hết cách rồi, cô thực sự rất đói.

Nhìn cô nhanh chóng ăn từng miếng cháo một cách ngon lành, Tần Nam không nhịn được nói:

“Em ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ”.

“Anh mua cháo ở đâu vậy?”

Tần Nam hơi ngần ngừ ra, câu hỏi này có liên quan gì đến việc cô ăn nhanh hay chậm sao.

“Khách sạn Hải Hoàng, không ngon sao?”

An Linh thỏa mãn ăn xong miếng cháo cuối cùng mới meo meo nhìn anh trả lời.

“Ngon quá, lần sau em nhất định phải đến đó ăn tiếp mới được”.

Tần Nam yêu thương để đầu cô tựa vào vai mình. An Linh ăn no rồi nên cũng yên lặng ngồi bên anh ngắm bầu trời đêm. Trời thành phố rất khó để nhìn thấy sao, hôm nay cũng chẳng có trăng, thế nhưng cô vẫn nhìn một cách rất chăm chú, dường như tách biệt bản thân mình ra khỏi mọi thứ xung quanh.

Tần Nam ngồi được một lúc thì An Linh đuổi anh về, anh không an tâm nên cố nán lại một lúc nữa, nào ngờ thái độ của cô vô cùng kiên quyết.

“Anh mau về đi, đã muộn như vậy rồi, mai làm sao mà đi làm được chứ”.

“Em không cần phải lo, anh là ông chủ, không đi làm cũng được mà”. Tần Nam dụ dỗ cô không hề ngượng mồm.

An Linh bị lý lẽ của anh làm cho bật cười, cô cũng chẳng muốn xa anh chút nào, nhưng bây giờ thực sự là rất muộn rồi, cô cũng phải lên xem tình hình của chị họ như thế nào nữa.

Tần Nam biết không thuyết phục được cô nên đành ngâm ngùi ra về. Trước lúc đi, anh kéo tay An Linh ra, đặt vào tay cô một hộp bánh ngọt của Nhã Hoàng, đây là tiệm bánh ngọt mà cô thích nhất.

An Linh bị hộp bánh của anh làm cho cảm động không thôi, cô cứ nghĩ là anh chỉ cho cô ăn cháo loãng thôi chứ.

“Đêm có đói thì lấy ra ăn nghe chưa”.

An Linh bị anh làm cho nghẹn ngào, nước mắt cô không hiểu vì sao lại lăn chã rơi.

Tần Nam nhìn thấy nước mắt của cô thì luống cuống không biết phải làm sao cả. Anh vội ôm cả người cô vào lòng, miệng lúng túng an ủi.

“Đừng khóc mà, nếu em không thích ăn bánh thì thôi, để anh mang về cũng được, em ngoan, nín đi mà”.

Mặc cho anh dỗ dành thế nào thì An Linh vẫn cứ khóc. Tần Nam hơi bất lực, anh đành ôm cô ngồi lại xuống ghế, để mặc cho nước mắt cô thấm ướt áo sơ mi của mình.

An Linh vẫn cứ khóc không ngừng, tất cả áp lực của cả một ngày hôm nay dường như theo nước mắt mà chảy ra hết. Từ chuyện bí mật về vụ bắt cóc năm xưa cho đến chuyện An Mai Mai đột nhiên tự tử, mọi thứ xảy ra quá dồn dập khiến cô không biết phải làm sao để đối mặt. Cô không muốn khóc trước mặt anh như vậy, nhưng nước mắt lại bị sự dịu dàng của anh làm cho rơi không ngừng, cô cũng không cách nào kiềm lại được.

Có anh trong cuộc đời thực sự là may mắn lớn nhất mà ông trời đã ban cho cô. Cô hiền lành, dịu dàng nhưng chỉ là trong mắt mọi người thôi, còn trước mặt anh lại là một An Linh tùy hứng, ngang ngạnh, lại yếu đuối suốt ngày chỉ biết khóc. Gặp được cô, xem ra vận số của anh quá là xui xẻo rồi.

Biết làm sao được, em vốn là một người ích kỷ, gặp anh em lại càng thấy mình nhỏ nhen hơn bao giờ hết. Tần Nam, em nhất định sẽ vì anh mà học cách đối mặt với quá khứ của chính bản thân mình, trả lại cho anh một An Linh không buồn, không lo, không suốt ngày chỉ biết khóc nhè với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

An Linh tiễn Tần Nam xong thì quay lại phòng cấp cứu của An Mai Mai, cô chỉ muốn đến xem tình hình như thế nào rồi. Chị ấy đã vào phòng cấp cứu từ chiều đến giờ mà vẫn chưa biết sống chết thế nào, cô thực sự không thể nào yên tâm cho được.

Bây giờ đã hơn 11 giờ đêm, hành lang bệnh viện vô cùng vắng vẻ, An Linh chán ghét mùi thuốc khừ trùng ở quanh đây, nhưng lại không có cách nào khác mà phải học cách chấp nhận nó. Cô bước ra khỏi thang máy, đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy Nhậm Doanh đâu cả, chẳng phải anh ta nói sẽ ở lại chờ kết quả cấp cứu của Mai Mai hay sao?

An Linh cảm thấy khó hiểu, nhưng ngay lập tức cô lý giải rằng có lẽ anh ta đi hút thuốc hoặc đi vệ sinh một lát rồi sẽ quay trở lại ngay. Cô không có nhiều dịp tiếp xúc với anh ta nên An Linh định không để cho anh ta biết mình đã quay lại đây vào lúc này. Cô đứng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu một lát, đèn trong phòng vẫn sáng, nhưng kỳ lạ là từ lúc cô đến vào buổi tối cho đến bây giờ không hề thấy y tá hay bác sĩ nào đi ra khỏi phòng cấp cứu cả. Bác sĩ thì còn có thể hiểu được, nhưng y tá thì sao, chẳng lẽ bọn họ không cần thay ca hay thêm máu, thêm thuốc hay sao.

Nghĩ thì như vậy, nhưng An Linh cũng chẳng mấy để ý đến điều đó. Cô không phải người trong ngành y thì làm sao hiểu được mọi chuyện khi cấp cứu bệnh nhân chứ.

Thấy mình đã đứng trước cửa phòng cấp cứu được một lúc, lo ngại Nhậm Doanh sẽ trở lại bất cứ lúc nào nên An Linh đành phải rời đi. Cô không dùng thang máy mà đi cầu thang bộ để lên sân thượng. Không khí trong bệnh viện quá nặng nề khiến An Linh cảm thấy ngột ngạt, cô muốn lên sân thượng một lát cho thoáng gió.

Xung quanh không một bóng người, gió lạnh từng cơn tấp vào mặt lạnh rát nhưng An Linh lại lười chẳng thèm động đậy. Bỗng nhiên có tiếng động phía sau lùm cây khiến An Linh hơi rợn người. Dù sao thì đây cũng là bệnh viện, ai biết được có oan hồn nào còn quanh quẩn đâu đây không chứ. Càng nghĩ càng thấy sợ, toàn thân cô ớn lạnh, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay. An Linh vội chạy ra khỏi sân thượng, nhưng sự hoảng loạn lại khiến cô run rẩy từng bước từng bước một tiến đến đầu bên kia của sân thượng mà không hề hay biết.

An Linh tay run run bám chặt vào lan can sân thượng, hai mắt tròn tròn nhìn về phía phát ra tiếng động. Hai người kia cô đều biết, chắc chắn không phải là ma được, bởi vì cách đây vài tiếng chính cô còn nói chuyện với họ.

Là Nhậm Doanh và An Chu Nhi.

Hai người đó, chẳng phải một người nên ở lại trong bệnh viện, còn một người thì đáng lẽ giờ này đã cùng mọi người về đến An gia rồi hay sao.

Góc khuất mà An Linh đang đứng khá tối đã thành công che chắn cho cô, nếu không sự xuất hiện của cô lúc này nhất định sẽ khiến hai người kia thất kinh mất thôi.

An Linh dường như không còn tin vào mắt mình nữa, hai người kia sao lại có thể như vậy được.

“AAAAAAA... to quá... Anh... từ từ...thôi”.

Giọng phụ nữ rên rĩ dâm dăng vang lên trong đêm tối nghe thật chói tai nhưng cũng khiến người ta phải đỏ mặt.

Nhậm Doanh vẫn không ngừng ra vào trong cơ thể An Chu Nhi, hần thở dốc ồ ồ từng cơn, miệng không ngừng cắn gặm hai bầu ngực đang đung đưa phía mắt mình.

“Con đàn bà dâm dăng, bao lâu rồi em chưa được chơi như thế này hả?”

Hắn ta cười gần từng con, ánh mắt không ngừng lao liên nhìn khắp cơ thể An Chu Nhi.

“Em...em...uhmmmf”.

An Chu Nhi nức nở không nói lên lời, từng con khoái cảm thể xác khiến cô ta không thể nào suy nghĩ được gì nữa, hai chân đưa lên càng ôm chặt lấy thắt lưng của người đàn ông đang di chuyển trong cơ thể mình kia.

“Sao hả, sướng không, con đi”.

Thấy An Chu Nhi không trả lời, Nhậm Doanh càng không ngừng ra vào, động tác ngày càng nhanh khiến An Chu Nhi không thể nào theo kịp, nước mắt cô tuôn ra như mưa, không ngừng cầu xin hắn ta.

“Xin anh... Dừng lại đi...á...dừng mà”.

Trái ngược với vẻ mặt thống khổ đau đớn của An Chu Nhi, Nhậm Doanh vẫn vô cùng thỏa mãn, không ngừng cắn phá khắp cơ thể An Chu Nhi, tạo nên vô số vết bầm thâm tím khiến người khác không nở nhìn.

An Linh phải dùng tay bịt chặt miệng lại để tránh bản thân mình vì quá kinh sợ mà hét lên thành tiếng. Chuyện gì đang xảy ra vậy, hai người bọn họ, từ bao giờ cơ chứ. Mai Mai có biết chuyện này chưa, có khi nào nó liên quan đến việc chị ấy uống thuốc ngủ từ từ lần này không?

Mặt An Linh càng ngày càng tái nhợt, cô cảm thấy nhộn nhộn trong cổ. Cố gắng kiềm nén cơn buồn nôn trong người, An Linh dùng hết sức lực còn lại để đi thật nhanh rời khỏi cái nơi đang làm cô cảm thấy ghê tởm này.

Vừa xuống đến cổng bệnh viện, An Linh ngay lập tức gọi điện cho Tần Nam. Cô thực sự không biết bản thân mình phải làm gì vào lúc này cả. Không phải hoang mang, cũng không hẳn là sợ hãi, mà đúng hơn là cô không biết được tâm trạng mình đang như thế nào lúc này đây. Tất cả cứ như một màn đen tĩnh lặng, còn cô lại là thứ sinh vật duy nhất đang vẫy vùng tuyệt vọng trong đó.

“Alo”. Rất nhanh Tần Nam đã nghe máy, anh cảm thấy hơi bất ngờ, sao giờ này cô còn gọi cho mình chứ, chẳng lẽ bệnh tình của An Mai Mai chuyển biến xấu. Không kịp suy nghĩ nhiều, ngay từ khi nhìn thấy tên người gọi là An Linh thì ngay lập tức Tần Nam đã cho xe quay ngược trở lại bệnh viện rồi. Linh tính cho anh biết nhất định có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Anh...”

An Linh chỉ kịp nói một câu rồi nức nở bật khóc. Cô chưa từng khi nào cảm thấy sợ như lúc này. Mặc dù lúc nhỏ từng bị bắt cóc, nhưng cái cảm giác đó đã quá lâu rồi khiến cô không còn nhớ rõ nữa. Trái ngược lại, chính lúc này đây, từng cảnh tượng vừa rồi như một bộ phim sống động đang quay lại trong đầu cô khiến An Linh vô cùng hoảng loạn.

Tần Nam nghe tiếng khóc của cô thì vô thức dầm mạnh chân ga, anh im lặng nghe tiếng cô nức nở qua điện thoại, chân mày không ngừng nhíu lại thành đường thẳng.

Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến cô đau lòng đến như vậy chứ. Tốt nhất đừng cho anh biết là ai, nếu không anh nhất định sẽ không tha cho bọn họ. Bảo bối anh nâng niu trên tay không nở trách mắng cô dù chỉ một câu, có lý nào lại để cho người khác làm tổn thương cô được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Khi Tần Nam chạy đến nơi thì An Linh đã khóc như một con mèo nhỏ, hai mắt đỏ hoe khiến người ta thương xót không thôi.

“Ngoan, đừng khóc nào, có chuyện gì thì em cũng phải bình tĩnh đã chứ”.

Tần Nam vừa ôm cô vào lòng vừa hết lời dụ dỗ, mãi một lúc sau mới khiến An Linh từ từ bình tĩnh trở lại. Dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, An Linh nhớ lại chuyện lúc này mà vẫn còn thấy hoảng sợ vô cùng. Cô chỉ biết gọi điện cho Tần Nam để khóc, bây giờ bình ổn tâm trạng rồi thì cô lại bối rối không biết phải làm sao cho phải.

An gia từ trên xuống dưới đều vô cùng coi trọng thanh danh, nếu như chuyện An Chu Nhi lén lút qua lại với anh rể bị lộ ra ngoài thì chắc chắn cuộc sống của cô ta những ngày sau sẽ chẳng thể dễ dàng nổi. Nhưng còn có cả Nhậm Doanh nữa, anh ta vốn là một con người vô cùng cực đoan, suy nghĩ vừa gia trưởng lại có chút ngu xuẩn, không biết anh ta còn còn thể làm ra loại chuyện kinh khủng gì nếu như người khác biết được bí mật này của anh ta. Thậm chí An Linh nghĩ, hồi nãy nếu cô không nhanh chân chuồn lẹ, nếu để họ phát hiện ra mình thì cái mạng nhỏ này của mình không biết còn giữ được nữa hay không đây.

Điều cô lo nhất bây giờ vẫn là An Mai Mai, nếu như chị biết chồng mình ngoại tình, mà lại là ngoại tình với chính em họ mình thì không biết chị ấy có chịu

đựng nổi cú sốc này hay không. Tốt nhất là đừng có bất cứ mối liên hệ nào giữa việc chị ấy tự tử và Nhậm Doanh ngoại tình bên ngoài, nếu không cô nhất định sẽ không để yên cho hai người kia đâu. Tính cách Mai Mai vốn mềm yếu, cô chỉ sợ chị ấy phải chịu thiệt thòi mà thôi.

Càng nghĩ lại càng rối, An Linh thực sự muốn ngay lập tức đi gặp hai người kia để chất vấn, suy nghĩ kỹ lại thì cô không dám mạnh động như vậy. Nhưng không làm gì thì cô lại không thể chịu đựng được. Loại người như An Chu Nhi đúng là cái gì cũng dám làm, bên ngoài thiếu gì đàn ông, vậy mà cô ta lại cướp chồng của chị mình, thật là khiến cô ghê tởm.

Nhìn khuôn mặt An Linh hết xanh lại đỏ, biểu tình vô cùng phong phú khiến Tần Nam cảm thấy không yên. Anh thấy trời bên ngoài hơi lạnh nên kéo cô vào trong xe, dù có chuyện gì thì về nhà trước đã. Bây giờ cho dù có phải kéo thì anh cũng nhất định mang cô về nhà, cái nơi quái quỷ này không khiến anh yên tâm gì cả.

“Em đã suy nghĩ bình thường trở lại chưa?”

Sau khi đưa cô lên xe, mở máy sưởi lên, Tần Nam mới cười cười hỏi cô.

An Linh lườm anh một cái, không thèm chấp với anh nữa.

“Chưa, em còn đang suy tính, anh cứ im lặng một lát đi”.

Tần Nam không cảm thấy tủi thân vì bị cô vứt sang một bên như vậy, anh bình tĩnh dò đoán từng chút một. Nếu tình hình của An Mai Mai chuyển biến xấu thì giờ này An gia chắc sẽ loạn thành đoàn rồi, không thể nào An Linh lại tự ra ngoài khóc một mình như vậy. Chuyện này không có khả năng. Vậy thì vì sao chứ. Chẳng phải cô nói mọi người trong nhà đều đã quay về An gia hết rồi sao. Khoan đã, vẫn còn một người ở lại trông chừng, hình như là ông chồng trên danh nghĩa của An Mai Mai thì phải. Nhậm Doanh, người này anh biết, bởi vì tình hình Nhậm gia hơi phức tạp nên tính cách của Nhậm Doanh cũng biến thái khác người, nhưng anh ta không phải là người thông minh gì cho lắm nên luôn thua dưới tay Nhậm Hiền, điều này vô tình chung đã tạo nên tính cách cứng nhắc, vô si và ích kỷ trong con người anh ta. An Linh không phải là người thích đụng độ người khác, cô và Nhậm Doanh có thể nói là không chút thân quen, cô nhất định sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt hắn ta. Vậy thì chỉ có thể là vô tình bị hắn ta bắt gặp, hoặc là cô vô tình nhìn thấy hắn ta làm điều gì đó. Có thể khiến cô kinh sợ như vậy, xem ra chuyện này không hề nhỏ chút nào.

Xe chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã dừng lại trước tòa nhà mà An Linh đang ở. Cô vô thức theo Tần Nam xuống xe, đầu óc vẫn không ngừng xoay quanh chuyện xảy ra ở bệnh viện lúc nãy.

Nhìn cô mơ mơ màng màng như vậy, Tần Nam càng thêm lo lắng, anh đi bên cạnh, một tay ôm chặt lấy người cô, dường như chỉ sợ mình không để ý thì cô sẽ lập tức gặp chuyện không may vậy.

Lúc An Linh mở cửa đi vào nhà, Tần Nam vẫn theo sát không rời nửa bước, hành động che chắn của anh khiến cô chỉ biết than khổ trong lòng, chẳng lẽ vô về nhà mà cũng gặp được chuyện gì không lành hay sao, cuộc sống này làm gì mà lắm điều bất ngờ được như vậy chứ.

Đã mấy ngày An Linh chưa về nhà, vừa mở cửa ra, một mùi khó chịu xông vào mũi cô, căn nhà mới không có người ở vài ngày mà đã trở nên bí bách như vậy. An Linh vội đi mở tung mọi cửa sổ để cho thoáng khí, đồng thời mở ti vi lên để cho có tiếng động một chút.

Tần Nam đến là khó hiểu với thói quen này của cô, chỉ cần ở nhà là An Linh sẽ mở ti vi hoặc bật nhạc, cô dường như không chịu được sự tĩnh lặng, đặc biệt là trong những không gian rộng lớn. Đột nhiên ánh mắt anh dừng lại ở bàn trà trước mặt, tính cách An Linh không phải người quá gọn gàng, nhưng tuyệt đối không phải người bừa bộn, cô sẽ không để tài liệu hay vật dụng cá nhân lung tung như vậy. Có lẽ hôm đó vội chạy đến Thượng Hải nên cô mới không kịp thu dọn mọi thứ hay sao.

Trong lúc Tần Nam ngồi ngoài phòng khách giúp cô thu dọn lại một vài vật dụng lung tung thì An Linh mang hành lý để vào phòng ngủ. Cô vẫn mang theo đồ đạc từ sân bay đến bệnh viện, bây giờ mới có dịp về nhà để cất. Theo thói quen, cô mở hộc tủ trên bàn trang điểm trong phòng ngủ, muốn nhìn vật đồ một chút theo thói quen từ nhỏ đến lớn của mình bao năm nay. Mỗi khi từ bên ngoài về nhà, cô luôn nhìn nó một lần, giống như là chào hỏi, cũng giống như là tâm sự, cô chỉ biết đó là món quà duy nhất mà mẹ tặng cho cô từ khi cô mới năm tuổi, bao nhiêu năm nay, nó vẫn luôn là người bạn đồng hành với cô vượt qua mọi nỗi ám ảnh kinh khủng trong cuộc sống.

Mở chiếc hộp nhỏ tinh xảo ra, An Linh không thấy sợi dây chuyền đó đâu. Trái tim cô như đập chậm một nhịp, rất nhanh cô đã thở phào nhẹ nhõm. Hôm đó vội đi Thượng Hải nên cô quên cất nó vào hộp, chắc vẫn bị cô để ở trên bàn trà từ hôm đó đến giờ rồi.

Tần Nam nhìn rất kỹ sợi dây chuyền trên tay mình, kiểu dáng đã cũ, cũng không phải làm từ vật liệu gì quý giá, chỉ là một sợi dây bạc đơn giản, có mặt hình hoa lan tinh xảo, không phải kiểu mặt có nắp mở nên anh nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy nó có điểm gì đặc biệt hoặc có khả năng cất giấu điều gì cả.

“Trả lại nó cho em”.

An Linh cầm lấy chiếc dây chuyền trên tay anh, Tần Nam cảm giác được cô thở phào nhẹ nhõm khi tìm được nó. Nhìn cô nâng niu cất nó vào trong một chiếc hộp vô cùng đẹp, anh biết đây tuyệt đối là bảo vật mà cô gái này cất giấu bao nhiêu năm qua.

“Em quý nó như vậy, sao lại vất lung tung ở ngoài bàn trà như vậy chứ, lỡ rơi mất thì sao”.

“Hôm đó em vội đi quá nên không kịp cất nó, may mà không rơi ở đâu, nếu không chắc em lục tung nhà lên quá”.

An Linh đưa mắt nhìn trên bàn, phát hiện ra mấy tài liệu cô để lung tung cũng được anh sắp xếp lại cẩn thận, cô hơi ngại, nếu không phải anh thu xếp

chúng thì với bản tính cầu thả của cô, chắc sẽ khó mà tìm được sợi dây chuyền này lẫn trong đám giấy tờ kia.

“Cũng muộn rồi, em mau tắm rồi đi ngủ đi”.

Nhìn hai mắt cô thâm quầng lại, Tần Nam thương xót nói, cô đã vất vả chạy đi chạy lại cả ngày hôm nay rồi.

An Linh ngoan ngoãn nghe lời anh, đi lấy quần áo chuẩn bị đi tắm. Khi cô vào phòng ngủ lấy đồ thì Tần Nam cũng vào theo, nhìn anh mệt mỏi như vậy, cô có chút thương xót không thôi.

“Anh mau ngủ đi, không cần đợi em đâu, muộn lắm rồi”. Nói xong cô nhanh chóng đi tắm, toàn thân cô đã rũ rượi hết cả rồi.

Tần Nam nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại thì ngay lập tức đưa mắt nhìn khắp căn phòng. Hồi nãy ngay từ khi bước chân vào phòng anh đã cảm thấy có điều gì đó bất thường. Một căn hộ lâu ngày không có người ở cũng không thể nào có mùi khó chịu như vậy được, huống chi An Linh mới chỉ rời khỏi đây có vài ngày, làm sao mà căn hộ lại trở nên như vậy được chứ. Anh đã hít sâu mấy hơi, cẩn thận đánh giá, đó chắc chắn là mùi thuốc lá của đàn ông. An Linh rời khỏi nhà nên không mở máy lạnh thông gió trong mấy ngày hôm nay, thế nên mùi khói thuốc mặc dù đã nhạt đi rất nhiều nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy được.

Tần Nam đã quan sát rất kỹ phòng khách, không hề có sự di chuyển đồ đạc, xem ra đây là một người vô cùng cẩn thận, hơn nữa là biết chắc mục tiêu của mình là gì nên không hề lãng phí thời gian ở những nơi không cần thiết, xem ra đây có lẽ là người quen của An Linh nên mới có thể ra tay thuận lợi như vậy. Vấn đề là người đó là ai và mục đích thật sự là gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Ánh mắt Tần Nam đảo một vòng quanh phòng ngủ của An Linh, vốn dĩ cũng chẳng có đồ đạc gì nhiều, anh rất nhanh đã đánh giá hết một lượt căn phòng. Rất khó để có thể xác định được đối phương muốn tìm gì ở đây, hơn nữa anh cũng không biết được chính xác người đó là ai thì việc tìm ra manh mối càng khó khăn hơn nữa.

“Sao anh còn chưa ngủ nữa, trời sắp sáng luôn rồi còn gì”.

An Linh vừa mới tắm xong, nhìn thấy anh còn ngăn người không chịu đi ngủ thì thái độ lộ rõ sự không hài lòng. Hôm nay anh đã chạy ngược chạy xuôi với mình rồi, chắc chắn là rất mệt, bây giờ anh còn không chịu nghỉ ngơi một lát, ngày mai còn biết bao nhiêu việc phải làm nữa.

Tần Nam kéo cô lại gần, giúp cô nằm xuống giường rồi đắp chăn cẩn thận cho cô. Anh mỉm cười an ủi cô gái nhỏ đang giận dỗi kia.

“Em mau ngủ một lát đi, anh còn có chút việc phải giải quyết, sẽ quay lại nhanh thôi”.

Nói xong anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, xoa xoa mái tóc rối bù của An Linh rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

An Linh nhìn theo bóng anh, đầu óc cô đang quay cuồng nên cũng chẳng còn tâm trạng nào mà ngủ, nhưng thấy bây giờ cũng chẳng thể làm gì khác hơn nên cô vẫn nhắm mắt dưỡng thần, hy vọng có thể ngủ được một lát.

Trong phòng khách, Tần Nam mở máy tính của An Linh lên, hai tay anh lướt nhanh trên bàn phím, rất nhanh đã mở ra một thư mục ẩn mà anh cài sẵn ở máy tính cô từ trước. Xem một lượt tất cả nhật ký truy cập trong thời gian gần đây của cô, không có bất cứ điều gì bất thường cả. Hai hàng lông mày của Tần Nam khẽ nhíu lại, anh nhắm mắt một lát, trong đầu không ngừng suy nghĩ mọi khả năng có thể xảy ra. Cuối cùng anh quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Mike.

“Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả”. Mike lộ rõ giọng khó chịu khi bị đánh thức vào giờ này.

“Cũng gần sáng rồi, dậy sớm có lợi cho sức khỏe”. Tần Nam không biết ngượng, nói chuyện vô cùng tự nhiên.

“Vậy một mình cậu dậy đi, lời tôi theo làm gì”. Mike dùng hai tay xoa xoa mắt, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo một cách nhanh nhất, tên kia mà gọi vào lúc này thì chắc chắn là có chuyện rồi.

“Điều tra giúp mình từ ba ngày trước cho đến hôm qua ai là người đột nhập vào nhà của An Linh, làm càng nhanh càng tốt”.

“Làm ơn đi đại ca, đây là thái độ nhờ vả của cậu đấy hả”.

Mike biết là chỉ cần dính dáng đến Ann thì tên kia chẳng thể nào bình tĩnh nổi, nhưng anh vẫn muốn trêu chọc tên Tần Nam kia một chút, mấy khi có dịp chứ.

“Yên tâm, mai một đám cưới tôi sẽ cho cậu làm phù rể”.

“Tôi thêm vào, tôi với cậu còn chưa biết ai cưới trước đâu”. Mike then quá hóa giận hét lên trong điện thoại, hừ, sao anh lại phải làm phù rể cho cái tên biến thái nửa đêm không cho người khác ngủ kia chứ.

“Cậu có đối tượng kết hôn rồi sao?”

Một câu của Tần Nam thành công khiến Mike câm nín, anh chẳng thèm đòi co nữa, cúp máy luôn, cần phải ngủ tiếp để bổ sung thể lực mới được.

Mike là cảnh sát điều tra, giao cho cậu ấy chuyện này anh vô cùng yên tâm, nhưng Tần Nam vẫn lo sợ có điều gì bất trắc sẽ xảy ra. Chuyện trong nhà An Linh anh cũng không nắm rõ nên mọi thứ chỉ có thể đề phòng mà thôi, không thể nào vạch sẵn mọi đường đi nước bước được. Tâm trạng của cô hôm nay không tốt, có lẽ ngày mai anh phải hỏi cô xem rốt cuộc là chuyện gì ở bệnh viện lại khiến cô lo sợ đến vậy.

Tình trạng của An Mai Mai đã khá lên rất nhiều nhưng bác sĩ vẫn còn muốn cô ở lại bệnh viện vài ngày để kiểm tra. Thế nên mấy hôm nay, An Linh chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và nhà, mệt đến mức muốn đòi mạng cô luôn rồi.

Vốn dĩ cô chẳng phải bận tâm nhiều như vậy, ba mẹ Mai Mai và Nhậm Doanh chắc chắn sẽ luôn túc trực trong bệnh viện, cô cũng chỉ là người quen thỉnh thoảng đến thăm là được rồi. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà mấy ngày nay không hề thấy mặt Nhậm Doanh đâu, ba mẹ Mai Mai lại tuổi cao sức yếu, cô cũng không đành lòng để họ phải vất vả nhiều, thế nên mọi chuyện đều do một tay cô lo liệu hết. Tần Nam nhìn cô như vậy thì không ngừng trách cứ, cũng đúng thôi, chị ấy có cha mẹ, có chồng, vậy mà cô cứ làm hết mọi thứ như vậy khác nào không để cho họ mặt mũi chứ. Biết là như vậy, nhưng nhìn Mai Mai một mình cô đơn trong phòng bệnh, cô không đành lòng.

Khi An Linh mang đồ ăn sáng vào phòng bệnh thì Mai Mai đã tỉnh một lúc lâu rồi, cô mỉm cười hiền lành nhìn An Linh tay xách nách mang đủ mọi thứ.

“Từ từ thôi, em mang nhiều thứ như vậy chị ăn làm sao hết chứ. Xuất viện chắc chị phải ăn kiêng mất thôi. Bị em nuôi thành heo rồi đây này”.

An Linh bỏ đồ trong tay xuống bàn, uống một ngụm nước lớn mới thấy tỉnh một chút. Cô sợ Mai Mai đói nên vội vàng đưa cháo cho chị ăn.

“Chị mau ăn đi, em mới nấu còn nóng đó”.

An Mai Mai biết cô vất vả nên ăn rất có tinh thần, không hề có bất cứ thái độ gì của chán ăn hay mệt mỏi cả. Khi mình bị bệnh thì chỉ có mỗi cô em họ này chăm sóc, cô làm sao mà không biết xấu hổ tỏ thái độ ừ ừ chán chường như những bệnh nhân khác cơ chứ.

“Bác sĩ nói vài hôm nữa là có thể xuất viện rồi”.

“May quá, chị ở đây đến chán lắm rồi, cuối cùng cũng sắp được nhìn thấy ánh mặt trời”.

An Linh thấy tâm trạng chị mình rất tốt nên yên tâm hơn nhiều.

“Xuất viện, chị có muốn về nhà vài hôm không?”. Nhà mà cô nói ở đây là nhà mẹ đẻ của Mai Mai.

Nhắc đến chuyện này thái độ của Mai Mai hơi khác, nhưng rất nhanh đã trở lại vẻ mặt nhu hòa như bình thường.

“Sao lại về nhà chứ, chị muốn đợi khi nào khỏe hẳn sẽ về thăm mẹ một lát”.

Nhìn thái độ của chị ấy, chắc chắn là không có ý định làm rõ mọi chuyện rồi. Mặc dù không nói ra, nhưng cả An gia từ trên xuống dưới có ai lại không tò mò nguyên nhân cô ấy tự tử chứ. Dù sao chuyện này nói lớn không lớn, nhưng cũng chẳng phải là chuyện nhỏ. Trong cái giới thượng lưu hào nhoáng này, có cái gì là bí mật đâu chứ, mặc dù Nhậm gia đã phong tỏa tin tức, nhưng chỉ sợ là ngoài kia bây giờ đã có đủ loại đồn đại rồi. An Linh hỏi Mai Mai như vậy là muốn biết dự định của chị ấy như thế nào. Cô không muốn Mai Mai phải chịu uất ức trong Nhậm gia.

“Chị, chị cứ suy nghĩ kỹ đi, em không can thiệp vào quyết định của chị, nhưng có một số chuyện không nói ra không có nghĩa là nó không tồn tại. Chị hiểu em muốn nói gì mà, phải không?”

An Linh nhìn thẳng vào mắt Mai Mai, cô không muốn chị ấy tiếp tục trốn tránh mọi thứ nữa, Nhậm gia hay An gia đều không xứng đáng để chị ấy phải đánh đổi nhiều thứ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Buổi chiều hôm đó, khi An Linh đến bệnh viện thăm Mai Mai thì trùng hợp gặp Nhậm Hiền ở đó. Không biết anh ta đã nói gì mà sắc mặt An Mai Mai vô cùng xấu. Cô biết anh ta đến cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, đang yên đang lành xuất hiện làm gì chứ. Thế nhưng cho dù An Linh có bất mãn với anh ta thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể nào bày tỏ ra mặt khi có chị cô ở đây được, cô không muốn chị ấy phải khó xử.

Nhậm Hiền thấy cô bước vào phòng thì có vẻ muốn ra về, anh ta cầm áo vest lên, nhìn Mai Mai nói bằng giọng điệu vô cùng lạnh lùng xen lẫn sự khinh miệt.

“Đừng lòi cô ấy vào chuyện này, không phải ai cũng là bình phong cho cô đâu”.

Nói xong anh ta không thèm nhìn ai mà ngay lập tức đi luôn. An Linh bị câu nói vừa nãy của anh ta làm cho á khẩu, đến lúc anh ta đi xa rồi cô mới hoàn hồn, vội vàng chạy lại an ủi tâm hồn tổn thương của An Mai Mai.

“Tên điên đó lại nói cái gì vậy, chị đừng để ý làm gì”.

An Mai Mai tỏ ra không có việc gì hết, chỉ nhìn mông lung rồi cười cười một mình. Dáng vẻ đó của chị ấy làm cô thương xót không nói thành lời, nghĩ nghĩ một lúc bèn nói:

“Mai là chị được xuất viện rồi, đừng để anh ta làm ảnh hưởng tâm trạng”.

Mai Mai nhìn An Linh bên cạnh không ngừng nói đông nói tây, cô suy nghĩ một lát rồi cắt ngang lời An Linh.

“Chị muốn uống nước cam, em xuống dưới kia mua cho chị đi, kêu người ta bỏ ít đường thôi”.

An Linh không muốn đi một chút nào, từ nãy đến giờ chị ấy đều buồn buồn không hề lên tiếng, bây giờ cô đi rồi thì ai coi chừng chị ấy đây.

“Chị biết mình phải làm gì mà, chị không suy nghĩ đại đột một lần nữa đâu”.

Nhìn gương mặt đượm buồn của Mai Mai, An Linh không còn cách nào khác đành nghe theo lời chị ấy, có lẽ chị ấy cần yên tĩnh một lát.

An Linh vừa đóng cửa phòng bệnh lại thì An Mai Mai lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường, cô lấy điện thoại di động ra, hai tay lưu loát ấn một dãy số không lưu trong danh bạ.

Chuyện đã đến nước này thì cũng đừng ai trách cô vô tình, tất cả đều là do bọn họ tự chuốc lấy mà thôi. An Mai Mai cười một cách lạnh lùng, ánh mắt độc ác khiến người khác nhìn vào phải ghê sợ.

Hôm nay An Linh phải tham dự tiệc sinh nhật của An Tiểu Tiểu, vốn dĩ cô chẳng tình nguyện đi một chút nào, nhưng An Nghiã Thành đã có lệnh, cô không muốn quan hệ giữa họ trở nên tồi tệ hơn nên đành phải tham gia.

Trước khi đi An Linh đã cố tình trang điểm thật đẹp, tiệc sinh nhật của An Tiểu Tiểu mà cô lại muốn đẹp hơn cả nhân vật chính, mặc dù biết tâm tư này của mình có phần hơi ích kỷ, nhưng cô lại cố tình muốn làm như vậy đây. Trong mắt mọi người cô cũng chẳng phải là đứa con ngoan hiền gì, thôi thì phải tỏ ra đánh đá một chút cho thỏa lòng mong đợi của mọi người vậy.

Hơn 7 giờ tối, toàn bộ tòa nhà của An gia trang trí đèn dóm rực rỡ, người ra người vào tấp nập, xem ra An Nghiã Thành thực sự rất xem trọng dịp này, nếu không cũng không phí công sức mời gần hết giới thượng lưu đến đây như vậy. Khi An Linh đến thì bữa tiệc đã bắt đầu được một lúc rồi, cô chỉ lặng lẽ đi vào bên trong, cũng không muốn ngay khi xuất hiện đã đụng mặt An Chu Nhi, kể từ sự việc tại bệnh viện lần trước, chỉ cần khi đến cô ta là cô lại thấy kinh tởm.

Bữa tiệc vô cùng xa hoa nhưng sự xuất hiện của An Linh vẫn thu hút sự chú ý của không ít người. Người đẹp đi đến đâu cũng sẽ dễ dàng được người khác ngắm nhìn, huống chi hôm nay cô lại cố tình trang điểm thật rực rỡ nên muốn mọi người không để ý cũng khó. Đường như đã quen với khung cảnh như vậy, An Linh định đi lấy một ít đồ ăn rồi sau đó mới tới chào An Nghiã Thành một tiếng, cô không định ở lại đây lâu, bữa tiệc này có quá nhiều người cô muốn tránh mặt, tốt nhất là nên về sớm một chút thì hơn. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, An Linh vừa bước đến khu vực để thức ăn, còn chưa kịp nhìn kỹ mọi thứ thì đã bị ba cô bắt được.

An Nghiã Thành giới thiệu với An Linh hai người bạn làm ăn của ông, An Linh biết trong trường hợp này mình cần làm gì nên tỏ ra vô cùng phối hợp, cô ngọt ngào chào hỏi tất cả mọi người, cố gắng tỏ vẻ con ngoan trước mặt bọn họ.

Hai người kia vừa đi, An Linh đang tính rút lui thì lại có một đám người khác bước đến. Sức hút của mỹ nữ nên rất nhiều thanh niên trẻ tuổi đều đến chào hỏi với cô, An Linh cười đến mức miệng cũng cứng ngắt rồi mà đoàn người vẫn lần lượt kéo đến. Cô cảm nhận sức chịu đựng của bản thân sắp bùng phát rồi thì một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên bên tai cô.

“Tiểu Linh, sao bây giờ em mới đến, chị tìm em mãi”.

Là An Chu Nhi, đang yên đang lành cô tìm tòi làm gì vậy chứ, đã không thích rồi thì làm ơn tránh xa nhau một chút, cô không cần phải diễn sâu như vậy đâu. An Linh không đáp lại lời nói của chị ta mà chỉ liếc nhìn một cái rồi lại lơ đãng nhìn sang chỗ khác. An Chu Nhi có vẻ hơi ngượng nên quay sang nói chuyện với An Nghiã Thành. Đúng lúc đó có người phục vụ đi ngang qua đây, cô ta tỏ vẻ muốn cầm một ly rượu trên khay của người phục vụ, nhưng lúng túng thế nào lại khiến người phục vụ kia không giữ vững được khay rượu, toàn bộ đồ uống trên đó đều đổ hết vào người An Linh.

Hôm nay An Linh mặc một chiếc váy cúp ngực màu trắng vô cùng quyến rũ, rượu đỏ đỏ hết lên người cô khiến bộ dạng An Linh thê thảm không nỡ nhìn. Tình huống xảy ra hơi bất ngờ làm An Linh lúng túng, rượu đỏ chảy dài từ trên ngực áo cô thấm vào da thịt lạnh buốt, cô khẽ hít vào một hơi, cố chịu đựng cơn tức giận đang xông lên trong đầu.

Người phục vụ thấy vậy vội vàng không ngừng nói lời xin lỗi, điệu bộ chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu xin cô mà thôi. An Linh không thèm để ý đến anh ta, hai mắt cô nhìn chăm chăm An Chu Nhi đang mỉm cười mỉa mai nhìn mình. Cô cố gắng nắm chặt hai tay lại để bản thân mình không làm ra điều gì mất không chế.

An Linh tự nhận bản thân mình đã đủ bình tĩnh lắm rồi mới không vạch trần bộ mặt thật của cô ta lúc này, thế nhưng An Chu Nhi lại không biết thế nào là đủ, không ngừng khiêu khích cô.

“Á, Tiểu Linh, người phục vụ bắt cần làm ướt quần áo của em rồi kia, thật là đáng thương quá, chắc em xấu hổ lắm”.

Nghे đến đây thì cơn giận của cô không thể nào kiềm chế được nữa, trong lúc này mà còn suy nghĩ được nhiều thứ thì cô đã không còn là An Linh nữa rồi. Cánh tay trắng nõn của cô vừa giơ lên thì có một bàn tay khác nhanh hơn giữ chặt cô lại.

Tần Nam khoác chiếc áo của mình lên người An Linh, thuận tiện ôm luôn cô vào lòng, chỉ sợ cô lại làm ra hành động gì bộc phát. Anh cũng lười nhìn An Chu Nhi bên cạnh, loại người như cô ta không đáng để anh phải bận tâm nhiều như vậy.

Trong lúc An Linh còn đang mơ hồ thì đã bị Tần Nam đưa ra ngoài, cơn gió lạnh làm đầu óc cô tỉnh táo hơn, lúc này đây cô mới kịp nhận ra một điều là hai người bọn họ đã ôm ôm ấp ấp nhau hiên ngang đi qua trước mặt mọi người. Chắc bây giờ trong kia đang vô cùng hỗn loạn rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

An Linh ôm một bụng tức trong người mà không thể làm gì An Chu Nhi càng khiến cô bứt rứt không yên. Tần Nam nhìn cô gái nhỏ trong lòng mặt mày nhăn nhó khó chịu, anh cũng chỉ biết cười khổ mà thôi. Mọi cảm xúc của cô đều về lên mặt như vậy, ra ngoài xã hội này phải chịu thiệt là đúng rồi. Cái tính cách nóng nảy này của cô thật khiến anh vừa yêu vừa hận đến chết mất thôi.

“Em ngoan ngoan một chút đi, nếu không muốn ngày mai lại hối hận cả ngày thì bây giờ theo anh về nhà”.

Tần Nam quyết tâm lôi kéo An Linh vào xe, quần áo của cô đã ướt hết cả rồi, nếu không nhanh chóng về nhà tắm rửa thì sẽ bị cảm mất.

An Linh ảm ức quay đầu nhìn lại ngôi nhà kia, đúng là mỗi lần về đây lại là một lần cô chán ghét nó, thế nhưng dù hận đến đâu thì cô vẫn không thể nào buông bỏ được. Gia đình đối với cô thực sự quan trọng hơn những gì cô có thể tưởng tượng được. An Linh thầm trách sự yếu mềm của mình, nhưng mọi thứ bây giờ quá hỗn loạn, cô không thể tính toán được gì nhiều mà tất cả chỉ hành động vô thức theo cơn tìm mạch bảo.

Tần Nam chỉnh nhiệt độ trong xe lên cao một chút, anh còn thuận tay lấy chiếc chăn mỏng phía sau ghế đưa cho An Linh, chỉ sợ cô bị lạnh. Thế nhưng nhìn khuôn mặt cô ướt đầm nước mắt, từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi, cô ngồi đó khóc một mình không chút tiếng động lại khiến anh càng thêm thương xót. Tần Nam ôm lấy cả người An Linh, để cô ngồi lên đùi mình, một tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của cô, tay còn lại thì ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy không ngừng kia. Cô bé đáng thương, mặc dù bên ngoài thì tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực ra gia đình luôn có một vị trí rất quan trọng trong lòng cô. Lúc này anh vội vàng đưa An Linh rời khỏi bữa tiệc cũng là vì lo lắng An Nghĩa Thành lại nói điều gì không hay. Không phải anh không thể giúp An Linh đòi lại công bằng, nhưng anh sợ cái cô cần anh lại không thể mang lại được. Anh biết An Linh không phải kiểu người ưa tranh giành thắng thua trong những trường hợp như vậy, nhưng tình thương của cha mẹ lại là thứ yếu mềm nhất trong lòng cô.

“Khóc xong chưa”. Tần Nam cười cười nhìn cô gái như con mèo nhỏ trong lòng mình.

An Linh biết anh trêu trọc mình nhưng cũng lười cãi lại, cô cũng thấy hơi ngại vì cứ suốt ngày khóc lóc trước mặt anh như vậy, rõ ràng là cô không phải người thích khóc mà. Cô đưa tay quệt quệt nước mắt, ngượng ngùng muốn rời khỏi lòng anh.

Tần Nam đưa tay giữ chặt người cô lại, không cho An Linh cơ hội chạy thoát.

“Nói cho anh biết, có chuyện gì vậy hả?”.

“...”

“Em đừng nghĩ im lặng là có thể qua chuyện này. Từ lần trước ở bệnh viện anh đã thấy em rất kỳ lạ rồi”.

“...”

An Linh vẫn làm con rùa rụt đầu, xem như không nghe thấy giọng điệu cứng rắn của anh.

“Em không muốn nói cũng được thôi, anh có thể cho người điều tra mọi chuyện. Cũng chỉ mất thêm chút thời gian mà thôi”.

An Linh ai oán nhìn anh, anh không thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút được à. Mặc dù nghĩ thì như vậy nhưng cô vẫn muốn nói hết mọi chuyện với anh, giữ quá nhiều bí mật trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

“An Chu Nhi với Nhậm Doanh, hai người bọn họ qua lại với nhau”.

Tần Nam nghe thấy chuyện này thì cũng vô cùng kinh ngạc, anh hơi nhướn mày, hỏi lại An Linh.

“Sao em biết?”.

“Lần trước...ở bệnh viện...”

Mặc dù cô chỉ nói ngập ngừng không rõ nhưng Tần Nam đã nhanh chóng hiểu ra, chẳng trách hôm đó cô lại kinh sợ như vậy.

“An Mai Mai có biết chuyện này không?”

“Em chưa dám nói cho chị ấy biết, sợ chị ấy lại kích động mà làm chuyện dại dột như lần trước”.

Tần Nam xoa xoa hai gò má bầu bĩnh của An Linh, khẽ cười nhỏ.

“Chẳng phải phụ nữ luôn có giác quan thứ sáu sao, em có chắc là chị em không hề biết gì về chuyện này”.

“Không thể nào, em đã thử thăm dò chị ấy rồi”.

Tần Nam lấy khăn giấy thấm hết nước mắt trên mặt An Linh, điệu bộ vô cùng thành thoi, nhàn nhạt hỏi lại cô.

“Em thăm dò bằng cách nào?”

“Em hỏi chị ấy có muốn về An gia nghỉ ngơi vài ngày rồi mới trở lại Nhậm gia hay không. Nếu chị ấy biết chồng mình ngoại tình thì nhất định sẽ về nhà mẹ đẻ. Vừa có thể tránh mặt Nhậm Doanh, vừa tiện việc tra hỏi An Chu Nhi. Chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao. Và lại nếu phụ nữ mà biết chồng mình ngoại tình thì liệu mấy ai có thể bình tĩnh tiếp tục sống chung như không có chuyện gì vậy chứ, nhất định sẽ có hành động phản bác gì đó”.

Nghe xong lý giải của An Linh, Tần Nam vẫn mỉm cười hiền hòa với cô, trách không được cô bé này suốt ngày bị người ta lợi dụng, thì ra là do suy nghĩ đơn giản quá.

“Em có biết phụ nữ chỉ ghen khi còn tình cảm với chồng mình thôi, đó là chưa kể ngay từ đầu giữa Nhậm Doanh và An Mai Mai không hề có tình yêu”.

An Linh không đồng ý với anh.

“Nhưng để người ngoài qua lại với chồng mình, cho dù không yêu thì cũng chẳng ai để yên cả, huống chi người thứ ba đó lại là em họ mình”.

“Em nói rất đúng, chẳng ai sẽ làm ngơ chuyện này cả. Nếu có thì người đó hoặc là quá ngốc, em nghĩ chị của em sẽ thuộc loại nào chứ”.

An Linh bị lời nói của Tần Nam làm cho không biết phải trả lời như thế nào cả. An Mai Mai trong suy nghĩ của cô từ trước đến nay luôn là một người thông minh, hiểu chuyện, tuy nhiên đôi lúc hơi nhu nhược. Chị ấy đã quyết tâm điều gì thì không ai có thể thay đổi được. Có đánh/ chết cô cũng không thể liên hệ Mai Mai với những loại người mà Tần Nam vừa nói, thế nhưng cô lại không thể phủ nhận anh suy nghĩ rất logic.

Nhìn cô bé trước mặt hết nhăn mày lại vò đầu bứt tóc, Tần Nam bèn thắt dây an toàn vào cho cô rồi cho xe lăn bánh. Chuyện này không hề đơn giản, ngay cả Mike dùng hết mọi mối quan hệ cũng vẫn chưa tìm được đầu mối, để một mình An Linh suy nghĩ thì làm khó cô quá rồi. Thế nhưng chuyện của Từ Bắc thì xem ra đã rõ mười mươi rồi, chính tên kia đã khai ra kẻ chủ mưu bắt cóc năm đó. Nghĩ lại Tần Nam còn thấy lạnh cả người, cũng may lúc đó An Linh bị chuyện của An Mai Mai phân tán sự chú ý, nếu không anh không thể tưởng tượng nổi cô sẽ bị đá kích đến mức nào nữa. Cuộc đời vốn không có sự công bằng, nhưng ông trời đối với cô như vậy chẳng phải quá bất công rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

“Vào đi”.

Tần Nam cầm lấy tài liệu thư ký đưa cho anh, tiện thể ngẩng mặt lên nhìn xem người đến là ai. Thấy Mike ung dung bước vào văn phòng của mình, anh đưa mắt ra hiệu cho thư ký đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy, sao tự nhiên cậu lại đích thân đến đây vậy”. Bình thường Mike rất ít khi xuất hiện ở đây, ngoại trừ quán bar ra, cậu ấy vô cùng hạn chế xuất đầu lộ diện trước mặt người khác.

“Lần trước cậu bảo mình tìm hiểu người đã xâm nhập vào nhà Ann, mình vừa mới nhận được kết quả điều tra”.

Ánh mắt Tần Nam khẽ tối lại, anh bỏ tập tài liệu trong tay qua một bên, chăm chú nghe Mike nói rõ mọi chuyện.

“An Mai Mai”.

“Cái gì, sao có thể là cô ta?” Tần Nam vô cùng kinh ngạc, anh biết kết quả điều tra của Mike luôn luôn chính xác thế nhưng lần này anh vẫn muốn xác nhận lại mọi chuyện một lần nữa.

“Chắc chắn là cô ta, mình có ảnh chụp làm bằng chứng đây”.

Vừa nói Mike vừa đưa ra một xấp hình, mặc dù hình ảnh bị nhòe nhưng chỉ cần là người quen thì đều có thể nhận ra đó là An Mai Mai.

“Ngày hôm đó cô ta vốn dĩ là đang đi nghỉ dưỡng với mẹ chồng mình, nhưng đột nhiên cô ta nói là có việc gấp cần giải quyết nên muốn về trước, thế nhưng chỉ quay lại thành phố A có một ngày, hôm sau cô ta đã lập tức đến địa điểm nghỉ dưỡng với Nhậm phu nhân. Mình cũng không tin lại là cô ta, một tiểu thư chân yếu tay mềm sao có thể làm ra loại chuyện này được chứ”.

“Ý cậu là cô ta trực tiếp ra tay mà không hề có sự giúp đỡ của người khác”.

“Có ai đứng đằng sau giúp cô ta không thì mình không biết, nhưng cậu có thấy chuyện này kỳ lạ không”.

Mike mặc dù đã tìm hiểu mọi chuyện ngay từ đầu nhưng cho đến bây giờ anh vẫn cảm thấy mờ mịt. Dường như có một điểm mấu chốt nào đó mà anh vẫn không thể nào lý giải được. Thoạt nhìn thì mọi chuyện đều không bế tắc, nhưng tóm gọn mọi thứ lại thì hoàn toàn không có điểm chung nào phù hợp cả.

Chuyện này cũng là điểm khiến Tần Nam băn khoăn, anh đã từng gặp rất nhiều người tự xưng là danh môn thực nữ nhưng cách dùng thủ đoạn thì âm hiểm hơn bất cứ ai khác. Nhưng rất ít người tự mình ra tay như vậy, dù sao thì chỉ cần bỏ tiền ra thì mọi chuyện đều có thể giải quyết. An Mai Mai tự mình hành xử như vậy, một là cô ta quá tự tin và năng lực bản thân mình, còn không chỉ có thể là cô ta hoàn toàn không tin tưởng bất cứ người nào xung quanh mình hết. Nếu là người trong Nhậm gia thì hoàn toàn có thể hiểu được vì sao An Mai Mai lại phải làm như vậy. Chỉ có điều tất cả mới chỉ nằm trong tâm suy đoán của anh mà thôi.

“Cậu tập trung điều tra An Mai Mai cho tôi, còn nữa, người đàn ông mà cô ta quen ở bên Pháp là người như thế nào, cậu có biết không?”

“Đã tìm hiểu rồi, hẳn ta có một quá khứ vô cùng sạch sẽ, quả thật khó có thể tìm ra sơ hở gì”.

Càng nghe Mike nói thì hai hàng lông mày của Tần Nam càng nhíu chặt lại, người đáng sợ nhất chính là loại người luôn ẩn mình trong bóng tối như vậy, anh chỉ có thể tận lực đề phòng chứ không thể nào đối phó được.

“Mình hiểu rồi, cậu cứ đi trước đi, coi chừng bị người của ba cậu bắt gặp.”

Mike tươi cười vô cùng rạng rỡ, xem như không có chuyện gì nói:

“Mình đang ở trong địa bàn của cậu, ba mình nhất định sẽ không hành động lỗ mãng đâu”.

Nghe cậu ta tự tin như vậy Tần Nam cũng không biết nói gì hơn, tên này vẫn luôn lạc quan như vậy, đợi khi bị ba cậu ta tóm vào quân khu xem còn có thể phản kháng được gì nào.

“Sao tự nhiên hôm nay chị lại hẹn em đến đây vậy, chẳng phải mới bữa trước còn nói là phải ở nhà dưỡng thương hay sao?”

An Linh vui vẻ nói chuyện với Mai Mai, mấy hôm nay cô toàn gặp chuyện khiến bản thân bức mình, khó khăn lắm mới gặp được người để tâm sự.

“Chị ở nhà sắp thành người tách biệt với xã hội rồi đây này, không biết làm gì nên tìm em giải sầu”.

An Mai Mai vừa trả lời An Linh, vừa đưa tay chỉ món đồ uống mình chọn cho người phục vụ ghi lại.

“Em muốn uống gì, cà phê ở đây rất ngon đấy”.

An Linh vừa nghe chị mình muốn uống cà phê thì ngay lập tức nhăn mặt lại.

“Chị còn chưa hồi phục hoàn toàn, đừng uống cà phê nữa”.

An Mai Mai vẫn giữ khuôn mặt hiền hòa, xem như không có chuyện gì đáp lại An Linh:

“Chỉ có một ly thôi mà, không sao đâu, chị biết cơ thể mình thế nào mà”.

An Linh cũng thấy mình hơi làm quá mọi chuyện lên, nhìn khí sắc chị ấy hôm nay rất tốt, hồi phục nhanh hơn cô tưởng nhiều, có lẽ uống một chút đồ uống có chất kích thích cũng không sao đâu.

“Đúng rồi, bạn trai của em đâu, định khi nào mới giới thiệu cho bà chị này biết đây”.

“Em...”

“Đừng có trốn, lần trước em đã hứa với chị cái gì nào”.

“Đạo này anh ấy hơi bận, đợi khi nào có dịp em sẽ bảo anh ấy mời chị ăn cơm”.

Biết An Linh không muốn nói nhiều đến đề tài này An Mai Mai cũng không muốn tiếp tục làm khó cô nữa, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Tùy em thôi, dù sao thì đây cũng là chuyện riêng của em mà”.

An Linh cảm thấy hơi ngại, không phải cô muốn giấu giếm gì, nhưng mà trong thâm tâm không hiểu sao lại không muốn nói nhiều về Tần Nam với An Mai Mai.

“Chị, chị đừng nói vậy mà, anh ấy thực sự rất bận, vài hôm nữa em nhất định bắt anh ấy đến gặp chị, có được không”.

An Mai Mai nhìn An Linh mà lắc đầu ngao ngán.

“Em đó, không phải chị tò mò hay nhiều chuyện, nhưng có một số chuyện người làm chị này không thể không lo được, em có hiểu không”.

Lời nói của Mai Mai làm An Linh thấy nghèn nghẹn, cả gia đình chỉ có một mình chị ấy đối xử thật lòng với mình, vậy mà cô lại không muốn kể mọi chuyện cho chị ấy biết.

Nhìn An Linh đang chực khóc, An Mai Mai không nhịn được bèn khuyên nhủ:

“Con bé này, khóc cái gì mà khóc, chị có làm gì em đâu hả. Mau vào nhà vệ sinh rửa mặt đi, người khác nhìn vào lại tưởng là chị bắt nạt em đấy”.

An Linh bị mấy lời này làm cho phì cười, cô ngoan ngoãn nghe lời An Mai Mai đi rửa mặt. Thật là ghét cái tính hay khóc nhè này của cô quá.

An Linh vừa đi khỏi chỗ ngồi một lát thì điện thoại của cô sáng lên. An Mai Mai cầm lên xem, người gọi đến là Tần Nam. An Mai Mai hơi bất ngờ, cô biết anh ta, dù sao thì anh ta cũng là một nhân vật khá nổi tiếng trong thành phố A, nhưng mà tại sao An Linh lại quen biết với người này chứ. Vòng giao tiếp của An Linh không rộng, cô tự thấy là mình biết được tất cả bạn bè ở thành phố này của An Linh, vậy mà từ đâu chạy ra một tên Tần Nam này vậy. Mặc dù chưa biết được quan hệ của bọn họ là như thế nào, nhưng tốt nhất đừng là đáp án đang hiện lên trong đầu cô bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Lúc An Linh quay trở lại thì An Mai Mai đã nhanh chóng lấy lại vẻ mặt thản nhiên như mọi khi. An Linh cầm điện thoại lên xem, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào đến nên cô cũng không để ý nữa, tiếp tục trò chuyện trên trời dưới biển cùng Mai Mai.

Có vẻ tâm trạng của An Mai Mai khá tốt nên An Linh cũng yên tâm hơn, cô chỉ sợ chị ấy bị di chứng tâm lý từ chuyện tự tử lần trước. Dường như cảm nhận được sự lo lắng của An Linh, An Mai Mai mỉm cười trấn an cô.

“Em đừng lo, chị biết mình phải làm gì mà, chuyện lần trước chỉ là chị nhất thời nghĩ dại thôi”.

An Linh không chịu để chị ấy nói qua loa cho xong chuyện như mọi lần trước nữa, cô quyết tâm hỏi thẳng.

“Vậy chị nói cho em biết đi, tại sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ”.

“Chị...” An Mai Mai ngập ngừng không muốn trả lời câu hỏi của An Linh.

Thái độ của chị ấy như vậy khiến An Linh càng giận lại càng thương, chuyện gì chị ấy cũng lo lắng trước sau rồi còn lo luôn cho người khác nữa, như vậy

thì trách sao bản thân chỉ toàn chịu thiệt thòi.

“Chị, có chuyện gì mà chị không thể nói cùng với em chứ, chị cứ để trong lòng thì cũng chẳng giải quyết được gì đâu”.

“...”

“Có thể chị nghĩ em nhiều chuyện, nhưng em không muốn thấy chị phải vào viện vì một lý do tương tự nữa”.

Thấy An Mai Mai vẫn nhất quyết giữ im lặng, cô ra đòn sát thủ.

“Chị có thể không màng sống chết của bản thân, nhưng còn cha mẹ chị thì sao. Bao lâu rồi chị không về thăm hai bác, chị định cứ để tình trạng này tiếp diễn mãi sao?”

An Linh nói một hồi hết tất cả bức xúc của bản thân nhưng An Mai Mai vẫn không có thái độ gì. Cô tức giận cầm ly nước cam lên uống hết hơn nửa, thật là khiến cô tức chết mà, lúc trước chỉ cần là chuyện liên quan đến gia đình thì An Mai Mai nhất định không chịu bỏ qua dù là nhỏ nhất, còn bây giờ thì sao chứ, cô nói hết lý hết lẽ, ngay cả ba mẹ chị ấy cũng mang ra nhưng lại chẳng khiến chị ấy mấy may xúc động. Cái Nhậm gia quý quai kia đúng là đáng sợ mà, có thể khiến một An Mai Mai thành như vậy chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Tức thì tức nhưng An Linh cũng chẳng đành lòng nói Mai Mai nửa câu nặng lời, dù gì chị ấy cũng mới bình phục xong. Ngay lúc An Linh tưởng lần này không thể hỏi thăm được gì từ chị ấy thì An Mai Mai lên tiếng.

“An Linh, về nhà với chị vài ngày được không?”

“Hả, chị nói gì cơ?”

Đừng trách An Linh, cô thực sự tưởng mình nghe nhầm, tại sao chị ấy lại hỏi kỳ lạ vậy chứ. Về nhà, nhưng mà nhà nào mới được chứ, đừng quên là bây giờ chị ấy đã là dâu Nhậm gia.

“Chị thấy mệt mỏi quá rồi, em chuyển đến ở với chị vài hôm đi, có được không?”

Về mặt bình thân của An Mai Mai phút chốc như đã bị đập nát, An Linh nhìn chị ấy giờ đây trở nên yếu đuối đến bất ngờ. An Mai Mai vẫn cảm thấy khuấy ly cà phê trước mặt nhưng ánh mắt vô hồn lại khiến bất cứ ai nhìn vào cũng xót xa không thôi.

“Chị nói đây là...”

“Là Nhậm gia, biệt thự bây giờ chỉ có chị và mẹ chồng ở thôi, A Doanh và Nhậm Hiền rất ít khi về nhà”. An Mai Mai nói vô cùng thản nhiên, nhưng An Linh vẫn cảm thấy chút chua xót trong giọng nói đó.

Nghe lời chị ấy nói mà An Linh toát cả mồ hôi, tên Nhậm Doanh khôn khéo kia, bỏ vợ ở nhà để ra ngoài sống phóng túng, đúng là tên cặn bã của xã hội mà.

An Linh đang định lên tiếng khiển trách thái độ làm chồng của hắn ta thì chợt khựng lại, An Mai Mai từ ngày kết hôn đến giờ chưa khi nào than trách với bất cứ ai về nhà chồng mình, vậy mà hôm nay chị ấy lại chịu mở lòng như vậy. Lời từ chối đã lên đến khóe miệng nhưng cô lại không thể nói ra. An Linh suy nghĩ rất lâu rồi cũng quyết định đến sống với chị ấy vài ngày. Có lẽ chị ấy thực sự cần một người ở bên để trò chuyện trong những lúc như thế này. Mặc dù e dè Nhậm Hiền, nhưng chẳng phải Mai Mai đã nói hắn ta không sống trong biệt thự sao, nếu vậy chắc cô cũng không cần phải lo lắng quá làm gì. Cô đến Nhậm gia thì là khách, hắn ta dám làm gì cô chứ.

An Linh chỉ thu dọn một ít quần áo đơn giản rồi xách va ly ra khỏi nhà. Trước khi khóa cửa, cô ngáp ngừng một lúc rồi quay trở lại phòng ngủ, cảm thấy đây chuyện mà mẹ đã tặng cho cô lúc nhỏ đeo lên cổ. Bình thường khi ra ngoài cô rất ít khi mang nó theo, chủ yếu vì sợ bản thân mình lơ đãng làm rơi nó, nhưng hôm nay cô muốn mang theo bên người, chủ yếu là để tạo thêm sức mạnh tinh thần cho bản thân. Mỗi lần bước chân vào Nhậm gia là một lần thử thách sức mạnh của trái tim cô mà. Hình ảnh Nhậm Hiền bàn tay chảy đầy máu lần trước vẫn còn ám ảnh cô rất nhiều.

Trước khi ra khỏi nhà, An Linh nhắn tin báo cho Tần Nam biết. Đợi một lúc không thấy anh trả lời, có lẽ là đang họp cũng nên. An Linh kiểm tra cửa nẻo một lần nữa rồi xách valy đi xuống lầu. An Mai Mai muốn cùng cô lên nhà sắp xếp đồ đạc nhưng An Linh từ chối, chị ấy đã ra ngoài cả buổi sáng cơ thể mới bình phục không tránh khỏi mệt mỏi, tốt nhất vẫn nên ở trong xe nghỉ ngơi thêm một lát đi.

An Linh vừa bước ra thì có một người đàn ông bước ngang qua cô để đi vào thang máy. An Linh vốn cũng không để ý nhiều nhưng đây là một người ngoại hình vô cùng nổi bật, là người nước ngoài nên vóc dáng vô cùng cao lớn, tay còn dắt theo một đứa nhỏ khoảng chừng ba tuổi, có lẽ là con lai. Một lớn một nhỏ vô cùng đẹp đẽ khiến An Linh không khỏi chú ý. Cô vốn thích trẻ con, huống hồ đứa bé kia cô cũng đáng yêu khiến ai nhìn vào cũng thích. An Linh nhìn theo bóng dáng hai người kia cho đến khi họ đi khuất vào trong thang máy, không hiểu sao cô càng nhìn càng thấy họ có điểm quen mắt, chẳng lẽ người đẹp nào cũng đều có một vài điểm tương đồng như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Biệt thự của Nhậm gia nằm ở một vùng ngoại ô yên tĩnh, khung cảnh xung quanh vô cùng xinh đẹp. Lần trước đến đây An Linh đã rất thích kiến trúc ngôi nhà này, yên bình mà thanh thản, cái đẹp ẩn sâu trong sự tĩnh tế mà cảnh vật mang lại.

Một lần nữa bước chân đến đây, mọi thứ dường như không khác nhiều so với trước. Vu Vân vẫn niềm nở chào đón cô, còn dặn dò người giúp việc mang hành lý lên phòng giúp cô. Căn phòng An Linh ở nằm trên tầng hai, bên ngoài cửa sổ là một cây ngô đồng tươi tốt. Cả căn phòng tràn ngập ánh sáng tươi mát khiến cho một người suốt ngày sống trên chung cư cao tầng như cô cảm thấy không thôi. Đúng là môi trường khác nhau một trời một vực mà.

“Em có thích nơi này không, nếu không thì còn vài căn phòng trên tầng ba, chị dẫn em đi xem thử nhé”.

An Mai Mai bước vào phòng, trên tay cầm theo một bình hoa mới cắm, cô vừa đặt nó lên bàn trà vừa quay người lại hỏi An Linh.

An Linh thực lòng thấy căn phòng này vô cùng tốt, cô chỉ ở đây có vài ngày nên cũng không muốn làm phiền mọi người quá nhiều.

“Như vậy còn tốt hơn căn hộ của em cả chục lần rồi, ít ra thì còn có thể hít thở khí trời tươi mát”.

“Biệt thự chính là có ưu điểm đó thôi, mặc dù xa thành phố nhưng bù lại thì môi trường khá tốt”. An Mai Mai giúp cô bỏ một số thứ lên bàn, thỉnh thoảng còn quay sang nói chuyện phiếm với cô.

Khi hai chị em sắp xếp hết mọi thứ linh tinh thì An Mai Mai dẫn cô xuống lầu ăn cơm. Biết cô đến nên Vu Vân đã nhờ người giúp việc chuẩn bị rất nhiều món ngon. Có lẽ vì cảm thấy muốn đền bù cho bữa ăn hụt lần trước của cô nên đồ ăn trên bàn rất thịnh soạn. An Linh vốn là người thích đồ ăn ngon, cô cũng không hề khách sáo mà thưởng thức một lượt các món ăn trên bàn. Chay mặn kết hợp đầy đủ, hương vị thì càng khỏi phải nói, xem ra chỉ cần người không nên xuất hiện đừng đột ngột hiện ra thì mấy ngày tới ở Nhậm gia của cô cũng sẽ yên ổn trôi qua thôi.

Ăn xong cơm trưa, An Mai Mai kêu cô lên phòng nghỉ ngơi một lát, dù gì thì buổi chiều cũng không có việc gì để làm. Cuộc sống phu nhân của hai người phụ nữ trong biệt thự này dường như mỗi ngày đều như vậy, ăn uống, nghỉ ngơi và tự tìm niềm vui cho bản thân mình. Lúc trước không có An Mai Mai thì chỉ có mình Vu Vân ở đây, Nhậm lão gia rất ít khi xuất hiện trong biệt thự này, bây giờ mặc dù có thêm một nữ chủ nhân nữa nhưng không khí cũng chẳng sôi động hơn là bao.

An Linh vừa mới ăn xong nên không muốn đi ngủ liền, cô một mình đi vòng vòng xung quanh vườn hoa của biệt thự. Nơi đây trồng rất nhiều hoa hồng, đủ loại đua nhau khoe sắc nhưng hương thơm hơi nồng khiến An Linh cảm thấy ngột ngạt. Cô bị mùi hương này làm cho nhức đầu nên quyết định quay trở về phòng, định bụng tìm một quyển sách nào đó giải trí.

Biệt thự có rất nhiều phòng, nhìn bên ngoài thì tất cả đều giống nhau nên khi bước chân lên tầng 2, An Linh lưỡng lự không biết mình ở căn phòng nào. Cô chỉ nhớ là phòng cuối cùng của hành lang, nhưng phòng bên phải hay bên trái thì cô cũng không rõ. Suy nghĩ lưỡng lự một hồi, An Linh quả quyết mở cửa căn phòng bên phải ra, nếu không đúng thì thôi, dù sao thì cũng không có ai ở lầu hai ngoài cô mà. Ngay từ lúc dẫn cô lên phòng, người giúp việc đã nói phòng của An Mai Mai và Nhậm phu nhân đều ở lầu ba, thế nên An Linh khá yên tâm không sợ gặp tình huống khó xử.

Cánh cửa bị cô đẩy mạnh một cái liền mở ra, bố cục căn phòng này hoàn toàn khác phòng của cô, An Linh bị phản nhận ra mình đã đi nhầm phòng người khác, cũng may là chủ nhân nó không có ở đây. Cô vội vàng đi ra, định nhanh tay đóng cửa lại xem như không có chuyện gì thì đột nhiên một giọng nói vang lên đằng sau lưng cô.

“Cô làm gì ở đây?”

Giọng nói này có đánh chết An Linh cũng nhận ra đó là của ai. Trời xui đất khiến thế nào mà lại đụng phải anh ta cơ chứ, lần này xem như chết chắc rồi.

“Xin lỗi tôi đi nhầm phòng”.

An Linh nhìn Nhậm Hiền bình tĩnh nói, dù sao thì cô mới đến, đi nhầm phòng cũng có gì là quá đáng đâu, huống chi ai kêu anh ta không chịu khóa cửa phòng chứ.

Nhậm Hiền nheo mắt nhìn người con gái trước mặt, rõ ràng là đang sợ muốn chết vậy mà vẫn cố tỏ ra cứng cỏi, xem ra cô chỉ chịu sống thật với chính mình trước mặt người đàn ông đó mà thôi.

An Linh thấy anh ta không lên tiếng trả lời, cô cũng lười để ý, thân thể nhanh chóng lướt qua người anh ta đi ra khỏi phòng. Ngay lúc An Linh quay người rời đi, Nhậm Hiền đưa tay giữ cô lại. Anh ta dùng một tay ép An Linh về phía cánh cửa, tay còn lại nhanh chóng khóa trái cánh cửa lại, hoàn toàn nhốt An Linh bên trong ngục mình.

An Linh vô cùng tức giận nhìn anh ta:

“Đây là thái độ của anh đối với khách sao”.

“Em không thích như vậy ư? Không sao, tôi thích là được rồi”.

Nhìn bộ dạng không thèm để ý đến cô của Nhậm Hiền khiến An Linh chỉ muốn giết anh ta rồi tính gì thì tính, nhưng rất tiếc sức cô có hạn, lực bất tòng tâm, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta.

Nhậm Hiền xem như không thấy bộ dạng căm phẫn của An Linh, anh ta cúi sát lại gần cô, thân thể gần như dính lấy người An Linh, hơi thở phả nam nồng đậm tỏa ra xung quanh khiến An Linh cảm thấy hoảng sợ. Con người này mỗi lần gặp mặt đều khiến cô hận không thể tránh xa anh ta càng xa càng tốt, vậy mà hết lần này đến lần khác lại không ngừng trạm chán anh ta như vậy. Đúng là có duyên quá mà.

An Linh cố gắng ép mình về phía cánh cửa, tận lực để cơ thể mình không tiếp xúc với Nhậm Hiền, tên kia vẫn thản nhiên như không, khóe miệng hơi nhếch lên, bàn tay vuốt ve khuôn mặt non mịn của An Linh. Xúc cảm vô cùng tốt, cô vốn dĩ đã quá xinh đẹp, nhìn cô ở khoảng cách gần càng khiến hân thêm phần mê mẩn. Ngay từ lần đầu tiên gặp cô trong tiệc cưới hân đã quyết tâm phải có được cô trong tay, càng tiếp xúc với cô hân càng thêm phần yêu thích, một cô gái yếu đuối dưới vỏ ngoài mạnh mẽ, đúng thể loại mà hân đang tìm kiếm lâu nay. Làm tình với cô chắc chắn sẽ mang lại cảm giác vô cùng tuyệt vời. Chỉ cần nghĩ đến việc cơ thể xinh đẹp này không ngừng uốn éo rên rỉ dưới thân hân là Nhậm Hiền lại không nhịn được muốn ngay lập tức đi vào nơi sâu nhất của cô. Vốn dĩ hôm nay hân còn có cuộc họp quan trọng phải tham gia, nhưng giữ trư lại nhận được tin nhắn của An Mai Mai khiến hân không kiềm lòng được mà hoãn tất cả công việc lại. Hân đã đợi cơ hội này quá lâu rồi, xem ra lần này phải từ từ hưởng thụ món quà của em dâu mới được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cơ thể An Linh càng ngày càng nóng dưới cái nhìn như thiêu đốt của Nhậm Hiền. Cô luôn hiểu rõ cơ thể mình, nó vô cùng nhạy cảm, dưới sự day dỗ của Tần Nam thì càng trở nên dễ dàng động tình hơn bao giờ hết. Thế nhưng lần này thì khác, rõ ràng cơ thể cô nóng rực một cách lạ kỳ, hoàn toàn không giống bình thường một chút nào, huống chi cô ghét Nhậm Hiền như vậy, nào có thể có ý tưởng gì với anh ta chứ.

Thế nhưng cho dù cố gắng giữ tỉnh táo thì dường như tận sâu trong cơ thể cô vẫn có một loại khao khát đang gào thét. An Linh xem như không thấy bàn tay thô ráp của Nhậm Hiền vuốt ve gương mặt mình, cô dùng móng tay bầu mạnh vào da thịt để giữ cho bản thân tỉnh táo. Hôm nay cô đeo một chiếc nhẫn làm trang sức, sản phẩm mới của nhà thiết kế hàng đầu thế giới vô cùng tinh xảo, điều đặc biệt nhất của nó chính là viên kim cương đã được gia công vô cùng kỹ lưỡng, bề mặt được mài thành nhiều góc cạnh vô cùng tinh tế. An Linh dùng mặt kim cương ấn mạnh vào tay mình, đầu óc vừa tỉnh táo một lát thì không ngừng xoay chuyển. Cơ thể cô chưa bao giờ bị như vậy, xem ra nhất định là căn phòng này có vấn đề, hoặc không thì là mùi hương trong vườn hoa lúc này đã bị ai đó động tay chân, chẳng trách sao lúc đó cô thấy mùi hương quá nồng nặc. Cô hận bản thân mình đã quá chủ quan nên bây giờ mới rơi vào tình huống khó khăn như vậy. Chỉ cần nghĩ đến việc một lát nữa thôi mình sẽ không chịu được sự khống chế của tình dục mà giao hoan với Nhậm Hiền là khiến cô cảm thấy ghê tởm.

An Linh tỏ ra bị sự khống chế của dục vọng, bàn tay mềm mại không còn chống cự nữa, cả cơ thể mềm nhũn trong vòng tay của Nhậm Hiền. Cô biết khóa cửa nằm ngay sau lưng cô, hồi nãy Nhậm Hiền chỉ chốt khóa lại chứ không hề khóa cửa kỹ càng.

Gương mặt An Linh đỏ bừng, hơi thở mềm mại như hoa lan vờn quanh chóp mũi Nhậm Hiền khiến hân không thể nào giữ nổi bình tĩnh, khuôn mặt càng kề sát vào mặt An Linh. Nhận thấy hành động của Nhậm Hiền ngày càng can rở, hai tay An Linh run run lần tìm chốt cửa. Thân kinh cô vô cùng căng thẳng, cô nghiêng mặt qua một bên tránh nụ hôn của Nhậm Hiền, hai chân mềm nhũn dưới tác dụng của thuốc thể nhưng bàn tay phía sau lưng vẫn không ngừng tìm kiếm chốt cửa.

An Linh đã cố gắng mở nhưng chốt cửa ở đây có thiết kế khác với bình thường, cô lại chưa từng nghiên cứu kỹ cấu tạo của nó nên việc mò mẫm để mở nó ra trong tình huống không thể nhìn thấy như vậy là vô cùng khó khăn. An Linh hoảng sợ nhìn Nhậm Hiền, anh ta dường như đang biến thành một con người khác, không còn chút gì là vẻ xa cách đầy châm chọc thường ngày nữa. Ánh mắt đỏ ngầu vô cùng đáng sợ, bàn tay can rở cách lớp quần áo không ngừng vuốt ve cơ thể cô, điều đáng chết là cơ thể cô hoàn toàn không kháng cự lại những điều đó. Mồ hôi trên trán cô tuôn ra như mưa, nhiệt độ cơ thể cô đang không ngừng tăng cao, tác dụng của thuốc đang lan nhanh, cô không biết bản thân mình còn có thể chống đỡ bao lâu nữa.

An Linh cố hít sâu một lần nữa, cô dùng cảm giác của bàn tay để cảm nhận cấu tạo của chốt cửa, lần mò một lúc cô mới phát hiện ra một thanh chắn nhỏ được thiết kế chìm trên tay nắm cửa. Hên chỉ lúc này cô không ngừng vận đủ mọi cách cũng không thể khiến cánh cửa máy may chuyển động, thì ra là phải ấn và giữ thanh chắn nhỏ kia thì mới có thể mở chốt của cánh cửa này. An Linh cố gắng không để lộ điều gì qua nét mặt, cô chủ động dựa vào người Nhậm Hiền, hai cánh tay mềm mại vươn lên ôm lấy đầu anh ta.

Nhậm Hiền nghĩ thuốc kích dục đã có tác dụng nên hoàn toàn không hề nghi ngờ gì hành động của An Linh. Anh ta đưa tay định cởi nút áo sơ mi của cô thì chợt một cơn đau nhói ở ngay cổ khiến hân vô thức đưa tay ra sờ lên vết thương. Nhân lúc đó An Linh đẩy mạnh người Nhậm Hiền về phía sau, cô nhanh chóng chạy thật nhanh ra khỏi phòng trước khi Nhậm Hiền kịp phản ứng.

Nhậm Hiền sờ thấy máu trên vết thương ở cổ mình, chỉ là một vết thương nhẹ mà thôi, hân nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng, cũng không vội đuổi theo An Linh, người còn đang ở trên địa bàn của hân thì sao mà có thể chạy thoát được chứ. Huống hồ cơ thể cô đã dần bị thuốc khống chế, chắc chắn sẽ không thể chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

An Linh hốt hoảng chạy thật nhanh ra khỏi căn biệt thự này, hay tay cô đau nhói, vết thương nơi đeo nhẫn đã chảy máu. Lúc này cô đã dùng cánh cửa làm điểm tựa, khó khăn lắm mới có thể cạy được viên kim cương ra khỏi mặt nhẫn thì da thịt cô cũng bị làm cho xây xước không nổi nhìn. Cô lên dùng mặt sắc của kim loại mới có thể khiến Nhậm Hiền bị thương, thế nhưng bây giờ để có thể rời khỏi nơi đây cũng là một khó khăn.

Hai chân cô càng lúc càng vô lực, tác dụng của thuốc khiến cơ thể cô càng ngày càng không thể khống chế được. An Linh vội mò tìm điện thoại nhưng không thấy nó đâu cả, cô luôn mang theo nó bên người, chắc lúc này giằng co với Nhậm Hiền nên làm rơi mất rồi cũng nên.

An Linh không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo, điều này khiến cô không biết nên mừng hay lo, một người thủ đoạn đầy mình như anh ta chỉ hành động khi đã nắm chắc phần thắng trong tay mà thôi, xem ra tự mình cô muốn ra khỏi biệt thự này cũng không hề dễ dàng gì. Thoáng chốc An Linh nghĩ đến Mai Mai, nhưng nghĩ lại chuyện mình bị bỏ thuốc và sự xuất hiện đột ngột của Nhậm Hiền khiến cô chùn bước. Chẳng lẽ cô thực sự chết chắc rồi sao.

Cơ thể cô càng lúc càng khó chịu, không khí xung quanh vô cùng oi bức càng làm cho người cô nóng ran từng hồi. An Linh ngược mắt nhìn cánh cổng trước mặt, cô cần phải nhanh chóng rời khỏi đây, dù có thể nào đi chăng nữa cũng tốt hơn rơi vào tay Nhậm Hiền.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng cơ thể cô càng ngày càng không nghe lời, hai mắt cô mù sương dường như không nhìn rõ bất cứ thứ gì khác, một trận run rẩy truyền khắp cơ thể cô, nước mắt An Linh bất giác chảy ra. Sự thèm khát trong cơ thể cô như một con quái vật đang ngày càng to lớn, An Linh chán ghét con người mình lúc này nhưng lại không thể làm gì để chống lại tác dụng của thuốc. Cô dùng bề mặt chiếc nhẫn đã mất đi viên kim cương trang trí trở nên sắc nhọn, cố đâm thật mạnh vào tay mình. Con đau nhói truyền đến nhưng rất nhanh lại bị những xúc cảm khác trong cơ thể cô che lấp. An Linh chán nản nhìn xung quanh, cô không còn thời gian nữa, những vết thương nhỏ cô tự tạo trên cơ thể mình không làm cô tỉnh táo được nữa rồi. Cô cầm lấy viên đá bên cạnh gốc cây, dùng hết sức còn lại rạch một đường thật dài trên bắp chân mình. Máu tươi ngay lập tức tóe ra, cơn đau nhói ập đến cũng đồng thời khiến An Linh tỉnh táo hơn một chút.

Cánh cửa sắt trước mặt khá cao, An Linh ngẩng đầu ước lượng một lát rồi cắn răng bắt đầu leo ra. Hồi nhỏ cô từng học múa ba lê, sau này mặc dù không còn theo đuổi nữa nhưng cô vẫn chăm chỉ luyện tập những bài học hình thể đơn giản của chuyên ngành múa thể nên cơ thể khá dẻo dai. Như bình thường cô vẫn có thể cố gắng leo qua được cánh cổng này, nhưng bây giờ toàn thân cô rã rời, máu tươi ở chân vẫn không ngừng chảy, vết thương chà xát vào thanh sắt trên cổng càng làm cô đau nhói. Nhưng cũng may nó giúp cho tinh thần cô tỉnh táo hơn một chút.

Mắt thấy sắp leo lên đến nơi rồi thì An Linh chợt nghe thấy tiếng xe đang gầm rú phía sau.

Nhậm Hiền thân nhiên ngồi trên chiếc xe mui trần đang từ từ di chuyển về phía cô. An Linh thầm than trong lòng, không còn lựa chọn nào khác, cô nhìn độ cao từ đây xuống mặt đất, không phải cao lắm, chỉ có chừng ba mét thôi, nhưng đó thực sự là một thử thách đối với cô. Nếu nhảy xuống chắc chắn sẽ rất đau, cô không có can đảm đó, nhưng ngồi yên chịu chết thì cô lại không cam lòng. An Linh nghiêng răng nghiêng lợi, nhắm chặt hai mắt lại, để cơ thể mình rơi tự do xuống phía dưới.

Nhậm Hiền nhìn cô gái đang vô cùng thảm bại trước mặt mình, hai chân trần trắng nõn máu tươi chảy thành dòng đỏ rực, chắc chắn rất đau nhưng vẫn không ngừng cố gắng leo qua cánh cổng biệt thự. Cô có thể chống đỡ được đến lúc này đã khiến anh vô cùng ngạc nhiên rồi. Cô có một bề ngoài vô cùng thu hút, chắc chắn đã nhận được không ít sự cưng chiều của đàn ông xung quanh, một người lớn lên trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể kiên cường chống đỡ được cho đến lúc này thật khiến anh có lời thán phục. Thế nhưng trò chơi cũng có lúc phải kết thúc rồi, so với việc nhìn em chạy trốn thì anh thích đưa em lên giường hơn cô bé ạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Đã đi đến đường này thì An Linh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, cô cắn răng nhảy từ trên cánh cổng kia xuống đất, dù sao cũng còn tốt hơn bị tên Nhậm Hiền kia bắt lại.

Cú tiếp đất làm toàn thân An Linh đau nhói, nước mắt chực trào ra theo từng cơn đau buốt ở chân truyền đến. Cô cố gắng đè nén sự mềm yếu của bản thân, dùng toàn bộ sức lực còn sót lại để nâng cơ thể mình đứng dậy. Quay đầu lại, xe của Nhậm Hiền đã tiến sát cánh cổng, người lái đang mở cửa để hân đi qua. Ngay trong lúc An Linh tuyệt vọng không biết phải làm sao thì một chiếc xe dừng ngay trước mặt cô. Còn chưa kịp để cô hoàn hồn thì người trong xe đã mở cánh cửa bên ghế phụ ra, lôi cô vào trong xe ngay lập tức.

An Linh còn chưa kịp thắt dây an toàn thì chiếc xe đã lao đi như bay. Cô cố gắng ngồi vững lại, hai mắt tròn tròn nhìn người đang ngồi bên cạnh mình kia. Sao có thể là anh ta chứ, hai người đã mấy chục năm không gặp mặt, chắc chắn nếu không có sự kiện lúc nhỏ kia thì đã sớm chẳng còn liên hệ nào nữa rồi. Vậy thì tại sao anh ta lại cứu cô chứ.

Từ Từ Nam vẫn im lặng lái xe mà không nói tiếng nào, Nhậm Hiền đang đuổi theo ở phía sau, dựa theo cá tính của anh ta thì nhất định sẽ không để yên chuyện này. Anh nhất định phải tập trung hết sức để lái xe, chỉ cần ra khỏi khu vực ngoại ô, tiến vào trong thành phố thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

An Linh không ngừng nhìn kính chiếu hậu, cô biết chiếc xe màu đen đang theo sát bọn họ kia là của Nhậm Hiền, cứ với tình trạng này thì Từ Từ Nam và cô sẽ khó mà có cơ hội chạy thoát được, khoảng cách giữa hai xe không còn bao xa, mà bọn họ lại đồng người hơn, không cần nghĩ cũng biết có bao

hiều bất lợi cho bọn cô.

“Cậu có điện thoại không?”

Từ Từ Nam liếc nhìn cô một cái rồi lấy trong túi áo ra điện thoại của mình, một tay anh ta lái xe, tay còn lại nhanh chóng mở khóa, ném qua cho An Linh.

Cầm lấy chiếc điện thoại, An Linh ngay lập tức bấm số của Tần Nam, điện thoại vừa kết nối, không đợi đầu dây bên kia lên tiếng thì An Linh đã lập tức nói:

“Anh, là em đây”.

Tần Nam hơi ngạc nhiên, tại sao An Linh lại dùng số lạ gọi cho mình, thế nhưng anh rất nhanh phản ứng lại lời cô nói:

“Có chuyện gì vậy, sao em lại gọi cho anh bằng số của Từ Từ Nam?”.

Mặc dù ngạc nhiên tại sao Tần Nam lại biết cô gọi bằng điện thoại của Từ Từ Nam, nhưng An Linh đã không còn thời gian để nghĩ nữa rồi, cô chỉ còn cách cầu cứu anh thôi:

“Em đang ở trên đường quốc lộ thuộc ngoại ô phía Nam thành phố, Nhậm Hiền đang đuổi theo xe của em”.

Tần Nam nhíu mày theo từng câu nói của cô, anh lập tức cầm chìa khóa xe bước nhanh ra khỏi văn phòng.

“Em đang đi với ai, có mấy người đi cùng em vậy?”

“Chỉ có em và Từ Từ Nam thôi”. An Linh ai oán trước sự thật này, nếu đối mặt trực diện thì chắc chắn bọn cô không có chút phần thắng nào.

Mồ hôi lạnh của cô đang tuôn ra như mưa, một phần vì sợ, một phần khác vì phản ứng của cơ thể với thuốc vẫn còn rất mạnh, cô cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh nhất có thể.

“Nghe anh nói, em mở định vị lên, mở cả loa ngoài ra, nhất định không được tắt điện thoại nghe chưa, anh sẽ đến ngay”.

Tần Nam nhìn vị trí của An Linh trên bản đồ trước mặt, càng nhìn càng thấy không yên tâm.

“Em bảo Từ Từ Nam lái xe ra khỏi đường quốc lộ đi, đừng đi theo đường thẳng, cứ quẹo vô bất kỳ ngõ nhỏ nào cũng được, trên đường đi cố gắng đánh lạc hướng các xe phía sau”.

Từ Từ Nam nghe theo lời của An Linh truyền lại, anh đánh tay lái, cho xe chạy vào con đường nhỏ ngay trước mặt, nơi đây dân cư thưa thớt hơn trong thành phố, xung quanh chủ yếu là những dự án đã quy hoạch của chính phủ, từng tòa nhà cao chọc trời vẫn còn đang xây dựng, lạc vào đó giống như là một mê cung không có lối ra.

Từ Từ Nam cho xe chạy hết tốc độ, anh dừng xe trước một toà nhà đang xây dở, đẩy An Linh xuống xe.

“Cô chạy vào trong này trốn đi, tôi sẽ lái xe đánh lạc hướng bọn họ”.

Thấy An Linh còn chần chừ, anh ta gắt giọng:

“Mau lên, bọn họ sẽ đuổi đến ngay thôi”.

Nói xong anh ta lái xe chạy mất hút vào con đường nhỏ, An Linh không còn cách nào khác, cô cầm theo điện thoại Từ Từ Nam bỏ lại, tập tễnh chạy từng bước vào tòa nhà đang xây trước mặt.

Toàn thân cô hết nóng rồi lạnh, một cảm giác kinh khủng vô cùng, từng tế bào trên cơ thể đều đang ngứa ngáy không ngừng, cứ như hàng ngàn con kiến đang bò trên từng tấc da thịt của cô vậy. An Linh dùng tay gãi gãi toàn thân, thế nhưng chỉ càng làm cho cơ thể khó chịu hơn. Vết thương ở chân của cô đã ngừng chảy máu, An Linh không dám đụng vào nó nữa, cô lo sợ vết máu sẽ khiến cho Nhậm Hiền nhanh chóng tìm được cô hơn. Cô chỉ cần ở đây chống đỡ một lúc sẽ không sao, chỉ sợ Từ Từ Nam thật sự bị Nhậm Hiền bắt được, kết quả ngay cả cô cũng không dám nghĩ đến. Hồi nhỏ bọn họ đã từng rất thân thiết, An Linh cho dù là đi học hay đi chơi đều cùng với Từ Từ Nam, nếu không có sự kiện kia thì có lẽ bây giờ anh ta vẫn còn là anh Từ Từ Nam như ngày nào cô vẫn gọi.

Lúc Tần Nam tìm đến nơi thì An Linh đã ngủ say, toàn thân cô co ro trong một góc tường lạnh như băng, cơ thể cô dù được anh ôm vào lòng vẫn không ngừng run rẩy, nước mắt mơ hồ vẫn còn dính dính trên gò má.

Anh không đánh thức cô dậy, lấy áo khoác của mình đắp lên người An Linh rồi ra ngoài để cho bác sĩ chăm sóc cô.

Hành lang bệnh viện vô cùng lạnh lẽo nhưng cũng không lạnh bằng vẻ mặt anh lúc này, bàn tay anh hết nắm chặt rồi lại mở ra, cả Mike và Lục Chí Canh đều nhìn anh mà không dám phát ra một tiếng động.

“Thả Từ Bắc ra”.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ câu đầu tiên anh nói lại chẳng có sự liên quan nào như vậy.

“Sao lại thả, chúng ta khó khăn lắm mới bắt tên đó khai ra sự thật, bây giờ thả cho hắn chẳng phải quá dễ dàng hay sao”.

Lục Chí Canh sợ bạn mình bị sốc quá nên nói nhầm mất rồi, anh còn nghiêm túc cân nhắc xem có nên đưa Tần Nam đi khám không, dù sao đây là bệnh viện, cũng tiện đường mà.

“Từ Từ Nam đã làm việc cho Nhậm Hiền một thời gian rồi, anh ta dám đứng ra cứu An Linh thì xem ra cũng chẳng còn con đường nào mà quay trở lại đó được nữa, cậu sắp xếp cho anh ta vào đội của cậu một thời gian, rồi sau đó tính tiếp”.

Mike ban đầu cũng vô cùng bất ngờ trước quyết định đột ngột tha cho Từ Bắc của Tần Nam, xem ra bây giờ mọi việc cũng đã rõ rồi. Từ Từ Nam bất chấp nguy hiểm cứu An Linh, Tần Nam tha cho ba anh ta cũng là việc đương nhiên. Mặc dù tên kia chính là người ra tay bắt cóc An Linh, cũng khiến cho cuộc sống sau này của cô xảy ra hàng loạt biến cố, nhưng mọi chuyện đã qua rất lâu rồi, nếu có thể tha thứ thì cũng nên buông bỏ cho nhẹ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Tại sao doanh thu tháng này của chúng ta lại giảm nhiều như vậy?”

An Nghĩa Thành cau mày nhìn báo cáo mà An Nhân Nghĩa vừa đưa lên cho ông, tình trạng này nếu không được cải thiện thì dự án bất động sản ông kết hợp với Tần tổng nhất định sẽ không thể xoay vòng vốn lần hai được.

“Thời điểm này mọi năm doanh số bán hàng đều giảm, chuyện này cũng là điều bình thường thôi, sao em lại ngạc nhiên như vậy”.

An Nhân Nghĩa vô cùng bình tĩnh trả lời thắc mắc của em trai mình, đây cũng không phải lần đầu tiên ông đưa báo cáo lên cho tổng giám đốc xem, chẳng có gì phải hồi hộp hay lo lắng cả.

“Bình thường, bình thường mà lại như thế này hả? Anh nhìn xem, doanh thu cùng kỳ năm ngoái là bao nhiêu, còn năm nay là bao nhiêu?”

An Nghĩa Thành vô cùng giận giữ trước thái độ điềm nhiên như không có chuyện gì của anh trai mình, công ty này luôn do một mình ông gánh vác, người làm anh như ông ta thật chẳng thể trông cậy vào được chuyện gì.

Thái độ giận dữ của em trai mình khiến An Nhân Nghĩa cũng chẳng thể mang sắc mặt tốt, dù sao ông cũng đã bắt mắt với cách quản lý công ty này từ lâu rồi, hà cớ gì ông là anh trai mà lại phải sống dựa vào em mình chứ.

“Còn chẳng phải là tại em hay sao, em đã mang phần lớn vốn lưu động của công ty đầu tư vào một dự án khác, không có tiền để đẩy mạnh quảng cáo, sản phẩm của chúng ta làm sao bán được nhiều chứ”.

Nói xong ông ta còn nhìn An Nghĩa Thành một cách đầy mỉa mai, cũng chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ mặt đang tức giận chết của em trai mình mà cầm tài liệu trên bàn đi luôn ra ngoài. Để xem nó làm sao giải quyết được đám rắc rối này, còn không phải là luôn nhờ vào Nhậm gia hỗ trợ hay sao. Đạo gần đây tình hình của bên công ty Nhậm gia cũng đang không ổn định, còn lâu mới ra tay giúp đỡ như mọi khi, xem lão cáo già kia phải vượt qua khủng hoảng lần này như thế nào?

An Nghĩa Thành nhìn cánh cửa đã đóng chặt, xoay xoay cái ly trống trên tay, đắm chiêu suy nghĩ một hồi lâu. Xem ra chỉ còn cách đó mà thôi.

An Linh nhắm mắt nhìn căn phòng bệnh viện toàn một màu trắng, cô đã ở đây mấy ngày rồi, bác sĩ cũng nói vết thương không có gì đáng ngại, thậm chí bây giờ cô có chạy nhảy thoải mái thì chân cũng không cảm thấy đau một tẹo nào. Vậy việc cô phải ở đây còn có nghĩa lý gì cơ chứ?

Y tá nhìn vẻ mặt ai oán của An Linh không dám nhiều lời, chỉ hỏi thăm vài câu xem tình trạng cô như thế nào rồi ngay lập tức rời khỏi căn phòng này. Đây là phòng Vip của bệnh viện, tiện nghi đầy đủ như ở nhà. Giá phòng một ngày ở đây khiến người khác phải le lưỡi, vậy mà bệnh nhân xinh đẹp trong căn phòng này luôn bày ra vẻ mặt khó chịu như vậy là sao chứ?

Cô đưa tay khép cánh cửa phòng bệnh, vừa quay người lại thì đối diện với một người trẻ tuổi đẹp trai, thật không công bằng mà, từ ngày cô gái kia chuyển đến đây, người đến thăm toàn là trai đẹp khiến cho cô ghen tỵ không thôi.

Khi Từ Từ Nam bước vào thì An Linh đang cảm điều khiển ti vi chuyển kênh liên tục, cô không nghe thấy tiếng bước chân cho đến khi Từ Từ Nam phải ho lên một tiếng thì An Linh mới bắt giác quay đầu lại.

Nhìn thấy anh ta đến cô khá ngạc nhiên, hai người họ đã quá lâu không gặp mặt, vậy mà mấy ngày gần đây lại có duyên hội ngộ, không biết cô phải dùng thái độ như thế nào khi nói chuyện với anh ta đây. Cô biết ơn anh ta đã ra tay cứu mình, nhưng đồng thời những khúc mắc trong lòng bao lâu nay lại khiến cô không thể tự nhiên đối xử với anh ta như mọi người bình thường khác.

“Vết thương của cô thế nào rồi?”

An Linh không mời ngồi nên Từ Từ Nam đành tự mình ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh, suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi một câu có vẻ an toàn nhất, không phải mọi người thăm bệnh đều hỏi câu này trước tiên sao.

“Cũng đỡ hơn nhiều rồi”.

An Linh nói xong, ngẫm ngẫm một lúc lại bổ sung thêm

“Lần đó, cảm ơn anh”.

Từ Từ Nam không để ý đến câu nói kia của cô, anh ta vẫn trầm ngâm ngồi đó, tay phải vói vào túi quần, định tìm thuốc hút, nhưng chợt nhớ ra quy định trong bệnh viện nên lại thôi.

“Cô đã khác nhiều so với lúc xưa quá”.

“Ai mà không lớn lên, anh cũng đâu còn giống như hồi nhỏ”. An Linh cười buồn trước câu nói của mình, phải chi cứ mãi không cần trưởng thành thì tốt biết mấy.

“Ngày đó...xin lỗi cô, tôi thực sự không biết...”

Anh ta ngập ngừng mãi mới nói hết câu nhưng An Linh vẫn hiểu, anh ta đang nói về chuyện cô bị bắt cóc lúc nhỏ. Nếu như anh ta nói với mình lời này trước đây chỉ vài ngày thôi thì cô nhất định tìm mọi cách để ép anh ta nói rõ mọi chuyện với mình. Nhưng bây giờ cô lại không muốn như vậy nữa. Vết thương trong lòng bao nhiêu năm qua có lẽ không sâu như cô tưởng, chỉ là ám ảnh tâm lý khiến cô không thể nào giải thoát cho cái tôi của mình mà thôi.

“Chuyện đã qua rất lâu rồi mà, anh đừng nhắc đến nữa”.

“Xin lỗi, tôi không muốn nhắc lại khiến cô buồn. Có lẽ đó là chuyện tôi tệ mà cô không muốn nghĩ lại, nhưng đối với tôi nó cũng chẳng vui vẻ gì”.

An Linh cười khỏ trước câu nói của anh ta, chẳng lẽ đến tìm cô để khiến cho tâm hồn anh ta được thoải mái sao, nạn nhân là cô đây cũng chẳng thêm truy cứu nữa, vậy thì anh ta cũng chẳng cần phải day dứt mãi vậy đâu. Huống chi năm đó anh ta cũng chỉ mới bảy tuổi, chỉ là một cậu nhóc tiểu học mà thôi.

“Tôi có thể biết lý do được không?”

“...”

“Vì sao anh lại làm như vậy, lúc đó tôi luôn xem anh như anh trai của mình”.

Từ Từ Nam nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh kia, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào làm gương mặt cô hồng hào sáng rõ, đôi mắt trong veo hơi đượm buồn, mặc dù rất đẹp nhưng lại không còn sinh khí như cô gái năm tuổi đáng yêu ngày nào nữa. Thời gian mang lại cho cô vẻ đẹp yêu kiều nhưng lại cũng lấy đi nét đáng yêu ngây ngô trên ánh mắt của cô. Nếu năm đó anh không làm như vậy, thì bây giờ biết đâu mọi chuyện sẽ khác.

Từ Từ Nam suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định nói thật với cô.

“Mẹ tôi bị bệnh, gia đình tôi không có tiền, tôi chỉ làm theo sự nhờ vả của người khác. Người ta nói là chỉ cần dẫn cô đến nhà kho của trường học là được rồi”.

“...”

“Lúc đó chỉ cần nghe có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ là tôi đã rất mừng rồi, cũng chẳng hỏi xem người ta muốn cô đến nhà kho để làm gì nữa”.

Cũng đúng, cô chỉ là một người dung, cho dù có thân thiết một chút thì cũng chẳng thể nào bằng máu mủ ruột thịt được, nếu như cần lựa chọn thì ai cũng sẽ chọn người nhà của mình mà thôi.

“Thực sự xin lỗi”.

Từ Từ Nam nói xong thì cũng đứng dậy định ra về. An Linh không cản anh ta lại, cô cũng muốn được yên tĩnh một lát. Thế nhưng lúc Từ Từ Nam đi ra đến cửa An Linh bỗng hỏi với theo:

“Nếu biết bọn họ muốn bắt cóc tôi thì anh có làm vậy không?”

Từ Từ Nam khựng người lại một vài giây rồi tiếp tục đẩy cửa đi ra, để lại cho An Linh một bóng lưng lạnh lùng cứng nhắc. Có lẽ anh vẫn sẽ làm vậy,

cũng có lẽ là không. Anh bây giờ đã không còn là anh của năm đó, mọi câu trả lời anh đưa ra cho cô lúc này chỉ là nguy biện, bởi vì những gì đã xảy ra thì đã xảy ra rồi, thay vì khiến cho cô tiếp tục ảo tưởng thì nên để cô đối mặt với sự thật thì hơn. Có những thứ còn đáng sợ hơn ký ức năm xưa của cô đang chờ cô phải đối mặt nữa kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

“Em đang nghĩ gì mà thần người ra vậy”.

Từ lúc Từ Từ Nam ghé qua đây, An Linh cứ bồn chồn suy nghĩ mãi một số chuyện, cô luôn tự dày vò bản thân mình bằng những suy nghĩ về quá khứ, về người mẹ đã mất của mình. Tần Nam đến lúc nào mà cô cũng không hay biết.

“Sao anh đến mà không lên tiếng gì hết vậy”.

An Linh mỉm cười nhìn anh, hôm nào Tần Nam cũng đến bệnh viện ở với cô, đến sáng hôm sau lại quay về đi làm, cuộc sống của anh thực sự là đã quay vòng giữa công ty và bệnh viện mất rồi.

“Em đó, ngồi một mình mà cũng có thể thất thần được như vậy. Cả ngày hôm nay có nhớ anh không hả?”

Tần Nam ôm cô gái nhỏ vào lòng, đỡ cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh, hai tay yêu chiều vuốt mái tóc mai của cô qua một bên. An Linh càng nép sát người vào lòng anh, cọ cọ qua lại như con mèo nhỏ làm nũng với chủ nhân của mình.

“Em ở đây sắp thành người của bệnh viện luôn rồi, buồn chán đến mức sắp cách ly với xã hội rồi còn gì.”

Nhìn An Linh mặt buồn rười rượi than thở với mình, Tần Nam lại thấy không nổi, anh hôn lên mi mắt cô, hai tay càng ôm chặt cô vào lòng hơn nữa.

“Đừng như vậy mà, bác sĩ nói em cần phải theo dõi thêm một vài ngày nữa. Chỉ vài ngày thôi, sẽ rất nhanh.”

Sao An Linh lại không hiểu anh làm vậy là muốn tốt cho cô chứ, nhưng mà ở đây cô thực sự buồn muốn chết rồi, thời gian rảnh rỗi quá nhiều càng khiến cô dễ rơi và tình trạng suy nghĩ lung tung. Nhưng Tần Nam đã quyết không cho cô ra viện thì cho dù có làm nũng với anh cũng vậy thôi, trong một số chuyện anh vô cùng kiên quyết.

“Hay là em mang tài liệu của nhà xuất bản đến bệnh viện để dịch nhé, dù sao thì thời gian rảnh rỗi của em rất nhiều mà”.

“Cũng được, nhưng em không được làm việc quá sức”.

Nghe anh nói vậy An Linh mừng rỡ không thôi, hai tay giơ lên thè thốt hết lời:

“Đương nhiên rồi, em sẽ cố gắng để mình hồi phục nhanh nhất có thể”.

Nhìn khóe mắt cô cong cong vì cười, gương mặt càng thêm phần rạng rỡ khiến Tần Nam chỉ muốn thời thời khắc khắc đem cô bên người, như vậy anh cũng đỡ phải lo được lo mất như bây giờ.

“Sau khi ra viện, em chuyển đến ở với anh được không?”

An Linh nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, cô bất giác ngồi dậy từ trong lòng Tần Nam, anh ngay lập tức ôm cô lại trong lòng, một tay vẫn vuốt ve mái tóc dài của cô.

Cơ thể An Linh khẽ cứng đờ, cô im lặng nghe từng nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực của anh, cuối cùng mới lên tiếng.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

Cô gái nhỏ này, từ khi nào lại miễn cảm như vậy.

“Không có gì đâu”.

“Anh đừng nói dối em, tự nhiên anh sẽ không làm như vậy”.

Từ chuyện anh kiên quyết không chịu cho cô xuất viện cho đến việc muốn cô chuyển đến sống cùng với anh, đây hoàn toàn không phải là cách làm việc thường ngày của anh. Tần Nam luôn chiều chuộng theo mọi yêu cầu của cô, chưa bao giờ anh lại muốn ép buộc cô như bây giờ.

“Chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, căn nhà em ở đã không còn an toàn nữa, em đến ở với anh thì anh sẽ yên tâm hơn”.

Giọng Tần Nam từ tốn, kể mọi chuyện một cách điềm nhiên nhưng An Linh không tin như vậy. Cô chưa từng là mối nguy hiểm cho bất cứ ai, vậy tại sao lại có người muốn hãm hại cô chứ. Từ ngày hôm đó, An Linh đã không còn muốn nhắc đến An Mai Mai nữa, cho dù cô cố gắng tìm lý do để bào chữa cho chị ấy thì cũng không thể nào gạt bỏ mọi nghi ngờ trong lòng cô được. Chuyện đó khá ồn ào, chắc chắn mọi thành viên trong căn biệt thự của Nhậm gia đều biết rõ sự tình buổi chiều hôm đó, nếu An Mai Mai thực sự muốn cứu cô thì đã chẳng ở yên trong phòng không hề ra mặt như vậy. Nói không đau lòng thì quá giả dối, nhưng bây giờ cô lại muốn tìm hiểu lý do vì sao mà mình hết lần này đến lần khác bị người ta uy hiếp an toàn hơn.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, Tần Nam lại càng thêm thương xót, cô gái này, cho dù có hiền lành như một con mèo nhỏ thì cũng vẫn luôn bị người khác gây phiền phức. Cô không có lỗi, nhưng chính cô phải chịu những hậu quả mà người thân của mình đã gây ra. Cuộc sống luôn không công bằng, mọi người nhìn vào chỉ thấy cô xinh đẹp động lòng người, gia cảnh giàu có, lại thông minh dịu dàng, nhưng mấy ai thấy được góc khuất mà những thứ kia mang lại. Nếu cô chỉ sinh ra trong một gia đình bình thường thì có lẽ cô cũng sẽ mãi như bao cô gái hai mươi hai tuổi ngoài kia, xinh xắn, yêu đời và hồn nhiên như chính lứa tuổi đó phải có.

An Mai Mai quẹt thề, cánh cửa ngay lập tức mở ra. Từ bên trong căn phòng, cậu bé trai mới chỉ chừng ba tuổi, khuôn mặt mừng rỡ chạy ra xà vào lòng cô.

“Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến thăm con”.

Cậu bé nũng nịu ôm chầm lấy cổ mẹ mình, miệng không ngừng lúi lo bằng thứ tiếng Trung bập bẹ của mình.

“Con có khỏe không, sao dạo này lại không cao thêm nữa rồi, có phải là con lại lười ăn rồi phải không?”

An Mai Mai xoay người con trai một vòng, chỉ sợ con trai mình thân thể không tốt hoặc lại mắc chứng bệnh kén ăn của trẻ con bây giờ.

“Con không có, con luôn ăn rất nhiều cơm, ba nói chỉ cần con ăn uống thật tốt thì sẽ nhanh chóng được gặp mẹ”.

An Mai Mai trò chuyện với con trai một lúc lâu mà vẫn không muốn buông cậu bé ra. Lâu, rất lâu rồi cô mới được ôm con trai vào lòng như vậy, cảm nhận hơi thở trẻ thơ ngay bên cạnh mình khiến nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống nóng hổi.

“Mẹ...sao mẹ lại khóc?”

An Mai Mai nghe con trai hỏi vậy lại càng thêm xúc động, ôm chặt con vào lòng thổn thức không nói lên lời.

“Mẹ, để con hát cho mẹ nghe nhé, mẹ sẽ không buồn nữa”.

Cậu bé xoay xoay người muốn rời khỏi vòng tay mẹ, cậu muốn hát trước mặt mẹ, sẽ khiến mẹ không còn buồn nữa, cậu vốn hát rất hay mà, hình như mẹ chưa được nghe cậu hát bao giờ cả.

“Con ngoan, mẹ không buồn, là mẹ vui quá thôi, mẹ xin lỗi con, mẹ sẽ không khóc nữa”.

Cậu bé nghe thấy vậy, biết mẹ sẽ không khóc nữa, miệng không ngừng kể chuyện lung tung, còn đưa cả bàn tay nhỏ xíu xoa xoa lên mặt mẹ mình, lau đi từng giọt nước mắt nóng hổi kia.

Nhìn con trai mình mặc dù không rành tiếng Trung nhưng vẫn cố gắng khua tay múa chân cho An Mai Mai hiểu, Jack không khỏi phì cười. Nụ cười tươi khiến gương mặt điển trai càng thêm phần rạng rỡ, anh đứng một mình trong phòng bếp, nhìn khung cảnh hài hòa trước mắt mới thấy mọi cố gắng của bản thân thật xứng đáng. Cho dù có phải trở thành một người tàn nhẫn thì anh vẫn nguyện gánh chịu hết mọi thứ vì hai người một lớn một nhỏ ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Cả căn phòng khách rộng lớn chật kín người, An Linh ngao ngán nhìn từng gương mặt xung quanh mình, cô đã nhìn đi nhìn lại đến mấy lượt rồi mà chủ nhân của ngôi nhà vẫn chưa chịu nói vào chủ đề chính. Suốt từ lúc này đến giờ toàn là mấy lời hỏi thăm sáo rỗng, cô phải giả tươi cười đến mức cứng cả cơ mặt luôn rồi.

Mai Tuệ rót một ly trà nóng cho An Mai Mai, chắc là lo lắng chị ấy mới bình phục nên không thể chịu được không khí có phần lạnh lẽo ở đây. Là chị ấy tự làm tự chịu, cho dù vậy thì trong mắt cha mẹ cũng vẫn luôn là người phải chịu thiệt thòi. Còn cô thì sao chứ, chỉ mong được yên ổn cũng là khó khăn lắm rồi. Cuối tuần tươi đẹp, bản thảo còn chưa nộp, vậy mà phải lặn lội đến vùng ngoại ô xa xôi này làm khách bất đắc dĩ, đã vậy còn được xem cảnh mẹ con thâm tình nữa chứ. Nếu là lúc trước thì cô cũng chẳng thấy có gì bất thường, nhưng từ khi biết An Mai Mai là người khiến cho mình phải sống dờ

chết dở đến mức suýt rơi vào tay Nhậm Hiền thì cô lại luôn chán ghét vẻ mặt hiền lành của chị ta. Thà cứ thể hiện thái độ ghét cô ra mặt như An Tiểu Tiểu còn hơn là thân thiết như chị em rồi lút lút đâm lén sau lưng mình như vậy. Phải đeo mặt nạ suốt bao năm như thế chị ta không cảm thấy mệt mỏi sao.

Đường như cảm nhận được cái nhìn căm hận của An Linh, An Mai Mai điềm tĩnh uống một ngụm trà nóng, sau đó mới nhìn cô đầy quan tâm hỏi han:

“An Linh em sao vậy, không được khỏe sao? Chị nghe nói em cũng vừa mới xuất viện mà”.

Cái gì mà “cũng” chứ, cô đây là ở trong viện an dưỡng cho Tần Nam cảm thấy yên tâm thôi, không cùng với thể loại tìm đến cái chết như chị ta.

“Nhắc đến xuất viện mới nhớ, chị thì sao rồi, đừng cố gắng tự tử nữa, ai biết được sau này còn may mắn như lần vừa rồi nữa không. Ở đời không ai biết trước được điều gì cả đâu”.

An Linh cười lạnh nhìn gương mặt đang dần tái mét của An Mai Mai mà thấy hả hê. Thôi được rồi, cô cũng phải thừa nhận là con người mình đang dần bị Tần Nam làm cho xấu đi, suốt ngày bị anh tuyên truyền mấy cái chủ nghĩa cá nhân vào đầu làm cô cũng chẳng còn thấy tội lỗi trước mấy hành động đã kích người khác như vậy nữa. So với An Mai Mai thì việc làm của cô chỉ là trò trẻ con mà thôi.

“Hôm nay gọi mọi người đến đây là ta có chuyện muốn thông báo”. An lão gia lên tiếng khiến tất cả đều chú ý lắng nghe, bao năm qua vẫn vậy, quyền lực của chủ nhân An gia khiến mọi người đều kính nể ông vài phần, điều này vô tình lại tạo thành tính cách có phần chuyên quyền của An lão gia.

“Ta vừa mới nghe Nghĩa Thành báo cáo, tình hình tài chính của công ty hiện nay đang gặp khó khăn, thế nên ta muốn nghe ý kiến đóng góp của các thành viên trong gia đình. Mọi người đều là người một nhà cả, cần phải giúp đỡ nhau trong những lúc như vậy”.

An lão gia vừa dứt lời, một sự im lặng đến đáng sợ bao quanh cả căn phòng. Không một ai lên tiếng, đến thở cũng phải hết sức nhẹ nhàng, dù sao thì cũng chẳng ai muốn bị An lão gia điểm mặt gọi tên cả.

Về mặt nghiêm trọng rồi cả cử chỉ lút lút nhìn nhau của mọi người khiến An lão gia tức giận, ông đập mạnh tay xuống bàn, gương mặt đánh lại quát lớn:

“Sao hồi nãy còn lớn tiếng nói chuyện mà bây giờ im hết rồi vậy? Hả?”

An Linh mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, xem bản thân như người vô hình. Không phải mọi người ở đây không muốn đóng góp ý kiến, nhưng ít ra thì cũng phải nói rõ tình hình công ty đã rồi mới tính gì thì tính chứ. Tài chính gặp khó khăn thì có nhiều mức độ lắm, nếu cô nhớ không lầm thì phá sản cũng là một phạm trù của tài chính gặp khó khăn đó.

Đúng là trên đời này có một An lão gia nghiêm khắc thì cũng có một An Tiểu Tiểu không hiểu phong tình, trong lúc này mà tự nhiên cô ta lại lên tiếng trước tiên:

“Ông nội, tài chính gặp khó khăn thì chúng ta vay ngân hàng chẳng phải là giải quyết được rồi sao”.

Đến một người không xen vào chuyện kinh doanh của gia đình như An Linh cũng biết câu hỏi của An Tiểu Tiểu ngu ngốc đến mức nào, thế nên An lão gia lại càng thêm tức giận khi nghe được câu nói đó.

“Nếu cứ vay ngân hàng là được thì ta còn phải mở cuộc họp gia đình này làm gì nữa, trực tiếp đến ngân hàng là được rồi. Cháu là một thành viên của An gia mà tại sao lại không quan tâm đến công ty như vậy hả, tiền cháu tiêu xài hằng ngày là ở đâu ra hả?”

Mất thấy An lão gia đang nổi cơn thịnh nộ, Đào Ái Lục bèn mở lời nói đỡ con gái:

“Ba, là Tiểu nhi không hiểu chuyện, sau này con sẽ dạy bảo nó thêm”.

Bà ta vừa dứt lời thì An lão gia gương mặt đỏ au, tức tối nhìn bà ta, lời lẽ nói ra càng thêm mấy phần khó nghe:

“Ai cho chị cái quyền muốn nói gì thì nói ở đây vậy hả, đúng là mẹ nào con đấy”.

Tay cầm ly trà của Đào Ái Lục run run, bà ta cố gắng kiềm chế cảm xúc, miễn cưỡng nói lời xin lỗi với An lão gia:

“Ba, con sai rồi, sau này con sẽ chú ý hơn”.

An lão gia không thêm đêm xia gì tới thái độ chân thành của bà ta, quay sang nói với An Nhân Nghĩa:

“Con thử mở lời với bên thông gia xem sao, dù gì thì Nhậm gia cũng là một gia tộc lớn, chắc chắn sẽ để ý đến thể diện, họ không thể nào để mặc nhà ta như vậy được”.

Nghe đến đây thì An Linh càng thấy lạnh lẽo trong lòng. Con gái của An gia có tác dụng trong những lúc như vậy thôi sao. Hèn gì mà kêu cả cô cùng về, có lẽ là để ý đến gương mặt cô là chính thôi. Không biết trong đầu An lão gia này đang sắp xếp cho cô làm dâu nhà nào rồi đây.

An Mai Mai mặc dù gả vào Nhậm gia danh giá, nhưng không cần là người trong cuộc cũng nhìn ra được ai mới là chủ nhân thực sự của Nhậm gia. Nhậm Doanh chỉ giữ những chức vụ tầm trung trong công ty, con người anh ta quá cụ đoan nên chẳng có tiếng nói gì trong gia đình. Đó là chưa nói đến mối quan hệ lạnh nhạt của anh ta với vợ mình, chuyện anh ta ra tay tương trợ trong những lúc như thế này thì không thể nào xảy ra được rồi. Còn Nhậm

Hiện thì khỏi phải nói, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc anh ta sẽ nể tình Mai Mai mà làm một điều gì có hại cho bản thân cả. Sau sự việc kia, chỉ sợ anh ta chẳng để An gia vào mắt chứ nói gì đến chuyện giúp đỡ.

Nhưng An Linh nghĩ vậy không có nghĩa là An lão gia cũng nghĩ thế, ông ta vẫn hướng ánh mắt về phía An Mai Mai, chờ đợi phản ứng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

“Ông nội, chuyện này...con...”. An Mai Mai ngập ngừng không biết phải trả lời An lão gia như thế nào mới phải.

Nào ngờ thái độ dấn đo của cô lại khiến An lão gia nổi cơn tức giận, lão gia từ sầm mặt lại, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía An Mai Mai, không cho cô tránh né.

“Con có gì thì cứ nói ra đi, chẳng lẽ ta nhờ có chút chuyện như vậy mà cũng không muốn giúp hay sao. Bao nhiêu năm nay tiền con ăn con mặc là ở đâu ra hả?”

An Mai Mai cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện, nước mắt cô hoen mi, giọng nói vô cùng đáng thương cất lên khiến ai cũng phải thương cảm:

“Con không phải không nghĩ đến chuyện nhờ Nhậm Doanh giúp, nhưng mà...nhưng mà...”.

Nói đến đây thì cô ta không kiềm chế được mà òa khóc, nước mắt tuôn ra như mưa khiến mọi người trong phòng đều lúng túng, an ủi cũng không được mà không nói gì thì lại càng không xong.

Mai Tuệ thấy con gái như vậy bèn ôm lấy cô, hai mẹ con đều rung rung nước mắt, bà ta không ngừng khuyên nhủ con gái mình, dù sao cũng là bậc làm cha làm mẹ, ai mà nở nhìn con gái mình phải chịu khổ như vậy chứ.

“Ba, chuyện này Mai Mai vốn không muốn nói ra, nhưng hôm nay có mặt mọi người đông đủ ở đây con nghĩ người có thể làm chủ cho Mai Mai, đòi lại công bằng cho nó”.

Mai Tuệ vừa dứt lời thì mọi người trong phòng đều hướng mắt về phía bà ấy, vô số ánh mắt, đủ mọi cảm xúc, mỗi người đều theo đuổi trong lòng một suy nghĩ riêng. Chuyện trong mỗi gia đình đều như vậy, có ai mà phân biệt nổi đâu là sự quan tâm thật lòng, đâu là tò mò nhiều chuyện chứ.

“Mai Mai...nó với Nhậm Doanh từ lâu đã không còn thân thiết nữa, chuyện lần trước nó tự tử cùng là vì liên quan đến bất hòa với chồng”.

Không khí trong phòng dường như cũng ngừng lại theo lời nói của Mai Tuệ, từ xưa đến nay An Mai Mai rất ít khi chia sẻ về cuộc sống riêng của mình, người ngoài chỉ nhìn vào dáng vẻ an nhiên bên ngoài của cô mà đánh giá, có mấy ai hiểu được phía sau đó là gì chứ.

An lão gia nghe thấy cháu gái nhà mình bị ức hiếp như thế thì cũng có chút thương xót, An gia dù sao cũng là một gia tộc lớn, từ khi nào lại để người ngoài ức hiếp như vậy chứ. Nghĩ vậy nên giọng nói của ông phút chốc cũng trở nên quan tâm hơn.

“Cháu đừng khóc nữa, ta sẽ tìm Nhậm Doanh nói chuyện, đòi lại công bằng cho cháu. Mặt mũi nhà ta lại để nó khinh thường như vậy sao”.

An Mai Mai nhìn An lão gia, tất cả phòng bị đều tan vỡ, cô nức nở nhìn mọi người trong phòng cuối cùng đành bất lực nói ra sự thật mà cô vẫn giấu trong lòng bấy lâu.

“Ông nội, ông không cần tìm Nhậm Doanh làm gì đâu ạ, con sợ...sợ ông không chịu đựng nổi sự thật này”.

“Hò đồ, cháu đang nói cái gì thế hả, có chuyện gì mà ta lại không thể giải quyết được chứ. Cháu cứ nói ra đi, ta nhất định đòi lại công bằng cho cháu”.

“Ông ơi, Nhậm Doanh... Nhậm Doanh hấn ta.... Hấn ta ngoại tình với người khác”.

An Mai Mai thút thít, nức nở nói từng chữ không rõ ràng, nhưng lại như ném một hòn đá xuống hồ nước lặng, đủ gây chấn động cho mỗi người ngồi ở đây.

Sau một hồi im lặng vì bất ngờ, cuối cùng lại nổi lên như một làn sóng dữ dội, mọi người xung quanh đều không ngừng lên tiếng cảm thán.

“Sao có thể chứ”.

“Đúng là không thể nào tin được mà, cháu có biết hồ ly tinh là con ả nào không”.

“Cháu đừng đau buồn quá, đàn ông đều thế mà, chẳng phải cuối cùng vẫn quay về với cháu hay sao”.

“Ta đã nói rồi mà, con gái là phải biết giữ chồng, suốt ngày ra về thanh cao làm gì chứ”.

“Cũng khó trách, đàn ông ai mà chả thích gái đẹp cơ chứ”.

Đù mọi phản ứng, quan tâm, coi thường, khinh miệt, xia xói, từng lời nói dù cho vô tình hay hữu ý đều như mũi kim đâm vào lòng người nghe. An Mai Mai hai mắt thoáng lóe lên tia khinh thường nhưng rất mau chóng trở lại vẻ tội nghiệp đáng thương vốn có. Cô không cần người ta thương cảm, chẳng phải cô đã nói cô làm tất cả đều có chủ ý của mình rồi hay sao, Nhậm Doanh hay là ai đi chẳng nữa cũng chỉ là con cò trong tay cô mà thôi. Cô không thích ai thì người đó sớm muộn gì cũng phải rời khỏi cuộc chơi này. Mọi người nói cô tàn nhẫn cũng được, vô tình cũng chẳng sao, cuộc sống này từ lâu đã dạy cô hiểu được nhiều điều. Nếu cô cứ mãi ngoan hiền thì sẽ vẫn luôn là con tốt thí mạng cho người khác mà thôi. Cô không may mắn như An Linh, cho dù hôm nay cô ta có bị mọi người chỉ trích đi chẳng nữa thì vẫn còn Tần Nam, còn Diệp Tử, còn họ hàng bên ngoại luôn xem cô ta như là bảo bối mà nâng niu. Còn cô thì khác, cô có người cô cần bảo vệ, thế nên buộc phải tàn nhẫn với một số người thôi.

“Đù rồi, tất cả có im đi không hả?” Cuối cùng vẫn là An lão gia lên tiếng, dẹp đi con bàn tán xôn xao của mọi người từ nãy đến giờ.

An Mai Mai lấy tay gạt đi nước mắt, cố gượng cười nhìn mọi người xung quanh, giọng điệu đã trấn tĩnh hơn lúc nãy rất nhiều.

“Con biết người ngoại tình với Nhậm Doanh là ai”.

“...”

“Hon nữa người đó cũng có mặt trong căn phòng này hôm nay”.

Tất cả mọi người đều chấn động hoàn toàn rồi, An Mai Mai thật biết cách đẩy cao trào mà. An Linh phải thán khen cô ta biết chọn thời điểm để đạt được hiệu quả cao nhất. Nếu như là bình thường thì lợi ích của Nhậm gia đối với An gia chưa bao giờ được đề cao và trở nên cần thiết như lúc này. An Mai Mai chỉ cần nói ra một cái tên thì kẻ đó chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù của gia tộc, khủng hoảng của công ty càng lớn thì hồ ly tinh kia càng khó được tha thứ. Quả đúng là thời cơ tốt mà.

An Mai Mai vẫn chần chừ không chịu nói ra cái tên mà mọi người trong phòng đang tò mò. Tất cả ánh nhìn đều tập trung trên người An Mai Mai, không ai chú ý đến An Chu Nhi mặt mày đang tái mét, cô ta liên tục dùng khăn lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Ánh mắt An Mai Mai sắc bén liếc về phía An Linh, trong đó vừa có một chút tàn nhẫn, một chút hả hê và cả một chút thương xót mà cô khó lòng nhận ra.

An Linh chợt có linh cảm xấu, cô hơi rùng mình bởi cái nhìn tàn nhẫn của An Mai Mai, cô không hề quen thuộc với con người mới của An Mai Mai lúc này, đừng nói là chị ta...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

“Ả hồ ly tinh đó là ai, chị mau nói ra xem nào”. An Tiểu Tiểu nóng vội không đợi được đáp án của An Mai Mai.

Ngay cả An lão gia thường ngày bình tĩnh cũng không nhịn được mà nhìn An Mai Mai thêm mấy lần.

An Mai Mai dùng tay gạt nước mắt, cố gắng để bản thân trở nên bình tĩnh lại, cuối cùng mới chậm rãi nói ra:

“Con cố hỏi Nhậm Doanh, ban đầu anh ta không chịu nói ra đó là ai, nhưng sau khi con tự tử, anh ta cảm thấy có lỗi nên mới nói hết mọi chuyện. Vốn dĩ con không hề tin, đó vốn dĩ là chị em trong nhà, làm sao có thể làm loại chuyện vô liêm sỉ như vậy được chứ. Thế nhưng Nhậm Doanh một mực khẳng định nên con không còn cách nào khác mới nhân dịp này muốn hỏi cô ấy cho rõ mọi chuyện”.

Cả phòng khách vẫn yên lặng theo từng lời nói của An Mai Mai, cô ta vừa ngừng lại thì tất cả ánh mắt đều đổ dồn theo cái nhìn của cô ta mà hướng về phía An Linh.

An Linh không hề thay đổi sắc mặt, cô đã sớm đoán được mọi chuyện rồi nên cũng chẳng cần giả vờ bất ngờ làm gì cả. Cô cảm ly trà lên uống, hương vị thanh mát thật khiến cho tâm hồn người ta được thư giãn.

“Sao mọi lại nhìn con như vậy, con chỉ uống trà thôi mà”. An Linh vô tội nói.

Cô thản nhiên đưa mắt nhìn mọi người trong phòng, mỗi người một nét mặt, có e dè, có phán đoán, thậm chí có người còn thực sự tin tưởng cô chính là ả hồ ly tinh kia mà kinh thường nhìn cô đầy châm chọc.

“Chị à, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến anh rể, thôi thì chị kêu anh ta đến đây luôn đi. Em tin là ông nội cũng có nhiều chuyện muốn nói với anh ta, huống hồ An gia chúng ta hôm nay đều có mặt đông đủ, vạch mặt đòi gian phu dâm phụ đó trước mặt mọi người để xem sau này bọn họ còn dám làm ra chuyện thất đức như vậy nữa không”.

Lời An Linh vừa nói xong thì An Chu Nhi vì quá lo lắng nên làm rớt ly trà trên tay, tiếng ly sứ vỡ vang vọng cả căn phòng khiến mọi người đều dồn sự chú ý về phía cô ta. Đào Ái Lục thấy sắc mặt con gái không tốt nên vô cùng lo lắng:

“Chu Nhi, con làm sao vậy, không được khỏe sao?”

An Chu Nhi vô cùng lo sợ, bây giờ mà Nhậm Doanh đến thì mọi chuyện sẽ bại lộ hết, sau này cô còn mặt mũi nào mà ở lại An gia nữa chứ. Càng nghĩ như vậy về mặt cô ta càng xanh thêm, mồ hôi lấm tấm trên trán, miên cưỡng trấn an mẹ mình:

“Con không sao, chỉ là máy lạnh mở hơn thấp nên con thấy lạnh thôi”.

Lời này của cô ta vừa nói ra khiến cả An Mai Mai và An Linh đều thầm khinh bỉ. Con bé này, có gan làm chuyện tày trời mà sao thần kinh lại không vững thế, An Linh chỉ mới nói có mấy câu mà đã run sợ như thế rồi.

Chuyện của An Chu Nhi chỉ như một bước đệm nhỏ, chẳng hề khiến cho không khí trong phòng bớt căng thẳng hơn chút nào. Biết được ý định của An Mai Mai nên An Linh bèn quyết định tiên hạ thủ vi cường, thay vì để chị ta hăm hại mình thì chi bằng cô nói luôn sự thật, để cục diện này cho mẹ con Đào Ái Lục muốn làm sao thì làm.

“Mai Mai, chị có gì mà phải sợ, mọi người ở đây sẽ đòi lại công bằng giúp chị, nếu chị không dám nói thì để em nói cho. Em đã sớm muốn nói rõ mọi chuyện từ lâu rồi, chị cứ nể nang tình nghĩa chị em như vậy, cuối cùng chỉ có bản thân mình chịu thiệt thôi”.

An Mai Mai nghe An Linh nói vậy thì âm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi, xem ra kế hoạch hôm nay khó lòng thực hiện được rồi. Thôi vậy, vạch mặt An Chu Nhi cũng có thể xem là thành quả không tồi. Hai mẹ con à hồ ly tinh đó sống sung sướng ở An gia bao nhiêu năm nay, vậy mà còn không biết đủ, còn muốn tranh giành mọi thứ với cô sao. Cô mà còn bỏ qua cho bọn họ thì thật là uổng phí danh tiếng tiểu thư An gia bấy lâu nay rồi.

Mai Tuệ nghe An Linh nói thế bèn ngạc nhiên hỏi:

“An Linh con biết đó là kẻ nào sao, mau nói ra đi, bác nhất định không tha cho nó”.

An Nhân Nghĩa mặc dù này giờ trầm mặc nhưng vẫn đóng tai lên nghe ngóng mọi chuyện, con gái yêu của ông bị ức hiếp như vậy, sao ông có thể không quan tâm được chứ.

An Linh cũng tỏ vẻ mặt buồn thương cho phù hợp hoàn cảnh, cô trả lời câu hỏi của Mai Tuệ nhưng lại nhìn về phía An Chu Nhi.

“Chuyện này cháu có biết một chút, nhưng để biết rõ sự tình thì tốt hơn hết bác nên hỏi người trong cuộc thì sẽ tốt hơn, có đúng không An Chu Nhi”.

Cô vừa dứt lời thì ngay lập tức gây lên một làn sóng chấn động khắp căn phòng. Dù sao An Chu Nhi trong mắt mọi người xưa nay đều khéo léo hiểu lòng người, ngoan ngoãn nhu thuận đúng chất tiểu thư khuê các. Không ít lần An lão gia đã khen ngợi cô ta trước đám hậu bối trong nhà, xem như là một tấm gương để học tập.

“An Linh, cô đừng ngậm máu phun người, có bằng chứng gì không mà lại tùy tiện đổ tội cho người khác như vậy hả”. Đào Ái Lục ngay lập tức lên tiếng biện minh cho con gái yêu.

“Dì à, dì cứ bình tĩnh lại đi, An Chu Nhi còn chưa lên tiếng mà sao dì đã biết chị ấy vô tội được”.

Đào Ái Lục bị An Linh làm cho không nói nên lời, bèn quay qua hỏi con gái mình.

“Chu Nhi, con mau nói rõ mọi chuyện xem nào, đừng sợ gì cả, cứ nói hết ra”.

An Chu Nhi lúc này đây đã khóc đến mức không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, An Mai Mai lúc này cũng không chịu thua kém, bàn về diễn kịch thì An Chu Nhi làm gì có cửa so với chị ta.

“Con có bằng chứng ở đây, An Chu Nhi, cô mau nói rõ mọi chuyện xem nào”.

Vừa nói An Mai Mai vừa lấy ra một xấp hình, tất cả đều là cảnh ân ái của Nhậm Doanh và An Chu Nhi, lần này xem cô ta còn chối cãi như thế nào nữa.

An Chu Nhi sợ quá vội vàng quỳ xuống trước mặt An Mai Mai, miệng không ngừng cầu xin tha thứ:

“Chị ơi, em biết lỗi rồi, là Nhậm Doanh thừa dịp uống say cưỡng hiếp em, hấn ta không cho em nói ra, em sợ quá không còn cách nào khác nên phải làm theo ý hấn. Chị ơi, em xin lỗi chị”.

An Mai Mai rung rung tức tưởi không nói lên lời. Mai Tuệ bức xúc trước thái độ tro tráo của An Chu Nhi, không nhịn được nữa mới tiến lên đẩy cô ta ra khỏi người con gái mình.

“Cô là trẻ con ba tuổi hay sao, hần ta uy hiếp cô chẳng lẽ cô lại thuận theo leo lên giường của hần. Ba mẹ cô làm gì mà cô lại không biết đường nói với họ. Bây giờ mọi chuyện bị phanh phui mới vội vàng hối lỗi, Mai Mai nhà tôi lại dễ dàng bị các người khinh thường như vậy sao?”

Động tác của Mai Tuệ không hề nhẹ, An Chu Nhi lại không dám kháng cự nên bị đẩy mạnh về phía sau, may mà có Đào Ái Lục chống đỡ, nếu không cô ta đã ngã nhào xuống nền gạch lạnh băng rồi.

Lời nói khó nghe của Mai Tuệ cộng thêm dáng vẻ đau lòng khôn nguôi của An Mai Mai khiến cho Đào Ái Lục dù muốn bênh con gái mình cũng chỉ có thể làm bộ im lặng, nuốt tất cả oán hận vào trong mà không dám làm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Tần Nam nhìn An Linh thất dây an toàn xong xuôi mới chậm rãi cho xe chuyển động. An Linh nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ tối, ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, cô vẫn chưa kịp ăn gì. Dùng tay vuốt vuốt cái bụng đói meo của mình, An Linh lại càng thấy đói hơn.

Hành động nhỏ của cô không qua được mắt của Tần Nam, anh với tay lấy hộp bánh quy để trong hộp nhỏ đưa cho cô, anh không có thói quen để đồ ăn trên xe, thế nhưng từ khi quen An Linh, biết cô thích ăn vặt, anh cũng bắt tri bắt giác để sẵn một số thứ trên xe, phòng khi cần là sẽ có.

An Linh ăn từng chút bánh một, chẳng mấy chốc mà đã gần hết, cô bèn lấy cái cuối cùng dứt cho anh. Tần Nam hơi nhịu mày, anh không thích đồ ngọt lắm, nhưng An Linh vẫn cứ kiên quyết đưa vào miệng anh.

“Anh mau ăn đi, ăn một chút cũng được mà”. An Linh sợ anh cũng đói nên nhất định muốn anh ăn.

Tần Nam chiều ý cô, anh nhai vài cái rồi nuốt mạnh miếng bánh xuống. Hành động đó khiến An Linh dờ khóc dờ cười, chỉ là một chiếc bánh quy mà như lấy mạng anh vậy. Thế nhưng cô lại thấy thích hình ảnh anh lúc này, không còn là Tần Nam hoàn mỹ nữa, ít ra thì anh cũng đã bị cô nắm được khuyết điểm rồi.

Chờ cho cô uống nước xong Tần Nam mới hỏi:

“Mọi chuyện thế nào rồi, em làm gì mà đến bây giờ vẫn chưa ăn tối?”

Hồi nãy gọi anh qua đón mình, An Linh đã kể sơ qua tình hình cho anh nghe rồi. Quả thật chỉ có thể dùng một từ hỗn loạn để hình dung. Mai Tuệ bênh con gái mình thì Đào Ái Lục cũng ra sức bảo vệ An Chu Nhi. Vốn An Linh nghĩ có An lão gia ở đó thì mọi người cũng không dám làm quá lên, thế nhưng tất cả lại chứng minh một điều ngược lại. Mỗi người ở đó ai cũng có lí lẽ riêng, ai cũng ra sức nói và nói, giống như một cái chợ ồn ào hỗn loạn. Cuối cùng An Linh cảm thấy nhức đầu nên mới ra về trước, mặc kệ bọn họ muốn tranh cãi đến khi nào chán thì thôi.

Chuyện lần này lỗi rõ ràng là của An Chu Nhi rồi, thế nhưng Đào Ái Lục vẫn còn đứng về phía chị ta, còn hàm ý nói An Mai Mai không biết giữ chồng nên đừng có trách người khác. Rõ là nực cười, lý lẽ như thế mà bà ta cũng đưa ra được, đúng là người từng có kinh nghiệm làm hồ ly tinh có khác. Năm xưa bà ta dùng thủ đoạn phá vỡ gia đình cô, buộc mẹ cô phải tự tử, bây giờ con gái bà ta cũng không chịu thua kém mẹ mình, có bản lĩnh khiến An Mai Mai phải nhập viện vì uống thuốc ngủ quá liều.

An Linh cố gắng dùng một vài câu đơn giản kể lại tình hình cho Tần Nam biết. Dù sao thì chuyện này vẫn chưa thể kết thúc được, xem ra thời gian sắp tới cô nên hạn chế về nhà thì hơn, tránh tai bay vạ gió.

Tần Nam nghe cô kể mọi thứ xong thì chỉ im lặng, An Linh biết anh ít khi phát biểu ý kiến trong những trường hợp như thế này nhưng hôm nay cô lại nài ni anh nói cho bằng được.

“Anh nói gì đi chứ, bắt em kể này giờ xong anh im luôn là sao?”

Tần Nam biết cô gái nhỏ lại nổi tính trẻ con nên cũng không chấp nhặt với cô làm gì, anh chỉ cười cười nhìn cô:

“Em muốn anh nói gì bây giờ. Nếu theo quan điểm của anh thì mọi chuyện đã có pháp luật giải quyết, nhưng mọi người trong gia đình em nhất định sẽ nghĩ khác. Người một nhà đôi khi khó làm rõ ràng mọi thứ”.

“Nếu anh gặp phải trường hợp như vậy thì anh sẽ làm gì?”. An Linh vẫn chưa chịu buông tha, hỏi anh cho bằng được.

“Anh là con một, ba mẹ anh cũng thế”. Ý là anh không hề có anh chị em họ nên sẽ chẳng bao giờ gặp phải những chuyện “thú vị” nhường này.

An Linh bĩu môi không thèm nhìn anh nữa. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, Tần Nam đang cho xe đi vào một quán ăn rất nổi tiếng, nằm ở ngoại thành nên bình thường An Linh cũng lười đi đến đây. Hôm nay tiện thể đang ở gần nên ghé vào ăn luôn.

Người phục vụ dẫn hai người đi vào một phòng riêng, lúc đi ngang qua một phòng bao khác, vừa đúng lúc người phục vụ trong đó mở cửa đi ra, An Linh vô tình nhìn vào thì vô cùng bất ngờ. Người trong đó chắc chắn là An Mai Mai, bên cạnh chị ấy là một đứa bé trai khoảng chừng bốn năm tuổi, ngồi đối diện lại là một người đàn ông ngoại quốc. An Linh dừng lại khiến Tần Nam cũng nhìn theo ánh mắt của cô, một bàn ba người trong kia quá chói mắt khiến anh không muốn để ý cũng khó. Đặc biệt là An Mai Mai mà An Linh lúc này vừa mới kể với anh xong. Chẳng phải lúc này đây cô ta nên ngồi ở nhà khóc lóc, nghĩ cách hành hạ An Chu Nhi và ông chồng nhà mình cho hả giận hay sao? Tự nhiên lại xuất hiện ở đây, diễn cảnh gia đình đầm ấm với người khác là sao?

Người phục vụ dẫn đường thấy hai người dừng lại nên cũng tò mò nhìn về phía họ, Tần Nam vội kéo An Linh đi theo, có chuyện gì thì để lát nữa nói, dù sao ở đây cũng không tiện.

An Linh vẫn bị hình ảnh trong phòng ăn lúc này làm cho phân tâm, Tần Nam hỏi cô ăn cái gì cô cũng ậm ừ qua loa. Cuối cùng vẫn là anh tự quyết định chọn một vài món đơn giản rồi đưa lại thực đơn cho người phục vụ.

Anh rót một ly trà cho cô, An Linh không nhận được bèn nói với anh:

“Em thấy hai người trong phòng kia quen lắm, đặc biệt là người đàn ông kia, có vẻ như em đã gặp ở đâu rồi”.

“Trí nhớ của em từ lúc nào lại trở nên tốt như vậy?”. Tần Nam bật cười trước thái độ nghiêm trọng của cô, anh không nhận được lại buông lời trêu ghẹo.

An Linh không phục, trừng mắt nhìn anh, nói rất nghiêm túc:

“Em nói thật mà, người đẹp như anh ta em gặp một lần sẽ không thể quên được, nhất định là đã gặp ở đâu đó rồi”.

An Linh cứ nói mà không hề để ý đến sắc mặt Tần Nam đang đen lại, cô vẫn bị hình ảnh người đàn ông kia chi phối, chỉ mãi nghĩ xem đã gặp anh ta ở đâu rồi.

Tần Nam im lặng một lúc, thấy cô không thèm để ý đến mình mà cứ lo nghĩ về trai đẹp nào đó. Anh cầm ly trà nên uống một hơi, thấy An Linh vẫn không nhìn mình thì lại rót tiếp một ly nữa, uống, uống, uống, chẳng mấy chốc đã hết một ấm trà.

Hành động lặp đi lặp lại của anh cuối cùng cũng khiến An Linh chú ý đến. Cô nhìn về mặt viết mấy chữ đang tức giận kia của anh mà thấy lạnh cả người, trong đầu đang tự kiểm điểm xem mình đã làm gì sai từ nãy đến giờ.

An Linh toát cả mồ hôi, cô cầm ly trà lúc này anh rót cho mình uống một ngụm, vị thanh mát tràn ngập khoang miệng cũng không thể khiến cô bình tĩnh được, chỉ đành cười gượng một tiếng:

“Trà ngon thật đấy, anh thích uống thì kêu thêm nữa đi”.

Tần Nam nghe cô nói xong thì tức đến chết luôn, cô bé này càng ngày càng làm loạn, vô tâm vô phách thì không nói làm gì, đằng này cô chỉ cô tâm với một mình anh, còn lại với người qua đường nào đi chẳng nữa cô cũng lo lắng chu toàn đủ thứ. Đã vậy bây giờ còn hiên ngang khen thẳng khác trước mặt anh, khen thì cũng thôi đi, anh có thể xem là cô lỗ lòi, vậy mà cô còn bày ra dáng vẻ vô tội, không biết mình mắc lỗi ở đâu cho anh xem, đúng là có bản lĩnh làm anh tức chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Thức ăn được đưa lên, An Linh gấp một miếng gà chua cay cho Tần Nam, hy vọng có thể dùng thức ăn để chuộc tội. Cô chỉ lỡ miệng khen người ta đẹp trai một câu thôi mà anh đã ăn dấm chua rồi, thật là tính tình ngày càng trẻ con mà.

“Anh mau ăn đi, đợi đến bây giờ chắc anh cũng đói lắm rồi”.

Vừa nói cô vừa đặt thức ăn lại gần anh hơn, cũng chủ động kéo ghế lại ngồi bên cạnh anh. Hành động giống như một con mèo nhỏ đang lấy lòng chủ nhân. Con mèo này không chỉ biết lấy lòng anh mà còn có bản lĩnh làm anh tức chết.

Tần Nam thương xót cô mệt mỏi cả ngày, lại sợ cô đói bụng, ngoài mặt thì tỏ ra giận dữ chứ trong lòng thì lại cảm thấy không nỡ. Anh gấp một vài món vào chén của An Linh, hàm ý là bảo cô cũng nhanh ăn đi, để lâu thức ăn sẽ không còn ngon nữa.

Bữa ăn này An Linh ăn đến là thỏa mãn, cô đã đói rồi rồi lại thêm thức ăn ngon, bầu không khí ở đây cũng vô cùng dễ chịu, mát mẻ lại thanh tịnh. Mặc dù là phòng riêng nhưng lại được thiết kế mở, một bên là cánh cửa để khách đi vào, bên kia lại là một khu vườn, ngồi từ chỗ của An Linh có thể nhìn được cảnh bên ngoài của nhà hàng, đồng nghĩa với việc chỉ cần để ý một chút thì từ ngoài kia cũng có thể nhìn rõ mọi chuyện trong phòng bao này. An Linh

vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi sự thông minh của chủ nơi đây, bất kể là sự riêng tư hay thoải mái đều có đủ cả, đúng là biết cách kinh doanh mà.

“Nếu em thích thì sau này nhà chúng ta cũng sẽ thiết kế dạng mở như vậy”.

Tần Nam thấy cô thích như vậy nên chỉ buột miệng nói thế thôi, ai ngờ An Linh vừa nghe xong thì hai má đỏ ửng, cô liếc anh một cái giận dỗi nói:

“Cái gì mà nhà chúng ta chứ, anh thích thì cứ đi mà xây, liên quan gì đến em đâu”.

Tần Nam biết cô gái nhỏ xấu hổ, anh dang tay ôm cô vào lòng, miệng không ngừng thổi khí bên tai cô, giọng nói trầm ấm như dụ hoặc lòng người:

“Sao lại không liên quan được, em không vào ở thì anh xây làm gì chứ”.

Mặc dù biết miệng lưỡi anh ngon ngọt nhưng An Linh vẫn bị mấy lời đó của anh làm cho vui vẻ không thôi, cô cười tươi như hoa nhưng vẫn làm bộ tức giận với anh:

“Anh đã dụ dỗ bao nhiêu cô gái như vậy rồi hả”.

An Linh ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, thỉnh thoảng lại còn cọ cọ di chuyển để tìm vị trí thoải mái hơn. Nghe anh nói đến một số chuyện vui về cô còn phần khích cười mãi không thôi. An Linh là một cô gái có đôi mắt biết nói, trong veo như bầu trời mùa hạ nhưng lại khiến người ta không thể rời mắt khỏi nó. Mỗi khi tâm trạng tốt thì cả gương mặt dường như đều mang theo nét cười nhu hòa khiến ai cũng muốn ngắm nhìn. Tần Nam càng nhìn cô càng thấy yêu thích không nổi rồi, nếu đã không rời được thì chỉ bằng giữ cô ở lại bên mình luôn đi.

An Linh đang mê mê nghe anh nói chuyện, tự nhiên thấy anh im lặng một lúc lâu, cô thấy hơi lạ nên mới xoay người lại đối diện với anh. Ánh mắt anh hơi tối lại khiến cô có phần lo lắng.

“Anh làm sao vậy?”. Vừa nói cô vừa vòng tay lên trên cổ anh, nửa nằm nửa dựa hẳn vào người Tần Nam.

Anh hít một hơi sâu, cố gắng kiềm chế nỗi kích động trong lòng. Đôi mắt với vẻ ngây thơ của cô càng khiến anh không thể nào chịu đựng nổi, bèn cúi xuống ngậm chặt lấy bờ môi mềm mại ngọt ngào của cô.

An Linh mặc dù hay xấu hổ, nhưng sâu trong con người cô lại là một người thích nổi loạn, lúc này đây cô không hề e dè mà còn chủ động môi lưỡi thân mật với anh. Vốn dĩ tư thế của hai người đã vô cùng thân mật, bây giờ An Linh lại còn xui xẻo trong lòng của anh, không khí nháy mắt trở nên nóng bỏng không thôi. Chỗ nào đó của Tần Nam bị cô không ngừng xoay tới xoay lui làm cho cứng ngắc, An Linh vẫn không hay biết gì, ngược lại còn chủ động cọ cọ trước ngực anh, bờ môi bị hôn đến tê dại nhưng cả hai đều luyến tiếc không chịu buông nhau ra.

Khu vườn bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện xôn xao, An Linh vội vàng tỉnh lại, sao cô lại có thể thân mật cùng anh ở một nơi không thích hợp như vậy được chứ. Không nói đến người phục vụ có thể bước vào bất cứ lúc nào, mà người bên ngoài cũng vẫn có thể nhìn được những gì đang diễn ra trong phòng bao này. An Linh xấu hổ không thôi, cô nhanh chóng rời khỏi người anh, cố gắng ổn định lại hơi thở hỗn loạn của mình.

Tần Nam vẫn ôm cô không buông, cậu bé của anh đang kêu gào đói khát, nếu dừng lại lúc này thì anh biết phải làm sao. An Linh đáng thương nhìn anh, hai mắt cô bị kích tình lúc này làm cho mê man, đôi môi bị anh hôn càng trở nên rực rỡ như đóa mãn côi khiến người ta thêm thương.

Tần Nam ôm An Linh xoay người cô lại, anh bước nhanh về phía góc phòng, ở nơi đây cho dù là người bên ngoài muốn nhìn vào thì cũng chỉ thấy mờ mờ tầm lưng của anh mà thôi. An Linh biết anh định làm gì, cô vội vàng ngăn cản:

“Không được, ở đây không được”. Cô đáng thương cầu xin anh.

“Ngoan, sẽ không ai thấy đâu, anh chịu hết nổi rồi”.

Nói xong thì anh cũng ngay lập tức ngậm chặt lấy môi cô mà điên cuồng ngấu nghiến. Nếu sớm biết như vậy thì anh đã không dẫn cô đến cái nơi chết tiệt này, tìm một phòng bao kín đáo có phải tốt hơn không. Nhưng bây giờ cả anh và cô đều không thể nghĩ nhiều được nữa, chỉ có thể làm theo bản năng thêm khát của cơ thể.

An Linh bị anh hôn làm cho mềm thành vũng nước, thân thể cô không ngừng uốn éo mà sát với anh. Tần Nam bị hành động nhiệt tình của cô làm cho phát hỏa, anh nhanh tay xé rách lớp tất chân của cô, không kịp nghĩ nhiều mà ngay lập tức đưa ngón tay vào bên trong cô để thăm dò. Bị anh trêu chọc nảy giờ nên An Linh đã sớm ướt đầm, một ngón tay của anh đưa vào nhanh chóng bị cơ thể cô nuốt chửng, dịch nhờn không ngừng tiết ra làm ướt cả sàn nhà.

“Anh mau vào đi”.

Bàn tay An Linh vuốt nhẹ trên lưng anh, xúc cảm mềm nhẹ như tơ khiến Tần Nam càng thêm kích động. Anh còn chưa kịp đưa cậu bé ra ngoài thì tay An Linh đã mò tìm đến nó. Cô vụng về kéo nó ra đặt ngay trước cửa lối vào của mình, thân thể nóng lòng muốn được nó lấp đầy nhưng lại không biết phải làm thế nào mới phải. Cô hỗn loạn muốn khóc nhìn anh cầu xin:

“Vào đi anh, em muốn... mau lên đi anh”.

Là đàn ông thì chẳng ai có thể chống đỡ được lời mời gọi mê hoặc đến như vậy, huống chi Tần Nam đã sớm bị cô thuần phục từ lâu rồi. Anh dùng toàn lực đi vào thật sâu, mới một cái mà đã chạm tới của tử cung của cô khiến An Linh phải hét lên.

“Á... sâu quá...á”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 63: Trong lòng Đại Dương

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Lúc An Linh quay trở lại phòng ăn thì Tần Nam đang gọi điện thoại. An Linh lặng lẽ ngồi xuống một bên để không làm phiền anh. Giọng anh có vẻ nghiêm trọng nhưng An Linh đang mơ hồ bị những chuyện lúc nãy làm cho phân tâm nên cũng không để ý nhiều.

Tần Nam nghe điện thoại xong, anh nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô nhưng lại không biết làm cách nào để cho cô vui trở lại, có một số chuyện anh có muốn cũng không tài nào can thiệp được.

“Minh về thôi anh”.

An Linh cầm túi xách lên, Tần Nam cũng bước ra ngoài theo cô. Hai người sóng vai cùng đi trên hành lang, thế nhưng vừa qua khúc ngoặt cuối đường thì gặp An Mai Mai. Cô ta đang đi cùng người đàn ông và đứa trẻ mà lúc vào An Linh đã thấy.

Tần Nam hơi bất ngờ, anh không nghĩ là có thể gặp họ ở đây, xem ra lúc nãy An Linh đã nói chuyện gì đó với An Mai Mai rồi, nếu không tâm trạng cô cũng không tệ đến vậy.

Tần Nam đang lúng túng không biết có nên chào hỏi hay không, mặc dù anh không thích An Mai Mai, nhưng đây lại là chị gái của An Linh. Anh dù sao cũng không có tư cách bày tỏ quan điểm về những chuyện liên quan đến gia đình họ.

An Linh xem như không thấy, nắm tay Tần Nam đi lướt qua ba người kia. Trên mặt cô tỏ ra không có gì, nhưng chỉ Tần Nam là biết bàn tay cô đang xiết chặt tay anh, từng ngón tay như bầu chặt lấy một thứ gì đó.

“An Linh”.

An Mai Mai cất tiếng gọi.

An Linh hơi khựng lại một chút, lúc sau mới miễn cưỡng quay người lại, nhìn An Mai Mai.

An Mai Mai chỉ vào người đàn ông và đứa bé đang đứng bên cạnh mình.

“Đây là chồng chị, Jack, còn đây là con trai chị, tên ở nhà gọi là Tiểu Bối”.

An Linh đưa mắt nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt, trong lòng hỗn loạn không nói lên lời. Mặc dù cô đã mơ hồ đoán được mọi chuyện khi nhìn thấy họ trong phòng ăn, nhưng chính miệng An Mai Mai thừa nhận lại là chuyện khác.

Đứa bé kia tròn mắt nhìn An Linh, cô không thể tức giận với trẻ con được, cố gắng cười cười với nó:

“Chào cháu, dì là An Linh”. Nói xong cô mới biết mình vừa nói tiếng Trung, đứa bé này xem ra là con lai, không biết nó có thể hiểu tiếng Trung không. Cô đang định nói lại bằng tiếng Anh thì thằng bé đã lên tiếng trước.

“Bối Bối chào dì ạ”.

Giọng nói trẻ thơ hồn nhiên đáng yêu làm cho bầu không khí cứng ngắc trở nên dễ thở hơn một chút.

An Linh cười cười xoa xoa đầu nó, lúc sau như chợt nhớ ra gì đó, cô ái ngại nhìn người đàn ông Jack kia rồi lại nhìn An Mai Mai hỏi nhỏ:

“Chị với Nhậm Doanh...”

“Đã ly hôn rồi, chỉ có điều là chưa công bố với mọi người thôi”. An Mai Mai thản nhiên như đang nói chuyện của người khác.

Đến bây giờ thì An Linh đã hiểu tại sao An Mai Mai lại phải cố gắng khiến cho vụ việc ngoại tình kia trở nên âm ỉ như vậy rồi, sau này khi chuyện ly hôn nếu có bị phanh phui thì mọi người cũng sẽ đều đứng về phía chị ấy.

An Linh nhìn một nhà ba người trước mặt, Jack từ nãy đến giờ không hề lên tiếng, anh ta chỉ hơi gật đầu với An Linh một lần xem như là chào hỏi, có vẻ cũng là người ít nói, trái lại cậu bé con kia lại vô cùng hiếu động, bây giờ cứ nhìn An Linh và Tần Nam mãi không thôi.

“Ba mẹ chị có biết chuyện này không?”. Cô sợ họ sẽ không chịu được cú sốc này.

“Chị chưa nói với ai cả, em cũng là người đầu tiên biết về họ”.

Ánh mắt An Mai Mai nhìn về phía Jack và Tiểu Bối. An Linh hiểu chị ấy đang nói đến điều gì. Cô chỉ biết im lặng mà thôi, cố gắng lên tiếng lại thành ra quá mức khiên cưỡng.

“Sau này có dịp chị sẽ nói rõ mọi chuyện với em”.

An Mai Mai nói xong rồi cũng cáo từ đi trước.

An Linh vẫn đứng đó nhìn theo ba người lớn nhỏ kia, trong lòng không biết là đang cảm thấy như thế nào. Không vui cũng chẳng buồn, cứ lơ lửng một cảm giác không hề chân thật mà cô cũng chẳng biết gọi tên.

Tần Nam khoác áo khoác của mình lên người cô. An Linh lúc này mới quay sang nhìn anh.

“Họ đã đi xa lắm rồi”.

“Em biết”.

“Vậy em còn nhìn theo làm gì chứ, nhìn anh đây này”.

Câu nói của anh khiến An Linh bật cười, cũng phải, cô quan tâm nhiều đến họ làm gì, nói cho cùng thì họ cũng là một gia đình riêng, đâu cần cô xen vào làm gì chứ.

An Linh lúc này mới hoàn toàn thoát ra khỏi bất ngờ lúc nãy, ngoan ngoãn theo Tần Nam về nhà.

“Không ngờ chị ấy lại có con lớn như vậy rồi”. Lúc lên xe, An Linh không khỏi cảm thán.

“Em không hề biết một chút gì về chuyện này sao?”

An Linh lắc đầu.

“Dựa theo tuổi tác của đứa bé thì có lẽ chị ấy sinh nó khi sang Pháp du học mấy năm về trước. Xưa giờ chị ấy luôn ở gần gia đình, chỉ có lần duy nhất đó là xa nhà một thời gian dài thôi”.

Càng nghĩ An Linh lại càng thấy không tài nào hiểu nổi, nếu chị ấy đã có người yêu, con cũng có luôn rồi thì tại sao lại phải kết hôn với Nhậm Doanh chứ. Mặc dù An lão gia không nói lý bao giờ, nhưng nếu chị ấy đến con cũng sinh luôn rồi thì ông sẽ không thể nào ép buộc chị ấy được.

Tần Nam lái xe, lúc đèn đỏ anh nhìn sang thì thấy gương mặt cô vô cùng đăm chiêu thì không khỏi thấy buồn cười.

“Em thử tìm cơ hội nói chuyện với An Mai Mai xem”.

An Linh quay sang nhìn anh nhưng lại không nói lên lời, sau chuyện kia cô vẫn bị bóng ma trong lòng, không thể nào tự nhiên nói chuyện với An Mai Mai như trước kia nữa.

Tần Nam một tay lái xe, tay còn lại khẽ nắm chặt lấy tay An Linh, anh làm như không có gì, băng quơ nói:

“Có những thứ không bao giờ như em nghĩ, thay vì suy đoán lung tung thì em cứ thử hỏi chính chủ nhân của nó xem, không cần biết kết quả thế nào, ít ra thì nó cũng tốt hơn là em che giấu suy nghĩ một mình”.

Thấy An Linh không đáp lời, Tần Nam phải nhấn mạnh một lần nữa:

“Hiểu lời anh nói không”.

“Hiểu”. An Linh chán nản lên tiếng.

Cô suy nghĩ mãi, một lúc sau vẫn thấy không phục, quyết tâm hỏi anh cho bằng được:

“Vậy chuyện lần trước ở biệt thự Nhậm gia thì sao?”

Tần Nam nghe đến đây thì cũng hiểu cô bé này đang suy nghĩ điều gì, đúng là hành động thì có vẻ cứng rắn nhưng tâm như đậu hũ mà.

“An Linh, chẳng lẽ em không hiểu sao. Em mãi suy nghĩ về điều này chứng tỏ em đã dần tìm lý do nguy hiểm cho hành vi của An Mai Mai, nếu em thực sự ghét cô ấy, em sẽ chỉ chăm chăm nghĩ cách trả thù chứ không phải là cảm thấy băn khoăn về thái độ của em với cô ấy từ nãy đến giờ như vậy”.

An Linh không phục cãi lại:

“Nhưng em thật sự ghét chị ấy, nếu không phải là em quá tin tưởng An Mai Mai thì làm sao lại rơi vào cảnh bị Nhậm Hiền truy đuổi như vậy?”

“Tiểu Linh, nhắc đến chuyện này thì anh càng cảm hận An Mai Mai và Nhậm Hiền hơn cả em, nhưng em biết vì sao bây giờ anh vẫn bình tĩnh ở đây tám nhâm với em về chuyện này không?”

An Linh tròn mắt nhìn anh, ra vẻ sẵn sàng học hỏi.

Tần Nam đánh tay lái cho xe chạy vào cổng khu chung cư, một lúc sau mới lên tiếng.

“Có thể em không chịu thừa nhận nhưng gia đình luôn có một vị trí rất quan trọng trong lòng em, nếu như mọi việc thực sự như những gì em nghĩ từ trước đến nay thì anh sẽ là người đầu tiên đòi lại công bằng cho em. Nhưng nếu không phải như vậy thì sao? An Linh, anh không muốn em phải hối hận. Anh có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện ngày hôm đó, nhưng có một số thứ sẽ không thể nào làm rõ được, ví dụ như tình cảm, động cơ, hay các mối tác động liên quan. Thế nên nếu có thể thì em trực tiếp hỏi rõ mọi chuyện từ chị em thì sẽ tốt hơn”.

“Nếu chị ấy nói dối thì sao?”. Cô ngập ngừng nói ra nghi vấn của mình.

Tần Nam tháo dây an toàn cho cô, mở cửa để An Linh bước ra. Anh nhìn thấy được tâm trạng lo được lo mất của cô từ nãy đến giờ nên không đành lòng để cô thêm lo lắng nữa.

“Cô ấy đã cho em biết bí mật của mình rồi thì sẽ không lừa dối em nữa đâu”.

“...”

“Huống chi còn có anh, An Mai Mai là người thông minh, cô ấy nhất định biết mối quan hệ của chúng ta rồi, thế nên có anh ở đây, cô ấy chắc chắn sẽ không dám làm gì em đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

An Linh hẹn An Mai Mai tại một quán coffee yên tĩnh, nơi này nằm trong tiểu khu cô đang ở, vừa mới mở nên khách chưa đông. An Linh rất thích cách trang trí ở đây, nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng ấm áp khiến cho khách uống cà phê luôn cảm thấy rất dễ chịu.

An Linh gọi một ly sữa tươi rồi đưa lại menu cho người phục vụ.

“Sao em lại hẹn ở một nơi xa nhà như vậy chứ, từ đây đến chỗ em sống đi nhanh cũng mất cả tiếng rồi”.

An Mai Mai vừa đến nơi đã không ngừng oán trách.

“Bây giờ em sống ở đây rồi”. An Linh khuấy nhẹ ly sữa tươi, bỏ thêm vài thìa đường rồi mới chậm rãi trả lời câu hỏi của An Mai Mai.

“Sao lại chuyển chỗ, ở nhà cũ không tốt sao?” An Mai Mai có phần ngạc nhiên hỏi lại cô.

“Em ở cùng với Tần Nam”.

An Mai Mai bây giờ mới hiểu, hèn chi lại chạy đến nơi xa xôi như vậy, thì ra là ở gần người yêu.

“Tiểu Bối đâu rồi, sao chị không dẫn nó đi cùng?” An Linh rất có tình cảm với cậu nhóc đáng yêu đó.

“Jack dẫn nó đến trường mới làm quen trước, cũng sắp phải nhập học rồi”.

An Linh ngạc nhiên vô cùng.

“Chị định cho nó học ở đây sao? Nó không về Pháp nữa à?”

An Mai Mai nhìn gương mặt đầy vẻ không hiểu gì hết của An Linh mà không biết phải giải thích như thế nào cho cô ấy hiểu. Kể từ khi xảy ra một loạt chuyện không hay, An Linh luôn tránh mặt cô, thậm chí là bây giờ cũng chỉ nói vài câu xã giao lịch sự.

“An Linh, chị muốn ổn định”.

Bàn tay này giờ vẫn cầm lấy thìa khuấy sữa của An Linh khựng lại, chị ấy muốn ở lại trong nước luôn sao.

“Nhậm gia sẽ không để yên cho chị đâu”. Cô cũng chỉ biết nói vậy mà thôi.

“Chị không sợ, Tiểu Bối là tất cả đối với chị, có nó ở đây chị sẽ không còn lo được lo mất như trước kia nữa”.

Bầu không khí bỗng chốc lặng yên, cả hai người đều không biết nói gì.

Trời âm u mây đen từ sáng, không khí có phần nóng nực khiến người ta cảm thấy khó chịu. An Linh từ tốn thưởng thức sữa tươi trên tay mình, thái độ chăm chú đến mức người không biết còn tưởng là cô đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Cuối cùng An Mai Mai cũng là người lên tiếng trước.

“Chị biết em hẹn chị ra đây vì lý do gì”.

An Linh lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn An Mai Mai.

Ngoài kia mưa đã bắt đầu rơi, trong lòng cô cũng đang dậy sóng. An Linh cố làm ra vẻ mặt trấn tĩnh, chờ đợi câu nói tiếp theo của An Mai Mai.

“Chị đã phải suy nghĩ rất nhiều mới dám đến đây gặp em, sau hôm nay có thể em sẽ hận chị nhiều hơn trước, nhưng mà có những chuyện cho dù chị có giấu thì nó vẫn là sự thật”.

“Rốt cuộc là chị có bao nhiêu chuyện giấu em chứ. Mọi người xung quanh đều không nói với em, chị cũng như vậy luôn. Ai cũng lấy biết bao lý do tốt đẹp để biện minh cho hành động ích kỷ của mình, nhưng có ai hiểu là em sẽ phải như thế nào không”.

An Mai Mai cup mắt xuống, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của An Linh, bao nhiêu năm qua vẫn vậy, đôi mắt trong veo như trẻ thơ khiến người khác không đành lòng làm nó nhiễm bẩn.

“Em muốn biết chuyện gì, chỉ cần là chị biết thì nhất định sẽ nói với em”. Cuối cùng An Mai Mai cũng hạ quyết tâm trong lòng.

“Tại sao chị lại kết hôn với Nhậm Doanh?”

An Mai Mai không ngờ An Linh lại hỏi câu này đầu tiên, cô cứ nghĩ sẽ là chuyện cô đã lừa dối cô ấy trong biệt thự Nhậm gia hôm trước chứ.

“Ba mẹ chị muốn như thế, ba chị luôn canh cánh trong lòng việc địa vị trong gia đình của ông luôn thua kém ba em thế nên ông muốn chị phải cưới một người hơn hẳn hai chị em kia trong An gia”.

“Nếu vậy thì chị phải cưới Nhậm Hiền mới đúng chứ, Nhậm Doanh xem ra cũng chẳng có chút quyền lực nào trong nhà cả”. An Linh khó hiểu hỏi lại.

“Chị biết điều đó chứ, nhưng Nhậm Hiền không phải là người chị có thể dễ dàng rũ bỏ được, huống chi trong nhà anh ta thì ai dám ép anh ta kết hôn chứ”.

Về vấn đề này An Linh có thể hiểu được, nếu ngay từ đầu An Mai Mai đã muốn ly hôn với Nhậm gia thì tốt nhất không nên cưới người như Nhậm Hiền, anh ta quá nguy hiểm, chị ấy sẽ không nắm chắc được phần thắng.

“Nhưng nếu chị nói rõ với ba mẹ là đã yêu người khác thì họ cũng không thể nào bắt chị cưới Nhậm Doanh được, chẳng lẽ chị không làm gì mà đã chấp nhận cưới anh ta dễ dàng vậy sao?”

An Mai Mai chỉ biết cười trước câu hỏi của An Linh, đúng vậy, chẳng lẽ cô lại chấp nhận mọi chuyện một cách nhanh chóng, chưa gì đã từ bỏ hạnh phúc của mình rồi sao?

An Linh biết hành động này của cô chỉ càng làm An Mai Mai thêm đau khổ, những chuyện chị ấy không muốn nhớ lại đều bị cô khơi gợi hết lên, thế nhưng cô muốn tìm hiểu cái gọi là sự thật mà tất cả mọi người đều giấu cô kia.

“Em nghĩ ba mẹ chị sẽ để yên cho Tiểu Bối và Jack sao?”

An Linh hiểu điều đó, nhưng mà....

“Họ là ba mẹ chị mà”.

An Mai Mai dường như đã lấy lại bình tĩnh, cô nói chuyện với mộ bộ dạng hết sức thân nhiên khiến cho An Linh cảm thấy xa lạ.

“Chẳng lẽ em không hiểu con gái của những gia đình như chúng ta không bao giờ được phép lựa chọn hôn nhân cho mình hay sao? Nếu không phải chị đã ly hôn một lần với Nhậm Doanh thì ba mẹ chị nhất định sẽ không cho phép chị cưới một người bình thường như Jack”.

“Nhưng mà...” An Linh vẫn thấy không thể nào hiểu nổi cách nghĩ của chị ấy.

“Em không giống như chị, từ nhỏ mặc dù quan hệ của em với An gia không tốt nhưng gia đình bên ngoại lại vô cùng thương yêu em, An gia không có tư cách đòi hỏi em bất cứ điều gì cả, mà ông ngoại em thì lại càng không nỡ để em chịu ủy khuất, sẽ chẳng ai bắt em làm điều em không thích cả. Thế nên cảm giác của chị em sẽ không bao giờ hiểu được đâu, để có thể ở bên Jack và Tiểu Bối chị đã phải chấp nhận rất nhiều thứ. Chị trân trọng nó hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Chị đã làm nhiều điều có lỗi với em, nhưng tất cả cũng chỉ vì em mà thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Khi Tần Nam về đến nhà thì đã hơn 7 giờ tối. Phòng khách tối om, không khí vô cùng tĩnh lặng. Anh đưa tay mở đèn, cứ tưởng rằng An Linh không có ở nhà, nhưng khi ánh sáng tràn ngập khắp phòng thì anh nhìn thấy cô đang ngồi một mình trên một góc nhỏ của ghế sofa.

An Linh từ khi về đến nhà thì vẫn ngồi ở đó, cô co chân lên, úp mặt vào gối, dường như muốn thu nhỏ bản thân hết mức có thể. Cô chỉ định ngồi một lát thôi, nhưng không ngờ ngồi một lúc lại ngồi đến khi Tần Nam về như vậy. Cô hơi nheo mắt lại cho mắt làm quen với ánh sáng, một lúc sau mới lên tiếng.

“Anh về rồi sao”.

Tần Nam để áo khoác và tài liệu lên bàn trà rồi mới đi lại phía An Linh. Gò má cô đỏ ửng lên vì ti vào đầu gối quá lâu, mái tóc hơi rối loạn lung tung.

“Sao em lại ngồi đây như vậy, mệt thì phải vào phòng nghỉ chứ”.

Anh yêu thương ôm lấy cô, để đầu cô tựa vào bờ vai mình.

An Linh không nói gì cả, cô lặng im nghe từng nhịp tim đập vững chãi của anh, đến lúc này đây cô mới cảm thấy mình còn cảm giác. Từ nãy đến giờ, cô chia tay An Mai Mai, đi về nhà, không mở rèm cửa cũng chẳng mở đèn, cứ một mình im lặng ngồi trong phòng khách. Cô không biết bản thân mình đang cảm thấy thế nào, cứ tự động làm một loạt những hành động như một người bình thường, nhưng ý thức thì lại hoàn toàn trống rỗng đến đáng sợ.

Tần Nam lo lắng nhìn An Linh, anh thà rằng cô khóc lóc náo loạn như thế nào cũng được chứ đừng im lặng như thế này, cô bây giờ như một con búp bê, xinh đẹp nhưng lại vô hồn khiến người ta thương xót.

“Anh biết chuyện này từ lâu rồi đúng không”. An Linh bất chợt lên tiếng.

“Chuyện gì cơ?” Có quá nhiều chuyện, anh không biết cô muốn nói đến điều gì.

“Người chủ mưu bắt cóc em năm đó”. Cô như dùng hết sức lực nói ra từng chữ.

Trả lời cô là một sự im lặng. An Linh nhìn đồng hồ trong phòng khách, từng giây từng giây trôi qua như bóp nghẹt trái tim cô. Cô cứ nghĩ mình đã quen rồi nhưng bây giờ thì cô biết tất cả chỉ là bản thân tự ngộ nhận, trên đời này làm gì có chuyện đau đớn nhất, chỉ có đau càng đau hơn mà thôi.

“Anh xin lỗi”. Tần Nam nắm chặt bàn tay mình lại, cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh nhất có thể.

An Linh chợt cười thật to, nước mắt cô kiềm chế từ nãy đến giờ cũng có cơ hội rơi.

“Có phải anh cũng định nói là muốn tốt cho em phải không?”

“Anh sợ em không chịu đựng được”.

“Vậy anh nghĩ bây giờ khi biết rõ mọi chuyện thì em có thể chịu đựng được sao?”

An Linh rời khỏi vòng ôm ấm áp của anh, cô cố gắng nhìn thật kỹ người con trai trước mắt này, người duy nhất khiến trái tim cô rung động trong suốt hai mươi hai năm qua.

Tần Nam không chịu được khi nhìn thấy cô đau khổ như vậy, anh vươn tay đưa cô quay trở lại trong lòng mình, cô có thể chán ghét anh nhưng tuyệt đối không thể rời khỏi anh.

“Tiểu Linh, em đừng như vậy”.

An Linh vẫn cứ khóc không ngừng, cô rất sợ cảm giác này, từ nhỏ cô đã bị phản bội quá nhiều, từ khi người mẹ mà cô thương yêu nhất bỏ cô mà đi thì cô đã tự hứa với lòng mình phải biết trân trọng người ở bên cạnh mình nhiều hơn nữa, để sau này cô sẽ không phải nói hai từ hối hận. Thế nhưng An Chu Nhi ngay từ khi còn nhỏ đã giết chết giấc mơ nhảy múa của cô, Từ Từ Nam rời xa cô, An Mai Mai cũng lựa chọn một con đường khác mà không có cô, đến bây giờ ngay cả người mà cô vẫn luôn gọi là ba lại đắm vào tìm cô một vết thương đau đớn nhất.

Từ nhỏ An Linh đã không sống cùng với ba, tình cảm theo lẽ thường cũng chẳng mấy sâu đậm, thế nhưng Tần Nam nói đúng, trong sâu thẳm con người cô vẫn luôn đặt gia đình ở một vị trí quan trọng nhất. Sao cô lại ngu ngốc như thế, hết lần này đến lần khác trao cho người ta cơ hội làm mình tổn thương, cô đã nhận biết bao bài học nhưng chưa bao giờ có thể lớn lên từ đó. Lần này thì tốt rồi, người cha mà cô luôn nghĩ là mặc dù lạnh lùng nhưng vẫn thương yêu cô đã dạy cho cô một bài học khắc cốt ghi tâm cả đời này.

“Lúc An Mai Mai nói mọi chuyện với em, em hoàn toàn không tin, còn nghĩ là chị ấy lừa mình nữa đấy”.

“...”

“Chỉ vì mười phần trăm cổ phần công ty mẹ để lại cho em mà ông ta lại làm như vậy, chẳng lẽ An gia vẫn chưa đủ giàu hay sao, chẳng lẽ em chỉ đáng giá có bấy nhiêu tiền như vậy thôi sao. Anh có thấy em bị bán rẻ quá không?”

Từng lời nói của An Linh càng khiến tâm Tần Nam chết lặng, cho dù anh cố hết sức bảo vệ cô thì sao chứ, có những vết thương mà thời gian không thể nào xóa nhòa được, cũng như anh cho dù cố gắng nhiều hơn nữa cũng chẳng thể thay đổi được cái gọi là quá khứ trong con người cô.

“Lúc em còn nhỏ, ba em mặc dù ít khi về nhà, nhưng mỗi khi về đều mua quà cho em, chỉ cần em thích thì ông ấy đều mua, cũng chẳng bao giờ bắt ép em phải học đàn học vẽ như mẹ cả. Hồi đó em rất thích, luôn tự hào khoe với đám bạn trong lớp rằng ba mình tốt như thế này tốt như thế kia. Bây giờ mới biết em thật là ngốc mà”.

“Em cứ nghĩ mình đã quen, nhưng cái cảm giác đó ai mà quen được chứ. Em luôn mong muốn mẹ có thể tỉnh lại, nhưng đó là điều không thể, thế nên em luôn vô thức dồn phần tình cảm còn lại về phía ba của mình. Anh, không biết bây giờ lấy lại có còn kịp không nữa”.

Nói xong chính An Linh cũng cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ của mình, nụ cười cô nhợt nhạt nhanh chóng bị ánh buồn nơi đáy mắt che lấp, càng nhìn càng thấy mong manh đến tội nghiệp.

“Đừng nghĩ về nó nữa, anh chính là sợ em sẽ như vậy nên mới không dám nói mọi chuyện cho em biết sớm”.

An Linh cầm lấy bàn tay anh, vuốt ve từng đốt ngón tay mạnh mẽ, chăm chú như đang ngắm nhìn một kiệt tác.

“An Mai Mai còn nói cho em biết về bí mật của mẹ em nữa. Sao em là con gái mà chẳng biết gì về hai người đó hết vậy, so với người ngoài như chị họ thì em đúng là vô tâm vô phê”.

“Khi đó em còn nhỏ quá, sao mà biết được những chuyện kia chứ”.

An Linh vô thức sờ lên mặt chiếc dây chuyền cô đang đeo trên cổ, đây là món quà mẹ tặng cô trước khi ra đi. Mặt đá lạnh lẽo như thấm vào da thịt cô, lạnh như trái tim cô lúc này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

An Linh mặt buồn thiu theo Tần Nam vào trung tâm thương mại. Anh cứ tay lôi tay kéo bắt cô đi theo cho bằng được, làm ơn đi, cô không muốn mua gì hết được chưa nào.

Nhân viên bán hàng thấy hai người họ đi qua, ai cũng nhiệt tình chào đón nhưng Tần Nam liếc cũng không thèm liếc kéo cô đi lên tầng cao nhất của trung tâm thương mại.

Anh dẫn cô vào một cửa hàng trang sức, ánh đèn xung quanh lấp lánh, khung cảnh vô cùng rực rỡ.

“Xin chào quý khách, quý khách muốn mua gì ạ?”

Nhân viên thấy hai người họ bước vào thì vô cùng niềm nở. Nhiệt tình giới thiệu tất cả các mẫu mới nhất của cửa hàng bọn họ.

Tần Nam dẫn An Linh đi xem từng mẫu một, anh rất chăm chú nghe nhân viên giới thiệu từng chút một, ngược lại thì An Linh có vẻ lơ đãng.

“Cô cứ đi làm việc của mình đi, chúng tôi muốn tự xem một lát có được không”.

Nhân viên hơi bất ngờ thế nhưng rất nhanh mỉm cười đáp lại An Linh, cô ta có ý rút lui lại phía sau, nhường không gian riêng cho hai người khách hàng trước mặt mình.

“Anh làm sao vậy chứ, sao lại đưa em đến đây. Em cũng không thiếu mấy thứ này mà”.

An Linh chờ nhân viên vừa đi khỏi là lên tiếng trách cứ Tần Nam. Thế nhưng sợ người khác nghe thấy thế nên cô cố gắng hạ âm thanh xuống mức nhỏ nhất có thể, sợ Tần Nam không nghe rõ, cô còn nép sát vào người anh. Từ thế hai người tạo nên sự mờ ám rõ ràng, thế nhưng An Linh lại chẳng hề hay biết, ánh mắt còn trừng lên nhìn anh.

“Ở đây có rất nhiều mẫu đẹp, em chọn đi, bất kể là vòng tay, dây chuyền hay cái gì cũng được, chọn xong rồi thì tháo cái em đang đeo trên cổ kia xuống cho anh”.

An Linh tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, cô đeo kỷ vật mẹ tặng cô thì sao chứ, anh có cần phải ghét bỏ nó như vậy không.

Tần Nam liếc một cái là biết cô đang nghĩ gì rồi. Anh chán phải nói nhiều nên quyết định ra tay hành động luôn. Một tay anh vòng ra sau cổ cô, chỉ trong nháy mắt sợi dây chuyền kia đã nằm gọn trong tay anh.

“Ngày nào em còn đeo nó trên người thì em vẫn mãi bị ám ảnh bởi quá khứ mà thôi. Nghe lời anh, thay đổi bản thân mình một chút, mẹ em cũng không muốn em trở nên như vậy”.

“Chỉ là một sợi dây chuyền thôi mà, cái gì mà thay đổi bản thân hay không chứ”. An Linh vẫn cố gắng đòi lại công bằng cho sợi dây móng manh kia. Tiếng nói phát ra càng lúc càng nhỏ.

Tần Nam cảm lấy sợi dây chuyền bỏ vào túi áo.

“Khi An Mai Mai kể mọi chuyện với em chắc cũng nói rõ ở trong đây cất chứa bí mật gì rồi chứ?”

Đúng vậy, chính vì nó mà An Mai Mai đã cố gắng lên vào nhà cô hết lần này đến lần khác, An Linh không dám lên tiếng, càng nói thì cô càng đuối lý.

Tần Nam yêu thương xoa xoa đầu cô, không đành lòng nhìn vẻ mặt cô buồn rười rượi như vậy.

“Giao nó cho anh, khi nào mọi chuyện rõ ràng anh sẽ trả lại nó cho em, có được không?”

An Linh ngoan ngoãn gật gật đầu, cô cũng biết là bây giờ cô không nên giữ nó, An thị đang gặp nguy cơ về tài chính, không biết An Nghĩa Thành sẽ còn làm ra loại chuyện gì nữa. Sau mọi chuyện bây giờ cô đã có suy nghĩ khác, cô sẽ học cách yêu thương bản thân mình nhiều hơn, ít ra thì cũng để mọi người xung quanh không phải lo lắng cho cô nữa. Bao năm qua cô luôn không ngừng dày dạn mình bằng quá khứ mà không biết rằng những người thương yêu cô cũng bị dày dạn theo. Họ không đáng bị như vậy.

Hít một hơi thật sâu, tâm trạng cô sau khi suy nghĩ thông suốt mới trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Tần Nam dắt cô lại gần tủ kính, trong nháy mắt An Linh đã bị thu hút bởi một sợi dây chuyền bạch kim vô cùng xinh đẹp, thiết kế mặt dây chuyền hình ngôi sao cách điệu, bên trên có gắn đá màu lam nhạt tạo cho người nhìn cảm giác vô cùng thoải mái, đẹp đẽ mà không hề phô trương.

“Lấy cho tôi xem mẫu này”. Hai mắt An Linh tỏa sáng nhìn nó.

Nhân viên ngay lập tức đưa sợi dây chuyền cho An Linh xem, miệng không ngừng giới thiệu.

“Đây là sản phẩm mới của cửa hàng chúng tôi, vô cùng được ưa chuộng, đây là chiếc cuối cùng còn lại rồi, mấy cửa hàng khác cũng không còn hàng nữa đâu ạ.”

An Linh nâng nó trên tay, mặc dù rất thích nhưng khi nhìn kỹ sản phẩm An Linh lại sợ những mặt cắt trên đá sẽ khiến da cô bị tổn thương, nếu không may chà sát mạnh sẽ có thể chảy máu. Cô đang định lên tiếng về điều này thì Tần Nam ở bên cạnh đã ngăn cản cô trước.

“Mặt đá quá sắc bén, em đừng mua nó, chọn chiếc nào đơn giản hơn đi, như vậy đeo hàng ngày cũng không làm cơ thể bị thương”.

Biết là thế nhưng An Linh vẫn vô cùng tiếc nuối, cô suy nghĩ một lúc lâu vẫn đắn lòng trả nó lại cho nhân viên cửa hàng, tiếp tục ngắm những sản phẩm khác. Có rất nhiều lựa chọn tốt hơn, hà có gì cô phải gượng ép mình lấy một thứ không phù hợp với cô chứ.

“Xin chào quý khách”.

Tiếng chào của nhân viên cửa hàng khiến An Linh và Tần Nam vô thức ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa. Hai vị khách nữ bước vào, bộ dạng sang trọng khiến người khác chói mắt, còn An Linh thì lại thấy chán ghét vô cùng. Thế giới này thật là nhỏ quá mà, sao Đào Ái Lục và An Chu Nhi lại xuất hiện ở đây chứ.

An Linh chăm chú nhìn An Chu Nhi, xem ra dạo gần đây cô ta sống cũng chẳng mấy dễ dàng, vẻ mặt tái nhợt mặc dù đã trang điểm kỹ càng cũng không

che giấu được sự mệt mỏi bên trong. Khi An Chu Nhi đưa tay lên vuốt tóc, An Linh bất chợt chú ý đến bàn tay đang đeo nhẫn của cô ta. Là nhẫn kết hôn hay đính hôn đây.

Tần Nam biết sự xuất hiện của hai người kia khiến An Linh phân tâm, anh hỏi nhỏ với cô:

“Có muốn qua bên kia nghỉ ngơi một lát không?” Chủ yếu là tránh mặt bọn họ.

“Em không sao, mình xem tiếp đi anh”.

An Linh nắm tay Tần Nam kéo anh đi xem mấy mẫu mới khác, tất cả đều trưng bày trong tủ kính, đẹp hơn cả giấc mơ hạnh phúc của biết bao cô gái trên đời này.

Khi An Linh vừa quay người đi thì An Chu Nhi cũng nhìn qua hướng này, cô ta ngay lập tức nhận ra An Linh, dù sao cũng xinh đẹp như vậy, để gì có thể nhận nhầm được.

Đào Ái Lục phát hiện ra vẻ không bình thường của con gái, lo lắng hỏi:

“Sao vậy con?”

An Chu Nhi cố gắng làm cho mình trở nên bình tĩnh nhất, miễn cưỡng cười đáp lại.

“Con nhìn thấy An Linh, chắc đi cùng với bạn trai”.

An Chu Nhi càng nhìn bóng hai người kia nụ cười trên môi càng trở nên chua xót. Từ nhỏ An Linh đã luôn hạnh phúc như vậy, cô ta lúc nào cũng được mọi người vây quanh, là tâm điểm mỗi khi xuất hiện. Cho dù cô có cố gắng nhiều như thế nào, dụng tâm ra sao thì cũng chẳng ai thêm chú ý đến An Chu Nhi cô là ai. Ban đầu cô cứ tưởng An Nghĩa Thành thương yêu cô thật lòng, cô còn có thể mừng thầm vì mình đã thắng An Linh một bàn, thế nhưng tất cả chỉ là cô ngộ nhận mà thôi. Chỉ cần có một chút khó khăn thì cô ngay lập tức bị An Nghĩa Thành đưa ra làm con tốt thí mạng, uống công cô bao nhiêu năm nay lấy lòng mọi người ở An gia, nhưng kết quả thì sao chứ, cô vẫn bị bắt cưới một tên nhà giàu mới nổi, vừa già lại xấu chỉ để bù đắp cho thiếu hụt tài chính của công ty. Thật là nực cười mà, đến cuối cùng thì An Linh không cần làm gì vẫn dễ dàng thắng được cô.

Nhìn người đàn ông kia chăm lo cho cô từng chút một, An Chu Nhi bất giác đưa tay sờ lên bụng mình, đứa con trong bụng cô mới được 5 tuần tuổi, cô phải làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Chu Phóng là một thương nhân giàu có trong vùng, con cái đã thành đạt hết rồi nhưng điều khiến ông tiếc nuối là kể từ khi vợ qua đời ông vẫn cô đơn lẻ bóng. Ban đầu ông dự định cứ sống như vậy một mình cũng chẳng sao, bên ngoài kia ông ta không thiếu tình nhân trẻ đẹp, chỉ cần có tiền thì hàng vạn người vẫn sẵn sàng chờ ông ta để mất tới. Thế nhưng mấy tuần trước An Nghĩa Thành đến tìm ông, người này ông biết, là người đứng đầu công ty An thị hiện nay.

Tình hình tài chính An thị gặp khó khăn cũng chẳng phải là bí mật gì, trong cái giới này có gì mà giấu mãi được chứ. Ông không hề có nhã hứng muốn làm người tốt ra tay tương trợ, nhưng điều kiện mà An Nghĩa Thành đưa ra đã khiến ông suy nghĩ lại. Dù sao trên đời này có ai lại chê gái trẻ đẹp cơ chứ.

“Chu tổng, đã đến nơi rồi ạ”. Trợ lý mở cửa xe thông báo với Chu Phóng.

Chu Phóng nhìn ngoài trời đang mưa lất phất, mảy mòi nhăn lại.

“Cậu vào gọi cô ta ra đây”. Ý tứ rất rõ ràng, ông ta không muốn bị ướt người. Thời tiết ẩm ướt này làm ông ta cảm thấy thực khó chịu.

An Chu Nhi mặt mày tái mét, từ sáng đến giờ cô ta đã nôn rất nhiều lần, cảm giác nghén thật kinh khủng càng làm cô ta thêm chán ghét người đàn ông kia. Nếu không phải tại ông ta thì cô làm sao phải giấu giếm tất cả mọi người chuyện có bầu như vậy.

An Chu Nhi miễn cưỡng ngồi vào bàn trang điểm, sắp đến giờ hẹn với Chu Phóng, ông ta không thích phải chờ đợi, động tác tay của An Chu Nhi cũng bất giác nhanh hơn. An Chu Nhi biết mình không phải dạng mỹ nữ tuyệt sắc, gương mặt cô chỉ có chút thanh thuần và dễ nhìn mà thôi, thế nhưng hôm nay cô buộc mình phải trở nên rực rỡ nhất có thể, ít nhất cũng phải khiến người kia cảm thấy hài lòng.

An Chu Nhi lưỡng lự một chút rồi vẫn quyết định chọn một đôi giày đế bằng, mặc dù không phù hợp lắm với bộ lễ phục cô đang mặc nhưng tình trạng cơ thể cô bây giờ không tiện mang giày cao gót. Nghĩ đến việc lát nữa phải thân mật với lão già kia lại khiến cho cô cảm thấy gọn gọn trong cổ.

Rất nhanh An Chu Nhi đã chuẩn bị xong, cô vừa bước xuống nhà thì trợ lý của Chu Phóng cũng đến. Trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, mặt An Chu

Nhi cứng đờ, cô phải cố gắng lắm mới không khiến bản thân làm ra hành động quá khích. Dù gì cô cũng là vợ sắp cưới trên danh nghĩa, vậy mà ông ta đến đây rồi cũng không thêm vào chào ba mẹ cô một tiếng, đã vậy còn không tự mình đến đón cô, chỉ sai trợ lý đi vào. Bàn tay cầm túi xách của An Chu Nhi bất giác nắm chặt lại.

“Cô An, xin chào. Chu tổng đang đợi cô ngoài xe“. Người trợ lý lịch sự chào hỏi cô.

Trong khoảnh khắc đó An Chu Nhi có thể nhận thấy ánh mắt khinh thường của anh ta liếc cô. An Chu Nhi làm như không thấy, từ tốn theo cậu ta ra xe.

“Sao lâu vậy“.

Chu Phóng thấy An Chu Nhi chậm rề rề từng bước một đi ra thì tỏ vẻ khó chịu. Ông ta nhăn mày nhìn cô một cái rồi ra lệnh cho tài xế lái xe.

Nụ cười trên mặt An Chu Nhi càng thêm cứng ngắt. Cô vẫn cố tỏ ra ngoan ngoãn vâng lời, không dám can thiệp thái độ của ông ta.

“Tại trời mưa nên em không dám đi nhanh, sợ đường trơn“. Cô dùng giọng điệu nũng nịu dụ hoặc đàn ông nói ra từng tiếng một.

Thấy Chu Phóng vẫn không thèm đếm xỉa đến mình, An Chu Nhi bèn ngồi xích lại gần phía ông ta, đôi tay trắng nõn khẽ vuốt ve bờ ngực Chu Phóng, điệu bộ lấy lòng quyến rũ đàn ông.

Chu Phóng thấy An Chu Nhi chủ động lấy lòng mình, con giận trong lòng đã giảm đi một chút, nhưng lửa ở chỗ khác lại ngày càng lan nhanh. An Chu Nhi vẫn xoa xoa cơ thể ông ta, bàn tay con gái mềm mại không xương không ngừng trên chộc khiến Chu Phóng thoải mái hưởng thụ. An Chu Nhi càng ngày càng lớn mật, cô ta dường như ép sát bộ ngực sữa của mình lên người Chu Phóng, bờ môi cũng không ngần ngại kề sát môi ông ta.

Chu Phóng năm nay đã gần 60, tuổi tác cũng tương đương An Nghĩa Thành, cuộc sống phóng túng sa đọa bao nhiêu năm khiến ông ta không còn lạ gì với mấy trò quyến rũ đàn ông này nữa. Chỉ không ngờ là An tiểu thư đoan trang hiền thực mọi người vẫn nói thì ra cũng dám dấn như vậy.

An Chu Nhi gần như ngồi lọt thỏm vào lòng ông ta, cô ghê tởm gửi thấy mùi hôi hám phát ra từ miệng Chu Phóng nhưng vẫn phải ra sức vuốt ve cơ thể ông ta. Chu Phóng vươn bàn tay mập mạp đầy mỡ xoa nắn bộ ngực An Chu Nhi. An Chu Nhi ngượng đỏ cả mặt, trợ lý và tài xế vẫn còn trên xe mà ông ta lại không chút kiêng dè gì như vậy. Chu Phóng biết An Chu Nhi đang lo ngại điều gì, nhưng ông ta cũng chẳng thèm mở vách ngăn trong xe lên. Loại con gái này thì có gì mà phải che với giấu, chỉ sợ càng có nhiều người lại càng dễ dàng bị kích thích đấy chứ.

Chu Phóng càng ngày càng làm loạn, áo ngực của An Chu Nhi đã bị cởi ra hết, lễ phục bên dưới cũng bị kéo lên tận eo. Cơ thể cô gần như trần trụi trước con mắt của ba người đàn ông trong xe. Cô rất muốn thoát khỏi nơi đây nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Ánh mắt tài xế và trợ lý đều bị cảnh phía sau xe làm cho bông con mắt. Chu Phóng không chút kiêng dè thoải mái ra vào trong cơ thể An Chu Nhi, nước của cô ra càng ngày càng nhiều, âm thanh kích tình vang lên vô cùng âm muội trong xe.

Ngoài kia trời mưa lất phất, trong này lại là một vùng nóng bỏng. Chu Phóng không ngừng ra vào miết mãi trong cơ thể non mềm của người phụ nữ chỉ bằng tuổi con gái mình. An Chu Nhi ban đầu vô cùng chán ghét làm tình cùng ông ta, nhưng trải qua một hồi kích thích cơ thể cô bắt đầu nổi lên ham muốn, mặc kệ đang ở trong xe, mặc kệ trợ lý và tài xế đang theo dõi nhất cử nhất động bên này, An Chu Nhi vẫn không ngừng rên rỉ, âm thanh ngọt ngào quyến rũ phải nam trầm luân cùng cô ta.

“Ư...á....um, từ từ thôi anh“.

Chu Phóng không thèm để ý đến cô ta, ông ta cử động ngày càng nhanh, chỉ được vài phút đã không ngừng bắn vào bên trong cơ thể An Chu Nhi.

An Chu Nhi chỉ vừa mới cảm thấy thoải mái một chút, một dòng nóng bỏng bắn vào sâu từ cung của cô, cô chưa kịp tận hưởng thì Chu Phóng đã rút ra, đẩy An Chu Nhi sang một bên. Ông ta dùng khăn giấy lau chùi cơ thể, bỏ mặc An Chu Nhi đang không ngừng cảm thấy ngứa ngáy vì chưa được thỏa mãn kia. Một cổ trống rỗng lan tràn trong người cô, An Chu Nhi cũng lặng lẽ mặc quần áo vào, không ai nhận thấy sự mất mát trong đáy mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

An Linh hồ hững nhìn khung cảnh sa hoa ngoài kia, người đẹp như hoa, đèn điện sáng trưng rực cả một góc trời. Đây là một buổi tiệc sinh nhật của vị chính khách lừng danh nào đó, An Linh đi cùng với Tần Nam, nhưng đến nơi cô lại cảm thấy hơi mệt nên mới đi vào phòng nghỉ một lát. Cửa sổ sát đất khiến An Linh có thể nhìn rõ mọi thứ đang diễn ra ngoài kia. Hàng trăm quan khách, mỗi người một vẻ cười cười nói nói, khung cảnh vô cùng sinh động nhưng cách một tấm kính lại như cách cả một thế giới, cô nhìn đoàn người giống như đang xem một bộ phim câm, mỗi người đều say sưa với vai diễn cuộc sống của mình, còn cô lại là một khán giả tò mò tất cả.

“Em đang nghĩ gì mà ngăn người vậy?”

Một vòng tay ấm áp ôm lấy cô từ phía sau, An Linh không xoay người lại, cô cầm lấy tay anh vuốt ve từng ngón tay tinh tế.

“Sao anh lại trốn lên đây rồi, bữa tiệc mới bắt đầu thôi”.

Tần Nam cúi người để cầm anh dựa trên bờ vai cô, lười biếng trả lời.

“Em cũng vậy mà”.

An Linh bật cười vì lý luận trẻ con của anh, đây là đang ghen tị với cô sao.

Hai người im lặng ôm nhau như vậy một lúc, trong phòng chỉ mở một bóng đèn nhỏ, khung cảnh tranh sáng tranh tối nhưng cặp tình nhân kia vẫn bình thản như một bức tranh tĩnh mặc xưa cũ.

“Chúng ta đi xuống đi”.

Tần Nam nhìn cô thâm trầm, ánh mắt anh như xoáy sâu vào từng biểu cảm trên gương mặt An Linh nhưng cuối cùng vẫn dặt tay cô đi xuống lầu.

Tần Nam trầm ổn vững vàng, An Linh đẹp đẽ như một tinh linh, sự xuất hiện của hai người ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả quan khách ở đây. Không ai biết An Linh là ai, nhưng chàng trai kia là người thừa kế duy nhất của một tập đoàn nổi danh thế giới, anh xuất hiện ở đâu cũng là chủ đề người ta bàn tán, nay lại có thêm một cô gái xinh đẹp đi cùng lại càng dễ dàng trở nên nổi bật.

Tần Nam dẫn cô đến bên ghế sofa.

“Em cứ ở đây đi, muốn ăn gì thì ăn, nếu có ai đến bắt chuyện thì cũng không cần để ý đến bọn họ đâu”.

An Linh đáp lại anh bằng một nụ cười rạng rỡ. Tần Nam xoay người đi mà chẳng yên tâm chút nào, chỉ sợ cô lại bị gì kích động mà làm ra chuyện gì quá khích.

An Linh đợi Tần Nam đi rồi mới từ từ nhìn một vòng khắp xung quanh, không quan tâm ánh mắt mọi người đang chú ý nhất cử nhất động của mình.

“Tần Nam giấu em kỹ quá đấy, bây giờ mới cho em xuất đầu lộ diện”. Giọng nam ngả ngón vang lên kéo An Linh lại thực tại.

Cô xoay người qua, gương mặt đẹp trai của Lục Chí Canh đang không ngừng nháy mắt với cô. Lâu quá không gặp anh, cô cũng không ngờ hôm nay anh ta cũng ở đây.

Lục Chí Canh nhìn nước trái cây trên tay An Linh, ngay lập tức tỏ ra khinh bỉ cô:

“Sao em lại uống đồ dành cho thiếu nhi vậy chứ, uống thử đi, cái này không tệ”.

An Linh tròn mắt nhìn trước mặt mình xuất hiện thêm một ly cocktail mới, màu sắc rực rỡ bắt mắt.

Cô cười cười nhìn anh.

“Tần Nam không cho em uống thứ này”.

Lục Chí Canh tự nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, anh lỡ mang cho An Linh uống rồi, tên kia chắc không thù dai với anh đâu nhỉ.

“Không sao, cậu ta không có ở đây, em sợ gì chứ”.

An Linh lắc lắc đầu nhìn anh ta, nói nhỏ từng chữ.

“Em lo cho anh thôi”. Khuôn mặt cô càng thêm ý cười rạng rỡ.

Đến đây thì Lục công tử cũng biết mình bị người ta đùa giỡn rồi, nhưng mà khuôn mặt tươi cười của An Linh quả thực rất đẹp, xem như anh đang ngắm cảnh đi cũng được.

An Linh đang giờ thói xấu trêu ghẹo Lục Chí Canh thì nhìn thấy An Nhân Nghĩa đi vào, nụ cười của cô trở nên cứng nhắc.

Lục Chí Canh cũng để ý đến phản ứng này của cô. Anh nhìn theo ánh mắt An Linh thì thấy chủ tịch của An thị. Người này anh biết, chuyện của gia đình An Linh anh cũng biết luôn, chủ yếu là trong quá trình giúp Tần Nam điều tra mọi chuyện anh không muốn nắm rõ mấy chuyện này cũng khó.

Lục Chí Canh liếc nhìn An Linh, cô tỏ vẻ như không có chuyện gì, bàn tay thon dài cầm ly cocktail trước mặt lên uống từng ngụm nhỏ.

“Em muốn nói chuyện với ba một lát”.

Lục Chí Canh hiểu ý rút lui trước để không gian riêng cho cô.

An Linh chờ Lục Chí Canh đi khỏi mới kéo ghế đứng dậy, cô chủ động đi về phía An Nghĩa Thành và trợ lý của ông ta đang đứng.

“Ba, lâu quá không gặp”.

An Nghĩa Thành nghe tiếng gọi mình mới ngẩng đầu lên, không ngờ lại là đứa con gái mà ông muốn gặp một lần cũng vô cùng khó khăn này.

“Sao con cũng ở đây”.

An Linh chú ý đến chữ “cũng” của ông ta nhưng rất nhanh cô đã bỏ nó qua một bên.

“Con đi cùng với bạn”. Nụ cười nhàn nhạt trên môi cô càng làm cho vẻ đẹp của cô trở nên xa cách. Hai cha con gặp mặt mà không khí xung quanh lại càng thêm lạnh lẽo.

“Có chuyện gì sao”. An Nghĩa Thành không có kiên nhẫn nói chuyện nhảm với cô, ông đang đợi một nhân vật quan trọng.

“Không có gì, con chỉ là thấy ba ở đây nên đến chào hỏi thôi”.

An Linh làm bộ xoay người muốn đi, nhưng trước khi rời khỏi cô như chợt nhớ ra một điều gì đó.

“Đúng rồi, mấy hôm trước sợi dây chuyền mà mẹ tặng con bị đứt dây, con đưa cho một người bạn nhờ sửa hộ, thật không ngờ lại phát hiện ra vài điều thú vị”.

Nói xong cô làm như không thấy vẻ mặt tái mét của An Nghĩa Thành, dứt khoát xoay người rời khỏi đó.

“Khoan đã”. An Nghĩa Thành vội lên tiếng gọi cô.

An Linh quay lại nhìn ông ta, trên mặt tỏ rõ vẻ khó hiểu.

“Sợi dây chuyền đó thì có gì mà thú vị chứ...Nó...nó đứt rồi thì con mua cái mới mà đeo, đừng đi sửa làm gì”. Giọng nói của ông ta lộ rõ vẻ bất an.

“Không sao đâu ba, cũng chẳng phiền hà gì, vài hôm nữa là sửa xong rồi”.

Bỏ lại vẻ mặt lo lắng của An Nghĩa Thành, An Linh quay người trở lại chỗ ngồi của mình. Cô chán ghét bản thân mình phải giả tạo, nhưng trớ trêu thay càng lớn lên thì cô cũng càng trở thành kiểu người mà trước kia cô đã từng ghét.

An Linh cố gắng bình tĩnh lại, cô uống một hơi cạn ly rượu trước mặt. Ánh mắt cô mờ mờ hơi nước nhìn mông lung phía trước. Không hiểu sao lại thấy An Chu Nhi đi vào cùng một người đàn ông lạ mặt. Đúng là càng ngày càng thú vị mà, liên tiếp gặp hai người mà cô ghét nhất ở đây, là vận số của cô quá tốt hay là quá đen đủi đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Khi Tần Nam quay trở lại thì An Linh đang ngồi nghịch điện thoại. Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

An Linh cảm nhận được có người đến nên mới ngẩng đầu lên xem, nhìn thấy là anh thì cô lại cúi xuống chăm chú chơi trò chơi của mình.

“Sao em không đi chơi đi, ngồi mãi ở đây làm gì?”

Nhìn trên bàn trước mặt cô có vài ly rượu trống không, anh không khỏi cau mày. Đang định trách cô không biết quan tâm bản thân mình thì An Linh đã lên tiếng trước.

“Sắp xong chưa anh, em muốn đi về”.

Tần Nam hơi ngần ngại một lát vì yêu cầu bất ngờ của cô, nhưng anh rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Anh đứng lên, tiện tay cầm luôn chiếc áo khoác của An Linh đang treo trên thành ghế.

“Đi, chúng ta về thôi, ở đây cũng không còn chuyện gì nữa”.

An Linh tĩnh lặng đi theo anh. Hai người họ phải đi qua cả một hội trường dài mới ra được đến cửa, An Linh vừa đi vừa đếm từng bước chân của mình, nhàm chán đến không thể chán hơn được nữa.

Một tay Tần Nam cầm tay cô nên An Linh không sợ bị ngã, cô cứ để mặc anh dẫn mình đi, giống như tin tưởng anh sẽ không bao giờ làm hại mình. Bao lâu rồi cô mới không có lại được cảm giác ỷ lại người khác như thế này, mặc dù bề ngoài cô tiểu thư mềm yếu, nhưng không ai biết được trong lòng cô là từng con sóng dữ dội đến thế nào. Nhiều khi An Linh phải cảm ơn mẹ vì đã sinh ra cô xinh đẹp như vậy, chính vì đẹp quá nên chẳng mấy ai để ý xem nội tâm của cô thực sự là như thế nào, có an nhiên như những gì trên nét mặt cô không.

An Linh vẫn đang mãi mê theo đuổi dòng suy nghĩ của riêng mình, đi ngang qua khúc quanh thì hành lang đã trở nên vắng người, lúc này cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn mọi thứ. An Linh không biết mình đang trốn tránh điều gì, chỉ là cô không muốn trong lúc vô tình lại gặp phải một người mình ghét.

Thái độ khác thường của cô khiến Tần Nam không tài nào yên tâm nổi.

“Quý nhất gan”. Anh vừa nói vừa yêu thương xoa xoa lên đầu cô.

An Linh liếc mắt nhìn anh, cô không thèm đáp lời anh, bàn tay cô rút ra khỏi tay anh, đi nhanh về phía trước.

Điều bộ hệt như cô gái nhỏ muốn thể hiện mình đã lớn của cô khiến Tần Nam chỉ biết cười khổ, không biết đến bao giờ cô mới thoát khỏi sự hỗn loạn trong lòng kia. Anh nhanh chóng đuổi theo cô, nhưng mới đi được vài bước thì đã thấy An Linh đang tròn mắt nhìn về một hướng.

Tần Nam đến khổ vì thói quen tò mò khó sửa của An Linh, anh kéo cô qua một bên, nấp sau hòn non bộ trong sân để cho họ không bị phát hiện.

“Người... người đàn ông kia là ai vậy?”

An Linh lay lay cánh tay anh, miệng hỏi nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn về phía xa.

Lúc này cô đã gặp An Chu Nhi đi với ông ta, nhưng cô chỉ nghĩ là xã giao bình thường không tránh khỏi việc tiếp xúc thân mật một chút, thế nhưng bây giờ đang diễn ra cái gì vậy. An Chu Nhi cùng với lão già kia đang... đang...

Tần Nam nhanh chóng kéo cô ra bên ngoài, bỏ mặc thái độ dửng dăng không muốn của An Linh. Anh nhét cô vào xe, bản thân mình cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái, chỉ một cái xoay tay, chiếc xe nhanh chóng chuyển động rời khỏi nơi tổ chức bữa tiệc xa hoa kia.

“Anh biết chuyện này đúng không?”

Tần Nam vẫn im lặng không lên tiếng.

An Linh càng không chịu bỏ qua cho anh.

“Người đàn ông đó là ai, sao An Chu Nhi lại dây dưa với ông ta?”

Tần Nam cho xe dừng lại bên lề đường. Anh suy nghĩ một lúc mới quyết định nói thật với An Linh.

“Ông ta là Chu Phóng, hiện tại thì không sao nhưng vài ngày nữa ông ta sẽ trở thành anh rể của em đấy”.

Đúng như những gì anh nghĩ, biểu cảm của An Linh khi nghe được tin này tuyệt đối không thể dùng hai từ kinh ngạc để hình dung. An Linh không tin vào tai mình, lão già đó tuổi tác so ra cũng không kém An Nghĩa Thành là bao đâu.

Buổi tối trước khi đi ngủ, An Linh nghĩ mãi cuối cùng vẫn quyết định nhắn tin hỏi An Mai Mai.

“An Chu Nhi sắp kết hôn rồi”.

“Ừ”. An Mai Mai cũng nhanh chóng nhắn lại.

Ừ, chỉ vậy thôi sao, bỏ nhí của chồng cũ sắp kết hôn, đối tượng cũng chẳng phải Nhậm Doanh, sao chị ấy lại bình thản như vậy được.

“Thôi, em đi ngủ đây, chị cũng ngủ sớm đi”. An Linh quyết tâm chum chặn ngủ sớm. Cô luôn có cảm giác hơi xa cách với chị ấy, không thể nào thân thiết được như ngày xưa, thế nên không nói nhiều thì hơn.

“Tài chính An thị gặp vấn đề lớn, An Chu Nhi là con gái An gia, hy sinh một chút vì gia tộc thôi, không phải chuyện hệ trọng gì đâu. Ngủ ngon”.

An Linh đọc đi đọc lại mấy lần tin nhắn của An Mai Mai, rốt cuộc cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Có một thời cô từng ghen tị vì An Chu Nhi được ba thương yêu hơn cô, thế nhưng có lẽ như đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi. Ông ta ghét bỏ cô vì cô không có giá trị lợi dụng, còn An Chu Nhi chẳng qua là phương án để phòng ông ta tạo ra cho bản thân.

Càng nghĩ An Linh càng thấy ớn lạnh trong người, tối nay cô uống khá nhiều rượu, tuy chưa say nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi mệt trong người. Cô ngồi dậy tìm dép định đi ra phòng bếp lấy nước uống giải rượu.

Tần Nam vẫn đang làm việc trong thư phòng, An Linh không muốn làm phiền anh nên hôm nào cũng đi ngủ trước, bây giờ đã gần mười một giờ, như mọi

hôm thi cô đã say giấc từ lâu rồi, hôm nay chuyện của An Chu Nhi khiến cô trần trọc mãi không thôi.

An Linh nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng bếp, có lẽ Tần Nam đang nói chuyện điện thoại. Không phải cô tò mò muốn nghe lén nhưng đêm khuya tĩnh lặng nên tiếng nói chuyện càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Đã điều tra xong rồi sao”.

“...”

“Gửi kết quả cho tôi”.

“...”

“Đúng vậy, cứ làm theo những gì chúng ta đã bàn. Còn nữa, không được nói cho An Linh biết về chuyện này, bên phía An Mai Mai cậu cũng lo liệu đi”.

Trái tim An Linh như lạc nhịp khi nghe thấy anh nhắc đến tên mình, là chuyện gì mà nhất định phải giấu cô bằng được, lại còn cả An Mai Mai nữa, chẳng phải chị ấy đã từ bỏ mọi thứ để sống bên chồng và con trai rồi sao.

An Linh quay trở lại phòng ngủ, đầu óc cô đã không tỉnh táo vì rượu lại càng thêm mê man bởi những gì vừa nghe thấy, có lẽ đó chỉ là cuộc nói chuyện bình thường, nhưng vì không biết rõ nên trong đầu cô đang hiện lên vô vàn tình huống, càng nghĩ càng hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

7h sáng, An Linh tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học hằng ngày, Tần Nam vẫn đang ngủ, gương mặt anh dường như cũng mềm mại hơn so với lúc bình thường, cũng ít tạo cảm giác áp bức cho người đối diện.

An Linh vô thức đưa tay sờ lên mặt anh, gương mặt cô đã từng thân thuộc đến thế, kể từ khi gặp anh, cô rất ít khi gặp ác mộng như lúc trước, nhưng giấc mơ đêm qua khiến cô cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. An Linh cố xua đuổi những ý nghĩ không hay trong đầu mình, cô ép mình rời giường để chuẩn bị bữa sáng.

Công việc này cô làm rất thành thạo, những năm tháng tự lập bên Mỹ đã rèn luyện cho cô khả năng tự quản lý cuộc sống của mình rất tốt, bàn tay cô thoăn thoắt hoạt động, chỉ một lát sau trên bếp đã tỏa ra mùi thức ăn thơm phức. Một tay An Linh không ngừng khuấy cháo, tay còn lại thì sắp xếp lại mấy lọ gia vị cho gọn gàng, người không thân thiết tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng tiểu thư xinh đẹp như cô cũng có lúc nấu ăn chuyên tâm như vậy.

Tần Nam lặng nhìn theo từng hành động nhỏ của An Linh, ánh nắng buổi sáng chiếu lên người cô càng khiến khung cảnh trước mắt anh trở nên ấm áp động lòng người. Lục Chí Canh và Mike từng nhiều lần ghen tị với anh vì vẻ đẹp của An Linh, nhưng chỉ anh mới biết trong lòng mình cô còn hơn cả sự xinh đẹp. Nghe có vẻ mơ hồ nhưng ngay từ khi gặp cô lần đầu tiên thì mọi sự tưởng tượng về cuộc sống tương lai của anh đều gắn liền với bóng dáng đẹp đẽ này. Tình cảnh anh đối với cô không đơn giản là tình yêu, mà đúng hơn đó là một sự chấp niệm, anh không biết cô tốt như thế nào, nhưng không phải là cô thì không được.

“Anh đứng ở đây bao lâu rồi”. An Linh đã đi đến trước mặt anh từ lúc nào.

“Mới một lúc thôi”.

An Linh nheo mắt nhìn anh, trên mặt viết rõ hai chữ “không tin”. Anh đã làm việc đến khuya như vậy mà còn dậy sớm làm gì, lúc trước cô luôn phải nhắc anh nghỉ ngơi thật nhiều, dạo gần đây cô lo là một chút là anh lại quay về thói quen cũ.

Cô đưa đĩa bánh trứng trên tay cho anh, miệng không ngừng lái nhai.

“Anh nhìn em làm gì, mau giúp em đặt nó lên bàn đi”.

Tần Nam ngoan ngoãn đón lấy chiếc đĩa từ tay cô, đặt nó lên bàn.

Hai người vừa ngồi vào bàn ăn thì chuông cửa đột ngột vang lên.

An Linh đưa mắt nhìn anh, rồi lại nhìn đồng hồ trên tường, mới có hơn 8 giờ sáng, ai lại đến tìm họ vào lúc này chứ.

“Em cứ ăn đi, để anh ra mở cửa”. Tần Nam đứng dậy.

Bàn tay cầm nĩa của An Linh hơi run lên, giấc mơ đêm qua lại bắt chợt ủa về. Cô đưa miếng bánh lên miệng ăn, nhưng chưa ăn được bao nhiêu thì đã vội

vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Khi Tần Nam quay trở lại thì An Linh đã ới đến mặt cũng tái mét.

“Em làm sao vậy?”. Anh vội vàng đỡ cô xuống ghế ngồi, lo lắng hỏi.

“Hôm qua em đã cảm thấy hơi khó chịu rồi, chắc là do uống rượu”. An Linh tỏ vẻ bình thường nói ra lý do, mặc dù chính cô biết đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi, nếu đúng là do rượu thì may mắn biết mấy. Cảm giác này đối với cô vừa quen lại vừa xa lạ, mỗi lần cô căng thẳng quá mức thì dạ dày đều khó chịu.

Tần Nam vào phòng bếp làm nước mật ong cho cô.

An Linh chán ghét nhìn thứ nước trên tay, nhưng dưới ánh mắt đe dọa của Tần Nam cô vẫn phải gắng gượng mỉm cười uống hết.

Đón lấy cái ly trống không từ tay cô, Tần Nam cuối cùng mới tha cho An Linh trở lại bàn ăn.

“Ai đến lúc này vậy anh”.

“Người ta tìm nhầm nhà”. Tần Nam nhàn nhạt trả lời cô, anh với tay cầm lấy ly coffe trước mặt, thản nhiên uống như mọi ngày.

“Em ăn mau lên, ăn xong anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra xem”.

“Không cần đâu, chỉ là dạ dày hơi khó chịu một chút thôi, lát nữa em nghỉ một lát là khỏe ngay mà”.

Tần Nam vẫn từ tốn dùng bữa sáng. Điều bộ rõ ràng là không thỏa hiệp.

An Linh lại không ngừng thuyết phục.

“Hôm nay anh không đi làm hả, không cần lo cho em đâu”.

“Đưa em đi kiểm tra xong chúng ta sẽ cùng đến một nơi”.

“Nơi nào?”. An Linh ngay lập tức hỏi lại, cảm giác bất an khi này lại bắt chợt ủa về.

Nhìn gương mặt căng thẳng của cô, Tần Nam thấy buồn cười nhưng lại sợ cô xấu hổ nên cố gắng kiềm chế.

“Anh mau nói đi, đừng để em hồi hộp”. An Linh tức tối nhìn anh.

Đáp lại cô, người nào đó vẫn điềm nhiên ăn sáng, môi mông nhếch lên một nụ cười nhẹ.

“Đến rồi sẽ biết”.

Khi hai người vừa ra khỏi nhà, Tần Nam nhận được một cuộc điện thoại, nét mặt anh trở nên tối sầm lại, không nói hai lời lập tức cho xe quay về hướng ngược lại. Từ khi An Linh than phiền về tốc độ lái xe quá nhanh của anh thì mỗi khi đi cùng cô Tần Nam luôn duy trì tốc độ ổn định, nhưng hôm nay thì khác, An Linh nhìn từng dòng xe cộ lướt vù vù bên ngoài mà không ngừng lo lắng.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, hai người vội vàng xuống xe, An Linh nhìn kỹ nơi đến thì không khỏi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Đây chẳng phải là biệt thự ngoại ô của An lão gia hay sao.

Tần Nam nắm chặt tay An Linh, dẫn cô đi vào bên trong.

Căn phòng khách rộng lớn nhưng cũng chật kín người, đủ mọi thành viên già trẻ lớn bé đều có mặt, thậm chí người gọi là “anh rể tương lai” của cô cũng đã có mặt ở đây rồi.

An Linh và Tần Nam vừa bước vào thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người.

Tần Nam kéo ghế để cô ngồi xuống trước, sau đó anh mới ngồi xuống bên cạnh cô, một loạt thao tác lưu loát tự nhiên giống như ở nhà của mình.

An Linh đang định lên tiếng giới thiệu anh với mọi người một chút, thì An lão gia đã lên tiếng trước.

“Nếu mọi người đều có mặt đông đủ rồi thì A Tứ ông mau thông báo mọi chuyện cho họ biết đi”.

Người gọi là A Tứ kia chính là tâm phúc bên cạnh An lão gia bao năm nay, mặc dù tuổi đã cao nhưng vẫn theo sát An lão gia để giúp đỡ những việc hằng ngày.

“Tuần trước văn phòng luật sư thành phố đã đến tìm lão gia, họ đưa ra một bản di chúc mà phu nhân Diệp Mục đã để lại, nhưng hôm nay mới được

công bố theo yêu cầu của người lập di chúc”.

Cả người An Linh căng cứng khi nghe thấy tin này, mẹ cô đã để lại một bản di chúc sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

An Linh ngồi một mình trong đình viện, đưa mắt nhìn hoa hoa cỏ cỏ xung quanh. Biệt thự ngoại ô luôn có cái hay của nó, khung cảnh vừa yên tĩnh lại nhẹ nhàng khiến tâm hồn người ta thư thái hơn rất nhiều.

An Linh vô thức sờ lên cổ mình, thế nhưng khi chạm vào cô mới nhận ra mình đã không còn đeo sợi dây chuyền đó nữa rồi. Thói quen đúng là một thứ thật đáng sợ.

“Cô ngồi đây một mình để tận hưởng niềm vui chiến thắng sao?” Tiếng nói đầy vẻ ghen tức của An Chu Nhi vang lên phá tan sự bình yên của khung cảnh từ này đến giờ.

An Linh đưa mắt nhìn chị ta, miệng cười nhẹ nhàng, nhưng lọt vào mắt An Chu Nhi lại như một sự khinh bỉ.

“Cô ở đây tỏ vẻ thanh cao cho ai xem, chẳng phải là cũng ra sức tranh giành tài sản An gia hay sao. Tôi còn tự hỏi là đang yên đang lành sao cô lại đột ngột trở về nước như vậy, bây giờ thì đã hiểu rõ rồi.”

“Tôi thích tranh giành đó, thì đã làm sao nào? Tiền cũng là mẹ tôi để lại cho tôi, cô lấy quyền gì mà lên tiếng chứ.” An Linh không nhịn được khi chị ta nói mình như thế. Cô chưa từng tỏ vẻ thanh cao, chỉ là mọi người xung quanh luôn gán cho cô cái hình tượng đó.

“Cô... Cô không xem lại mình đi, bao nhiêu năm nay cô đã làm gì được cho cái nhà này mà bây giờ mặt dày đòi phân chia tài sản?” An Chu Nhi gần như hét lên, giọng nói the thé khác hẳn dáng vẻ thực nữ hàng ngày.

An Linh bật cười thành tiếng.

“Đúng rồi, tôi đâu có như cô, hy sinh thân mình một cách nhiệt tình đến vậy, thế nên bây giờ công ty mới sắp phá sản vì cô đó”.

An Linh cố ý nhấn mạnh mấy chữ hy sinh thân mình. Đừng tưởng cô không biết vì sao tài chính công ty lại gặp khó khăn đến vậy, còn không phải chuyện ngoại tình của cô ta với Nhậm Doanh bị bại lộ, Nhậm gia tức giận nên mới không chút nể tình đánh cho An thị một đòn chí mạng hay sao.

An Chu Nhi bị lời nói của An Linh làm cho thẹn quá hóa giận, cô ta không giữ được bình tĩnh, liên tục thốt lên những câu điên cuồng.

“Cô nói lung tung, tôi có làm gì đi chăng nữa thì cũng vì An gia, cô và người mẹ đã mất của cô lấy quyền gì mà đi tranh giành với mẹ con tôi”. An Chu Nhi nói gần như trong tuyệt vọng, nếu như không có tài sản tích lũy, sau này mẹ cô và cô phải làm sao chứ. An Nghĩa Thành là người tuyệt tình như vậy, ông ta nhất định sẽ không nể tình mà giúp đỡ.

An Linh cũng phải chịu thua vì lý lẽ nực cười của chị ta.

“Cô đừng quên mẹ tôi có 20% cổ phần của An thị, bà để lại cho tôi quyền thừa kế thì có làm sao. Đó là chưa kể bao nhiêu năm nay tiền mà mẹ con cô tiêu xài cũng là lấy từ số cổ phần của tôi, tôi chưa lên tiếng thì thôi, nào đến lượt cô than trách chứ. Còn nữa, tôi không tranh giành với loại người như cô, tôi chỉ lấy lại những thứ vốn thuộc về mình mà thôi”.

An Linh nói xong cũng chẳng thèm nhìn mặt An Chu Nhi, nơi này đã không còn yên tĩnh, cô cũng lười phải ở lại làm gì.

An Chu Nhi tức tối nhìn An Linh bước đi, bao nhiêu năm nay cô luôn coi An Linh là đối tượng để so sánh, nhưng càng so thì cô lại càng thua, thua một cách triệt để.

“Chẳng qua là cô may mắn hơn tôi mà thôi, nếu cô cũng sinh ra trong hoàn cảnh giống tôi, cũng không có người hậu thuẫn thì cô không thể nào thắng tôi dễ dàng như vậy”.

An Linh thấy nực cười vì suy nghĩ đó, bao nhiêu năm nay cô chưa hề muốn đấu với An Chu Nhi, nếu cô muốn thì chỉ sợ hôm nay cô ta đã thê thảm không nổi nhìn rồi, làm gì mà còn có thể ở đây công kích cô như vậy.

“Đúng vậy, xem như tôi may mắn hơn cô. Nhưng An Chu Nhi, kết quả ngày hôm nay là cô tự mình gây ra, không ai ép cô phải làm như vậy cả. Đừng trách tôi tàn nhẫn, hãy trách bản thân cô không đủ thông minh đi”.

An Linh nói xong thì kiên quyết đi luôn, nói chuyện với cô ta càng làm cô thêm bực mình.

Mẹ cô để toàn bộ số cổ phần An thị của bà lại cho cô, điều này nói lên rằng bao nhiêu năm qua An Nghĩa Thành đã dùng một bản di chúc giả để che mắt mọi người. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao có người luôn tìm kiếm chiếc dây chuyền mà mẹ để lại cho cô rồi, trong đó có một mật mã, chỉ mật mã đó mới có thể mở được tài khoản ngân hàng bí mật của mẹ cô và biết được nội dung bản di chúc thật sự.

“Alo”

“Em đang ở đâu vậy?” Tần Nam lo lắng hỏi.

“Đang ở ngoài vườn, tình hình trong đó như thế nào rồi”. An Linh loáng thoáng nghe được âm thanh ồn ào bên kia đầu dây, xem ra trong phòng khách An gia bây giờ vẫn là một màn hỗn độn.

“Em ra xe trước đi, anh sắp xong rồi. Chúng ta về trước, mọi chuyện cứ để cho luật sư giải quyết là được rồi”.

An Linh ngồi trong xe, bình tĩnh nghĩ lại mọi chuyện vừa qua, nói không bất ngờ thì là nói dối, nhưng lúc này đây cô lại cảm thấy bình tĩnh một cách khác thường, việc gì không quá kỳ vọng thì cũng sẽ không có thất vọng. Từ lâu cô đã chết tâm với người ba của mình năm xưa, cô không trách An Chu Nhi, nhìn vào cô ta An Linh dường như thấy lại hình ảnh bản thân ngày xưa, cũng từng tin và rồi lại buộc bản thân mình phải không được phép tin tưởng người đó nữa.

“Xong rồi sao anh”. An Linh không nghĩ Tần Nam lại ra nhanh như vậy.

“Ừ, cũng tạm ổn rồi, ngày mai luật sư sẽ liên lạc với em, số cổ phần đó em muốn giải quyết như thế nào thì tùy”.

“20%, có phải em sắp giàu to rồi không”. An Linh nói mà như muốn khóc.

Tần Nam bật cười bởi câu nói của cô.

“Em còn chưa đủ giàu hay sao?”

“Chưa, làm sao mà đủ được, em còn muốn giàu hơn nữa, kiếm thật nhiều tiền, tốt nhất là ra đường dùng tiền để chết người khác luôn”. An Linh khoa trương nói.

“Vói một người năng lực kinh doanh bằng không như em thì chuyện này có vẻ hơi khó”. Tần Nam thành thật khuyên bảo.

“Ý anh là em bắt tài vô dụng”. An Linh bắt mắt nhìn anh, anh mà dám nói thật xem, cô nhất định sẽ không tha cho anh đâu.

“Ý anh là ... thay vì em vất vả kiếm tiền thì trực tiếp lấy anh luôn không phải sẽ nhanh giàu hơn sao”.

Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn cô khiến cho An Linh không kịp né tránh, cô ngượng ngùng đưa mắt nhìn ra ngoài xe, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, mãi một lúc sau mới ấp úng nói.

“Ai mà thèm lấy anh chứ”.

Nói vậy thôi chứ khóe miệng cô cứ bất giác nâng lên, nụ cười có tươi đến mấy cũng không thể diễn tả được cảm giác lâng lâng trong lòng cô lúc này. Hạnh phúc đến mức khóe mắt đuôi mày đều đắm chìm trong mật ngọt.

Biết cô gái nhỏ hay ngượng ngùng Tần Nam cũng không ép cô nữa, anh khởi động xe rời khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Về chuyện cổ phần của công ty An thị, An Linh không cần suy nghĩ đã quyết định bán toàn bộ cổ phiếu cho An Nghĩa Thành, dùng số tiền đó để thành lập một quỹ từ thiện mang tên mẹ cô. Từ nay cô và An thị sẽ không còn bất cứ mối liên hệ nào nữa, công ty muốn phá sản hay sao thì tùy.

Khi An Linh đưa ra quyết định này, luật sư đã ngăn cản cô rất nhiều, 20% không phải con số nhỏ, cô giữ lại tuyệt đối sẽ không có gì không tốt cả, vừa tích lũy tài sản cho bản thân, vừa tạo một mối uy hiếp đáng kể cho An Nghĩa Thành cũng như các thành viên khác trong An gia. Thế nhưng An Linh đã hoàn toàn không muốn thù hận làm mình mệt mỏi thêm nữa, bao nhiêu năm nay nếu cô sớm buông bỏ được quá khứ thì đã nhẹ lòng hơn rất nhiều rồi. Đôi lúc chính An Linh cũng không hiểu được vì sao cô cứ mãi chấp niệm không thôi về ký ức năm xưa, dường như mỗi người luôn luôn tồn tại một nghịch lý như vậy trong tính cách, vừa muốn tìm cho ra sự thật, khi hiểu rõ mọi thứ rồi thì lại thấy hành động của mình lúc đó thật vô nghĩa. Chấp niệm

khiến con người mệt mỏi, nhưng có mệt mỏi đến cùng cực thì mới có đủ động lực ép buộc bản thân mình biến đổi theo một chiều hướng khác tốt hơn.

An Linh luôn muốn đi tìm giới hạn chịu đựng của bản thân mình, nhưng giờ đây điều đó không còn ý nghĩa với cô nữa. Mỗi người xung quanh cô ai ai cũng có người mình cần bảo vệ, vì hiện tại họ chấp nhận che đi quá khứ thì hà cớ gì cô lại phải khơi lên vết thương trong lòng tất cả mọi người.

Suy nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy nhẹ lòng hơn, An Linh đã mất ngủ cả đêm nhưng tinh thần cô lại không hề ủ rũ như mọi lần. Bức rèm cửa mỏng manh không che nổi ánh nắng nhẹ nhàng buổi sớm mai, An Linh đi chân trần xuống nền nhà, cô bỗng dưng rất muốn ngắm nhìn khung cảnh thành phố yên tĩnh lúc sáng sớm như vậy.

Nơi cô ở là tầng 35, chỉ cần đưa mắt nhìn là toàn cảnh thành phố đều thu vào mắt, con đường còn chưa ồn ào tấp nập, An Linh chỉ nhìn thấy một vài người di chuyển trên đường như những chấm nhỏ của bức tranh cuộc sống, một bức tranh tĩnh lặng, nhưng lại sinh động đến không ngờ. Ánh nắng nhẹ nhàng như một bức màn màu vàng mỏng manh, đem đến âm áp cho vạn vật mà nó chiếu sáng. An Linh tình nghịch đưa tay ra hứng nắng, cô thích thú nhìn thấy một bên tay mình nhuộm một màu rực rỡ, đang định giờ luôn cánh tay còn lại về phía trước thì cả người cô bị Tần Nam ôm trọn vào lòng.

“Sao em không ngủ thêm một lát đi”. Anh biết tối qua cô đã trằn trọc cả đêm.

“Em không muốn ngủ, ngủ nhiều sẽ thành heo mát”.

Tần Nam bật cười vì câu nói của cô.

“Sau tất cả thì em đã nhận ra được điều này rồi hả, anh thật thấy mừng cho em”.

An Linh bắt mắt nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại.

“Ý anh là sao hả”.

Tần Nam xoay người bế cô vào trong phòng, đặt cô ngồi lên giường cùng với mình, bàn tay anh không nhịn được lại xoa xoa mái tóc bù xù của cô.

“Là ý trên mặt chữ”.

An Linh tức giận đánh đánh lên ngực anh, khoảng cách quá gần lại thêm sức lực cô chẳng đáng là bao nên hành động đó càng nhìn càng thấy giống như đang làm nũng với anh.

Tần Nam để cô làm loạn một lúc thì vội cầm chặt tay cô lại.

“Đừng đánh lung tung, anh mà bị thương thì nửa đời sau của em phải làm sao bây giờ”.

An Linh mới không tin vài năm đắm như mèo gãi của cô có thể làm anh bị thương, con người này thật là khoa trương quá mà.

“Anh mà bị thương thì em không cần anh nữa, tìm người đàn ông khác là được chứ gì”.

“Em dám”. Tần Nam thấp giọng, mặt kề sát hõm cổ cô, giọng nói ầm ầm như đe dọa.

Chỉ tiếc rằng An Linh đang chẳng hiểu tình thế, vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu cãi lại anh.

“Sao em lại không dám chứ, em xinh đẹp như vậy chỉ cần tùy tiện ra ngoài đường là có thể tìm được rất nhiều anh chàng đẹp trai hơn anh.” Cô tuyên bố vô cùng hùng hồn.

Khóe mắt Tần Nam hơi nheo lại, nụ cười quỷ dị ầm ầm trên môi.

“Vậy sao”.

Vừa nói bàn tay anh vừa vuốt nhẹ lên lưng cô, hành động của anh khiến An Linh tỉnh ngộ, cô chậm rãi lùi ra xa anh một chút, mắt mở to thành khăn.

“Em chỉ nói chơi thôi mà, anh đừng tin là thật”. Cô vừa nói vừa nuốt nước bọt.

“Anh biết mà”.

Giọng điệu anh càng nhẹ nhàng hơn nữa, An Linh rất muốn nói là nếu anh biết vậy thì mau buông em ra đi, nhưng cô chưa bao giờ có can đảm đó.

An Linh hơi lùi người ra sau một chút, nhưng càng lùi thì cô lại càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Tư thế hai người càng lúc càng quỷ dị, từ việc ngồi bên cạnh nhau trên giường vô cùng trong sáng, sao bây giờ lại biến thành cô ngồi lọt thỏm vào lòng anh như thế này.

“Anh...” An Linh dùng giọng nói ngọt ngào nhìn Tần Nam, hy vọng có thể dùng nhan sắc vượt qua cửa ải này.

“Ừ”.

Thấy anh vẫn lạnh nhạt, An Linh quyết tâm bạo dạn hơn. Cô vươn cánh tay trắng muốt như ngó sen của mình ôm chầm lấy anh, hai bầu ngực sữa không

ngừng cọ cọ trước ngực Tần Nam khiến anh không ngừng hít khí lạnh.

An Linh vươn đầu lưỡi liếm quanh môi anh, Tần Nam cũng hết sức phối hợp để cô đi vào, cảm nhận chiếc lưỡi thơm tho của cô không ngừng quanh quẩn trong miệng anh, vị ngọt ngấy không ngừng lan tỏa khắp nơi. Đến lúc An Linh cảm thấy hơi khó thở muốn buông anh ra thì tay Tần Nam đã ghì chặt lấy gáy cô, ép sát cô vào người mình, môi lưỡi dây dưa triền miên không dứt.

“Đừng mà anh... đừng mà”. An Linh không ngừng nức nở xin tha.

Phân thân phái nam vẫn không ngừng di chuyển, lực đạo càng lúc càng mạnh khiến cơ thể cô như bị đốt lửa. Một tay Tần Nam xoa xoa bộ ngực sữa của cô, tay còn lại vờn về viên châu nhỏ nơi cơ thể hai người giao nhau. Động tác này của anh lập tức khiến toàn thân An Linh nổi lên một trận run rẩy, dịch thể tuôn ra như mưa, cô bất giác rên lên từng tiếng.

“Uhm...U”

Tần Nam đã bị cô kích động đến toàn thân đều căng cứng, âm thanh kích tình phát ra từ miệng An Linh lại khiến cho cậu bé của anh càng thêm hưng phấn, kích thích cũng trở nên dữ tợn khác thường.

An Linh cảm nhận được vật trong cơ thể mình ngày càng nóng bỏng và có khuynh hướng khuếch đại lên, mỗi lần anh đi vào thì trên bụng cô đều nổi lên một vùng khiến An Linh ngượng ngùng không thôi, cứ nghĩ chỉ một lát là vật kia sẽ không to như vậy nữa, ai ngờ càng ngày nó càng lớn, cơ thể cô sắp không thể chứa nổi nó nữa rồi.

“To..to quá, anh đừng như vậy nữa...to...em khó chịu lắm”.

“Ngaoan, càng to thì em mới thoải mái, cố chịu một lát đi”.

Tần Nam mặc dù thương tiếc cô khó chịu, nhưng cơ thể anh không cách nào dừng lại được, là đàn ông trong những lúc như vậy chẳng ai có thể kiềm chế được, hướng chỉ nhìn điệu bộ An Linh không có gì là không thích cả. Người cô nhuộm một màu hồng bắt mắt, ánh mắt kiều mị quyến rũ đàn ông, mặc dù luôn miệng từ chối nhưng bên dưới cô vẫn không ngừng cắn nuốt anh, mỗi một lần đều như muốn nghiền nát cậu bé của anh khiến nó thoải mái đến mức chỉ muốn mãi mãi ở trong cơ thể cô.

An Linh dần thích ứng với kích thích khổng lồ của Tần Nam, mỗi lần anh đi vào đều cố ý đi đến tận miệng tử cung khiến cơ thể cô như muốn sôi trào, cô bất giác vòng chân lên, ép sát cơ thể anh nhiều hơn. Hành động của cô càng khiến Tần Nam phấn khích.

“Thích đến vậy sao, cô bé dâm đang này.”

“Uhm...thích, anh nhanh lên...urm”

“Vậy cho em hết”.

Tần Nam liền lập tức tăng nhanh tốc độ, không ngừng ra vào bên trong cơ thể cô, giương lớn rung lên bần bật theo từng nhịp vận động của hai người trên giường. Bên trong An Linh không ngừng co bóp, nước ra ngày một nhiều hơn, mỗi cái ra vào của Tần Nam đều như đưa cô lên đến thiên đường, cảm xúc quá mãnh liệt khiến cô không thể chịu đựng nổi.

“Áaaaa”

Tần Nam biết cô đang tới, anh cũng không ngừng đẩy nhanh tốc độ, cảm nhận cậu bé của mình đang được cô chăm chút, liếm mút từng chút một, hàng trăm miệng nhỏ phía dưới như nuốt trọn nam căn của anh, Tần Nam dùng sức đưa cậu bé vào thật sâu trong tử cung cô, một dòng nóng bỏng không ngừng phun ra, lấp đầy bên trong của An Linh.

Kích tình đi qua, An Linh nằm nghỉ một lát, khi cô tỉnh lại thì phát hiện anh vẫn ở trong cơ thể mình. Tần Nam thấy cô đã dậy thì ôm lấy cô nằm lên người anh.

“Anh mau đi ra đi, khó chịu muốn chết”. An Linh hơi nhích người để vật kia rời khỏi người cô.

Tần Nam biết cô muốn nói đến điều gì nhưng anh lại cố tình không hiểu hỏi lại:

“Em nói gì cơ, cái gì đi ra”.

An Linh lập tức ngượng đỏ mặt, vùi đầu vào trong ngực anh.

“Anh như vậy sẽ có thai đó”.

Lúc này hai người nhiệt tình như lửa nên cả hai đều không để ý, bây giờ An Linh mới phát hiện ra là anh không hề dùng biện pháp an toàn nào cả, đã vậy lúc này còn bắn sâu vào trong tử cung cô như vậy, nếu có em bé thì phải làm sao chứ.

Tần Nam yêu thương hôn lên mặt cô.

“Nếu có em bé thì chúng ta sinh nó ra, anh muốn một đứa con gái giống em”.

An Linh đập đập lên vai anh.

“Em còn nhỏ, em không muốn làm mẹ sớm như vậy đâu”.

Tần Nam trầm lặng nhìn cô một lát, anh khẽ vén mái tóc lòa xòa trước mặt cô ra phía sau.

“Anh xin lỗi, lần sau anh sẽ cẩn thận hơn”.

An Linh không nói gì hết, cơ thể cô vẫn còn một mối sau lần vận động lúc nãy, mắt cô lim dim buồn ngủ.

Tần Nam khẽ kéo lại chăn cho cô, anh với lấy quần áo vắt từ tung trên nền nhà, đang định mặc thì An Linh trở người, cô xoay trái xoay phải một lát không tìm thấy anh nên mở mắt ra nhìn xung quanh.

“Sao anh đã dậy rồi”.

Tần Nam yêu chiều nhìn cô.

“Anh ra ngoài một lát, em muốn ăn sáng gì anh mua cho”.

An Linh ngồi dậy, kéo kéo cánh tay anh.

“Anh ở nhà đi, ra ngoài làm gì”.

“Ngoan, em nằm xuống ngủ tiếp đi, anh sẽ trở lại ngay”.

Cô vẫn cố chấp ôm chặt lấy anh.

“Không cho anh đi”.

Tần Nam khẽ tách cánh tay cô ra, dùng giọng nói ầm ập của mình khuyên nhủ cô.

“Để cho anh đi đi, lúc nãy anh không mang bao, em chịu khó uống thuốc đi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa”.

An Linh xem như không nghe thấy lời anh nói, cô ôm chần che kín người, hai tay vẫn cố chấp nắm lấy áo anh.

Tần Nam không biết phải làm thế nào, cô không phải người bám anh như vậy, hôm nay sao lại khác lạ như vậy chứ.

“Nếu lỡ có em bé thì em sẽ sinh nó ra”.

Giọng nói như đang buồn ngủ phát ra từ trong chăn khiến Tần Nam chấn kinh.

An Linh đợi mãi không thấy anh có động tĩnh gì, cô tức giận ngồi dậy nhìn anh.

“Anh không nhận nó thì em nuôi, anh không cần phải...”

Cô còn chưa nói hết thì đã bị Tần Nam chặn lại, anh dùng nụ hôn trên miên ngọt ngào để nói lên cảm xúc vui sướng khó tả trong lòng mình lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Nghĩa trang thành phố A nằm ở ngoại ô, khi Tần Nam và An Linh đến nơi thì đã là buổi chiều. Bầu trời lác đác vài đám mây, ánh nắng hắt hiu khiến người ta cảm thấy hiu quạnh khó tả.

Vì không phải cuối tuần nên nơi đây chẳng có mấy người, An Linh lần theo trí nhớ cũ tìm đến vị trí đã khắc sâu trong trí nhớ cô từ mấy năm trước. Sau khi về nước cô vẫn chưa dám một mình đến thăm nơi này.

Tần Nam cầm bó hoa cúc trắng lặng lẽ đi theo An Linh, cô không nói gì nhưng anh có thể biết được họ đang đến thăm ai.

Sau khi vòng qua khúc quanh, An Linh đi đến ngôi mộ vị trí thứ tư. Cỏ xung quanh đều có người dọn sạch hàng ngày, người phụ nữ trên tấm bia mộ vẫn mỉm cười thân thiết với cô giống như ngày cô còn thơ bé, cảm giác gần gũi nhưng dường như cũng cách xa vạn dặm.

Tần Nam giúp cô đặt bó hoa xuống trước ngôi mộ, anh lặng nhìn người phụ nữ xa lạ trên bức ảnh kia. Khuôn mặt có vài phần giống An Linh, thế nhưng lại mang cho anh một cảm giác hoàn toàn khác biệt với cô. Từ ánh mắt cho đến nụ cười đều giống y như đúc, nhưng điểm khác nhau lớn nhất giữa họ chính là thần thái của khuôn mặt. An Linh tươi sáng hơn, còn người phụ nữ trong bức ảnh kia dường như luôn mang một nét trầm u từ trong tâm khảm.

An Linh vẫn lặng yên ngồi trước mộ mẹ của mình một lúc, người ngoài nhìn vào đều thấy cô điềm tĩnh đến bất ngờ, nhưng chỉ Tần Nam hiểu, cô đang dùng cách riêng của mình để nói chuyện với người mẹ đã mất bao nhiêu năm nay. Có lẽ lúc đó cô còn quá nhỏ, chưa cảm nhận sâu sắc được nỗi đau khổ là như thế nào, nhưng những ký ức tươi đẹp khi xưa lại luôn theo cô đến tận khi trưởng thành. Mẹ với người khác là một điều vô cùng gần gũi, nhưng với cô thì đó chỉ là những câu chuyện vụn vặt ngày bé.

Tần Nam yên lặng nắm chặt tay cô, cả hai đều không lên tiếng, dường như đều theo đuổi dòng suy nghĩ riêng của mình.

“Mẹ, đây là Tần Nam”.

Nói xong cô lại quay sang nhìn anh.

“Anh chào mẹ đi”.

An Linh hơi lui người sang một bên, nhường chỗ cho Tần Nam nói chuyện với mẹ mình. Nếu không có anh thì cô chưa chắc đã có can đảm đến nơi đây một lần nữa. Cô muốn giữ những gì tốt đẹp nhất về mẹ trong ký ức mình, nhưng mỗi lần đến đây thì hình ảnh bà ấy nhảy từ trên lầu xuống trước mặt cô, máu me bê bết luôn khiến cô vô cùng sợ hãi. Nhưng từ giờ đã khác, nhất định sẽ khác phải không mẹ.

Khi hai người quay trở lại thành phố thì đã muộn, Tần Nam muốn vào nhà hàng nào đó dùng bữa cho xong chuyện nhưng An Linh lại kiên quyết muốn mua đồ về nấu. Cô không thích ăn ở bên ngoài, đồ ăn không dinh dưỡng lại quá nhiều dầu mỡ.

Tần Nam thương cô một mối cả ngày rồi, nhưng An Linh lại muốn tự mình nấu ăn nên anh cũng không còn cách nào khác cho xe quay đầu về hướng siêu thị gần nhà.

Hai người lựa chọn rau rau củ củ một hồi, An Linh thấy mua cũng đủ rồi nên định ra về, nhưng quay người lại thì không thấy Tần Nam đâu hết, không biết anh lại chạy đi đâu mất rồi. Cô đành đi xung quanh xem hàng hóa lung tung, đến quầy sách báo thì một trang bìa vô cùng rực rỡ thu hút ánh nhìn của cô.

An Linh tò mò cầm lên xem, nội dung bài báo rất đơn giản, chỉ là thông báo công ty Nhậm thị danh tiếng bao lâu nay đột nhiên tuyên bố phá sản, không nói rõ nguyên nhân. Từ lâu rồi cô không còn nghe tin tức gì về Nhậm Hiền và các thành viên khác trong Nhậm gia nữa, nhưng chẳng phải lúc trước họ còn uy hiếp tài chính An thị sao, đột nhiên bây giờ lại phá sản.

An Linh vô cùng thắc mắc, muốn không nghĩ đến nó nữa nhưng cuối cùng lại không kiềm được lòng mình, cô lấy điện thoại ra gọi cho An Mai Mai.

“Alo, xin hỏi ai vậy”. Giọng nói trẻ con vô cùng đáng yêu vang lên bên đầu dây điện thoại.

“Chào Bối Bối, mẹ con có nhà không”. An Linh vui vẻ đáp lời cậu bé.

“Mẹ con...”

Tiếng nói tự nhiên bị cắt đứt, cô loáng thoáng nghe được tiếng An Mai Mai trách mắng cậu bé đầu dây bên kia.

“Có chuyện gì vậy, lâu lắm rồi mới thấy em tìm chị”.

Sau khi dẹp yên cậu con trai nghịch ngợm thì An Mai Mai mới lên tiếng.

“Chị, chị có biết Nhậm thị bị phá sản không”.

An Mai Mai hơi sững sờ khi nghe thấy câu hỏi này, cô chần chừ một lúc mới quyết định nói rõ cho An Linh biết.

“Chị cũng mới biết gần đây thôi, nghe nói là đắc tội với một nhân vật nào đó, bây giờ không chỉ công ty phá sản mà Nhậm Hiền cũng bị điều tra về tội trốn thuế”.

An Linh sững sờ, Nhậm Hiền ghê gớm như vậy mà cũng bị người khác dùng thủ đoạn lợi hại hơn để hãm hại sao, cô thật muốn biết ai mà có bản lĩnh lớn đến vậy.

“Đúng là quả báo mà, đáng đời hán”. An Linh hả hê khi người khác gặp họa.

An Mai Mai chỉ cười khẽ.

“Em thực sự không biết vì sao mà hán trở nên thâm trầm như vậy sao”.

“Còn không phải vì đắc tội với nhiều người quá hay sao. Em chẳng cần ngày ngày trù dập thì hẳn cũng đã bị người khác tính sổ rồi, thật là quá tốt mà”.

An Linh đang không ngừng cảm thán, chợt thấy Tần Nam đang đi về hướng này, cô vội vàng nói lời tạm biệt An Mai Mai rồi cúp máy.

Điều bộ hốt hoảng che giấu của cô khiến Tần Nam cảm thấy nghi ngờ.

“Em làm gì vậy”.

“Không có gì đâu, không có gì đâu, chúng ta đi tính tiền rồi về thôi”. An Linh vội vàng kéo anh đi.

“Em từ từ thôi, làm gì mà vội vậy”.

Tần Nam đỡ khóc đỡ cười với cô, anh còn chưa làm gì mà cô đã vội vàng lẩn tránh như vậy, chắc chắn là có gì mờ ám.

Hai người đang lờ lờ kéo kéo thì đột nhiên An Linh dừng người lại.

“Anh, sao hai người kia cứ nhìn chúng ta vậy giờ”.

An Linh nói nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng Tần Nam kẻ sát người cô nên vẫn nghe thấy. Anh nhìn về hướng cô chỉ, thấy hai vị trưởng bối đã lớn tuổi đang nhìn bọn họ đầy hứng thú. Điều bộ kia rõ ràng là viết hai chữ người xấu lên mặt, chẳng lẽ định hù dọa con nhà người ta chạy mất hay sao.

Hai vị lão nhân kia thấy mình bị phát hiện cũng chẳng một chút ngại ngùng, ngay lập tức chạy về phía An Linh đang đứng, hành động không hề phù hợp với tuổi tác của bọn họ chút nào.

An Linh tròn tròn mắt nhìn họ, họ cũng tò mò đánh giá An Linh. Một lúc sau vẫn là An Linh thấy định lực của mình còn chưa đủ, cô lùi lùi lại sau lưng Tần Nam, núp sau lưng anh làm con đà điểu.

Tần Nam thấy cảnh này thì chỉ biết than mình phận khổ, anh che An Linh ở phía sau mình, trừng mắt nhìn hai vị lão nhân gia kia.

“Con làm gì vậy, mau tránh ra để ta xem mặt con dâu nào”. Vị lão bà kia không kiên nhẫn, lên tiếng đầy bất mãn.

“Đúng vậy, con đứng đó làm gì, chúng ta đã nhìn con mấy chục năm rồi, không có hứng thú nữa đâu”.

An Linh lệ rơi đầy mặt, cô biết mình sai rồi, đáng lẽ nên nghe lời Tần Nam vào nhà hàng nào đó ăn cho xong, tự nhiên lại đòi đi siêu thị mua đồ về nấu làm gì chứ, bây giờ thì tốt rồi, gặp người quen của anh ở đây, phải làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75

An Linh theo sau lưng Tần Nam vào nhà, từ nãy đến giờ cô không dám ngẩng mặt lên, chỉ sợ lại làm ra điều gì thất lễ.

“Ba, mẹ, hai người ngồi đây một lát đi”. Tần Nam dẫn ba mẹ anh đến sofa, mang nước và trái cây ra.

Hai vị lão nhân gia kia lại chẳng thèm để ý gì đến anh, chỉ chăm chăm nhìn cô gái nhỏ đang đứng nép trong phòng bếp kia, càng nhìn lại càng thấy thích, mà thích nên nhìn mãi không thôi.

Tần Nam bó tay với ba mẹ mình, anh để hai người họ ở phòng khách rồi nhanh chóng kéo An Linh về phòng.

An Linh ngượng đỏ cả mặt, cô đã từng bị người ta nhìn, nhưng đó chỉ là những người xa lạ, còn với ba mẹ của Tần Nam thì khác, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần gì hết mà đã phải gặp mặt phụ huynh rồi. Trong những tình huống như này thì tiểu thuyết thường viết như thế nào nhỉ. Sao đầu óc cô không nghĩ được gì hết thế này.

Tần Nam nhìn cô bé trước mặt anh đang hoảng đến muốn khóc, đành phải tận tình an ủi cô.

“Được rồi, em bình tĩnh đi. Ba mẹ anh dễ tính lắm, họ sẽ không làm khó em đâu”.

An Linh mãi mới chịu ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nãy giờ... em không làm điều gì mất mặt chứ”.

Điều bộ nhăn nhó không biết phải làm như thế nào của cô khiến Tần Nam thờ phào nhẹ nhõm, anh chỉ sợ ba mẹ mình dọa cô chạy mất, thì ra là cô đang

lo lắng chuyện khác.

Anh xoa xoa đầu cô.

“Không sao đâu, có anh ở đây em lo gì chứ”.

An Linh tức giận đánh đánh vào người anh.

“Đến lúc nào rồi mà anh còn đùa như vậy chứ, em đang lo muốn chết đây này”.

Tần Nam xấu xa sáp lại gần cô, miệng cười nham nhở.

“Em làm như vậy khiến anh nghĩ em nóng lòng muốn gả cho anh đấy”.

An Linh liếc anh, cô chẳng thèm nói gì mà đi ra ngoài. Bọn họ không thể để phụ huynh ở ngoài rồi kéo nhau vào phòng to nhỏ như vậy được. Cô đã nghĩ kỹ rồi, sớm muộn gì cũng chết, không bằng chết sớm siêu sinh sớm.

Cô chuẩn bị một chút bánh ngọt mang ra bàn trà, bây giờ cũng hơi muộn rồi, cô sợ họ đói bụng.

Tần lão gia và Tần phu nhân này giờ vẫn nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ của Tần Nam, khi thấy hai người họ bước ra mới dám thở một hơi. May quá may quá, không phải là con dâu bị bọn họ làm cho sợ rồi chạy mất là được rồi. Khó khăn lắm con trai bọn họ mới dụ dỗ được con gái nhà người ta, hai người bọn họ không thể làm hỏng chuyện được.

“Bác trai, bác gái, hai người ăn chút bánh ngọt đi ạ”.

Nhìn con dâu tương lai ngoan ngoãn lễ phép như vậy khiến hai người càng nhìn càng muốn mau chóng cưới vào nhà. Lòng thầm tính toán năm nay còn những ngày tốt nào có thể làm lễ kết hôn được.

“Cháu gái ngoan, mau ngồi xuống đây chơi với ta một lát đi”. Tần lão phu nhân đẩy đẩy con trai ra chỗ khác, tay nhanh chóng kéo An Linh ngồi xuống bên cạnh mình.

Tần Nam bất mãn với thái độ trọng con dâu khinh con trai của ba mẹ mình, hơn hết anh còn sợ An Linh chưa có sự chuẩn bị trong những tình huống như vậy. Cô từ nhỏ lớn lên ở bên ngoài, làm gì có kinh nghiệm đối đáp với trường bối chứ.

An Linh không dám trái ý Tần phu nhân, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh bà, miệng cười ngọt ngào gọi một tiếng.

“Bác gái”.

“Sao lại gọi là bác gái chứ, gọi là mẹ luôn đi cho quen, sau này khỏi bỡ ngỡ”.

An Linh nghe đến đây mặt lại càng đỏ hơn, cô không biết phải đáp lời như thế nào.

Tần Nam thấy thế bèn cứu nguy giúp cô.

“Mẹ, cô ấy xấu hổ, mẹ đừng làm cô ấy sợ”.

Tần lão phu nhân trừng con trai mình, ta đây không phải là đang giúp con sao, không mau mau cưới vào cửa thì làm sao an tâm được.

Bên này Tần lão phu nhân chuyện trò thân mật với An Linh, bên kia Tần Nam đưa mắt ra hiệu cho ba của mình, hàm ý không cần nói cũng rõ, ba mau mau mang mẹ về đi, nếu không đến con dâu cũng chẳng còn đâu. Tần lão gia quá hiểu con trai mình, lại càng hiểu vợ mình hơn, ông nhất thời không biết làm sao cho phải.

“Linh Linh, con ăn bánh ngọt đi, đừng có nói chuyện mà quên ăn như thế, bánh này ngon lắm”.

Tần phu nhân vừa nói vừa đưa một miếng bánh cho An Linh, bây giờ có vẻ hơi muộn, con dâu dường như chưa kịp ăn tối, chắc là đói bụng rồi.

An Linh làm gì còn tâm trạng ăn uống, lại bị hai tiếng Linh Linh của Tần phu nhân dọa sợ, vội vàng đón lấy đĩa bánh lên ăn. Bánh sô cô la, cô rất thích vị bánh này nên mỗi lần đi siêu thị đều mua.

Dưới con mắt chăm chăm của Tần phu nhân, cô chỉ dám ăn nhỏ nhẹ từng miếng. Bánh hôm nay có vẻ hơi ngấy, không ngon như mọi ngày. Cô cố gắng nuốt miếng bánh trong miệng xuống, nhưng cảm giác có cái gì đó không đúng lắm. Con buồn nôn khó chịu khiến cô không nhịn được chạy vội vào nhà vệ sinh.

Tần Nam thấy cô như vậy lo lắng chạy theo, bỏ lại hai vị phụ huynh đang không hiểu gì nhìn nhau trong phòng khách.

An Linh nôn một lúc mới thấy đỡ hơn, Tần Nam đỡ cô dậy, lo lắng hỏi.

“Em không sao chứ, cảm thấy thế nào rồi”.

An Linh đón lấy ly nước từ tay anh, lắc lắc đầu.

“Em không sao, chắc là do chưa ăn tối nên dạ dày hơi khó chịu thôi, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi”.

Tần Nam đỡ cô ra phòng khách, An Linh còn chưa kịp xin lỗi về hành vi thất lễ của mình thì anh đã lên tiếng trước.

“Ba, mẹ, cũng muộn rồi, để con tiễn hai người một đoạn”.

Tần phụ nhân nghe thế liền phản ứng.

“Sao có thể thế được, bây giờ vẫn còn sớm mà”.

Nói xong bà ngay lập tức quay sang nhìn An Linh.

“Con không sao chứ, nhìn mặt con nhợt nhạt quá”.

An Linh ngượng cười với bà.

“Con không sao ạ, dạ dày hơi khó chịu một chút thôi”. Mỗi lần cô căng thẳng thì đều có phản ứng như vậy nên lần này An Linh cũng không lo lắng gì nhiều.

Tần phụ nhân nhìn cô gái nhỏ mội đến mức gương mặt cũng tái đi vài phần nên cũng không đành lòng làm phiền cô nữa. Trước khi ra về còn nhất định bắt An Linh phải hứa là cuối tuần đến thăm bà thì mới chịu mỉm cười bước đi.

Hai vị phụ huynh vừa ra khỏi cửa Tần Nam liền lập tức lấy thêm áo khoác mặc vào cho An Linh.

“Anh làm gì vậy, em đâu có lạnh”.

“Đi bệnh viện, dạ dày em không ổn như vậy thì phải đi khám thử xem”.

An Linh không muốn đến bệnh viện một chút nào, cũng đâu phải chuyện gì lớn đâu.

“Em không sao rồi mà”. Cô yếu ớt lên tiếng.

“Không được, nhất định phải đi, lần trước em cũng bị nôn như vậy rồi, không chữa trị để lâu sẽ càng nặng hơn”.

Anh vừa nói vừa kéo cô ra khỏi cửa. An Linh biết không thể thuyết phục được anh nhưng vẫn cố lên tiếng.

“Chỉ khi nào căng thẳng em mới vậy thôi mà, bình thường cơ thể em vẫn khỏe mạnh”.

Tần Nam thất dây an toàn cho cô xong mới lên tiếng.

“Nghe lời anh, có bệnh thì phải chữa, em cảm thấy không sao nhưng anh đau lòng”. Nói xong anh khởi động xe chạy đến bệnh viện.

An Linh im lặng, bị lời nói lúc nãy của anh làm cho cảm động đến rối tinh rối mù. Cô có phước đức gì mà đời này có thể gặp được người như anh chứ.

Vị bác sĩ già nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt mà lắc đầu thở dài. Phản ứng của ông ấy khiến cho Tần Nam và An Linh hoảng hốt không thôi, không phải là bệnh nan y gì chứ.

Tay ông ấy viết rất nhanh mấy chữ rồi đưa cho Tần Nam.

“Đẫn cô ấy đến đây khám”. Nói xong ngay lập tức đến khám cho bệnh nhân khác.

An Linh nhìn Tần Nam không hiểu gì hết, sao tự nhiên lại bắt bọn họ đến khám chỗ khác, ở đây không khám được sao.

Tần Nam mặc dù trong lòng hỗn loạn nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh dắt tay An Linh đến địa điểm mà bác sĩ kia chỉ. Tờ giấy trong tay anh không ghi rõ đó là nơi nào, chỉ vẽ đường đơn giản, kèm theo số phòng thôi.

Khi hai người bọn họ đến được nơi mà vị bác sĩ kia chỉ định thì đều ngỡ người ra một lúc lâu, tên phòng khám được ghi rất rõ ràng ba chữ “Khoa Phụ Sản”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

“Thai nhi được 5 tuần tuổi rồi, giai đoạn này cần phải cẩn thận, không nên hoạt động mạnh tránh làm động thai”.

An Linh ngơ ngác nghe bác sĩ dặn dò các kiểu, đầu óc cô bây giờ trống rỗng không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tần Nam liên tục gật đầu khi nghe bác sĩ nói, thiếu điều mang giấy bút ra ghi. Lần đầu tiên làm ba mẹ nên cả hai người đều khẩn trương, vừa mừng lại vừa lo.

Đến lúc ra khỏi bệnh viện rồi Tần Nam vẫn còn cười không khép miệng được, An Linh cũng bị anh làm cho tâm trạng vui lên không ít. Cô vốn không muốn sinh con khi còn trẻ như vậy, nhưng con cái là duyên mà ông trời mang đến, cô nhất định sẽ trân trọng nó. Chút bất an lo lắng trong phòng khám lúc này cũng dần biến mất.

Tần Nam cẩn thận đỡ An Linh lên xe, thắt dây an toàn cho cô xong mới yên tâm ngồi vào ghế lái. An Linh cũng bị hành động khoa trương của anh làm cho không nói lên lời.

“Em chỉ mới mang thai thôi mà, anh không cần phải như vậy chứ”.

“Cần, tất nhiên là cần rồi, em không nghe bác sĩ nói đây là giai đoạn quan trọng nhất hay sao”. Anh thần nhiên đáp lại.

An Linh liếc anh một cái, xem ra bây giờ lời nói của cô chẳng có tác dụng gì với anh nữa rồi, mẹ quý nhờ con có phải như vậy không.

Vừa về đến nhà Tần Nam đã đỡ cô ngồi xuống sofa.

“Em muốn ăn gì không, chưa ăn tối chắc là đói lắm rồi”.

An Linh nghĩ đến trình độ nấu nướng không ai dám khen ngợi của anh bèn lắc đầu.

“Thôi, anh để em nấu cho, bác sĩ chỉ nói không nên vận động mạnh chứ có nói em ngồi yên một chỗ đâu”.

Vừa nói cô vừa định đứng dậy.

Tần Nam ngay lập tức giữ lấy vai cô. Anh nghĩ nghĩ một hồi mới nói với cô.

“Để anh nấu cho”.

“Anh nấu...” An Linh không tin vào tai mình.

Mặt Tần Nam càng ngày càng đỏ, bị An Linh nhìn thì lại càng thêm ngượng ngùng.

“Em chỉ anh cách nấu là được”.

An Linh không còn cách nào khác, cô lấy giấy bút ra ghi lại cách nấu cháo. Trong tủ lạnh vẫn còn vài món ăn kèm, hai người tùy tiện ăn bữa tối như vậy cũng được.

Tần Nam pha sữa mang ra cho cô, tiện tay mở ti vi lên.

“Em ngồi đây một lát đi, anh nấu xong sẽ kêu em”.

An Linh mất xem ti vi nhưng hai tai dỏng lên nghe xem phòng bếp có động tĩnh gì không. Đến lúc này xem ra vẫn ổn, nấu cháo cũng chẳng có gì khó khăn, xem ra cô có thể an tâm được rồi.

Lần thứ 5 đọc đi đọc lại tờ hướng dẫn của An Linh nhưng Tần Nam vẫn cảm thấy chưa hiểu lắm, nếu nấu xong không ngon thì bà xã và cục cưng làm sao mà ăn được chứ. Nghĩ đi nghĩ lại anh bèn lấy điện thoại ra gọi cho Mike.

“Tôi không nhầm đó chứ, sao hôm nay cậu tự nhiên lại gọi điện cho tôi vậy”. Mike khoa trương lên tiếng, phải nói là không có chuyện gì quan trọng thì Tần Nam chẳng bao giờ chủ động gọi điện cho anh trước cả.

“Cậu đừng nhiều lời, chỉ tôi cách nấu cháo mau lên”.

“...”

Đầu dây bên kia là một sự im lặng, Mike nghĩ là mình nghe lầm, vội vàng lên tiếng hỏi lại.

“Cậu nói cái gì cơ, tôi nghe không rõ”.

Tần Nam ho một tiếng, thanh thanh cổ họng, cắn răng nói ra mấy chữ:

“Nấu cháo”. Tên kia mà còn không nghe rõ thì anh thề sẽ đến tận nhà lôi hắn đến đây nấu cháo thay anh.

Lần này Mike nghe rõ rồi, cũng đơ luôn rồi. Anh nhìn lên trời, tốt lắm, không mưa gió bão bùng, vậy tên kia bị gì không biết.

Lần này đến lượt Mike ngập ngừng không dám lên tiếng.

“Cậu... cậu không sao chứ”.

Tần Nam cúp máy cái rụp, bạn bè gì mà trong những lúc cần thiết không dùng được gì cả, nếu không phải tên đó nấu ăn ngon nhất trong đám bạn anh thì anh không thèm gọi cho hắn làm gì đâu.

Mike ngay lập tức gọi lại, không chờ Tần Nam phản ứng thì đã lên tiếng trước.

“Cậu cứ cho nước và gạo vào nấu trước đi, nhớ là phải cho thật nhiều nước vào. Bây giờ tôi rửa, đến nhà cậu chơi một lát”.

Nói xong cúp máy luôn, xong vẫn cảm thấy không an tâm bèn nhấn nút tắt máy.

Tần Nam bèn nghe theo lời Mike, vo gạo, đóng nước, làm vô cùng tỉ mỉ.

An Linh ra mở cửa, nhìn thấy Mike cô vô cùng ngạc nhiên.

“Có chuyện gì sao, sao anh lại đến vào giờ này chứ”. Bây giờ cũng gần 11 giờ rồi đấy.

Mike cười cười nhìn An Linh, không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại.

“Tần Nam đâu rồi em”.

An Linh đưa dép lê cho Mike, tay chỉ vào bếp.

“Anh ấy đang nấu ăn, anh đến thì lát nữa ăn cùng bọn em luôn đi”.

Mike vô cùng cảm động, đúng là cô gái tốt bụng mà, ai như tên bạn trời đánh của anh chứ, quen nhau bao nhiêu năm chưa bao giờ Tần Nam nấu cho anh ăn một cái gì đâu đấy.

Tần Nam đang mãi nấu nướng trong bếp, nghe thấy tiếng nói có vẻ quen quen ngoài phòng khách, anh tò mò nhìn ra xem. Thấy được ai đang ngồi kia cười cười nói nói với An Linh thì không khỏi bốc hỏa. Tên này nói đến là đến thật hả.

“Anh ăn trái cây đi”. An Linh đưa đĩa nho ra mời Mike.

Mike hớn hơ thò tay ra định lấy, còn chưa kịp chạm vào trái nho thì đã bị một bàn tay khác gạt phắt ra.

“Cậu đến đây làm gì”. Tần Nam mặt hầm hầm nhìn Mike.

Mike nhìn hình tượng hoàn toàn mới của bạn mình, mặc áo sơ mi đẹp đẽ, khoác thêm chiếc tạp dề màu hồng vô cùng dễ thương, còn đầu là soái ca thường ngày nữa chứ, sắp thành ông chủ gia đình rồi.

“Không phải cậu không biết nấu cháo sao, mình đang rửa rồi, đến dạy cậu nấu cho nhanh, nói qua điện thoại sợ cậu không hiểu”.

An Linh hết nhìn Tần Nam rồi lại nhìn Mike, cô nghĩ mãi cũng không ra, nấu cháo thì có gì mà phải ở bên cạnh hướng dẫn trực tiếp chứ. Còn chưa kịp nói ra thắc mắc trong lòng mình thì Tần Nam đã kéo Mike đi vào phòng bếp.

Ok, Mike cố gắng trấn tĩnh nhìn phòng bếp bị anh chàng nào đó bày bừa như chiến trường, miệng không ngừng cảm thán.

“Tôi nói này, chỉ là nấu cháo thôi mà cậu mang nhiều nguyên liệu ra như vậy làm gì, chỉ cần gạo và nước thôi là đủ rồi”.

Mike vừa nói vừa ra tay dọn dẹp phòng bếp.

“Chỉ gạo và nước thì làm sao mà đủ dinh dưỡng được”. Tần Nam yếu ớt giải thích, cuộc đời anh chưa bao giờ bị người ta chỉ trích như vậy.

“Hả, dinh dưỡng gì cơ”. Mike khó hiểu hỏi lại.

Mặt Tần Nam thoáng đỏ, anh quay mặt đi không nói.

Mike nhìn biểu hiện kỳ lạ của bạn mình, lại thêm một loạt hành động không giống thường ngày hôm nay, trong đầu bỗng lóe ra một suy nghĩ.

“Tần Nam, không phải tôi sắp được ăn đám cưới của cậu rồi chứ”.

Nhắc đến điều này làm Tần Nam lập tức cười không khép miệng được.

“Sắp rồi”.

Mike lập tức hiểu ra vấn đề, anh lưu loát nấu cháo, tiện tay còn làm thêm một vài món ăn nhẹ nữa, miệng không ngừng lảm nhảm.

“Muốn tôi nấu cho cậu cũng không sao, nhưng mà tôi muốn làm ba nuôi của con cậu”.

“Cậu biến đi, đừng có mơ tưởng”. Tần Nam không ngại dội cho Mike một gáo nước lạnh.

“Cậu đừng như vậy chứ, ba mẹ tôi ngày ngày than thở không có con dâu, bây giờ tôi trực tiếp mang cháu nuôi về cho họ có phải họ sẽ càng mừng rỡ hơn không”.

Tần Nam chẳng thèm để ý đến tên điên kia đang lảm nhảm cái gì, anh mở tủ lạnh, rửa một vài loại trái cây mà An Linh thích ăn.

“Cả đám thanh niên trong đại viện chỉ có cậu là kết hôn sớm nhất, bảo bọn tôi làm sao mà sống nổi chứ”.

“Thế thì mau mau tìm vợ về đi, đừng có lải nhải nữa, mau nấu nhanh lên, vợ và con tôi đói rồi”.

Mike liếc tên kia khinh bỉ, có vợ có con là hay lắm sao, mai anh cũng phải tìm một cô mang về tạo em bé mới được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

An Linh cố gắng uống hết ly sữa nóng vừa pha, cô cảm thấy hơi ngán, nhưng vì em bé trong bụng, phải cố thôi. Phản ứng ghén của cô không nặng nên bác sĩ dặn không nên kiêng khem nhiều, thích gì ăn nấy, chủ yếu là tránh những thứ không tốt cho thai nhi. Nhìn thực đơn ăn uống bác sĩ đưa cho, cô nói không nổi, chỉ biết cố gắng lặng lẽ ăn những thứ bảo bồi cần.

Cô đứng dậy định mang ly sữa đi rửa, đột nhiên cửa nhà mở ra, Tần Nam cũng bước vào ngay sau đó.

An Linh nhìn đồng hồ, mới 10 giờ, anh chỉ vừa ra khỏi nhà thôi mà.

“Anh để quên tài liệu ở nhà sao. Kêu em mang đến là được rồi, về nhà làm gì cho mất công”.

Tần Nam không trả lời cô ngay, anh để cặp tài liệu lên bàn, đi vào nhà vệ sinh rửa tay sạch sẽ mới quay trở lại phòng khách. An Linh đang không hiểu anh định làm gì thì Tần Nam đột nhiên ôm chặt lấy cô không buông.

“Có...có chuyện gì vậy”. giọng An Linh hơi run, chưa bao giờ cô thấy anh như vậy cả.

Tần Nam im lặng ôm cô một lúc lâu, vào lúc cô nghĩ anh không trả lời mình thì anh mới cúi xuống nói khẽ vào tai cô.

“Anh nhớ em, không muốn làm việc gì cả”.

An Linh nhìn bộ dạng anh nũng nịu như trẻ con, tựa sát vào người cô như miếng keo dán, cô dở khóc dở cười.

“Anh chỉ được cái đeo miệng, ngày nào chúng ta chẳng gặp nhau chứ”.

Nói thì nói vậy nhưng cô vẫn bị lời ngon tiếng ngọt của anh làm cho hạnh phúc không thôi. Từ khi mang thai tâm trạng cô ngày càng khác thường, dễ xúc động bởi những điều nhỏ nhất xung quanh.

“Anh vẫn cảm thấy chưa đủ, lúc nào cũng muốn nhìn thấy em, làm sao bây giờ”.

Anh vừa nói vừa dụi dụi vào vai cô làm An Linh nhột nhột, cô đẩy anh ra nghiêm túc dạy dỗ.

“Anh mau trở lại công ty đi, anh không lo làm ăn thì sau này tiền đâu mua sữa cho con, tiền bảo bối của chúng ta thật đáng thương mà”. An Linh vuốt bụng mình như đang nói chuyện với đứa nhỏ.

Tần Nam bật cười bởi hành động đáng yêu của cô.

“Mới có hơn một tháng, em nghĩ là con hiểu những gì em đang nói sao”.

An Linh trợn mắt nhìn anh, cô không cãi lại anh chẳng lẽ không thể vô lý một lần hay sao.

“Anh mà không ngoan ngoãn đi làm, sau này em sẽ nói với bảo bối là ba của nó lười biếng nên nó mới không có sữa để uống như các bạn”.

Tần Nam thực sự là tức mà không dám cãi lại, anh đây chẳng lẽ lại nghèo đến mức không có tiền nuôi con, cái này mà đồn ra ngoài thì đám Lục Chí Canh với Mike không biết sẽ cười như điên đến cỡ nào. Thôi, phụ nữ có thai vẫn là nhất, anh chiều cô một chút cũng có làm sao đâu.

“Được rồi, anh sẽ đi làm, nhưng mà hồi nãy mẹ có gọi điện cho anh, kêu anh đưa em về nhà chơi”.

Điều này lại càng khiến An Linh đau đầu hơn, từ lúc hai vị phụ huynh kia biết cô đang mang thai thì hai ngày một lần ghé thăm, ba ngày một lần gửi đồ bỏ sang cho cô. Cũng may Tần Nam nói phụ nữ có thai cần tránh xa điện thoại nên cô mới không phải trò chuyện với Tần phu nhân mỗi ngày. Từ nhỏ An Linh đã sống xa gia đình, cô không biết phải nói chuyện với trưởng bối trong nhà như thế nào cho phải, càng quan tâm lại càng rối, đến mức độ mỗi lần gặp ba mẹ Tần Nam thì An Linh chỉ biết gật đầu vâng dạ, đúng mẫu con cái ngoan ngoãn trong mắt mọi người.

“Em sắp xếp một chút đi, anh đưa em qua nhà ba mẹ rồi sẽ trở lại công ty”. Tần Nam làm như không có chuyện gì, điềm nhiên nói với cô.

An Linh sắp khóc đến nơi rồi. Cô đưa tay kéo áo vest anh, nhất định không để cho anh đi.

“Em làm gì vậy, mau mau chuẩn bị đi, nếu không anh đến công ty sẽ càng muộn hơn đấy. Nói cách khác thì con chúng ta sau này cũng không có sữa mà ăn đâu”.

An Linh hời hện rồi, bây giờ rút lại lời vừa nói có được không.

“Anh không thể như vậy được”. An Linh nói như muỗi kêu, gương mặt lại càng đáng thương hơn.

“Là em bắt anh phải đi làm”. Anh lặp lại lời cô nói lúc nãy.

Tần Nam quyết định thay cô chuẩn bị một ít quần áo, mẹ anh tính cách ra sao chẳng lẽ anh lại không hiểu, nhất định bà sẽ năn nỉ đòi cho đến khi An Linh đồng ý ở đó vài ngày mới thôi.

An Linh chuyển qua ôm chặt lấy Tần Nam, anh đi đâu cô liền như cái đuôi nhỏ theo sau. Tần Nam không chịu nổi nữa, xoay người cô lại, để cô đứng trước mặt mình.

Anh không lên tiếng.

An Linh càng cúi gầm mặt xuống.

Tần Nam quay người lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

An Linh vội kéo lấy áo anh, lần này dùng cả hai tay, nước mắt cũng sắp rơi ra rồi.

Tần Nam nhìn như vậy thì lại không nổi, nhìn cô khóc thì lòng anh càng đau. Đang định mở miệng an ủi cô thì cảm giác mềm mềm ngọt ngọt trên môi khiến anh chết lặng.

An Linh dùng hết can đảm hôn anh, dù chỉ phớt nhẹ trên môi cũng khiến cô đỏ bừng cả mặt. Xưa giờ có khi nào cô chủ động như vậy đâu chứ.

An Linh vẫn ôm chặt lấy anh, miệng thỏ thẻ như con mèo nhỏ lấy lòng chủ nhân.

“Anh, em sai rồi, anh đi cùng với em đi...có được không”.

Đáng vẻ biết lỗi của cô khiến Tần Nam vô cùng thỏa mãn, cô cứ đáng yêu như thế thì bảo anh sau này phải làm sao mà tức giận với cô được cơ chứ.

Nhà Tần Nam nằm trong đại viện. Khi xe đi vào khu vực này, An Linh mắt tròn mắt dẹt quay sang nhìn anh. Đúng là xưa giờ chưa bao giờ cô hỏi về gia đình của anh cả, bạn gái như cô có phải vô tâm quá rồi không.

Tần Nam bị An Linh nhìn thì hơi chột dạ, anh đều giấu cô gia thế của mình, không biết có làm cô giận không.

“Ông nội và ba anh đều là quân nhân, nên từ nhỏ anh đã sống ở đây rồi. Sau này lớn lên mới chuyển ra ngoài”. Anh ngại ngần giải thích với cô.

Thì ra là gia đình cách mạng, An Linh gật gù ra vẻ đã hiểu.

“Sao anh không trở thành quân nhân”. Chẳng phải là những gia đình như vậy thường có truyền thống phục vụ nhân dân hay sao.

“Anh không phù hợp với ngành này, thế nên ngay từ đầu trong nhà đã không ai ép anh trở thành quân nhân rồi”.

An Linh lại gạt đầu.

“Thế còn Lục Chí Canh và Mike thì sao, họ cũng sống ở đây à”.

“Nhà hai đứa nó ở đằng kia”.

Tần Nam cho xe dừng lại rồi chỉ tay về hướng bên trái. Nhà ở đây đều xây theo một kiểu, nên thoạt nhìn bên ngoài thì căn nhà đó với nhà anh chẳng khác nhau mấy.

Anh ném chìa khóa xe cho anh lính cần vụ, rồi nắm tay An Linh dẫn cô vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Tần Nam vừa cầm tay An Linh, tay kia thì ung dung đẩy xe hàng. Mặc dù chưa biết được đứa bé sắp ra đời là trai hay gái, nhưng hai người lần đầu được làm bố mẹ này đều không kiềm chế được mà suốt ngày đi mua hết thứ nọ đến thứ kia. Dường như là thiên tính của người mẹ, An Linh nhìn thấy cái gì cũng muốn mua, càng mua càng nhiều, đồ đạc trong nhà bây giờ chủ yếu là đồ dùng cho trẻ con thôi.

Mấy hôm trước cô mới nói chuyện với An Mai Mai, nghe kể về tình hình gần đây của cô làm An Mai Mai cười không khép miệng được. Trẻ con sẽ lớn rất nhanh, chị ấy khuyên cô chỉ nên mua một ít vật dụng cần thiết thôi, còn lại chờ khi em bé ra đời mua cũng không muộn. Biết là thế nhưng An Linh vẫn chẳng kiềm chế được gì cả.

An Linh chỉ hơi thất thần một lát, nhìn lại thì xe đã được chất đầy hàng, cô tròn mắt nhìn Tần Nam, xem ra thủ phạm của đám đồ đạc trong nhà đâu chỉ mình cô, có người còn điên cuồng mua sắm hơn cả cô kia.

“Được rồi, anh mua ít thôi, mua nhiều cũng không dùng hết, lãng phí lắm”. An Linh bỏ lại mấy túi tã giấy lớn, nếu cô nhớ không nhầm thì ở nhà đã có rất nhiều tã giấy các loại rồi.

“Sẽ dùng hết mà”. Tần Nam cầm lại mấy túi An Linh vừa bỏ ra.

An Linh không chịu thua, trừng mắt nhìn anh.

“Làm sao mà anh biết là sẽ dùng hết, nếu sau này thấy cần thiết thì mua thêm, mua nhiều để ở nhà cũng không tốt”.

“...” Con anh thì anh biết mà, nhưng Tần Nam chỉ dám nghĩ như vậy thôi chứ không nói ra.

“Anh rảnh rồi như vậy thì đi làm kiếm tiền đi, sau này nếu chúng ta nghèo quá không nuôi nổi bảo bối thì sao”. Nói đến đây mắt cô đã ngân ngấn nước.

Thấy An Linh như vậy, Tần Nam ngay lập tức đổi sắc mặt hối lỗi.

“Không mua, không mua nữa”. Ném bỏ lại kệ hàng thôi.

An Linh thấy vậy mới cười cười đi tiếp, cô mua thì được chứ anh thì không được phép mua lung tung như vậy nữa, có thời gian rảnh thì đi kiếm thêm tiền mua sữa cho em bé của bọn họ đi.

Hai người anh một câu em một câu thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh, An Linh sau khi náo loạn với anh một hồi mới cảm thấy có gì không ổn, cô xấu hổ chui vào ngực anh, lại còn kéo kéo anh che cho mình nữa chứ.

Sau khi ra xe, Tần Nam nghiêm khắc nhìn An Linh.

“Sau này em sẽ không như vậy nữa”. An Linh biết điều nhận lỗi trước.

“Sẽ không như thế nào”. Anh vẫn không buông tha cho cô.

An Linh thấy anh hình như vẫn còn hơi giận, cô xoay xoay người tiến lại gần anh, điệu bộ như con mèo lấy lòng chủ nhân.

Nhìn đôi mắt to tròn của cô chớp chớp không ngừng, Tần Nam thấy lòng ngứa ngáy, muốn giận cô cũng không giận nổi.

“Em đừng mong dùng chiêu này để dụ anh, lần sau ra đường không được tùy ý gây chuyện với anh nữa, có biết không hả”.

“Biết rồi”. Chỉ là tranh luận với anh một chút về chuyện mua đồ cho bảo bối thôi mà, có cần làm dữ lên như vậy không.

Tần Nam nhìn mặt cô buồn thiu thì biết cô gái này lại suy nghĩ đến tận đâu mất rồi, anh ôm cô vào lòng, dùng áo khoác của mình bao luôn cả người cô trước ngực anh.

“Em đang mang thai, sau này đừng dễ kích động như vậy, nếu anh làm gì khiến em không thích thì cứ nói ra, không được cãi nhau với anh vì mấy chuyện này nữa nghe chưa”.

Cô đang nằm gọn trong ngực anh nhưng vẫn cố gật gật đầu tỏ ý đã hiểu. An Linh biết dạo này tính khí cô thất thường, sau mỗi lúc nóng giận thì lại càng thấy thương anh hơn, phải làm sao bây giờ.

Tần Nam thấy cô có vẻ đã ổn định tâm trạng, anh thả dây an toàn cho cô cẩn thận rồi mới khởi động xe. Anh đang thực sự nghiêm túc suy nghĩ có nên nói với cô là anh rất giàu, bọn họ không cần phải lo sẽ không nuôi nổi tiểu bảo bối, cho dù cô có sinh cả một đội bóng thì với anh cũng không là vấn đề. Ai bảo anh lại để cô mang thai khi còn nhỏ như vậy chứ, sau này trọng trách nuôi dạy con cái là của anh, nuôi cái người bên cạnh này lớn hơn nữa thì cũng là của anh thôi, xem ra ngày tháng rảnh rỗi chẳng còn bao lâu nữa đâu.

Khi hai người về đến nhà, An Linh nhất định không chịu để cho anh mở cửa. Trải qua chuyện ở siêu thị, Tần Nam rút ra kết luận là phụ nữ mang thai không thể nói lí lẽ được, họ muốn làm gì thì cứ để họ làm đi.

An Linh mở cửa xong lại chần chừ không bước vào trước, cô đẩy đẩy anh, ý tứ rất rõ ràng, anh đi trước dò đường đi.

Tần Nam bật cười với suy nghĩ trẻ con của cô, đã về đến nhà cô còn bày trò gì nữa chứ. Tuy nhiên hôm nay tâm trạng anh rất vui, cô chủ động đến công ty tìm anh, rồi lại còn rủ anh đi mua sắm nữa.

Tần Nam đưa tay bật công tắc, cả căn nhà ngay lập tức tràn ngập ánh sáng, nhưng lại là thứ ánh sáng khác với thường ngày. Hàng ngàn ánh đèn nhấp nháy được lắp đặt theo hai bên cửa sổ, vì là loại cửa sát đất nên nhìn cảm giác giống như đang đứng trước cả một bầu trời sao khổng lồ. Tần Nam lặng người đi, anh chưa bao giờ là một người lãng mạn, nhưng có lẽ từ nay sẽ nguyện ý lãng mạn vì cô.

“Anh có thích không”.

An Linh lắc lắc tay anh, hai mắt tỏa sáng nhìn khung cảnh trước mắt.

“Thích”.

“Sao anh chỉ nói có nhiều đó thôi vậy”. Cô đã mất cả buổi chiều sắp xếp mọi thứ đó.

Tần Nam xoay người cô đối diện với mình, hai tay vuốt ve gò má phúng phính của cô.

“Em muốn anh nói gì bây giờ”.

“Anh chẳng biết lãng mạn gì cả, ai lại đi hỏi câu đó chứ”. An Linh chu môi giận dỗi nhìn anh.

“Ừ, anh là người khô khan, trước khi gặp em còn vô tình báo đạo nữa kia”. Giọng anh trầm thấp vang lên trong đêm như thôi miên người nghe.

“Anh sẽ vẫn là một người như vậy nếu như không gặp được em”.

“An Linh, anh không còn trẻ để cùng em chơi trò tình yêu lãng mạn, nhưng anh nguyện trọn đời này bách niên giai lão cùng em. Cuối anh nhé, được không”.

Lời cầu hôn đột ngột của anh khiến An Linh đứng hình trong chốc lát, mặc dù biết hai người họ sớm muộn gì cũng kết hôn, nhưng được người mình yêu cầu hôn là một cảm giác hạnh phúc lần đầu tiên cô được trải nghiệm.

An Linh xấu hổ che che mặt, mãi một lúc lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Có ai như anh không, em mất công chuẩn bị các thứ để anh cầu hôn như vậy sao. Không có thành ý gì cả”.

Cô cố gắng làm mặt lạnh lùng khi nói chuyện với anh, nhưng nụ cười không thể nào che giấu được, cuối cùng An Linh vẫn bỏ cuộc, dụi dụi vào lòng anh, cười khúc khích mãi không thôi.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Ngoại truyện 1

Nước Pháp một ngày mùa thu, bầu trời đẹp đến nao lòng người khiến An Mai Mai cũng cảm thấy lâng lâng vui vẻ. Cô chỉ vừa mới đặt chân đến đất nước xinh đẹp này, trước mắt là 4 năm du học, cô có đủ thời gian và kiên nhẫn để từ từ tìm hiểu tất cả góc nhỏ xinh đẹp của đất nước này.

Chỉ trong một thời gian ngắn, An Mai Mai như một đứa trẻ lần đầu thoát khỏi sự kiểm soát của ba mẹ, thoải mái làm tất cả những điều mình thích, cô có thể tạm thời quên đi tất cả để sống một cuộc sống mà mình mong muốn. Từ nhỏ cô đã muốn sống một cuộc sống bình yên, không cần bon chen hay ganh đua đồ kỵ, nhưng thời gian đã cho cô một câu trả lời thỏa đáng nhất. Cứ mỗi lần nhìn ba mẹ buồn, nhìn bạn bè xung quanh âm thầm so sánh lẫn nhau, nhìn những buổi tiệc xa hoa nhưng lạnh lẽo là ước mơ trong cô lại lại dần từng chút. Cô đã phải đấu tranh rất nhiều để được đặt chân đến đất nước xinh đẹp này, và tự nhủ lòng đây cũng là lần duy nhất cô cho phép mình sống đúng với những gì bản thân mong muốn. Sau 4 năm học ở đây, cô sẽ trở về nước, trở lại là đứa con ngoan kiểu mẫu như điều ba mẹ cô dạy dỗ.

Quá mê mải thú vị An Mai Mai như quên mất thời gian. Đồng hồ đã điểm 11 giờ đêm, cô vội vàng chạy ra ga tàu để về nhà. Paris là một thành phố phồn hoa tươi đẹp, nhưng ban đêm thì lại hoàn toàn ngược lại, nhất là với một cô gái ngoại quốc trẻ trung xinh đẹp như An Mai Mai.

Bước chân của cô rảo nhanh trên con hẻm nhỏ dẫn đến phòng trọ của mình. Cô muốn gọi điện để bạn cùng phòng ra đón, nhưng nghĩ lại thì chỉ là một đoạn đường vài trăm mét, cô không muốn làm phiền bạn mình.

“Người đẹp, đi đâu một mình vậy em”.

An Mai Mai giật nảy mình sợ hãi, cô không dám quay lại đằng sau, nhưng dựa vào tiếng nói đó thì cô biết chắc rằng đó là của một người đàn ông, có vẻ như cũng không mấy đáng hoàng.

An Mai Mai không ngoảnh đầu lại mà dùng hết sức chạy thật nhanh về phía trước. Con đường nhỏ tối tăm không một bóng người khiến cô vô cùng hoảng sợ.

Thấy con mồi bỏ chạy, đám thanh niên vô gia cư ngay lập tức đuổi theo. Chỉ bằng vài bước chân bọn họ đã đuổi kịp cô gái Á Đông bé nhỏ kia.

“Chạy gì mà chạy, đi chơi với bọn anh một lát”. Một tên buông lời cợt nhả.

An Mai Mai cố sức vẫy vùng nhưng không thể, cô hét lên kêu cứu:

“Cứu tôi với, cứu tôi với”.

Nghe tiếng kêu lạc vào bóng đêm của cô, cả bọn cười ồm lên.

“Em cứ kêu đi, xem có ai đến cứu không nào”.

Nước mắt An Mai Mai lăn dài trên má, cô cố hết sức giằng co với bọn chúng nhưng không thể. Không còn lựa chọn nào khác, An Mai Mai bèn cắn thật mạnh vào cánh tay đang giữ chặt lấy mình.

Tên kia bị cắn đau phải buông tay cô ra, An Mai Mai nhân cơ hội đó chạy thật nhanh, nhưng chỉ vừa được hai bước cô đã bị tóm lại.

“Ranh con, dám cắn tao hả”.

Tên kia vừa nói vừa đánh một cái tát như trời giáng xuống mặt cô.

An Mai Mai hoảng sợ, cô thu nhỏ người lại theo bản năng. Đúng lúc ấy cô cảm nhận được cơ thể mình được bao bọc trong một vòng ôm vững chắc, cảm giác đau đớn của cái tát kia hoàn toàn không thấy đâu, ngược lại cô còn cảm nhận có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng mình an ủi.

An Mai Mai ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt cô tròn xoe nhìn không chớp về người đàn ông xa lạ kia.

Anh ta nhanh chóng đuổi hết đám côn đồ kia, đe dọa chúng không được lảng vảng ở khu vực này nữa. Giải quyết xong xuôi mọi thứ anh ta mới quay lại nhìn cô gái đáng thương kia.

Lần đầu tiên trong đời An Mai Mai cảm nhận được thế nào là tim đập loạn nhịp. Cô đã từng gặp rất nhiều người đẹp trai, nhưng ở người kia khiến cô có một cảm giác khác hẳn. Vẻ đẹp không phải quá xuất chúng, khí chất cũng chẳng phải đặc biệt hơn người, nhưng cả hai thứ đó cộng lại thì khiến cô vô cùng rung động.

“Em không sao chứ”.

An Mai Mai không dám nhìn vào đôi mắt xanh thẳm kia, cô ngại ngùng cúi mặt xuống, lí nhí trả lời.

“Em không sao, cảm ơn anh”.

“Sau này đừng đi về khuya như vậy nữa”.

“Dạ, em biết rồi”. Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Con gái đi một mình ngoài đường như vậy không tốt, sao em không để bạn trai đưa về”.

Trong suy nghĩ của Jack thì một cô gái xinh xắn đáng yêu như vậy sẽ luôn được đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay, bạn trai cô sao lại nỡ để cô đi một mình trong đêm khuya nguy hiểm như vậy chứ. Thật là không có trách nhiệm.

“Em...”. An Mai Mai ấp úng không biết trả lời thế nào cho phải.

“Để anh đưa em về”. Jack quyết định làm người tốt đến cùng, anh không nỡ để một cô gái nhỏ như cô phải lặn lội trong đêm như vậy.

An Mai Mai lặng lẽ theo sau lưng Jack như một cô gái nhỏ đang chờ anh dẫn mình về.

Năm học mới đã bắt đầu, An Mai Mai không còn thời gian chơi bời mọi nơi nữa. Lịch học của cô khá căng thẳng, đi sớm về khuya là chuyện thường tình. An Mai Mai mỗi lần đều cố ý đi lại con đường nhỏ kia, cô luôn nuôi trong lòng một hy vọng, dù biết hy vọng đó cũng nguy hiểm nhường nào.

Cô biết có một người luôn dõi theo cô mỗi khi cô đi về muộn. Mặc dù người ấy không ra mặt, nhưng cô luôn biết đó là anh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, từ một cô nữ sinh năm nhất còn nhiều ngỡ ngàng, An Mai Mai đã trở thành sinh viên năm hai. Cô tham gia nhiều buổi tiệc giao lưu, các cuộc gặp gỡ bạn bè cũng thường xuyên hơn, nhìn bề ngoài cuộc sống của cô vô cùng thú vị, nhưng chỉ mình cô biết trong lòng cô vẫn có một chút hụt hẫng.

“Mai Mai, ăn salad đi, chẳng phải cậu đang muốn giảm cân sao, ăn nhiều một chút đi nào”. Linn, cô bạn cùng phòng nhiệt tình giới thiệu món ăn cho cô.

An Mai Mai đón lấy đĩa thức ăn kia đầy mong chờ, nhưng khi nhìn rõ các loại rau trong đó, cô hơi nhúm mày.

Đây là một buổi giao lưu sinh viên với trường đại học F, An Mai Mai lần đầu tiên gặp gỡ các mọi người ở đây nên chưa thực sự cởi mở lắm, cũng may là có bạn cùng phòng đi cùng. Cô cầm nĩa lên chậm rãi nhấm nháp từng chút một.

Hành động vừa ăn vừa gẩy thức ăn của An Mai Mai bị một người chăm chú nhìn. Anh ta từ đầu đã chỉ ngồi một mình trong góc, dường như không mấy hào hứng với cuộc gặp gỡ lần này. Nhưng từ khi An Mai Mai bước vào đã thu hút mọi sự chú ý của anh ta.

Nhậm Hiền thấy Jack cứ mãi nhìn về một hướng mới tò mò hỏi.

“Cậu nhìn người ta chăm chú vậy sẽ khiến người ta sợ đấy”.

“Cậu đừng quan tâm, lo chuyện của mình đi”. Jack không mấy may bận tâm, vẫn chăm chú nhìn theo cô gái kia.

Từ chuyện xảy ra lần trước, anh vẫn không tự chủ được mỗi buổi tối đều đến góc nhỏ kia đứng. Để làm gì thì chính anh cũng không biết, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô gái kia tung tăng xách cặp sách về phòng trọ thì anh đều chăm chú nhìn theo. Đã hơn một năm rồi, cô đều đi về một mình, chắc vẫn chưa có bạn trai đâu nhỉ.

Nhậm Hiền không nhịn được quơ quơ tay trước mặt Jack.

“ Tỉnh lại đi, cậu nhìn người ta cả 10 phút rồi đó”.

Jack không trả lời câu hỏi của bạn mình mà chỉ khẽ mỉm cười.

“Cô ấy không thích ăn cà chua”.

“Hả”. Nhậm Hiền cũng ngó người ra.

“Đĩa salad của cô ấy bỏ lại toàn bộ cà chua”.

Đến lúc này Nhậm Hiền mới thực sự nhìn cẩn thận lại cô gái kia một lượt, gương mặt Á Đông tươi sáng, không phải đặc biệt xinh đẹp nhưng nhìn rất thông minh lanh lợi. Thì là Jack thích mẫu con gái như vậy.

An Mai Mai chăm chú ăn thức ăn của mình, đến khi cô cảm thấy có gì đó không ổn, ánh sáng dường như hơi tối thì phải, cô ngẩng đầu lên nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

“Chào em, anh là Jack. Em làm bạn gái của anh được không”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Tất Cả Những Gì Anh Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

